

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ

Бягството

Издателска къща Хермес

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ БЯГСТВОТО

Превод: Пепа Стоилова

chitanka.info

Тридесет и две годишната Емили работи в престижна адвокатска кантора в Манхатън. Като студентка мечтае да се бори за благородни каузи в съда и да помага на онеправданите. Вместо това защитава интересите на големи компании, които могат да си позволят високите адвокатски хонорари.

С всеки изминал ден Емили все повече се отчуждава от съпруга си — Джеймс, който работи извънредно, за да покрие заемите им и да им осигури приличен жизнен стандарт. Двамата са женени от седем години и отчаяно искат дете, но са изгубили тръпката помежду си и желанието за интимна близост.

Забързаното ежедневие, непрестанният стрес и неудовлетворението от липсата на свободно време довеждат Емили до нервен срив. Един ден тя взема импулсивното решение да си тръгне от работа по-рано и... да не се върне.

Емоционалното и физическото изтощение я карат да потърси убежище в живописното планинско градче Бел Вали, в което е прекарала едно незабравимо лято.

Болезненото завръщане е единственият начин Емили да преоткрие себе си и да реши какво иска от живота. Неочакваната среща с Джуд — първата ѝ любов, я кара да преосмисли връзката си с Джеймс. И да осъзнае какво е необходимо, за да продължи напред и да бъде щастлива.

ПЪРВА ГЛАВА

Случвало ли ви се е да се събудите облени в студена пот, с мисълта, че сте завили в грешна посока и сте се озовали в живот, който не желаете? Или пък да обмисляте възможността да ударите рязко спирачките, да дадете на заден и да се окажете съвсем другаде? Или просто да изчезнете — да изоставите семейството си, приятелите, дори да загърбите брака си. Да захвърлите всичко и да започнете от самото начало. Да се обърнете към себе си. Да се преоткриете. И може би, но просто може би, да се върнете към стара любов. Мечтали ли сте някога за това?

Не. Нито пък аз. Няма мечта, няма и план.

Беше просто поредният петък. Събудих се в шест и десет от звука на радиото и натиснах бутона, за да го изключа. Нямах нужда приказки за политика да свиват стомаха ми толкова рано сутринта, след като самата мисъл, че трябва да отида на работа, ми причиняваше подобен дискомфорт. Нито пък от това, че съпругът ми, излязъл преди доста време, ми изпрати есемес в шест и петнайсет, знаейки, че ще взема мобилния си телефон в банята.

„Не мога да присъствам на вечерята довечера. Съжалявам.“

Бях изумена. Въпросната вечеря, планирана още преди няколко седмици, включваше шефовете на фирмата, в която работех. И беше изключително важно Джеймс да бъде до мен.

„О, боже мой — изписах аз. — Защо?“

Отговорът му дойде секунди преди да вляза под душа и гласеше: „Налага се да работя до късно.“

Как бих могла да възразя? И двамата бяхме адвокати, завършили университета преди седем години. Бяхме се разбрали да работим здраво, за да плащаме сметките си, и в началото бях напълно съгласна с това. Напоследък обаче започнахме да се виждаме все по-рядко и това се отразяваше зле на отношенията ни. Обърнах внимание на Джеймс върху този факт, но той само ми отправи безпомощен поглед в смисъл: „Какво мога да направя?“

Опитах се да се отпусна под горещата струя, но продължавах да споря със себе си, че винаги има някакъв изход, че ако наистина искаме да останем заедно, то любовта е по-важна от работата и трябва да променим нещо, преди да се появят децата или — което беше най-същественото — сънят ми за оня който се завърне заедно с писмата на Джуд Бел. Въпреки че ги криех под матрака на спалнята, една малка част от мен винаги знаеше, че са там.

Едва бях успяла да изляза от банята, когато телефонът ми отново иззвъня. Нищо изненадващо. Шефът ми, Уолтър Бърбридж, винаги ми пращаше мейл към шест и половина.

„Един клиент иска извънредна среща, гласеше съобщението. Можеш ли да го поемеш към десет?“

Тази работа имаше известна предистория. Някога бях идеалистка. Когато постъпих в юридическия факултет и по време на обучението си, хранех илюзията, че ще участвам само в справедливи дела. И ето ме сега. Само дето бях на страната на лошите. Случаят, по който работех, беше свързан с компания, предлагаща бутилирана вода, заразена достатъчно, за да навреди на заплашително голям брой хора. Фирмата бе готова да изплати обезщетения на потърпевшите. Моята работа се свеждаше до това да определя размера, доколко бяха пострадали хората и доколко бих могла да го занижа, при това не работех сама. Ставаше въпрос за около петдесетина адвокати, напъхали се в квадратни кабинки с компютър и слушалки. Аз бях само една от петимата наблюдаващи делото и всеки друг би могъл да поеме извънредната среща, но тъй като Уолтър предпочиташе жените, се беше спрял на мен.

Аз съм на трийсет две, висока съм и не страдам от излишни килограми. Вярно, от време на време спазвам диети, но през повечето време поддържам формата си, разчитайки на бързото ходене пеша и на нередовните курсове по йога. Косата ми е кестенява и дълга, кожата ми е гладка.

„В понеделник имахме извънредна среща“, написах аз.

„Просто в десет трябва да си при мен“, гласеше категоричният отговор.

Можех ли да откажа? Не, разбира се. Бях благодарна, че изобщо имам работа. Повечето от познатите ми от университета кръстосваха улиците на града в търсене на свободно място. Аз също се оглеждах,

но нямаше нищо подходящо, което означаваше, че да се карам с колегите си от кантората, в която заемах някаква позиция, не е особено разумно.

Освен това, размишлявах, докато гледах часовника си, щом трябва да се явя на извънредния разговор, налага се да побързам.

Мобилният ми телефон изобщо не работеше за мен. Още докато привършвах грима си, започна да звъни. Съпругата на един от колегите на Джеймс искаше да ѝ препоръчам някого, който би могъл да се грижи за домашния им любимец, докато отсъстват. Точно си мислех, закопчавайки ципа на панталона си, че бих си взела куче или котка в момента, в който жизненият ни стандарт го позволише, когато познатият звук се разнесе отново.

„Защо акулите никога не нападат адвокати?“, гласеше поредното съобщение и аз веднага натиснах бутона за изтриване. Лин Фелън беше в нашата група в първи курс. Сега работеше за малка фирма в Канзас, сигурно имаше дете, значително по-малък професионален опит от работещите в Ню Йорк и открай време си падаше по вицовете за адвокати. За разлика от мен. Чувствах се достатъчно зле от това, с което се занимавах. Освен това сигурно беше изпратила анекдота до още дузина колеги, а аз не си падах по груповите развлечения.

Както и не носех нищо друго, освен сини ризи. Тази мисъл ме осени, докато стоях пред гардероба. Синята риза е белег на професионализъм, говореше юристът в мен, но аз се отегчавах дори само от вида ѝ. Затворих очи и избрах една наслуки. Точно я закопчавах, когато телефонът изпиука отново.

„Добре, Емили, пишеше сестра ми. Резервирала си ресторанта, но не си уговорила нито музиката, нито фотографа, нито цветята. Какво изобщо си свършила?“

„Кели, часът е едва седем сутринта“, написах аз, захвърляйки мобилния на леглото. Пуснах радиото, чух думата „тероризъм“ и побързах да го изключа. Още не бях успяла да се среща, когато дойде отговорът от сестра ми.

„Точно така. След две минути ще трябва да облека и нахраня децата, да се приготвя и да тръгна на работа. Именно заради това толкова разчитах на теб. Какъв е проблемът?“

„Това празненство ми идва малко в повече“, написах аз.

„Вече се договорихме. Ти организираш всичко, аз плащам.“

„Но мама не иска“, възразих, но тя остана непреклонна.

„Напротив, много ще ѝ хареса. Нали веднъж в живота си навършва шейсет години! Трябва да ми помогнеш, Емили. Когато се прибера от работа, не мога дори мислите си да чуя. Ако имаше деца, щеше да ме разбереш.“

Това беше удар под кръста. Кели знаеше, че правим опити. Знаеше, че сме си направили всички изследвания и пробваме с интензивен секс по време на овулация. Това, което не знаеше, беше, че този месец отново ми дойде, но аз нямах сили да изпиша думите. И отново това пиукане. Пощата ми продължаваше да се пълни. Беше седем и десет. Трябваше да тръгвам за работа. Сложих мобилния си телефон на дъното на чантата, за да не ме притеснява повече, сграбчих палтото си и излязох.

Живеем на Греймърси парк, в мезонет, какъвто трудно можехме да си позволим, и въпреки че рядко се разхождахме наоколо, на два пъти се бяхме разминавали с Джулия Робъртс. Но този ден не срещнах никого — нито Джулия, нито някого от съседите, затова просто завих по Пето авеню и преминах последните няколко метра до съседната пресечка тичешком, за да хвана автобуса, който трябваше да ме отведе до моята кабинка.

На бюрото си бях в седем и четиридесет и пет и не бях първа. Наоколо вече се носеше шум от много гласове. Включих компютъра, качих две програми за защита и отново погледнах мобилния си телефон.

„Ще ходиш ли на йога?“ — питаше колежка, работеща два етажа под мен, която мразеше да посещава курсовете сама. Лично аз предпочитах да ходя там без компания, която предполагаше повече приказки, отколкото разпускане, каквато всъщност беше целта на заниманието. Но ако трябваше да присъствам на служебната вечеря, нямаше как да се отдам на удоволствието. Затова отговорих: „Не и тази вечер.“

„Коли иска Вегас“, пишеше в групата в един от форумите. Колийн Паркър се омъжваше през септември и въпреки че я познавах само от двете години в юридическия факултет, бе поискала да ѝ стана шаферка. Щях да бъда една от десетината, които щяха да получат по триста долара, само и само да се появят в еднакви рокли. А сега и

моминско парти във Вегас? Точно си мислех, че работата започва да граничи с кича, когато получих следващото съобщение.

„Здрасти, Емили, пишеше Райън Макфий, който работеше през няколко кабинки от моята. Днес няма да дойда на работа. Разболях се от грип. Не искам да заразя всички около мен.“

Това трябваше да е нещо важно. Поне означаваше един свободен ден. Но какво значение имаше един човек повече или по-малко в огромното помещение, разделено на малки квадратчета?

Седнах, за да прегледам натрупаната от Уолтър информация. Беше седем и петдесет. В осем и двацет и пет щяха да ми донесат разпечатка на обажданията, получени след обявите във вестниците през почивните дни. Можех да разбера защо клиентът ни беше разтревожен. Броят на оплакванията се растеше лавинообразно. Всяко обаждане се оценяваше по десетобална скала от отговарящия адвокат, като преобладаваха оценките „десет“. Е, имаше и нули, с които най-лесно се справяхме. Когато тъжителят не можеше да докаже нанесена вреда или пък да ни представи касов бон за закупен продукт, просто жалбата му оставаше без последствия.

Над останалите от известно време насам се потях аз.

Но статистиката нямаше лице и поради тази причина не можеше да наранява. Актуализирах списъка с новите жалбоподатели, появили се от понеделник насам, и накратко обобщих претенциите им. В девет без пет изпратих информацията на електронната поща на Уолтър, хвърлих бегъл поглед върху часовника си и припряно хукнах навън, за да закуся. Въпреки че минах покрай няколко колеги, спрели до асансьорите, тъй като бяхме конкуренти в стремежа си да си отвоюваме колкото може повече платени работни часове, се поздравихме само с едва забележимо кимване.

Слизането от трийсет и петия етаж и качването обратно отнемаше време, така че минаваше девет и десет, когато се озовах отново зад бюрото си с поничка и чаша кафе. Междувременно квадратните кабинки бяха започнали да се запълват, тракането по клавиатурите се чуваше по-силно, а шумът от приглушените гласове бе станал по-плътен. Едва бях успяла да отхапя първата хапка, когато индикаторът на телефона започна да присветва. Сложих слушалките, регистрирах началото на работния си ден в електронния регистър и като включих монитора на компютъра, приех обаждането.

— „Лейн Лавиш“ — започнах, точно както изискваше протоколът на компанията. — С какво да ви помогна?

От другата страна последва мълчание, след което едно боязливо:

— Не знам. Видях номера ви във вестника.

Измамниците винаги бяха анонимни. Тази жена ми се стори млада и неуверена.

— В кой вестник? — попитах меко.

— Ами... в „Телеграф“. В Портланд, Мейн.

— В Портланд ли живеете? — Подготвих пръстите си да впиша тази информация.

— Не. Бях там на гости на брат ми миналата седмица и видях съобщението. Живея в Масачузетс.

Отпуснах ръцете си. Масачузетс беше основният район за търговията на „Игъл Ривър“. Бяхме получавали обаждания от далечни места като Орегон, от хора, ходили на почивка в Ню Ингленд по времето, когато замърсената вода е била в търговската мрежа. За тези пътувания се изискваше представянето на изключително стриктна документация, преди да започнем да разглеждаме евентуалните последици върху здравето на пострадалите.

Скръстих ръце в скута си.

— Имате ли причина за някакви претенции към „Игъл Ривър“?

Гласът ѝ потрепери колебливо.

— Според съпруга ми — не. Той твърди, че такива неща просто се случват.

— Какви неща?

— Спонтанни аборти.

Аз наведох глава. Не това ми се искаше да чуя, но приглушените гласове наоколо ми подсказваха, че ако не тази жена, някоя друга щеше да отправи подобно обвинение към „Игъл Ривър“. Спонтанният аборт беше сред най-често повдиганите обвинения в списъка ни.

— И на вас ви се е случило?

— Два пъти.

Записах това във формуляра на екрана и след като нищо не се появи, опитах отново. Бланката си остана празна. Знаейки, че няма да забравя информацията, и тъй като не исках да прекъсвам обаждането, продължих:

— Наскоро?

— Първият беше преди около година и половина.

Сърцето ми се сви.

— Пили ли сте вода на „Игъл Ривър“? — Разбира се, че беше пила.

— Да.

— Можете ли да го докажете с някакви документи? — попитах внимателно, въпреки че се чувствах студена и зла.

— Имате предвид дали съм запазила касовите бележки? Разбирате ли, това е една от причините, поради които съпругът ми не искаше да ви се обаждам. Плащам в брой и никога не пазя боновете. Мъжът ми твърди, че не бива да правя връзка между водата и случилото се, защото, щом е бутилирана, би трябвало да е напълно безопасна, нали? Освен това току-що се бяхме оженили и имахме да решаваме други проблеми, затова приех помятането като знак, че не е дошъл моментът да имаме дете. — Гласът ѝ отново потрепери. — Е, вече дойде, но лекарите твърдят, че нещо с бебето не е наред.

Главата ми се изпълни със статистически данни. Опитах се да си припомня твърдението на компанията.

— „Игъл Ривър“ изтеглиха лошата си продукция преди осемнайсет месеца. Оттогава водата им е чиста. Не би могла да навреди на детето ви.

Стори ми се, че жената изхлипа тихо.

— Работата е там, че купувахме цели бидони, защото ни излизаше по-евтино. В мазето ни имаше няколко двайсет и четири литрови, за които съвсем бяхме забравили. Когато забременях, а съпругът ми изгуби работата си, останахме почти без средства, така че щом видях бутилките, реших, че няма да е лошо да използвам тях, вместо да купуваме нови. Нямахме представа, че са ги изтеглили от мрежата.

— За това писаха във всички вестници.

Аз не чета пресата, казваше последвалото мълчание.

— Вестниците струват пари.

— Също както и бутилираната вода.

— Но тази от чешмата има отвратителен вкус. Мислехме да монтираме филтър, но щеше да ни излезе много По-скъпо, отколкото да купуваме бутилирана. Освен това жилището не е наша собственост.

— В такъв случай може би чешмяната ви вода е замърсена — предположих аз, придържайки се към предварителния сценарий. — Помолихте ли хазяина ви да провери?

— Не, защото мъжът ми пие от нея и няма никакви оплаквания. Проблеми имам аз, а не съм ползвала друга, освен бутилирана. Съобщението ви във вестника привлече вниманието ми, защото наистина не купувам друго, освен „Игъл Ривър“. — Гласът ѝ премина в шепот: — Казаха, че детето има увреждания и съпругът ми иска да го махна. Трябва да взема решение, а не зная какво да правя. Това е ужасно.

Наистина беше ужасно. Цялата тази работа.

— Не знам какво да правя — повтори жената и аз си дадох сметка, че очаква от мен съвет. Но как бих могла да ѝ го дам? Бях от страната на врага, агентът, работещ за компанията, чийто продукт бе увредил бебето ѝ. Би трябвало да ми крещи и да ме нарича с най-обидните думи на света, както правеха някои от потърпевшите. Веднъж се обади мъж, чиято съпруга беше шивачка и бе получила тремор на ръцете, с което трайно бе изгубила работоспособността си. И жена, чийто мъж бе починал: Вярно, човекът беше сериозно болен, но би могъл да поживее още известно време, ако не беше пил от замърсената вода.

Обидите, с които ме засипваха, не бяха никак приятни и колкото и да си повтарях, че не трябва да ги приемам лично, не ми се удаваше. С мисълта, че тази работа определено беше ужасна, извъртях стола си настрани и сведох поглед.

— Казвам се Емили. А вие?

— Лейла — отвърна тя. Дори не си направих труда да го впиша във формуляра. Нито пък я попитах за фамилията ѝ. Разговорът беше станал прекалено личен.

— Разговаряли ли сте с лекарите за евентуалните възможности?

— Те са само две — отвърна жената и в гласа ѝ се прокрадна уплаха. Предположих, че е в началото на двайсетте си години. — Майка ми казва, че не бива да убивам бебето. Според нея Господ ми е отредил да отгледам недъгаво дете, но нали няма тя да плаща сметките за лечението, нито пък рискува да изгуби съпруга си заради това. — Да изгуби съпруга си... Това не фигурираше в официалния списък за

евентуалните поражения, но беше допълнителен страничен ефект, който би могъл да засегне всяка една жена в тази стая.

Или пък не. Никога не бяхме говорили на тази тема. Впрочем почти никога не говорехме за нищо, тъй като ни плащаха почасово да си вършим работата и рядко имахме възможност за кратки отклонения. Дори това, което се случваше в момента, беше извън правилата. От мен се очакваше да се придържам към задълженията си и да ограничавам максимално всяко едно обаждане. Но Лейла говореше бързо за евентуалното скъпо лечение и не ми даваше сърце да я прекъсна. И някъде по средата на това тя вмъкна:

— Вие сте добър човек, доколкото мога да преценя по гласа ви, така че съпругът ми не е бил прав, когато твърдеше, че ще разговарям с робот. Освен това каза, че ако решим да търсим парично обезщетение, ще ни накарате да подпишем договор, който ще ни зароби за цял живот. Това вярно ли е?

Думите ѝ, че съм добър човек, отекнаха толкова силно в гузната ми душа, че трябваше да положа върховни усилия, за да осмисля последното, което каза.

— Не, Лейла. Ще трябва да подпишете споразумение, че занапред няма да съдите повече „Игъл Ривър“, дъщерните ѝ фирми и дистрибуторите. За това става въпрос.

Жената замълча за момент.

— Омъжена ли сте? — попита накрая.

— Да.

— Деца?

— Някой ден. — Бях просрочила времето, но не можех да се върна към формуляра.

— Аз отчаяно искам дете — каза Лейла с младежкия си глас. — Искам да кажа, че вие работите в юридическа фирма, а аз в железария. Децата ще дадат някакъв смисъл на живота ми, разбирате ли ме?

— Напълно — отговорих точно преди над мен да се разнесе остър глас.

— Какво става тук, Емили? — попита Уолтър. — Никой не работи.

Извъртях стола си към него и се надигнах достатъчно, за да надникна в съседните кабинни. Съвсем вярно, почти целият колектив се бе скупчил на малки групички и гледаше към мен и към него.

— Компютрите блокираха — обади се някой. — Не можем да попълваме формулярите.

Уолтър се обърна към мен:

— Докладвахте ли за това?

Аз отместих микрофона от устата си.

— Дори не съм разбрала, че има някаква повреда. В момента разговарям с клиентка. — Отново нагласих микрофона и казах на Лейла: — Възникнал е технически проблем. Мога ли да ви се обадя след няколко минути?

— Едва ли ще го направите — отвърна примирено тя. — Изобщо не съм сигурна дали трябваше да се захващам с това.

— Напротив, трябваше — възразих аз, уверена, че шефът ми няма да схване смисъла на думите ми.

Тя ми продиктува номера си. Записах го на лист и прекъснах разговора.

— Какво е трябвало да направи? — попита Уолтър.

— Да изчака около половин час, за да мога да ѝ позвъня отново. — Вдигнах слушалката и позвъних в отдела за техническа поддръжка.

— Да не би да насърчаваш хората да подават оплаквания? — изгледа ме остро той.

— Не, просто слушам. Тя има проблем и има нужда някой да я изслуша.

— Твоята работа е да документиращ всяко обаждане и да обясняваш какви медицински документи са им нужни, ако искат да получат парче от баницата. И нищо повече, Емили. Не ти се плаща да се изживяваш като психоаналитик.

— Опитвам се да отсея жалбите, за да отделя основателните от всички останали. И това е един от начините да го направя. — Щом чух познатия глас в слушалката, казах: — Здравсти, Тод. Обажда се Емили. Тук имаме проблем.

— Вече работим по него — заяви техникът и веднага прекъсна връзката.

Предадох съобщението на Уолтър, но то изобщо не го успокои.

— След колко време ще можем да работим нормално?

Беше десет без двацет. Изчислих, че сме загубили десетина, най-много петнайсет минути.

— Тод е достатъчно бърз.

Уолтър се наведе по-близо до мен. Винаги беше спретнато облечен и никога не го бях виждала разрошен. Единственото, което понякога го издаваше, бяха сивите очи и гласът. Сега погледът му беше суров и говореше тихо и твърдо:

— Подложен съм на голям натиск, Емили. Бяхме определени да се заемем със случая едва след като успях лично да убедя съдията, че ще се справим възможно най-бързо и с минимални разходи. Не мога да си позволя да оставя адвокатите да си губят времето, скръстили ръце. Разчитам на теб да даваш личен пример. Това е важно за кариерата ти. Приеми фактите. Така стоят нещата. — Отправи ми предупредителен поглед и се отдалечи.

Не беше изключено да ми наложат наказание, но в този момент можех да мисля само, че единствените, които действително си губеха времето, бяха хората, обръщащи се към нас за помощ. Те никога нямаше да получат онова, което заслужаваха, тъй като системата беше създадена така, че да сведе възмездията до минимум. Освен това кой би могъл да оцени едно увредено дете или един съсипан живот?

Точно си повтарях, че не бива да се обезкуражавам, че трябва да продължавам да отбягвам виното и кофеина и винаги да вземам витамините си само с подходяща вода, когато из кабините се разнесе силно бръмчене, показващо, че компютрите вече са изправни. Би трябвало да почувствам облекчение, но за моя най-голяма изненада очите ми се напълниха със сълзи. Помислих си, че имам нужда от нещо, което да ме разсее, било то фриволност като разговор с една от приятелките на Коли във Вегас, когато мобилният ми телефон иззвъня. Беше Джеймс. Може би все пак бе решил да дойде довечера? Обнадеждена, зачетох съобщението.

„Току-що ме осени брилянтна идея, пишеше той, поддържайки надеждата ми до последната минута. Какво ще кажеш за една вечеря в неделя?“ Това беше вечеря, давана от неговата фирма. „Искам да изглеждаш неотразима — нова рокля, прическа, маникюр и всичко, каквото е необходимо. Бездруго утре се налага да работя.“

„Утре“ означаваше събота — единственият ден, в който можехме да откраднем няколко часа, които да прекараме заедно.

„Ще ми направиш ли няколко услуги? Взemi от химическото сивия ми костюм и ризите. И изпълни рецептата ми. А, да, изтегли

повече пари в брой за през седмицата. Благодаря ти, бебчо. Страхотна си.“

Придвижих текста нагоре с мисълта, че има още нещо, защото ако това беше всичко, щях да побеснея.

Но не. Това беше.

„Благодаря ти, бебчо. Страхотна си.“

Тракането по клавиатурите продължаваше, наоколо се носеше буботенето от приглушени разговори, електрониката писукаше, звъняха телефони, но докато четях съобщението, аз чувах гласа на Джеймс. Искам да изглеждаш неотразима — нова рокля, прическа, маникюр и всичко, каквото е необходимо. Да не би да ми беше необходимо неговото разрешение, за да изглеждам добре?

Внезапно всичко това заседна в гърлото ми като прекалено безвкусна храна — несполучливият брак, омразната работа, лошото семейство, неподходящите приятели, чувствата. И усетих, че не мога да преглътна. Изпитвах остра нужда от въздух, сграбчих чантата си и след секунда размисъл взех листчето с номера на Лейла.

Теса Рейд беше най-близката ми приятелка във фирмата, което беше само още едно тъжно заключение. Никога не общувахме извън офиса. За нея знаех, че има две деца, два кредита за образованието им и споделя моето неодобрение към онова, което правехме. Забелязвах го в очите ѝ, когато идваше на работа. Същото отвращение, което виждах всеки ден в собственото си отражение в огледалото.

Работеше през три кабинни от моята. Приближих се и я докоснах по рамото. Слушалките ѝ бяха включени, пръстите ѝ бързо се движеха по клавиатурата. Тя ме погледна и включи клиента си в режим на изчакване.

— Ще ми направиш ли една голяма услуга, Теса? — казах шепнешком, но не от страх, че някой може да ме чуе в носещия се наоколо шум, а защото това бе единственият въздух, който можах да събера. Подадох ѝ листчето. — Би ли се обадила на тази клиентка вместо мен? Разговарях с нея, когато системата блокира. Струва ми се, че претенциите ѝ са основателни. — Бях уверена в това вероятно с последната си искра идеализъм. А пък и Теса беше единствената, на която можех да разчитам, че ще се опита да го установи със сигурност.

Тя ме наблюдаваше загрижено.

— Какво се е случило?

— Имам нужда от въздух. Ще го направиш ли за мен?

— Разбира се. Ти къде отиваш?

— Навън — отговорих кратко и бързо се отдалечих. Врявата от потропвания, позвънявания и гласове ме преследваше, обвивайки ме като мъгла, дори след като вратите на асансьора се затвориха. Застанах в единия заден ъгъл на кабината със сведени очи, обвила ръце около кръста си. Като се имаше предвид шума в главата ми, ако някой ме беше заговорил, вероятно нямаше да го чуя, което беше добре. Какво бих могла да кажа, ако, да речем, Уолтър Бърбридж бе влязъл?

„Къде отиваш?“

Не знам.

„Кога ще се върнеш?“

Не знам.

„Какво ти става?“

Не знам.

Последното щеше да бъде лъжа, но как можех да обясня какво чувствах, след като пипалата ме бяха обгърнали отвсякъде? Например да кажа, че всичко се корени много отвъд работата ми, че покрива целия ми живот, че се е надигало месеци наред и няма нищо общо с импулса. Само че имаше. Оцеляването беше импулс. Бях го потискала толкова дълго, че бе отслабнал, но вероятно бе живял някъде дълбоко в мен, защото щом асансьорът спря, решително изскочих навън.

Даже и в десет без три минути на Пето авеню кипеше живот. Макар досега да не ми беше правил впечатление, този път шумът ме подразни. Завих надясно към спирката и постоях една мъчителна минута изтощена от претоварения трафик, преди да се откажа и да тръгна пеша, въпреки че тротоарите бяха претъпкани от пешеходци. Вървах бързо, избягвайки останалите минавачи, нетърпелива да пресека отсреща, преди светофарът да се смени. Когато съвсем случайно закачих една жена, поисках да ѝ се извиня, но тя продължи по пътя си, без да се обърне назад.

Когато за първи път пристигнах тук, обичах тълпата. Тя ме караше да се чувствам като част от нещо голямо и значимо. А сега не бях част от нищо. Ако не бях на работа, другите бяха. Ако случайно се блъснеш в някого, той дори не ме поглеждаше.

Затова постъпих по същия начин, прекосявайки улица след улица. Минах покрай павилиона за хотдог, но не усетих нищо, освен

миризмата на изгорели газове от автобуса. Часовникът ми показваше десет и двацет и една, после десет и трийсет и четири, накрая десет и петдесет. И да се бях уморила, не го забелязвах. Неприятното чувство беше изчезнало, но не изпитах облекчение. Мислите ми си оставаха объркани, почти незасегнати от рязкото изсвирване на клаксоните или от грохота на камионите до самия бордюр.

Когато приближих до нашия квартал, прибрах костюма и ризите на съпруга си, изпълних рецептата му в аптеката и влязох в малкия клон на банката. Касиерката ме познаваше. Но ние се намирахме в Ню Йорк. Дори да се бе учудила защо тегля повече пари от обикновено, не ми зададе никакъв въпрос.

Часовникът на стената показваше единайсет и две, когато отново излязох. Три минути по-късно завих по улицата, където живеехме, и само в един истеричен момент се запитах коя от всички тухлени къщи беше нашата. Пред лишения ми от илюзии поглед те всички изглеждаха еднакви. Но не, една имаше кафява врата, друга — сива, а ето ги там моите саксии, в които жълта иглика и ароматен грах се бореха за оцеляването си.

Изкачих стълбите тичешком, влязох, освободих ръцете си и се втурнах към втория етаж, където се намираше спалнята. Измъкнах сака си от долното чекмедже на шкафа и спрях едва когато го захвърлих върху леглото. Какво да взема? Зависеше от това къде щях да отида, само дето нямах никаква идея.

ВТОРА ГЛАВА

Къде щях да отида, зависеше от това какво исках, което беше полесната част. Отговорът беше — просто да се забавлявам.

Представих си плажа и извадих банския костюм. И една плажна рокля.

Освен това си падах по антиките. Някога обикалях из магазините с една съученичка от гимназията и майка ѝ и макар да нямах никаква представа от старинни предмети, все още помнех усещането за история и спокойствие.

В момента и двете ми бяха жизнено необходими. Затова сложих в сака обикновена риза и къси панталони, дънки, тениски и сандали.

Но също така обичах екскурзиите. Или поне ги бях обичала през онова специално лято в колежа. Джуд познаваше горите — всяко дърво, всеки поток, всяка движеща се живинка, и споделяше с мен познанията си. Планинските върхове бяха студени. Хвърлих върху купчината пуловер и вълнена жилетка. Тъй като отдавна бях изхвърлила ботушите си, добавих чифт гуменки. И дебели чорапи. После бельо, нощница и четка за коса.

Исках ли лаптопа си? Айпода? Не. Дори неохотно погледнах към мобилния си телефон, но той щеше да ми осигурява връзка, което можеше да се окаже полезно в екстрена ситуация.

Гримовете? Не ми трябваха, но не ми стигна куражът да ги оставя у дома. Обаче нямах нужда от ярките сенки, синята очна линия и двете спирали. Оставих ги върху рафта в банята и сложих несесера върху цялата купчина.

Която се оказа доста голяма. Нямаше начин да събера всичко в един-единствен сак. За момент си помислих да взема още една чанта, но веднага отхвърлих идеята. Това би предизвикало безпорядък. Щом бях решила да избягам от заплетения си живот, разковничето беше простотата.

Бързо съблякох синята риза и черния панталон и навлякох една тениска и дънки, смених диамантените си обеци с обикновени и

погледнах часовника си. Беше единайсет и дваайсет и три.

Извърнах се, после отново вперих поглед в него. Не беше електронен. Въпреки това знаех, че е точно единайсет и дваайсет и три — вече и дваайсет и четири, защото в живота, който бях живяла до този момент, всяка минута имаше значение.

Предизвикателно свалих часовника, поставих го до обещите, подредих нещата, които се събраха в сака, а останалите върнах по местата им. Едва когато сложих чантата на рамото си, забелязах неоправеното легло — измачкани бежови чаршафи върху черните матраци, тесни и малки като всичко останало в жилището.

Леглото често оставаше разхвърляно, но този път реших да го оправя, като малък жест към Джеймс. Приключих бързо, тичешком слязох в боядисания в бежово и черно коридор, захвърлих сака на пода и изтичах в бежовочерната кухня. Грабнах кутия зърнена закуска и бутилка вода, но не „Игъл Ривър“, и бързо се озовах до входната врата.

Пощата току-що беше пристигнала и под тесния процеп пликовете се бяха разпилели така, че подателите се разчитаха ясно. Примирено се наведох и взех разпечатката на кредитната ми карта. Компанията ме уведомяваше, че съм излязла на червено и аз бях наясно, че извънредните разходи не бяха направени от мен. Но да видя потвърждението за това върху хартия, беше още една щипка сол в прясната рана.

Вече връщам листа в разстлания ветрилообразно куп, когато друго писмо привлече погледа ми. Беше от Джуд.

Нямах време да го чета. Трябваше да тръгна.

Но и *не можех* да го оставя неразпечатано.

Както и на предишните, пощенското клеймо беше от Аляска. Джуд ловеше раци в Берингово море и пишеше забележително добре за момче, което се беше заяждало с всеки учител в училище. Дългите описания на лодката, на морето и начина, по който мъжете се блъскаха и препъваха един в друг на палубата, бяха завладяващи.

Но това писмо беше от една-единствена страница.

„Здрасти, Ем. В живота се случват толкова забавни неща. Аз съм на четиридесет и изминаха десет години, откакто напуснах Бел Вели, прекарвайки шест от тях в

ловене на раци. Но един от старите ми приятели умря. Просто ей така — потъна във водата. До онзи момент никога не се бях притеснявал от смъртта. Но сега мисля по различен начин и осъзнах, че у дома имам много недовършени дела.

Затова реших да се върна в Бел Вели. Не съм го споделял с никого. Всички щяха да започнат да кроят планове, което ми е най-омразното. Ще пристигна към края на месеца. Но едва ли ще изкарам там цялото лято. Никога не съм се чувствал на мястото си в това градче.

Не знам защо ти казвам всичко това. Ти така и не отговори на нито едно от писмата ми. Вероятно си ги късала и хвърляла, преди да ги прочетеш, така че не очаквам да обърнеш внимание и на това. Но аз продължавам да гледам на теб като на своя съвест. Ще ми се да вярвам, че ще останеш доволна, узнавайки това.

Джуд.“

Доволна? На времето той едва не ме бе убил. Доволна?

Намирах се по средата на своя лична криза. Не можех да продължавам по този начин. Пъхнах плика в задния си джоб и позвъних в гаража, където държахме колата си:

— Ще пристигна след пет минути и бих искала междуременно да напълните резервоара — казах в слушалката. Много поетично.

Още една поетична мисъл? Ако имах деца, нямаше и да помисля да направя това. Нямаше начин да ги изоставя. Но, от друга страна, ако бях майка, изобщо не би ми хрумнало да си тръгна. В такъв случай може би беше добре, че все още не бях заченала. Очевидно за това си имаше причина.

Прехвърлих сака през рамо и вече бях на половината разстояние от входната врата, когато ме осени друго прозрение. Джеймс едва ли щеше да страда от отсъствието ми, защото беше прекалено зает. Но все пак той беше мой съпруг.

Върнах се до шкафчето в коридора и извадих лист и химикалка от чекмеджето.

„Добре съм, написах припряно. Имам нужда от малко почивка. Ще поддържаме връзка.“

Оставих бележката на видно място върху купчината писма, стиснах в ръка ключовете на колата и затръшнах вратата, без да поглеждам назад. Усилващата се влага още повече разваляше настроението ми и подклаждаше желанието ми да избягам.

Бягство. Най-точната дума. Не исках да устройвам празненство, което майка ми не би харесала. Още по-малко пък да стана шаферка на сватбата на жена, която едва познавам. Омразно ми беше да убеждавам клиентка, че уврежданията на детето ѝ струват двайсет и една хиляди петстотин и тридесет долара. Нито пък да се усмихвам на вечерята, давана от фирмата ми, независимо дали съпругът ми щеше да присъства, или не.

Линейка профуча с висока скорост по улицата, а сирената ѝ просто раздра ежедневното бездушие. Преминах на отсрещния тротоар, забързана към следващата пресечка, където вече се чуваше бученето на двигателя на колата ни. Като повечето скъпи играчки тя беше нещо, което не можехме да си позволим, и основната причина за изчерпаната ми кредитна карта, но Джеймс я обичаше. Колкото до мен, нужна ми беше надеждността, която ми осигуряваше.

Сложих сака в багажника, настаних се зад волана и поех към околоръстния път, но градското движение се оказа твърде натоварено. Дори само един камион, спрял да разтовари стока за някой магазин, беше достатъчен, за да предизвика задръстване. Докато наблюдавах как зеленият сигнал на светофара се сменя с червен, после пак със зелен, полагах усилия да се успокоя, но не ми се удаваше. Разтрих разсеяно крайниците си и това помогна. Докато съзнанието ми беше блокирано, мускулите ми се стегнаха.

Напрежението беше отговорът на тялото ми на преживения стрес. Един действащ адвокат трябваше внимателно да изслуша всеки нюанс на обвинението, за да може след това да възрази в защита на правата на клиента си.

Само че аз не се намирах в съдебната зала. Всъщност не бях стъпвала там от онази лятна практика, когато за първи път работих за „Лейн Лавиш“. Никой обаче не бе споменал за квадратните кабинки. Напрежението там беше също толкова неприятно, но по различни причини.

Отпусни се, Емили. Не мисли за това.

За какво тогава ми оставаше да мисля? За красивия, неустоим, недосегаем Джуд?

Не беше добра идея. Това беше моето бягство от... от всичко.

Движейки се по „Брукнър“, включих радиото и побързах отново да го изключа. Имах нужда от тишина, но също така от храна, освен това бях започнала да треперя. Часовникът на контролното табло показваше един и осем. Какво бях яла на закуска? Поничка. Бях ли я изяла? Не си спомнях.

Хванах кормилото с една ръка, извадих една пълнозърнеста вафла и смъкнах опаковката. Шоколад и фъстъчено масло. Изглеждаше добре. Беше ли и толкова вкусна? Нямах представа. Изядох я прекалено бързо, за да успея да разбера.

Поне постигах някакъв напредък. Щом се озовах на главния път на север към Пътчинсън, последвах табелите, водещи към Ню Ингленд. Маршрутът ми беше познат, тъй като го изминавах, когато гостувах на майка ми в Мейн.

Сещайки се за нея, протегнах ръка към мобилния си телефон, но после премислих. Да го включа сега, означаваше да чуя познатия звук, който подсказваше натрупани съобщения, а в момента не ми се искаше нито да разговарям с някого, нито да чета нежелани послания. Освен това никой нямаше да се притесни кой знае колко. Уолтър Бърбридж щеше да се ядоса, задето не съм се появила на фирмената вечеря, но с Джеймс бяхме само двама от най-малко още осем други. Сестра ми щеше да бъде недоволна, задето не съм й позвънила за организацията на празненството, но вече бях привикнала към постоянното й мърморене. В курса по йога едва ли някой щеше да забележи отсъствието ми, а читателският клуб нямаше да се събира през следващите две седмици.

С мама всичко щеше да бъде наред. Тя беше най-непретенциозният човек на света. Освен това се бяхме чули във вторник. Ако не й се обадох в продължение на цяла седмица, просто щеше да стои и да чака.

Което не би могло да се каже за баща ми. Спомням си един случай от колежа, когато не бе успял да се свърже с мен и се бе обърнал към свой приятел полицаи, за да потърси съдействие от охранителите на общежитието. Те ме бяха проследили и ме принудиха

да напусна тогавашната си компания. Да ви описвам ли колко унижително беше това? Но сега мама знаеше как да се справи с него. След развода бе набрала достатъчно кураж да му казва, когато смяташе, че не е прав. Странно, но отношенията им бяха великолепни. Винаги съм си мислила, че би трябвало да се оженят отново, но майка ми настояваше, че истинският ключ към разбирателството им е разстоянието.

А моят съпруг? Дали щеше да се разтревожи, когато прочете бележката ми? Вероятно. Никога досега не бях бягала от него така лекомислено. Но от друга страна, той беше прекалено зает в службата си, заобиколен от сътруднички, с които прекарваше повече време, отколкото с мен. Една от тях беше наета съвсем наскоро. Имахме неприятна среща на последната им служебна вечеря. Беше необвързана, невероятно привлекателна и прояви към мен незаинтересованост, която граничеше с грубост. Когато казах на Джеймс, че му е хвърлила око, той само ме прегърна и се засмя.

Но аз не го намирах за смешно. Джудд ме беше мамил, затова бях наясно кога последната капка ще прелее чашата. Не смятах, че бих го преживяла и със съпруга си. Въпреки това двамата се виждахме рядко. Почти не разговаряхме, както го правехме някога. Още по-малко споделяхме мечтите, които имахме в началото.

Предчувствайки нещо трагично, отворих прозореца и оставих вятъра да брули лицето ми. Ако това пътуване наистина беше бягство, трябваше да се отпусна.

За мое щастие, колкото повече се отдалечавах от Ню Йорк, толкова по-лесно ми изглеждаше всичко. Далече от очите — далече от сърцето. Отчасти. Останалото беше просто отрицание. Ако не бях толкова добра в това, щях да напусна предишния си живот още преди няколко месеца. Имаше ли някаква ирония в ситуацията? Отрицанието ме бе държало на погрешното място в неподходящия момент. А сега щеше да ми помогне да избягам.

Веднага щом минах покрай мъглата на Бриджпорт, раменете ми започнаха да се отпускат. Светлината на фаровете осветяваше само няколко преминаващи насреща камиона. Приближавайки Провидънс, изпитах някаква еуфория. Вече бях свободна! Без семейство, без задължения. Бях съвсем сама със себе си и пътувах към брега.

За нещастие, подобно на всички останали, се оказах в капана на движението в Масачузетс. Когато се насочих към Кейп Код, се озовах в дълга колона от коли. Докато се придвижвах бавно към Сагамор Бридж, погледнах часовника си. Празното му място върху китката ми трябваше да ми напомни, че не бързам за никъде.

Насочих се към Чатъм, защото бях чувала, че е очарователно място, и още щом приближих гората и дървените къщи, носещи белезите от въздействието на влажния, солен въздух, се убедих, че не са ме излъгали. Намерих свободна стая в скромен мотел, недалеч от брега, чиято построена в полукръг сграда обграждаше плувен басейн. Тъй като междуременно бях огладняла, седнах на една маса в ресторанта на кея и си поръчах салата с риба. Блюдото изглеждаше великолепно и изчезна за броени минути.

Твърдо решена най-сетне да започна да се наслаждавам на храната, погледнах към ръката си, където обикновено беше часовникът ми, но сега го нямаше, после към спускащото се към хоризонта слънце. Прецених, че беше някъде около осем, купих няколко списания и се изтегнах до басейна, разтворила „Женско здраве“. Точно се бях зачела в една статия за значението на витамин Д, когато пристигна семейна двойка с две разглезени хлапета. Не след дълго ги последваха още няколко семейства с общо осем деца, които пицяха и пръскаха наоколо вода.

От четенето нищо нямаше да излезе. Затворих списанието, върнах се в стаята си и се съблякох. И тогава в джоба ми прошумоля писмото от Джуд.

Прибираше се у дома? Какво се очакваше от мен в този случай?

Разгърнах го и спрях дотук. Задряхмах само за да се събудя след няколко минути замаяна и изгубила ориентация. Часовникът на нощното шкафче показваше дващест и три и четири. Миг по-късно се върнах в реалността.

Чудех се дали Джеймс вече се е прибрал и е намерил бележката ми. Известно време продължих да се вирам в цифрите на часовника, докато накрая напрежението стана непоносимо. Включих телефона. Беше полунощ.

„Какво означава това, че имаш нужда от почивка?“, гласеше съобщението му. „Къде си?“

Имаше и гласова поща с абсолютно същото съдържание, после следващият текст: „Не е смешно, Емили. Къде си, по дяволите?“

Всички бяха пристигнали през последния половин час, което означаваше, че наистина бе работил до късно.

Не споменавах, че е притеснен. С уязвимото си съзнание възприемах посланието като: „Я не се занасяй, Ем, нямам време за подобни глупости.“

Разочарована, изключих телефона.

И едва тогава, вече сигурна, че Джеймс е наясно, че съм си тръгнала, си дадох сметка за това какво съм направила. Но не съжالياх. Реакцията му го бе доказала. Наистина имах нужда от почивка.

Врявата навън вече определено бе предизвикана от възрастни хора — пиянски викове и крясъци, тропот от боси крака върху дъската за скачане, плискане на вода. За един кратък момент съжалих, че не си бях взела айпода. Но заглушаването на един шум с друг не беше решение.

Чудейки се къде ли всъщност беше то, неусетно се унесох в сън, но се събудих още призори, очаквайки изгрева.

Облякох се достатъчно топло и излязох в града, за да си купя вестници и нещо за закуска. Това с пресата се оказа грешка, защото нямаше кой знае какви добри новини, но докато го осъзная, пържените яйца и препечената филийка изчезнаха, подобно на останалата храна, която поглъщах.

За пореден път се зарекох, че ще поработя върху този въпрос, върнах се в мотела, за да се преоблека, и се отправих към плажа. Океанският въздух постепенно се затопляше, но заедно със слънцето наоколо се появиха семейства, бумеранги, волейбол. Търсейки спокойствие, аз се отдалечих достатъчно, за да мога да се наслаждавам на крясъците на чайките и шума на прилива, но щом пясъчната ивица свърши в скалите, се наложи да поема обратно. Изтегнах се върху хавлията, после хапнах сандвич в близкото кафене, но към средата на следобед вече бях отегчена.

Това не беше забавно. Не се намирах там, където ми се искаше да бъда. Просто бях заменила един шум с друг — този на града с плясък на вълни, крясъци на деца и свистене на бумеранги.

Върнах се в мотела, събрах си багажа и платих сметката. После седнах в колата и се опитах да реша къде бих могла да отида. Хрумна ми да продължа на изток към Провинстаун, което беше практичен избор, тъй като така или иначе вече бях близо до Кейп.

Отхвърлих обаче практичността и предпочетох да поема на север към Огъндуит. Майка ми живееше само на час път от там, при това мястото не криеше никакъв риск.

Най-надеждният избор естествено беше да тръгна незабавно обратно към Ню Йорк. Ако го направех веднага, Джеймс щеше да ме разбере. Всяко отлагане би довело до по-сериозни последствия.

О, да. Ню Йорк несъмнено беше най-разумното решение, но именно такива *разумни решения* ме бяха довели до сегашното ми състояние. В момента бях просто един бунтар, а това си беше моето бягство.

Обърнах колата на запад и бързо прекосих Сагамор Бридж към „Мас Пайк“. Движението беше слабо, защото почиващите отдавна бяха стигнали до дестинациите си. Колкото повече се отдалечавах, толкова повече земята ставаше по-открита, поляните по-зелени, а горите по-гъсти. Осмелих се да включа радиото, намерих станция с успокояваща класическа музика и увеличих звука достатъчно, за да подсиля ефекта ѝ.

Когато стигнах Бъркшър, сенките се бяха издължили. Търсех тишина, затова реших да избегна Стокбридж и Ленъкс, като вместо това следвам табелите към малко градче, което знаех само по име. Там имаше едно-единствено място, където бих могла да отседна — малък мотел, който едва ли беше особено скъп, но щеше да свърши работа за еднократна нощувка. Отвън липсваше табела, съобщаваща за свободни легла, а и паркингът отпред беше претъпкан, но след като така и така бях тук, струваше си да опитам. Намерих свободно място, където да оставя колата, и праметнах сака през рамо.

Мотелът представляваше неугледна постройка, чиято единствена атракция беше опасващата го от всички страни веранда с разхвърляни по нея люлеещи се столове, но хората, отпуснали се върху тях, както и онези, които влизаха да вечерят вътре, изглеждаха млади професионалисти като мен и Джеймс. Повечето бяха с децата си.

Отдръпнах се да пропусна група от шест души и влязох след тях. Мъжът на рецепцията беше възрастен, доста по-скован от гостите и

неохотно с едно измърморване „ами, стаите ни са с най-малко по две легла“, ми даде една. Тя се намираще над кухнята, но тропотът на чиниите и тенджерите не беше дразнещ, а ароматът от филето беше толкова изкусителен, че не се стърпях и си поръчах порция за вечеря. Изядох я в тихия и затъмнен бар. Никой не ме обезпокои, така че успях да се насладя докрай на храната.

Чувствата ми постепенно се събуждаха, което беше добре. И заедно с тях и съвестта ми. Започвах да изпитвам вина. И тъга. Това беше първата съботна вечер, която прекарах без Джеймс.

Предположих, че е около десет. Чудех се, дали да не му се обадя, за да го успокоя, че съм добре.

Ами ако работеше? Често му се случваше в събота. Ако не вдигнеш телефона си, сигурно щях да се притесня, че е с нея. В случай че отговореше, непременно щеше да ме попита къде съм и кога ще се върна. Но още не бях готова за това. Едва бях започнала да се успокоявам.

Настаних се на верандата, полюлях се на един от столовете за малко, после взех някаква книга от малката библиотека във всекидневната и тръгнах нагоре. Само че не можех да се концентрирам. Джеймс не излизаше от главата ми. Чудех се дали и той мисли за мен, включих телефона.

„Взела си колата ми! Къде си? Моля те, обади се“, беше писал той по-рано този следобед, а после, само преди час: „Защо си изтеглила толкова пари?“

„Надвишил си лимита на кредитната ми карта, отговорих аз, затова се налагаше да взема в брой.“

„Твърде много за два почивни дни“, последва незабавният отговор. „Вечерята на фирмата ми е утре вечер. Дотогава ще се върнеш, нали?“

Той беше притеснен. Замислих се дали да не се предам. И сигурно бих го направила, ако ме беше попитал как съм и дали не ми се бе случило нещо. Със сигурност щях да го направя, ако ми беше казал, че ме обича и му липсвам. Но колкото и да чаках, подобни думи не се появиха върху дисплея.

„Ще ти се обадя“, изписах, обзета от дълбока тъга, и изключих телефона, преди Джеймс да успее да изпрати поредното съобщение. Винаги съм мразела електрониката, но сега тя беше мой съюзник.

Можех да я използвам или не, да отговарям на обажданията или не и тъй като при позвъняването се изписваше единствено кодът на Ню Йорк, нямаше начин той да ме проследи.

Но това не ми помогна да спя спокойно. Непрекъснато се будех от мисълта за необичайната си постъпка и от неприятното чувство, че съм нагазила в мътни води. Това ме тревожеше през цялата нощ.

Облекчението дойде с изгрева под формата на аромат от прясно препечен хляб, който проникваше между дъбовите дъски на пода от кухнята. Не бях усещала тази миризма от месеци, а и това беше само началото. Докато сляза в трапезарията, готвачът вече добавяше месото и вафлите. Напълних чинията си с яйца, дебело нарязани парчета шунка и хляб и започнах да се храня. Дъвчех бавно, като отпивах от време на време по глътка кафе. То беше тъмно и силно и чашата приятно топлеше дланите ми.

Скоро започнаха да влизат и другите гости. Оставяха на столовете си ракети за тенис и ръкавици за голф, преди да се запътят към бюфета. Между отделните маси не се водеха никакви разговори, но аз бях привикнала към това. Не че хората бяха необщителни. Просто всеки си гледаше собствената работа, както ставаше обикновено в големите градове, откъдето несъмнено бяха дошли и те. Нищо чудно някои от тях да бяха и мои съседи, отдали се на едноседмична почивка, след като учебната година на децата им беше приключила.

Чудейки се защо седя в една стая с хора, от които всъщност искам да избягам, допих последната глътка кафе, прекосих бързо верандата и тръгнах да разглеждам града. Това толкова изискано и посещавано място всъщност представляваше няколко кръстовища, скромна смесица от колониални сгради и малки постройки, частни домове и магазини. Обходих антиквариатите, разгледах художествената галерия с размерите на домашен килер, дори заставах пред витрината на магазина за прежди, загледана в жените вътре. Една закъсняла посетителка ме покани да вляза, отваряйки гостоприемно масивната врата, но макар и да завиждах на приятелството им, трябваше да откажа, защото не умеех да плета.

Продължих да се разхождам, като търсех утешение в тишината. Бях свободна, но не можех да се зарадвам на свободата си. Седнах за малко на една пейка, но еуфорията все не идваше.

Съвсем обезкуражена се върнах в мотела, взех вестник и химикалка от рецепцията и се настаних в едно кресло в библиотеката. Кръстословицата щеше да ме поразее, въпреки че никога не съм била особено добра в решаването им. След час се предадох и отидох към беседката, за да поразсъждавам върху свободата. Но това ме караше да си мисля за Джуд, което най-малко ми се искаше да правя в момента.

Затова последвах другите гости, когато се отправиха към трапезарията за обяд. След като изчаках реда си, си избрах сандвич и седнах на един от люлеещите се столове на верандата, ала останалите семейства наоколо ме връщаха към моето собствено. Извадих телефона от джоба си, включих го и проверих за съобщения от родителите ми. Нямаше. Компенсираха ги тези от сестра ми. Беше изпратила десетина и искаше да знае защо не ѝ отговарям.

Опасявайки се, че ще ми създаде проблеми, ако не предприема нещо, изписах припряно: „Сега нямам време. Ще ти се обадя към края на седмицата.“

Уолтър Бърбридж ми беше писал в електронната поща. Не я бях проверявала от петък, за да му дам време да се поохлади, но все пак прочетох това, което беше изпратил вчера: „Теса ми каза, че си болна, поне е в стила ти да не се обадиш. Какво става?“ И още едно от тази сутрин: „Добре ли си? Обади ми се, ако имаш нужда от помощ.“

Наистина изглеждаше притеснен, но не можеше да ме заблуди. Работата през уикендите в „Лейн Лавиш“ беше допълнителна възможност, но това не се отнасяше за понеделниците. Ако не се върнех незабавно, бюрото ми нямаше да ме чака на следващата сутрин. Уолтър щеше да бъде бесен. Щяха да плъзнат разни слухове. И работното ми място щеше да бъде под въпрос.

Все пак на първо място беше Джеймс. Имаше много пропуснати обаждания от него, но съобщенията му бяха лаконични: „Тази вечеря е особено важна за мен, бебчо“. И после: „Моля те, обади се. Зная, че си прочела това“. Следваше: „Ако преживяваш нервна криза, бихме могли да се справим, но трябва да ми се обадиш. Започвам да се тревожа“. Последното гласеше: „Къде си?“.

Той наистина изглеждаше като обезумял и аз едва устоях на изкушението да му се обадя. Обаче знаех колко убедителен може да бъде. Джеймс умееше брилянтно да преговаря и макар само на трийсет и пет, вече си бе създавал име.

Не се чувствах достатъчно уверена, за да разговарям с него. Само за броени минути щеше да ме уговори да се върна. Но дори самата представа, че мога да поема обратно на юг, надигаше у мен несъзнателна съпротива.

Поех си въздух бавно и мъчително, което, изглежда, отключи поток от мисли, защото докато седях на верандата с недоядения сандвич и спомените за обещаващия си някога живот, внезапно осъзнах, че Джеймс нямаше нищо общо. Не ставаше въпрос нито за работата ми в Манхатън, нито за сестра ми, нито за забавленията. Дори не и за Джуд. Ставаше въпрос за мен. За къде се бях запътила? Каква исках да бъда?

Но бях длъжница на Джеймс и едно съобщение не беше достатъчно. Затова събрах всичките си сили и набрах номера на мобилния му телефон.

— Къде си? — попита той тревожно.

— Няма да успея да се върна навреме, Джеймс. Съжалявам. Кажете им, че съм болна.

— Къде си?

— Няма значение. Имам нужда да помисля, а у дома няма да мога.

— Да помислиш за какво? Ти си моя жена.

— Трябва ми време.

— За какво! Едва не ми докара сърдечен пристъп, Емили. Какво става? Беше съвсем добре във вторник вечерта.

— Така ли? — казах не без нотка на сарказъм, мислейки си за хилядите пъти, когато си бях давала сметка, че изобщо не съм добре.

— Ще ти се обадя веднага щом взема някакво решение. Съжалявам за тази вечер, Джеймс. Наистина. — Прекъснах връзката, преди той да успее да каже каквото и да било, и изключих телефона с чувство на облекчение. Радвах се, че поговорих с него. От всичко, което бях направила напоследък, това беше най-правилно.

Върнах се в стаята си и прибрах няколкото вещи, които бях извадила от сака. Бъркшър и Кейп ми поддържаха ободряващо, но и двете бяха само междинни спирки. Ако целта беше да открия себе си, трябваше да се върна на мястото, откъдето бях поела по този път. И то не беше Ню Йорк.

Включих двигателя и потеглих. С всяка миля последствията ставаха все по-сериозни, но вече ги виждах в огледалото за обратно виждане. Бях се отправила на север.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато завих от А-91 към околоръстния път на Ню Хемпшир, хълмовете станаха по-високи, а гората — по-гъста. Постепенно възвишенията се превърнаха в планини, които засенчиха слънцето и потопиха местността в сумрак. Но аз нямах нужда от ярка светлина. В спомените ми този път се очертаваше ясно, също както малкото градче, в което отивах. Закътан в долина в центъра на щата, Бел Вели беше типичен за Ню Ингленд със своя закрит мост на входа, зеленината, историческите си къщи и църквата, надничаща иззад дърветата, сякаш насочила показалец към посетителите: *Вижте ме, тук съм!* Нямаше нито хотели, нито мотели, а просто се предлагаха легла за нощувка и закуска. Ако всичко беше заето, щях да прекарам нощта в градинския заслон. Господ ми е свидетел, бях го правила и преди.

Когато минах по закрития мост, вече се спускаше мрак. Градът се отвори пред мен. Бел Вели беше мястото на примамващо разположените сред зеленина пейки, на малките магазинчета и църквата. В този вечерен час беше и място на меката светлина, струяща през прозорците, най-ярка в ресторанта, където вечерята беше в разгара си. Отпред имаше паркирани по диагонал коли, въпреки че единственото движение бяха група пешеходци, заобикалящи по тротоара зелените площи.

Дори след десет години всичко това ми беше познато до болка. И ме натъжаваше. Последният ми спомен от тук беше раздялата ми с Джуд. Той беше първата ми любов и нещо съвсем различно от мъжете, с които се бях срещала дотогава. Когато си го спомних — висок, рус, безгрижен, очите ми се напълниха със сълзи и за момент се запитах дали не беше лудост от моя страна да се върна.

„Преди десет години не беше дошла заради Джуд, напомних си аз, бършейки сълзите, а и сега не си тук заради него. Дойде заради самата себе си.“

Тогава всичко беше започнало от младежкия плам, от първите купони. Сега причината беше друга, но Бел Вели беше все така

отворен за мен.

Градът представляваше истинско убежище — от планините, които го обграждаха, до неповторимия му дух. Създаден през далечната 1700 година от Джетро Бел, на него се гледаше като на резерват за хората, които не се занимаваха с повсеместния риболов, и макар през годините земеделието така и да не се бе развило, славата му на спасителен рай си бе останала. Беше известен в цялата страна с това, че приютяваше изхвърлени кучета, малтретирани котенца, остарели коне и магарета, както и животни, пострадали при земетресения, цунами или други природни бедствия.

Самата аз бях жертва също толкова, колкото и тези животни. И също имах нужда от убежище. Сълзите ми го доказваха. Макар да ги триех с две ръце, те така и не спираха и тази липса на самоконтрол ме ужасяваше. През последните два дни някак бях успяла да се държа в ръце. Както и през изминалите десет години. А сега изведнъж тази слабост.

Тогава дойде знакът. Все още с влажни очи, едва бях започнала да заобикалям потъналия в зеленина парк, когато колата ми — това чудо на европейската техническа мисъл, внезапно блокира. Успях да стигна до празния по това време паркинг пред универсалния магазин и завъртях ключа, за да включа двигателя. Втори, трети път.

Нищо.

Сигурно щях да се разсмея през сълзи, ако не бях толкова разстроена. Бих могла да се обадя в автомобилния сервиз, намиращ се в северната част на града, но дори все още да съществуваше, вече щеше да е затворен. Можех да позвъня на Джеймс и да му се примоля... Надеждност?! *Я стига!* Не исках да разговарям с него, още повече щом щеше да ми се наложи да разкрия местонахождението си.

Последното нещо, което исках, беше да привлече внимание към завръщането си, а ето, че се озовах блокирана в купчина скъпа ламарина в град, пълен с хора, на които винаги можеш да разчиташ. Каква ирония.

Поне се намирах точно там, където трябваше. И вероятно колата ми го беше доловила по някакъв начин.

Освен това леглото и закуската ме очакваха от другата страна на парка и макар хладнокръвието да ме беше напуснало, краката ми все още се движеха.

Точно вадех сака от багажника, борейки се със спомените, предизвикани от миризмата на борова смола, когато към мен се приближи някаква двойка. Не ги познавах, което беше добре. Някои от хората, с които бях общувала в миналото, нямаше да се зарадват на завръщането ми.

— Проблеми ли имате? — попита мъжът.

— Нещо такова — отвърнах, като притиснах опакото на ръката към носа си и хвърлих отчаян поглед към колата. — Но може да почака до утре. Бездруго бях тръгнала към „Ред Фокс“^[1].

— Да ви помогна ли с багажа?

Дали заради любезността му, или заради смътната прилика с баща ми, предложението му ме докачи. Засегнатата, аз се насилих да му се усмихна, нарамих сака и бързо се отдалечих.

Само до „Ред Фокс“, мислех си, само дотам, но сърцето ми биеше до пръсване, докато прекосявах моравата. Бях изгорила мостовите след себе си още със заминаването оттук, най-страшният, от които беше онзи, свързващ ме с някогашната ми съквартирантка Вики Бел.

Само дето Вики вече не беше Бел. Сега носеше фамилията Бондри и притежаваше нещо като къща за гости заедно със съпруга си. Неговите семейни корени в града бяха точно толкова дълбоки, колкото и нейните, което поставяше под въпрос вероятността да ме посрещнат радушно.

Но вече нямаше връщане назад. Колата ми беше поредното доказателство. А „Ред Фокс“ ме примамваше. Беше оригинална селска къща, преместена тук от покрайнините в началото на 1900 година и с времето се сдобиваше с пристройки, които все повече я приближаваха към гората. Както в миналото дърводелците и бояджиите обичайно бяха разменяли услуги срещу стока, така и сега предположих, че „Ред Фокс“ бе порботила доста на вересия, за да се сдобие с прясната жълта боя, спретнатия си вид и ръчно изработения надпис над алеята, на който със златисто и тъмночервено беше изписано логото ѝ. Широка калдъръмена пътека водеше до верандата, закрыта отчасти от огромен рододендрон, чиито пъпки всеки момент щяха да се разтворят. Вдигнах крак, за да стъпя на най-долната стълба, и внезапно се почувствах изтощена. Сякаш бях шофирала не три дни, а цели десет

години и сега, когато най-сетне бях пристигнала, умората се бе стоварила върху ми.

Не знаех какво щях да правя, ако Вики не си беше у дома.

Нито пък, ако откажеше да ме приеме.

Преодолях бавно стъпалата и прекосих верандата, но ми беше необходима минута, за да събера кураж и отворя остъклената врата. Когато най-сетне го направих, някъде вътре иззвъня камбанка.

Коридорът беше пуст. Всичко ми се струваше познато — същите мебели, същият паркет, и все пак различно. Вече не така изтърбушени, масивните фотьойли бяха тапицирани в различни нюанси на зеленото. Не само старинната писалищна маса беше реставрирана, но между високата лампа и вазата с жълти рози дискретно надничаше монитор на компютър.

Навсякъде личеше ръката на Вики.

С биещо до пръсване сърце влязох вътре и в този момент емоциите ми дойдоха в повече. Неспособна да помръдна дори само за да оставя чантата си на пода, стоях неподвижна, притиснала устата си с ръце, а очите ми попиваха зеленината на морето, на тревата и на дърветата, повикана от неочаквано нахлул спомен. Нямаше смисъл да се опитвам да скрия сълзите си. Въпреки че Вики беше руса, във всичко останало толкова много си приличахме — същият ръст, същите форми на тялото, — че често хората ни мислеха за сестри, което можеше и да се случи, ако Джуд не бе оплескал нещата.

— Емили? — обади се тя шокирана.

Съкрушена, защото от тази единствена дума не пролича дали съм добре дошла, аз изхлипах тихо:

— Надявах се да си си у дома.

Невярваща на очите си, Вики продължи да се взира в мен още минута, после неочаквано ме прегърна.

— Изобщо нямаше да те позная. Не си идвала тук от онзи ден с Джуд. Добре де, беше на сватбата ми с Роб, но само защото не беше в Бел Вели и защото *той* не присъстваше. След това престана да отговаряш на имейлите ми, нито се обаждаше по телефона. Просто се скри, сякаш бяхме напълно непознати. — Отдръпна се и продължи с укор: — Типично за теб е да изчезнеш от лицето на земята, така че не ми се оправдавай с това колко си била заета в Ню Йорк, защото и аз съм заета, и съпругът ми е зает, и приятелите ми са заети, всички сме

заети, но не това е начинът да се отнасяш към хората, които обичаш. След известно време започнахме да си мислим, че не ти пука, че ти досаждаме, затова се отказахме. А сега се появяваш внезапно, без да предупредиш? Можеш да подлудиш човек. — Погледна ме и каза мрачно: — На какво се смееш?

— На теб. — Не можах да се въздържа. Тя ми беше толкова позната, толкова скъпа. — На това, че толкова много говориш. На типичен нюхемпширски диалект.

— Това не е смешно.

— Напротив. — Всичко беше толкова топло и истинско, че сълзите ми пресъхнаха от само себе си. — Всичко ти е изписано на лицето, така че хората винаги знаят какво да очакват от теб. Знаеш ли колко е успокояваща тази мисъл?

Тя махна пренебрежително с ръка.

— Всички тук говорим така. И ти също, докато не се случи нещо с речта ти, заедно с лоялността ти към приятелите. — През цялото време изучаваше изпитателно лицето ми. — Изглеждаш ужасно. Какво се е случило?

Откъде трябваше да започна? Очите ми отново се напълниха със сълзи, но единственото, което успях да измисля, беше:

— Колата ми се повреди.

— Твоята кола?

— Оставих я пред универсалния магазин. — Съвсем ясно беше, че не плача заради колата. Вики Бел ме познаваше достатъчно добре, за да е наясно с това. Познаваше ме толкова добре, колкото всеки друг, което в момента не значеше нищо, но беше единствената ми останала истинска приятелка.

Тя погледна тревожно към вратата.

— Къде е Джеймс?

— В Ню Йорк. Аз избягах.

— Не би направила подобно нещо. Прекалено си отговорна.

— Все пак го направих.

Тъмните ѝ очи се разшириха от изумление.

— *Напуснала* си го?

— Не в смисъл, че се развеждам с него. Имах нужда да се откъсна от работата си, от града, от живота, който водехме.

— Ако си дошла заради Джуд...

— Не съм.

— Добре. Нямаме представа къде е. Изобщо не се е връщал. Не че обвинявам теб за това, защото той беше този, който те мамеше...

— И ме изостави, Вики. Не искаше да се обвързва. — Едва тогава осъзнах какво бе казала. — Ти не знаеш къде е?

— Не. Прекъсна всякакви връзки с нас. Не се е обаждал, дори картичка не ни е изпратил. От десет години не си е идвал.

Ще си дойде, помислих си и ми се искаше да го изрека на глас, но това изискваше чувственост, внимателен подбор на думите, за да стигнат по-безболезнено до Вики, а аз няхах нужните сили.

Тя продължаваше да ме гледа изумено. Ако имаше въпроси, в което не се съмнявах — някога бе най-любопитният човек, когото познавах, — беше достатъчно разумна да не ги зададе веднага. Вместо това каза меко:

— Двамата с Роб точно вечеряхме. Гладна ли си?

— По-скоро уморена, отколкото гладна. Трябва да преспя някъде.

— Кога спа за последен път?

— Снощи. За около час. — Неволно в гърлото ми се надигна плач. — Жалка съм, нали? Докато пътувах, всичко беше наред, но сега, когато вече съм тук, сякаш не мога да помръдна.

Вики пое сака от рамото ми и ме поведе по стълбите. Подминахме втория етаж и се качихме на третия, където имаше само една стая. Беше с два тавански прозореца, през които се виждаше звездното небе — първата промяна, която беше направила, когато бе решила да превърне мансардното помещение в стая за гости. Наричаше я „малко кътче от рая“ и наистина, щом включи осветлението, смътно се почувствах като под открито небе с плувачи по него облаци, още повече че всичко беше в бяло и синьо, но бях прекалено отпаднала, за да обръщам внимание на подробностите. Сложи чантата на пода до леглото, дръпна дебелата покривка и откри чаршафите.

Настаних се на мястото, което ми беше направила.

— Това сигурно е мъчително за теб.

— Да.

— Още си ми сърдита.

Тя се намръщи недоволено.

— А ти нямаше ли да си? Беше най-добрата ми приятелка. Знам, че Джуд те нарани, но с изчезването си нарани и нас. Разбирам, че не можеше да говориш за това...

— И все още не мога — подхванах предупредително, но побързах да смекча тона си: — Може би по-късно?

Вики се загледа в мен, въздъхна и кимна към леглото. Изхлузих сандалите си, вдигнах крака и затворих очи. И повече не помръднах.

Тя сигурно беше излизала, защото когато ми се мярна за последен път, слагаше малък поднос до леглото. На него имаше портокалов сок, сладкиш — без съмнение домашен, и кана с вода.

— Роб ще познае ли колата ти? — попита, когато отворих едното си око.

— О, да — отвърнах също така тихо. — Черно BMW.

Вики докосна челото ми.

— Заспивай.

[1] Redfox (англ.) — червена лисица. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Спах дълбоко. Ако другите гости бяха вдигали шум, изобщо не съм го чула. Нито сънувах. Бях прекалено уморена. Когато се събудих, небето над мен беше лазурно синьо, на места осеяно с пурпурни облачета. Някогашните капандури сега бяха високи прозорци, издигащи се от дървения под чак до стряхата и осветяващи белия скрин, стола и шарените възглавнички, разхвърляни в един ъгъл. На подноса до леглото сега имаше ароматни кифлички и кана с чай.

Раят? Несъмнено.

Вики седеше на стола и ме наблюдаваше загрижено.

— Още малко и щях да звъня на Спешна помощ — отбеляза тя.

Обърнах се на една страна, за да я виждам по-добре. Вики Бел. Не просто Вики, а Вики Бел, както винаги я наричах през годините, докато учехме в колежа. Приела на сериозно ролята на болногледачка, сега беше облечена в пуловер и дънки, косата ѝ беше вързана отзад и както винаги, от най-неочаквани места стърчаха немирни кичури. Лицето ѝ беше гладко, което също беше нейна запазена марка, но бузите ѝ розовееха, а чертите ѝ изглеждаха по-меки.

— Изглеждаш забележително — казах аз.

— Забележително добре или забележително позната.

— И двете. Колко е часът?

— Единайсет.

Единайсет. Направих опит да се надигна, но със стон отново се отпуснах върху леглото. Вики се притесни.

— По-леко. Как се чувстваш? Слаба. Изцедена.

— Все едно имам махмурлук.

— От преливане?

— От сълзи. Може би от прекалено много сън. — Затворих очи, но те сякаш се отваряха сами. — Единайсет в понеделник сутринта? О, господи.

— Какво?

— Няма да ми се размине. — Усетих как предишното напрежение ме обзема отново. — Бях на работа и в следващия момент изчезнах. Една колежка ме покри в петък, но през целия уикенд шефът ми ме заливаше със съобщения. Не съм прочела нито едно.

— Нищо ново — сухо отбеляза Вики, докато ми наливаше чай.

— Не е вярно. Чела съм всичко, което си ми писала — настоях аз. — Но си ми добра приятелка и не можех да се огранича само до кратки отговори. Затова реших да изчакам, докато ми се отвори възможност да ти се обадя по телефона. Но... така и не намерих достатъчно време за това.

— След като Джуд изчезна, ти се премести — каза тя, подавайки ми чашата.

Това беше жест, с който ми предлагаше топлина в буквален и преносен смисъл. Все още не бях готова да говоря за Джуд, но може би това беше цената, която трябваше да платя за стаята. Нагласих възглавниците по-удобно и поех чая.

— Никога няма да се откажеш.

— Не мога. С появяването ти тук всичко се върна. След онова лято пое по толкова различен път, сякаш искаше да отхвърлиш и него, и мен, и Бел Вели.

— Не да отхвърля — казах бързо, после се замислих за живота си по онова време. Колкото и да беше болезнено, именно това беше причината да се върна — за да разбера какво се бе случило, след като бях заминала. — Просто той изчезна от живота ми и се наложи да си изградя друг.

— Точно обратния на този, който си водила тук.

— Да. Спомените нараняват.

— Разкажи ми — провлече тя.

— Съжалявам. Опитах на няколко други места, преди да дойда, но някак не се получаваше. Прекалено много ми напомняха за всичко, от което се опитвам да избягам.

— А то е?

Описах й как бе протекъл последният ми петък в големия град и завърших с думите:

— Шум, твърде много шум. И машини. Натоварено движение. А това е най-тихото градче, където съм била някога. — Замълчах, защото мълчанието говореше само по себе си.

Нейният глас беше гальовен.

— Има много други тихи места, Еми.

Но никъде другаде един койот не чака в края на сечището, бих могла да ѝ възразя, ако исках да говоря за сънища.

— Където не познавам никого. Това беше част от проблема. В Ню Йорк ми се е случвало да изпитвам усещането, че *познавам* всички. Имам нужда от човешки контакти. И знаех, че ще ги получа тук.

Тя се загледа в мен за момент, после отчупи зальк от една кифличка и го пхна в устата ми.

— Боровинките са от Ню Джърси. Нашите ще узреят най-рано след месец.

Задъвках с наслада всяка трохичка и преглътнах, като отпих глътка чай.

— Виждаш ли? — отбелязах, след като се поуспокоих. — Ето че дойде на моето. Ако искам да избягам, къде другаде бих отишла? *Ти* къде би отишла?

— На хотел. — Погледнах я озадачено и тя се усмихна.

— Гледала ли си „Луда нощ“?

Поклатих отрицателно глава.

— Там Стив Карел играе съпруг на Тина Фей и двамата си правят срещи веднъж седмично, за да се забавляват. В един ресторант той я пита дали някога ѝ се е искало да има извънбрачна връзка. Тя бързо отговаря „не“, после глупаво си признава, че е имало моменти, когато работата ѝ е омръзвала, децата са я изкарвали извън нерви и би дала всичко, за да отиде в някой хотел и да остане сама. Кое се случва и с мен. Може и да си мислиш, че вода спокоен живот в сравнение с твоя, но невинаги можеш да кажеш онова, което чувстваш. Има дни, в които фурната се разваля и кифличките не бухват, гостите имат милион изисквания, които не мога да удовлетвори веднага, Роб се сърди, че не съм подменила цветята със свежи, а Шарлот хленчи ли хленчи...

— Шарлот — прекъснах я аз учудено. — Така и не те попитах за нея.

— Не — погледна ме тя с упрек. — Не си. Вече е почти на три и е страхотна — сладка и обичлива, но не говори много, защото винаги предугаждаме желанията ѝ, така че не ѝ се налага да ни обяснява.

Двамата с Роб много искахме деца и сигурно заради това я глезим толкова. Да бъдеш майка, е най-върховното усещане на света, Емили. Сигурно ти е неприятно да го чуеш. Винаги си казвала, че желаяш дете, но очевидно още не се е случило.

— Опитваме.

— О! Много добре.

— Не, исках да кажа, че напоследък правим опити. Много жени отлагат майчинството за сметка на кариерата си. Колкото до мен, от три години се чувствам готова за това. Правихме си всички изследвания. Лекарите не могат да ни обяснят защо не се получава.

Вики отново се загледа в мен.

— Е, аз не съм специалист, но ако смяташ, че можеш да забременееш, докато си в сегашното си състояние, ще останеш разочарована.

— Знам. Толкова съм жалка.

Тя стисна ръката ми.

— Не си жалка, а просто объркана. Не си подредила приоритетите си. Което не беше така, преди да срещнеш Джуд.

— Не мога да хвърлям вината за последните десет години върху него. Не той ми казваше какво да правя.

— И ето те сега. Проблемът е в това, Еми, че ако останеш още една нощ, ще се срещнеш с Шарлот и с майка ми. Тя се грижи за детето.

Това ме накара да се усмихна с недоверие.

— Амелия? Детегледачка?

Вики вдигна очи към тавана и примигна бързо — жест, който винаги ме беше разсмивал.

— Странно, нали? Всъщност много я бива. Тя е всеотдайна баба и се справя с малката много по-добре, отколкото с нас.

За последно видях Амелия на сватбата на дъщеря ѝ. Тогава, меко казано, не ме посрещна особено радушно.

— Все още ли ме обвинява за заминаването на Джуд? — попитах и мълчанието на Вики беше най-красноречивият отговор. — Но не аз нараних него, а обратно. Освен това щеше да си тръгне така или иначе. Част от него мразеше този град. Казах му, че бих отишла на край света с него.

— Което най-вероятно го е уплашило до смърт. Но мама отказва да го приеме. Според нея си очаквала от него повече, отколкото е могъл да ти предложи, вследствие на което се е почувствал неудачник и е избягал.

Челюстта ми увисна от изумление.

— Аз съм искала от него повече, отколкото може да ми даде? Нима верността е нещо неизпълнимо?

— Неее — провлече Вики, — но мама невинаги мисли разумно. — В гласа ѝ се прокрадна нотка на извинение: — Имаше моменти, когато се опасявах, че е изгубила ума си, но сега, когато самата аз съм майка, разбирам необходимостта ѝ да хвърля върху някого друго вина за загубата на детето си. Знам, че звучи нелогично. Но ако нещо стане с Шарлот, бих искала... отговорността да не е *моя*.

— Но тя не е изгубила сина си — казах, защото наистина изпитвах необходимост да споделя с нея онова, което ми беше известно.

— Е, не е умрял, поне засега, макар да си го търси през цялото време. Да вземем например Ирак. След падането на Саддам и настъпилия там хаос той хукна да спасява пострадали животни и се озова под кръстосан огън. Оказа се на места, където изобщо не би трябвало да стъпва.

— Беше на хуманитарна мисия.

— Да, но има правилен и неправилен начин да я изпълниш. Нашите части хвърлиха доста усилия, за да го спасят, и изобщо не бяха доволни от това. Винаги поема необмислени рискове. Много е самонадеян и си вреди.

— Не е самонадеян — възразих аз, защото го виждах по съвсем друг начин. — По-скоро е самоуверен. Води се единствено от своите си идеи.

— Емили, той е бунтар.

— Не, той е авантюрист.

— Красива дума. Винаги подбиращ такива, щом стане въпрос за него. Не беше груб, а просто честен. Не е лекомислен, а енергичен. Не ме разбирай погрешно. Аз много обичам брат си. Но това не ми пречи да виждам недостатъците му. А ти? Ти беше заслепена от първата любов.

— Но той беше толкова забавен — запротестирах аз. — Лекомислен, енергичен — наречи го, както искаш, но в него имаше някаква непримиримост, която се оказа доста съзидателна. Именно негова беше идеята този град да стане известен като убежище и виж само колко добро донесе това. Е, добре, беше импулсивен. Но може би — прибавих с треперещ глас — това е по-добре, отколкото да премисляш по няколко пъти всяко решение.

Вики ме разбра. Сигурна бях от начина, по който ме погледна.

— А ти това ли правеше?

— Не знам. Наистина не знам. Не си давах сметка, защото ставаше постепенно, точно както юридическият факултет ме отведе до Джеймс, който пък ме отведе в Ню Йорк, а оттам някак естествено започнах работа във фирмата. Всичко беше прекалено *интелектуално*.

— Обичаш ли Джеймс?

— Да — отвърнах бързо и веднага млъкнах. — Поне така мисля.

— Какво трябва да означава това?

Някъде долу се захлопна врата — деликатно напомняне за това къде се намирах, което по някакъв начин ме окуражи. В Ню Йорк не бих могла да разговарям с никого за съпруга си. Би изглеждало като предателство. Но това тук беше Бел Вели, а аз бях делила с Вики Бел една стая през четирите години в колежа, което я правеше част от живота ми много преди да се бе появил Джеймс.

— Бях като зашеметена, когато го срещнах — започнах аз. — Искам да кажа, синеок, с тъмна коса, висок и загорял. Беше бегач. (За разлика от него Джуд се занимаваше с катерене и беше рус със зеленикави очи.) Беше много умен и работеше упорито. Изключително целеустремен, каквато впрочем бях и аз. Струваше ми се, че съм намерила другата си половина. Поставихме си за цел да завършим юридическия факултет и я постигнахме. Джеймс имаше планове за успех в правото. И ние се борихме, за да ги осъществим. — Припомних си заключението, до което бях стигнала, седейки на верандата в Бъркшър.

— А сега? — насърчи ме Вики.

— Сега не съм убедена, че тези планове ме устройват. Те са за Джеймс. И той върви към тях с пълна скорост. Проблемът съм аз. — След като го изрекох на глас, казаното ми се стори по-реално. Но днес

беше понеделник, което правеше бягството ми съвсем истинско и още по-плашещо. — Чувствам се така, сякаш съм избягала от час.

— Ти никога не си бягала от час.

— Именно. Защото никога не съм мразила училището така, както ненавиждам работата си. Едно или друго дело, какво значение има? Става въпрос за културата във фирмата, за борбата да си отвоюваш някой платен час, липсата на топлина между колегите дори на най-високо ниво. Уолтър Бърбридж сигурно вече ми е бесен, но дори само при мисълта, че трябва да се върна, направо се смразявам.

— Споделяла ли си всичко това с Джеймс?

— Опитвала съм се, но той така и не поиска да ме чуе. Между другото, когато не работим, ние спим. Освен в случаите, когато календарът показва, че съм в овулация. Тогава се любим, което не е особено романтично, щом го правим по план. През останалото време сме прекалено уморени за смислени дискусии.

— Разговаряли ли сте, откакто си заминала?

— За кратко. Според него преживявам нервен срив. Това ли е?

Вики изсумтя.

— Струва ми се, че изживяваш някаква своя фантазия. Просто се опитваш за малко да се скриеш от нещата, които мразиш. Има ли някаква възможност да те проследи до тук?

— Не. Няма представа къде съм.

Думите ми я стреснаха.

— Не би ли трябвало да му кажеш? Все пак е твой съпруг. Не смяташ ли, че му дължиш поне това?

— Повече, отколкото дължа на себе си? — попита надигналата се у мен самоувереност.

— Няма ли да се притесни?

— Сигурно, но е прекалено зает с работата си.

— Добре, но ето че се сецам нещо. Срецнали сте се веднага след като ти замина оттук. Толкова ли ще му е трудно да събере две и две и да се досети къде би могла да отидеш?

— Няма начин. Не съм му разказвала почти нищо за Бел Вели.

— Значи не знае за Джуд?

— Не.

— Шегуваш се.

— Не.

— Емили — възрази тя, — Джуд беше твоят живот през онова лято. Как е възможно да не си говорила за него?

— А ти разказвала ли си на Роб за момчетата, с които си се срещала преди него?

— Той е единственият, с когото някога съм била.

Аз извих очи към тавана.

— О, добре. В твоя случай няма какво да се разказва. Но необходимо ли е съпругът да знае подробности за миналото на съпругата си? Ако всичко е окончателно приключено, категорично *не*. Сигурна съм, че Джеймс е имал момичета в колежа, но аз не ги познавам. Работил е три години, преди да постъпи в юридическия. Естествено, че се е срещал с други, но не искам да знам нищо за тях. Колкото до Джуд, в мига, когато си тръгнах, затворих тази врата. Скъсах с него веднъж и завинаги. Не можех да постъпя по друг начин.

— И никога не си го споменавала по-късно?

Поклатих отрицателно глава.

— С Джеймс разговаряхме единствено за настоящето и за бъдещето. Не знае нищо за Бел Вели.

— Уха! — въздъхна Вики, но моето внимание беше привлечено от някакво движение зад гърба ѝ.

Вратата тихо изскърца и в процепа надникна малко детско лице. То веднага ми се стори познато, също като това на майка му. В гърдите ми се разля топлина, за момент задържах дъха си и прошепнах:

— Господи!

Вики се обърна.

— „Господи“ е съвсем на място казано — подхвана тя с мек укор. — Колко гости притесни, преди да ме откриеш, Шарлот Бел? — Но не беше сърдита. Усещах го. Както и Шарлот Бел.

Малкото момиченце местеше поглед от майка си към мен, но се осмели да влезе едва когато тя му махна с ръка. Приближи се бавно, като ме оглеждаше предпазливо през цялото време. Дребничко и съвършено оформено, имаше сивите очи на баща си, русата коса на майка си и дългите къдрици на Джуд. Беше облечено в жарсена рокличка в лилаво и розово и раиран клин в същата гама. Щом се озова достатъчно близо, Вики протегна ръце и го настани в скута си.

Ако аз бях очарована от детето, това важеше двойно по-силно за майката. Любовта в очите ѝ беше очевидна.

— Това е Емили — прошепна тя в малкото ушенце. — С нея сме приятелки още от училище, като ти и Клара. И също сме си гостували с преспиване, както понякога у дома при теб остава Амелия. Помниш ли, когато ядохте пица? — Без да откъсва очи от мен, детето кимна. — Шарлот много обича пица — обясни ми Вики. — И горещ шоколад. Двете с Еми често си правехме горещ шоколад. С разтопени бонбони и сметана.

— В два часа през нощта — подхвърлих аз.

— Но само по време на сесиите.

— Дааа. Така придавахме на първата година в колежа някаква значимост.

Вики прегърна дъщеря си и отново зашепна в ухото ѝ:

— Помниш ли, веднъж ти казах, че за малко съм ходила на училище в Англия, където всички говорят като Алек от твоята група? Еми беше с мен. Обиколихме цяла Европа.

Съмнявах се, че детето знае какво е това Европа, но веднага се хванах за спомена:

— Ако трябва да избира най-хубавия момент от цялото ни следване, то това би бил онзи семестър в Бат. Все още пазя шала, който си купих на онзи мост. Спомняш ли си го?

— Как бих могла да го забравя? — смръщи лице Вики. — Беше яркорозов и ужасно грозен. Носеше го почти непрекъснато.

— И онзи очарователен италианец...

— Данте.

— Това не беше истинското му име — възразих аз.

— Но твърдеше, че е, а и не беше особено порядъчен. Готова съм да се закълна, че единствената му цел беше да ни поквари. Помниш ли онази нощ...?

— В римската баня. — Засрамена закрих лицето си с ръце. — Господи!

Вики се замисли.

— Отдавна не се бях сецала за това. Сякаш се е случило в друг живот.

— По-добър? По-свободен? Поне със сигурност беше по-забавен — продължих мисълта ѝ аз.

Тя очевидно беше настроена на същата вълна.

— Трябваше да останем цялата година, а не само за зимния семестър. Връщането ни беше тягостно.

— Все още нося шала понякога. Освежава скучната ми униформа. Въпреки че никога не е стигал по-далеч от гардеробната. В „Лейн Лавиш“ не мога да си позволя подобна дързост. — Поне до този момент. Разбира се, оставаше въпросът дали стореното от мен можеше да се нарече дързост или само обикновена безотговорност. Помислих си за Лейла и стотиците невинни хора, които бяха пострадали, защото бяха пили бутилирана вода, смятайки я за по-безопасна. Някой трябваше да им помогне, но това със сигурност нямаше да съм аз.

— Нещо се намръщи — отбеляза Вики.

— От притеснение. — Но него щях да оставя за по-късно. Решително се върнах към настоящето, към приятелката си и сладката ѝ дъщеря. — Значи ходиш на детска градина?

Момиченцето кимна.

— Всеки ден?

— Три сутрини в седмицата — каза Вики. — Необходимо е да свикне, но много държахме да общува с други деца. От есента ще тръгне редовно. Тогава моментът ще е най-подходящ.

Нещо в тона и в очите ѝ отново спря дъха ми. Дали не очакваше второ дете?

— В началото на декември — потвърди тя с многозначителен, почти комичен поглед.

— О, Вики Бел, толкова се радвам за теб!

— Наистина ли? Не го казваш просто така? Знаех какво има предвид.

— Разбира се, че не. Очарована съм. Ти очевидно си страхотна. Би трябвало да имаш пет деца. Майчинството ти подхожда. Кое то вероятно не важи за мен.

Детето се сгуши в ръцете на майка си, която каза:

— Затова ли бягаш?

— Може би. Обезкуражена съм, но ако това, което сме предприели до момента, не даде резултат, винаги има и други възможности. Просто имах нужда от почивка.

— Все трябва да има и нещо хубаво.

— Вярно. Имам работа, съпруг и страхотна къща. Здрава съм.

— Но нещастна. Тогава какво те накара да дойдеш в Бел Вели? Тук преживя голямо разочарование преди десет години.

— Джуд ме разочарова — възразих аз, — но обичах това градче много преди онова лято. Уикендите, които прекарвах с теб, бяха за мен ваканции, въпреки че се събирахме, за да учим. Тук си почивам. Мога да мисля. А точно от това имам нужда сега.

Помислих си за Джуд. Краткото му писмо бе променило всичко. Или пък не. Прецених, че разполагам с около две седмици, преди да пристигне.

Трябваше да кажа на Вики за това.

Но тя се бе замислила върху последните ми думи.

— Наясно ли си къде би искала да отидеш, когато си тръгнеш?

— Първо трябва да си изясня защо отидох там, където се озовах, след като заминах оттук. Но може би си права. Вероятно приех твърде дълбоко историята с Джуд. Връщането ми беше нещо като ново начало.

— Колко време ще останеш?

Почувствах пристъп на истерия.

— Това зависи от колата ми.

— Не. Проблемът бил в електрониката. Нестор каза, че ще я поправят до края на деня. Щеше да свърши и по-рано, но синът му бил смяян. Той е на седемнайсет и е вманиачен техникар. Не всеки ден му се пада да си поиграе с кола като твоята.

— Ако обърка нещо, Джеймс никога няма да ми прости — предупредих аз.

— Нищо няма да обърка. Новите технологии са стихията му. Държи магазина за резервни части до сервиза. От никъде другаде не бихме си купили компютър или мобилен телефон.

— Държи магазин? На седемнайсет? Ами училището?

— Казва, че е намерил призванието на живота си и като се има предвид колко е добър, напълно му вярвам.

Замислих се върху думите ѝ.

— Това трябва да ни говори нещо. Той не е учил, а се радва на работа, която обожава. Аз имам три дипломи и се занимавам с нещо, което ненавиждам.

— Намери си друга — подхвърли Вики.

— Опитвам, но не е лесно. Не искам да попадна на нещо още незадоволително, а и не бих могла да се хвана като чиновник в Орегон, след като съм омъжена за човек, който е решил да остане в Ню Йорк до края на живота си. — Върнах се към предишния ѝ въпрос: — Нямам представа колко ще остана. Нищо не съм решила. — Винаги съм се смятала за пряма. — Правила ли съм нещо толкова импулсивно преди?

— Онова лято тук. И тогава не знаеше какво ще правиш.

— Права си. И преживях най-лудешкото, най-страстното си лято. Може би тогава съм била най-истинска? Или беше някакво отклонение? Трябва да разбере. — Погледнах към часовника си, който, разбира се, не беше там. Нямаше и на стената, нито на скрина, никъде.

— Гостите ни са тук, за да се забавляват — поясни Вики.

— Трябва да се науча на това. — Въздъгнах с нотка на отчаяние. — Старите навици умират трудно. А днес е понеделник. Ако не се обадя в следващите един-два дни, вече няма да имам работа, към която да се завърна. Помогни ми, Вики. Винаги си била ненадмината в уменията си да стигаш до същината на проблема. Какво да правя?

Шарлот прошепна на майка си нещо, което не успях да чуя. Мислех си, че разговорът ни е безинтересен за нея и точно бях започнала да се питам дали не съм сбъркала, когато Вики се обади:

— Добре. Време е за гърнето. — Тя се изправи, при което Шарлот, като същинска малка маймунка, обви около нея ръцете и краката си. Кое то беше добре, защото иначе щеше да падне, когато Вики се наведе към мен и ме прегърна през врата. — Искам да останеш тук — прошепна настойчиво, след което притисна момиченцето към себе си и се изправи.

Точно мислех да ѝ кажа за Джуд, когато тя продължи:

— Чувствай се като у дома си. Книги и пъзели има в големия салон, колелата са отвън. В случай че искаш да отскочиш донякъде, ключовете от вана са на шкафчето до вратата. Кухнята е на твое разположение. Ако се натъкнеш на нисичка тъмнокоса жена, това е лекарката ни Лий. Историята ѝ е много интересна.

Все още бях обсебена от собствените си проблеми.

— Ами шефът ми? А Джеймс?

Вики спря до вратата.

— Всичко зависи от това какво искаш, което никой друг освен теб не би могъл да знае.

Само че аз не знаех и точно затова се намирах тук. И нямах никаква представа как да разбера.

Давах си сметка само, че онова, което бе започнало като импулс — или бунт може би, с всяка минута ставаше все по-пагубно. Още малко и вече нямаше да има връщане назад.

Уплашена, аз се плъзнах надолу в леглото и придърпах завивката до очите си с надеждата да се скрия от реалността. Но свежият аромат, оставен от Вики и очарователната ѝ дъщеря, ме накара да се чувствам мръсна. Станах, взех си душ, облякох дънки и пуловер, за да приличам колкото може повече на приятелката си — крайната цел беше да не привличам внимание, и пъхнах мократа си коса в отвора отзад на шапката.

След като доядох кифлата и допих чая, заставах до прозореца, гледащ към задния двор. Там имаше пейки и шезлонги, разположени по двойки. Нататък се простираше гората.

Познавах тази гора. Имаше борове и бучиниш, ели, смърчове и брези и листата им бяха много различни. Така огрени от слънцето, короните им предлагаха разнообразие от всички нюанси на зеленото.

В мечтите ми тази зеленина преливаше към черно. Защото мечтаех само нощем.

Трябваше да отида там. Но не сега — в момент, когато се чувствах толкова слаба. За това се изискваше повече кураж, отколкото имах.

ПЕТА ГЛАВА

Със слънчевите очила в ръка излязох на пръсти от стаята, но предпазливостта ми се оказа излишна. Слязох до първия етаж, без да срещна някого. Насилвайки късмета си, тръгнах към кухнята, която също беше празна, промуших се през стъклената врата и се озовах на задните стълби.

Както бе обещала Вики, там имаше колела. Харесах си едно, подходящо по размер, и си се представих как въртя педалите из улиците на Бел Вели, което би било равностойно на фитнеса, който посещавах в Ню Йорк. Но сега дори самата мисъл причиняваше болки в краката ми, което сигурно се дължеше на емоционалното ми състояние, защото никога не съм се плашила от физическо натоварване.

Сега трябваше да се науча да се забавлявам.

Затова прекосих паркинга и излязох на улицата. Няколко коли бяха паркирани пред магазините и една — в края на парка. Минах по тревата към пейката и се отпуснах на земята до нея. Наоколо се носеха различни звуци — бръмченето на косачката на моравата пред църквата, далечният разговор на двойка, появила се откъм „Ред Фокс“, песента на скорците на близкия дъб. Поех си бавно въздух, после още веднъж, По-дълбоко, наслаждавайки се на пълнотата на белите си дробове. В този момент си дадох сметка, че с изключение на часовете по йога, винаги бях дишала повърхностно — постоянно тичах от едно място на друго, стресирах се от всичко, винаги бях зависима от някакви машини. И така цели десет години. Дори самата мисъл за това ме смразяваше.

Наслаждавах се на свежия въздух и си мислех колко спокоен беше Бел Вели в сравнение с „Лейн Лавиш“, където би било редно да се намирам сега — в малката кабинка, пред компютъра и със слушалките, — когато забелязах Вики да крачи срещу мен.

— Днес си решила да минеш инкогнито, а? — подхвърли, настанявайки се на тревата. Решението ми да се облека като нея се

оказа правилно. Дънки, пуловер, слънчеви очила — изглеждахме като сестри, което ме накара да се почувствам на мястото си.

Усмихнах ѝ се и издадох звук, с който изразих съгласието си. Помежду ни не бе необходимо повече.

— Запозна ли се с нашата пекарка?

— Не. Не беше в кухнята.

— Е, значи по-късно. — Тя свали очилата си и се загледа в мен.
— За какво мислиш?

Усетих как нещо свива гърлото ми.

— За това колко ми липсваше. Осъзнах го едва когато те видях отново. Наречи го нелоялност към Кели, ако искаш, но ти винаги си била сестрата, която мечтаех да имам. Дори само заради въпроса, който току-що ми зададе. Никога не пропускаш да ме попиташ за какво мисля. — Опасявайки се, че мога да ѝ досадя, прибавих: — С теб ме свързват много неща. Имаме обща история. А това означава нещо.

— Аха. Че остаряваме. Рождените дни притесняват ли те?

Пуснах очилата си на тревата и извърнах лице към слънцето. Топлината беше приятна, много по-изчистена от тази в Ню Йорк и по-дружелюбна, отколкото в Чатъм. Затворих очи и отговорих:

— Трийсетият е нещо значимо. Джеймс смяташе, че трябва да го отпразнуваме, но така и не намерихме време. — Изправих глава и потърсих погледа ѝ. — Дали не става въпрос именно за това? Дали не преживявам кризата на средната възраст?

Вики се усмихна накриво.

— Аз поне я преживявам. Или нещо подобно.

— Ти? Няма начин. — Тя беше най-уравновесеният човек, когото познавах.

— Напротив. Двамата с Роб израснахме заедно и аз го обожавам. Но никога не съм познавала друг мъж. Разделяли сме се само през четирите години, докато учехме в колежа. И после отново тук, в същия град, със същото момче.

— Не е съвсем така — напомних ѝ аз. — Ти се омъжи, а това е важна стъпка. После родителите на Роб се пенсионираха и вие двамата поехте къщата за гости. Мястото изглежда великолепно, Вики.

Тя се засмя рязко.

— Както би изглеждало всяко друго. Именно родителите му го разработиха. Е, да, много е хубаво, когато някой ти даде основата, но

не е същото, като да създадеш нещо сам от самото начало, по свой различен начин. — За момент остана замислена, после въздъхна: — С всеки изминал рожден ден си давам сметка, че това никога няма да се случи. Чувствам се уплашена.

— Заради другото дете?

— О, не. Дори не правех опити да зачена, преди да се уверя, че животът ми ще протече тук. Кое то не означава, че понякога не се питам как по друг начин би могъл да се подреди.

— Това е генът на Джуд — отбелязах аз, на което тя изсумтя презрително.

— Джуд е бунтар.

— Авантюрист — настоях за пореден път.

— Еми, той беше *лошо момче* — възрази Вики малко нетърпеливо. — Кажеш честно, наистина ли си си въобразявала, че ще се ожени за теб? Да, знам, че ти е правил предложение, но е предлагал на още три жени, една от които е Джена Фрай. Тя го преживя много тежко, когато я заряза заради теб. После пък те остави, за да се върне при нея. Обвързването го ужасява. Ако не се беше появила ти, щеше да е някоя друга, заради която да се раздели с Джена и ако тя не го обичаше достатъчно, за да му прости, пак щеше да измисли начин да скъса с *теб*.

Искаше ми се да мога да споря с нея. Ала тя познаваше Джуд много по-дълго, отколкото аз. И думите ѝ звучаха логично.

— Той се връща — казах съвсем тихо.

Вики се намръщи скептично.

— Джуд? Тук? Откъде знаеш?

— Получих писмо от него в петък. Ще пристигне в края на месеца.

Внезапно сякаш ѝ бе станало трудно да диша.

— Тук? *Сериозно?*

— Занимава се с лов на раци в Берингово море.

— И просто... ти е писал?

— Прави го от време на време — обясних аз със засилващо се чувство на вина.

— И ти не си *ни* казала?

— Мислех, че знаете къде е. В последното писмо пише, че не е споменал на никого за намерението си да се върне, затова ти казвам

едва сега. Ако за теб има някакво значение, никога не съм му отговаряла.

Но Вики притискаше ръка към гърдите си.

— Боже мой! Какво ще правим? На кого да кажем? На никого — реши накрая и махна с ръце, сякаш искаше да изтрие новината. — Не можем да съобщим на никого. Джуд е най-безотговорният и непредсказуем човек, когото познавам. Може да каже, че се прибира, а после да отиде другаде, където му се струва по-вълнуващо. Мама свикна с мисълта, че си е отишъл завинаги. Ще бъде съкрушена, ако й кажа, че си идва, а той не се появи.

Не бяха много нещата, които биха съкрушили Амелия, и сигурно щях да го изрека на глас, ако Вики не ме бе погледнала с присвити очи.

— Значи *затова* си тук? Не за да видиш мен, а защото *той* се връща?

— Не. *Не!* Дойдох, защото имах нужда от теб и от спокойствието на този град. Може би дори само за да ти съобщя тази новина. Но в никакъв случай заради него. Тук съм заради самата себе си. Наречи ме егоистка, ако искаш. Такава съм.

— Не си — измърмори тя неохотно. — Ако беше, животът ти нямаше да се превърне в такава каша. Много преди това щеше да отстояваш себе си и всичко, което ти е било нужно. — Приплъзна се по тревата по-близо до мен. — Но защо си идва? Няма да остане. За него това място е олицетворение на ада.

— Може да е помъдрял. Нали разбираш, да е видял и други места, които да му напомнят ада.

Но Вики клатеше глава По-скоро тъжна, отколкото раздразнена.

— Той е Бел. Родът ни живее тук от няколко поколения. Може и да се опитваше да се пребори, но корените ни са силни. Ето *кое* е в гените ни. — Протегна се и улови ръката ми. — Аз никога не бих могла да променя живота си или поне със сигурност не по начина, по който го стори ти. Но това, че го направи, изобщо не ме учуди. Винаги си била по-дръзката от двете ни. Също като онзи семестър в чужбина. Никога не бих тръгнала, ако не беше ти. Не бих събрала куража да замина толкова далече за толкова дълго време. Ти беше моята по-борбена половина.

Не можех да си спомня кога за последен път бях държала ръката на приятел, но сега, с Вики Бел, това ми изглеждаше най-естественото

нещо на света — силна връзка, която предразполагаше към откровения.

— А ти — моята по-разумна половина. Като се изключи Джуд. Тогава не ме спря.

— Как бих могла? Той е мой брат. Надявах се, че ще му повлияеш положително. Освен това нямаше сила, която би могла да ви попречи. Беше като пожар — буен, горещ като ада и толкова внезапен. Чисто животинско привличане.

Бих могла да споря, че тогава имаше нещо много повече от това, но тя ми напомни нещо, което, ако можеше да се вярва на сънищата, все още владееше поне част от съзнанието ми.

— Като заговори за животни, онова лято имаше койоти. Все още ли са тук?

— Не. Поне не откакто Джуд замина. Той е единственият, който ги е виждал някога, или поне така твърдеше.

— И аз съм ги виждала. — Едно нещо, в което можех да подкрепя Джуд. — Всъщност беше само един и често се появяваше зад колибата му. В продължение на часове ние наблюдавахме него, а той нас. Джуд беше сигурен, че има и друг в гората, но така и не сме ги засичали като двойка. Значи не си чувала за тях?

Тя поклати глава.

— *Не и откакто Джуд замина.*

Това ми достави някакво задоволство. Сънищата ми се бяха появили през последните няколко месеца. Питях се какво ли беше значението им.

— Той винаги е привличал създанията по този начин — отбеляза Вики. — Както казах, животински магнетизъм. — Очите ѝ потърсиха моите. — И се връща след толкова време? Не пише ли какво ще прави тук и колко ще остане?

— Говори за някаква недовършена работа, но не споменава подробности, освен това знае, че може да си навлече беля, ако се задържи за по-дълго.

— Такъв си е. Чудя се как ли изглежда.

Аз също. Само един поглед към него през онова лято и бях изгубена.

Вики прочете мислите ми. Стисна леко ръката ми и я пусна.

— Харесва ли ти с Джеймс?

— Сексът ли? — С никого, освен с нея, не бих водила подобен разговор. Протегнах напред краката си. — В началото беше страхотен. Опитите ми да забременея намалиха удоволствието.

— Той споделя ли мнението ти?

— Не и с толкова думи. Никога не би ми казал, ако не му харесва.

— Имал ли е други връзки?

Не отговорих веднага, сякаш се опасявах, че ако изрека думите на глас, ще се превърнат в реалност. Но те бяха реалност. Ако не друго, тревогата ми беше истинска.

— Може и да е имал.

— А сега?

— Не съм сигурна. Има една жена. Работят заедно през цялото време. Закусват, обядват. Често остават до късно в офиса, така че дори вечерят заедно в конферентната зала.

— В присъствието на други хора?

— Понякога.

— Задавала ли си му въпроси по този повод?

— Не директно, по-скоро на шега. — Неспособна да понеса погледа ѝ, започнах да дърпам тревата между коленете си. — Той го обръща на смях. — Изправих се. — Всъщност не мисля, че ми изневерява. Не е такъв човек. — Искаше ми се да вярвам в това. Наистина да го вярвам. — А съм хиперчувствителна към тази тема благодарение на Джуд.

— Никога няма да му го простя.

— Вече е минало.

— А сега се тревожиш заради Джеймс? Ти самата би ли му изменила?

— Никога. Въпреки че той ще приеме това за измяна.

— Това, че си тук?

— Това, че не му казах, че съм тук.

Вики замълча. В този случай би се съгласила с Джеймс.

— Може би всичко опира до силата — допуснах аз. — От много време се чувствам *безсилна*.

— Все пак той е твой съпруг.

— Не исках да тръгне след мен. — Хвърлих поглед към момчето, което седеше в колата в края на парка. Доколкото знаех, беше детектив.

Джеймс не би могъл да го изпрати толкова скоро, което не можеше да се твърди за баща ми. Най-вероятно чакаше жена си, която си правеше косата във фризьорския салон недалеч от универсалния магазин. Въздъгнах тежко. — Със сигурност знам само, че имам нужда да прекарам известно време без него. Жалко, нали? Искам да кажа, че седя тук и се опитвам да не мисля. Но ако не мисля, няма как да оправя живота си. А с какво се занимавам междувременно?

Вики ми се усмихна топло.

— С това, което иска душата ти. Нали затова го има този град?

Този път аз улових ръката ѝ.

— Ти си толкова добра приятелка. В Ню Йорк нямам близки хора. Е, има няколко, но всичко е много по-различно.

— Как по-различно?

— Не толкова лично. По-рядко лице в лице. През повечето време си пишем, а когато сме заедно, някой или праща съобщение, или разговаря по телефона. Постоянно сме заети и взаимоотношенията ни са някак повърхностни, което е тъжно. От мен се очакваше да стана шаферка на сватбата на Колийн Паркър, а ние дори не сме близки. Запознахме се в един читателски клуб и тъй като и двете сме адвокати, се предполагаше, че помежду ни би трябвало да има някаква връзка, която обаче не е силна. В клуба се събираме веднъж месечно и свеждаме книгите до собствения си живот, защото имаме необходимост да разговаряме за чувствата си. Но там сме десет души, така че липсва всякаква интимност, освен това сбирките продължават само час. По едно време бяхме започвали да излизаме заедно на обяд, но дори това престана. Нямаме време. — Вече започвах да се поддавам на раздражението си. — Може би тя така разбира приятелството, но аз гледам на него по друг начин. Не знам откъде идва, накъде се е запътила и за какво мечтае. Не познавам нито семейството ѝ, нито останалите, с които общува. При това дори не искам да присъствам на сватбата ѝ.

— Тогава защо изобщо си приела?

Самата аз десетки пъти си бях задавала същия въпрос и се упреквах, че не ѝ бях отказала още първия път, когато ме беше поканила. Сега, докато се опитвах да го обясня на Вики, изпитвах известно неудобство.

— Защото исках да имам близки приятели, а от тях се очаква да постъпват точно така. По някаква необяснима причина тя изпитваше същата необходимост. Нейната специалност са патентите, от които нищо не разбирам, затова никога не говорехме за работата си. Веднага след сватбата сигурно щяхме да се срещаме само в читателския клуб. Нямаме много общи неща, което като цяло описва приятелите, които имам — завърших на един дъх.

— Значи не си попаднала на подходящите.

— Права си. Но живея в града от седем години. Какъв е проблемът?

Очите на Вики говореха вместо нея.

— Добре де, такава съм. Пренебрегнах приятелите си, както пренебрегнах теб, така че отношенията ни бяха без какъвто и да било шанс да се развиват, което не е кой знае какъв проблем, ако нямах нужда от тях. Но имах. — Разтърках челото си, опитвайки се да реша дилемата.

— Не го прави повече! — нареди Вики. — Трябва да се отпуснеш.

— Тук съм, за да реша какво да *права* с живота си — казах почти истерично.

— Шшшт. Всяко нещо с времето си. Какъв избор имаш към този момент?

Имах три.

— Да остана тук. Да се върна в Ню Йорк. Да отида някъде другаде.

— Това за другаде го забрави. Значи говорим за тук и за Ню Йорк. Да започнем с големия град. Ако решиш да се върнеш, какво би се променило?

— Нищо. Точно в това е проблемът. Ако се върна, ще се наложи да приема, че това е животът ми, а не съм сигурна, че бих могла. А алтернативата да остана тук поражда други проблеми.

— Като Джуд?

— Не. Той не беше фактор в решението ми да дойда тук. Вече ти го обясних.

— Е, добре — каза тя снизходително. — Тогава остава Джеймс. Ако знае къде си, ще си спечелиш време без угризения на съвестта.

— Ами „Лейн Лавиш“?

— Кажи им, че си болна — предложи Вики и се изправи.

— Това ще ми свърши работа, ако се върна до края на седмицата. В което се съмнявам — възразих, като я погледнах предпазливо.

Бях го казвала и преди, а повторението беше досадна работа. Но когато ставаше въпрос за мен, тя ме разбираше и от половин дума.

— Стаята е на твое разположение, докато искаш. Вече не те мразя, дори за това, че ми каза за Джуд, защото предпочитам да съм наясно. — Остана загледана в мен за момент, после се наведе и ме прегърна. — Аз не живея в града и имам много приятели, но ти винаги си била най-добрата.

Чувствата ни бяха взаимни. Размишлявах върху това, докато я наблюдавах как се отдалечава по посока на „Ред Фокс“. Какво прави един приятел най-добър? Дали трябваше да е човек, който познава другите, с които общуваш, да споделя твоя кръгзор и религиозните и политическите ти възгледи? Или пък просто беше необходимо да умее да разговаря, да слуша и да съчувства?

Двете с нея бяхме непознати до осемнадесетата си година. Бяхме само съученички през първата година в колежа. Стаите ни се намираха на противоположните краища на коридора и за първи път се срещнахме в общата баня. Аз се решех, тя миеше зъбите си, но и двете имахме нужда да се отърсим от страха пред новия живот, като вършим обичайни неща.

Тя беше от Ню Хемпшир, аз от Мейн. Тя искаше да учи изкуствоведение, аз — английски език. Но поведохме разговор и не спряхме дотогава, докато разтревожена, майка ми не дойде да ме извика. Установих, че съм започнала да търся Вики, където и да отида, а тя правеше същото. Когато съквартирантката ѝ напусна колежа след седмица, най-естественото нещо беше да се пренесе при нея.

Химия. Помежду ни се случваше именно това. От самото начало.

Но най-добрият приятел не беше ли и онзи, на когото можеш да се довериш, без да се опасяваш, че ще те нарани? Аз я бях наранила, но ето я сега тук, отново отворила за мен дома и душата си. Значи в това понятие се съдържаха и способността да се прощава.

Постепенно слънцето се издигна и аз се озовах под плътната сянка на дъба. Размишлявайки върху приятелството, брака и мечтите, останах седнала на тревата, докато животът в Бел Вели продължаваше да тече около мен. Беше спокоен живот, но си имаше своята цел. За

момент се появи Карл Янгър, собственикът на железарията, понесъл торба с боклук през страничната врата. Той спря да провери хранилките за птици, преди да изчезне обратно в задния двор. И Сара Карни, нагласяща голям надпис „Отворено“ пред магазин за дрехи, който беше малко шивашко ателие, когато за последен път бях в града, а сега се беше разраснал до бутик, ако се съдеше по пъстрата витрина. По същия начин телефонната станция се бе превърнала в магазин за електрически уреди.

Простичък, но целеустремен. Такъв беше Бел Вели. Получаваш това, което виждаш.

Например книжарницата. Съвсем ново издание се рекламираше на витрината заедно с други книги, но се виждаха също пъзели, игри и опаковки за подаръци. Вики Лонгоц — „В-книгата“, както я наричахме някога, беше изнесла щанд навън, което ми се струваше много разумно в сегашната икономическа ситуация. Запитах се дали щеше да ме сметне за изменник, ако разбере, че чета само на айпода си.

Точно си мислех дали не трябва да отскоча и да си купя няколко книги с парите, за които съпругът ми толкова се тревожеше, когато забелязах колата, паркирана в края на парка, да се приближава. Беше малка черна спортна кола. Усмихнах се и се запитах дали във фризьорския салон продължават да правят трайно къдрене, когато чух шум от друга кола, този път *моята*, която заобикаляше зелената площ. Тя забави ход и спря на паркинга пред „Ред Фокс“. Втората я последва и изчака, докато високото момче влезе вътре. Очевидно щеше да го върне обратно в сервиза.

Проява на отговорност от моя страна щеше да бъде да предприема нещо. Трябваше да благодаря на сина на Нестор и да му платя. Но аз останах в сянката до пейката, наблюдавайки как вратата на малката кола се отваря и от нея изскача кафяв лабрадор. Той притича през улицата, втурна се по тревата и спря да се изпишка, преди да тръгне към мен. Носът му беше студен, но очите му гледаха умолително и когато започнах да го галя по ушите, размаха енергично опашка. Топлият му език ме близна по лицето и ме накара да се разсмея.

Обичах кучетата. И винаги съм имала — първо Морган, след това Дейн. Плаках със седмици, когато Морган умря, а раздялата с Дейн при заминаването ми за колежа беше дори по-тежка, отколкото

тази с майка ми. С нея поне можехме да се чуваме по телефона. Тя често слагаше слушалката на ухото му и твърдеше, че той реагира на гласа ми, но дали разбираше къде бях, защо съм там и че го обичам, въпреки че го бях оставила?

А дали Джеймс разбираше?

Пронизително изсвирване накара кучето да се втурне обратно към колата. Искаше ми се да вярвам, че продължава да ме гледа през прозореца, докато се отдалечаваха заедно със сина на Нестор. Искаше ми се да си мисля, че помежду ни се бе създала някаква връзка и то щеше да ме търси дори когато няма да съм до него. Искаше ми се да се надявам, че това беше любов от пръв поглед.

Повредата на джипа беше знак, че бях постъпила правилно, завръщайки се в Бел Вели. Сега ми се искаше да повярвам, че появата на това куче беше знак, че трябва да остана.

Глупава заблуда. То беше знак наистина, но знак, че бях жадна за любов. Откритието ме шокира и тъй като се бях уморила да плача, затворих очи, подпрях чело на ръба на пейката и се замислих за друго.

Когато едно сетиво се изключи, останалите мигновено се активират. „Грилт“ може и да беше единственият ресторант в радиус от няколко километра, но липсата на конкуренция изобщо не го беше засегнала. Храната винаги е била великолепна. Ако се съдеше по носещия се наоколо аромат, нищо не се бе променило. Представих си огромен чийзбургер с бекон, дори царевична салата, посипана с месни деликатеси.

Определено бях гладна. Но да се появя в „Грилт“ би означавало да се разкрия с главно „р“. Затова се върнах в „Ред Фокс“, влязох в кухнята през страничната врата и спрях на мястото си, забелязала Роб. Висок, с кестенява коса, беше застанал до барплота и приключваше обяда си. Сигурно щях да се измъкна тихо навън и да отложя срещата, ако не беше вдигнал поглед.

— Здравсти — казах с глуповата усмивка. Винаги съм харесвала Роб. Беше спокоен, може би малко сучен, но добродушен. Свалих шапката си, което за момент ми се стори нередно на толкова уединено място, и го целунах по бузата. — Радвам се да те видя.

— И аз теб — отвърна той и макар да усетих някакво колебание, гласът му ме накара да се почувствам като у дома. — Вики слага Шарлот да спи. — Пак този провлечен говор. Наистина като у дома.

— Много добре — казах и се облегнах на плота. — Тя е истинско съкровище. Значи ще имате второ дете? Страхотно.

Той ме наблюдаваше, очаквайки нещо. Въздъгнах тежко.

— Бях лоша приятелка, Роб. Много съжалявам. Не беше нарочно.

— Вики беше много наранена.

— Знам.

— Не го прави повече.

Усмихнах се. С бърбрина съпруга като Вики, Роб говореше малко. Но също като нея не оставяше никакво съмнение относно мнението си.

— Говоря ти сериозно — каза, но тонът му беше омекнал.

— Ей, аз също страдах, че не поддържаме връзка. Имах нужда да поправа тази грешка и заради двете ни.

Той се загледа във виллицата, с която въртеше из чинията няколко макарона, посипани с настърган кашкавал. Когато отново се обърна към мен, обикновено спокойното му лице бе изкривено в гневна гримаса.

— Не става въпрос само за Вики, за мен или за Шарлот. Говоря ти за целия Бел Вели. Замина си така внезапно.

— Също като Джуд.

— Той е част от семейството ни. Ти не си.

— Но ако този град е действително убежище, не трябва ли всеки да се чувства добре дошъл?

Може би се дължеше на думите ми или пък на молбата, която се криеше зад тях. Съвсем смирен, Роб остави виллицата и ме притегли към себе си.

— Само те предупреждавам, малката. Знам как мислят хората тук. Парен каша духа. — Телефонът иззвъня. Ръката, която ме държеше, ме пусна, за да вдигне слушалката. — Свързахте се с „Ред Фокс“. С какво мога да ви помогна? О, господи. Не, имаме нужда от безкофеиново кафе. Предполагахме, че доставките се извършват автоматично. Почти го свършихме.

Оставих го да си върши работата и отворих хладилника. Беше зареден така, както моят никога не е бил. За нас с Джеймс храненето беше просто задоволяване на физическа необходимост. Отдавах го на това, че съм лоша готвачка, но бях такава и много преди да се омъжа и да се преместя в Ню Йорк. Майка ми беше невероятна кулинарка. Не

беше необходимо да се уча и аз. Не ми се налагаше да сервирам закуска на двайсетина души на ден, както правеше Вики. Нито пък поднасях чай и въпреки че се досещах, че бисквитите и кексчетата щяха да бъдат опечени следобед, пластмасовите кутии ми подсказваха, че на масата ще преобладават плодовете.

Точно в момента не ми се ядяха плодове. Бях *живяла* на плодове, не че в това имаше нещо лошо. Преживявах със *салати*. Което означаваше, че и зеленчуците ми бяха омръзнали. Обмисляйки възможностите, внезапно осъзнах, че имам нужда от питателна старомодна храна, което правеше макароните с кашкавал прекалено изкусителни, за да им устоя. Извадих ги от опаковката и ги стоплих. Роб продължаваше да говори по телефона. Привлякох вниманието му с леко помахане с ръка и тръгнах към задния двор.

Другите гости очевидно бяха решили да се разходят из града, така че места не липсваха. Желаяйки да съм колкото може по-далеч от гората, се настаних на един стол близо до къщата. Закрепих чинията на единия от широките му подлакътници и едва бях успяла да протегна напред крака, когато видях дребна тъмнокоса фигура да се появява откъм паркинга. Очевидно пекарката, за която ми бе споменала Вики, идваше да изпече бисквитите и кифличките за следобед. Със сведена надолу глава, тя имаше вид на човек, който иска да бъде забелязан не повече, отколкото аз.

Изчезна в къщата, оставяйки ме сама с дърветата.

Слънцето се бе изместило и огряваше отстрани зелените корони. Виждах широките, осеяни с жилки листа на явора и нежнозелените листа на брезите, които се отличаваха не със зеленината си, а с белеещата се бяла кора. Около тях се стелеше килим от миналогодишни листа, сплъстени от падналия през зимата тежък сняг. Имаше смърчове с конусовидна форма и вечнозелени дървета зад тях. Различавах грациозните клони на бучиниша, тъмните иглички на елите, извисяващи се над боровете. Всички бяха обрасли с мъх, който не можех да видя оттук. Както оставаха невидими огромните скали, разпръснати поединично или струпани около ручея в неповторими комбинации.

Гората беше много гъста. В началото беше на нивото на поляната, преди да започне да се изкачва, като с височината дърветата се издигаха По-плътено едно до друго, отстъпвайки само тук-там пред

голите гранитни върхове, където температурата беше с петнайсет градуса по-ниска, отколкото на мястото, на което седях в момента.

И не, тази гора не беше за всеки. В нея имаше черни мечки със свирепи нокти и рисове, чийто рев действаше смразяващо. Срещаха се сови и от време на време орли. И койоти. Наистина ги имаше. Може и да не се бяха появявали наскоро, но аз лично бях виждала един първо наяве, след това и в съня си.

За да не излезе, че правя нещата да не изглеждат такива, каквито са, нека да кажа, че в съня ми нямаше нищо разтърсващо. Нямаше никакво действие, просто две същества — човек и животно, стояха и се взираха едно в друго. Виждам златистите очи от онова лято, макар да ми е трудно да определя какво отразяват в тъмнината на нощта. И винаги се повтаряше до най-дребния детайл. Наблюдавахме се. Изчаквахме.

Понякога се случваше да се събудя. И точно тогава най-ясно прозирах значението на този сън. В тази гора се чувствах преследвана. Събуждах се в сковаващата самота, обзета от чувство за копнеж.

Усещането постепенно избледнява и съвсем го забравям в забързаното си ежедневие, докато сънят не се върне отново — с все същия копнеж. Не смятам, че е по Джуд.

Обичам Джеймс. Но Джуд е див и независим като койота. Как да не му завиждаш за това, когато собственият ти живот е точно противоположното? Особено сега. Трябваше да взема решение. Не можеше да се отлага повече.

Имах нужда от друг знак. Знак, който да ми подсказе по кой път да поема, без да ми се налага да решавам сама.

Така че продължавах да изчаквам, докато следобедните часове се изнизваха. Бях ли отегчена? За своя изненада, не. На третия ден от бягството ми крайниците ми започнаха да се отпускат. Седях, разхождах се, разглеждах списания. Подреждах пъзел във всекидневната, а когато се появи Шарлот, взех я в скута си, давах в ръцете ѝ нужните части и ѝ показвах къде да ги сложи.

Това правеха хората, разполагащи със свободно време. И не се чувствах особено удобно — отчасти, защото ми се струваше безцелно, отчасти и заради това, че колкото и да се опитвах да я изтласкам в дъното на съзнанието си, тежестта от предстоящото решение си

стоеше все там. Да остана или да си тръгна? Изборът не беше лесен. И в двата случая щеше да има последствия.

С напредването на следобеда въздухът стана по-топъл. Някъде изляя куче, червеношийка подскочи по моравата. Наблюдавах как гостите се връщат за чая. Нито един не държеше мобилен телефон до ухото си.

Докато стана време Шарлот да си легне, целият заден двор се огласяше от песента на щурците. Очарована, изядох вечерята си на верандата с Вики, докато Роб се занимаваше с гостите в салона. Тя искаше да говорим за Джуд и ме разпитваше непрекъснато за писмото, докато накрая отскочих до стаята и ѝ го донесох да го прочете. Обсъдихме значимите събития в живота си — смъртта на баща ѝ, когато тя беше на шестнайсет, на баба ми, когато аз бях на дванайсет, на приятеля на Джуд, едва прехвърлил четиридесетте. За внезапния проблясък на съвест у брат ѝ, след като изобщо му бе липсвала по времето, когато още живееше тук. Но ако се бях надявала, че ще подметне нещо, което би могло да хвърли нова светлина върху тревожещата ме дилема, това така и не стана.

Прибрах се в стаята да си легна, все така далече от решението. И тогава сънят се върна. Когато започна, вече беше късно и много тъмно.

Чували ли сте някога вой на койот? Това е зловещ звук, раздиращ мрака, който започва високо и преминава в ниски, гърлени тонове. Понякога прилича на лай или скимтене, но именно воят те кара да потръпнеш. Случва се към него да се присъединят и други гласове. Въпреки че тези животни се чифтосват за цял живот, често се движат с още няколко, помагайки си взаимно в отглеждането на малките си. Когато чух това за първи път, аз използвах думата „глутница“, но Джуд бързо ме поправи. На глутници се движат вълците, обясни ми той, и макар койотите да са техен потомък, те се събират повече, за да си помагат, отколкото за да обединят силата си.

В тъмнината на тази нощ чух само един. Воят не беше продължителен, но тъй като в съня ми никога не се бе чувал какъвто и да било звук, се оказа достатъчен, за да ме събуди.

Лежах на леглото с широко отворени очи, когато се повтори.

Невярваща, затаих дъх. Щом за трети път раздра нощта, скочих от леглото и вдигнах рамката на прозореца, доколкото позволяваха ограничителите.

Вики беше категорична, че наоколо нямаше койоти, откакто Джуд бе заминал, но или тя грешеше, или този се беше завърнал. Дали не бяха повече? Не можех да кажа. Чух далечно скимтене и друг вой, след това нищо, освен лая на кучето откъм моравата и подновения хор на щурците сред дърветата.

Отпуснах се на пети. Може би се хвацах за сламка, но съвпадението беше прекалено голямо. Трябваше да има някакво скрито послание във факта, че койотите се бяха върнали заедно с мен. Можех ли да си замина, преди да го разкрия?

Това беше моят знак.

Сега идваше по-трудната част.

ШЕСТА ГЛАВА

Трябваше да съобщя на Джеймс решението си. Основно правило в юридическата работа беше да не поемаш защитата, преди да се запознаеш със случая. Затова първо се обадох на Уолтър.

Съществуваше реална опасност да изгубя работата си. Давах си сметка за това. Сътрудници на „Лейн Лавиш“ бяха принуждавани да напускат предимно заради несправяне със задълженията си, но понякога и за далеч по-незначителни провинения като например пращане на имейл до друг сътрудник, в който се критикува партньор. Освобождаването ставаше елегантно, като просто се съобщаваше, че съответният служител „няма бъдеще във фирмата“ и трябва да потърси нещо друго, но крайният резултат беше един и същ.

Каква е разликата между мъртво куче и мъртъв адвокат на пътя?

Преди кучето има спирачен път.

За беда един мъртъв адвокат на пътя означаваше дванайсет живи, борещи се за мястото му. А да си намеря работа, която да ми харесва, би било много по-трудно с такова петно в досието ми. От „Лейн Лавиш“ едва ли щяха да се изкажат ласкаво за мен.

И въпреки всичко бях готова да поема този риск. Това обясняваше как гледах на погрешния начин на живот, който бях водила. Трябваше да се разгранича от него и да го изградя наново. И да спася само добрите неща.

Джеймс беше едно от тях. Поне така смятах, защото нямаше друга връзка, в което отчаяно исках да вярвам. Нямаше и проблем с обвързването, за разлика от Джуд.

И макар двамата да се виждахме рядко през последните няколко месеца, той определено ми липсваше. Висок и солиден, той си имаше свой начин да ме погледне и да ме накара да настръхна, да ме прегърне посред нощ, създавайки ми усещане за сигурност. А интелектуалната връзка? Което си е добро, си е добро.

А беше ли Уолтър добър? Негодувах срещу неговото нетърпение и работохолизма му, но имаше и едно хубаво качество — беше предсказуем. Тъй като винаги ми се обаждаше в шест и половина сутринта, знаех, че мога да го намеря по това време. Поради липсата на часовник се наложи да включавам и изключвам мобилния си телефон три пъти във вторник сутринта, докато настъпи подходящият час. Той вдигна почти веднага:

— Да? — каза разсеяно.

Аз прочистих гърлото си.

— Уолтър?

След няколко секунди, необходими му да разпознае гласа ми, той даде воля на гнева си:

— Е, благодаря, че най-сетне отговори на обажданията ми, мисис Оленбах. Би ли си направила труда да ми кажеш какви ги вършиш? Или още по-добре, да ме уведомиш кога смяташ да се върнеш, защото тук има купища работа, а ти ме остави с един човек по-малко? Тук стои компютър, който бездейства. Ако не цениш работата си, има много хора, които мечтаят за нея.

— Ценя я — отвърнах гузно. — Просто трябваше да реша някои лични проблеми.

— Достатъчно сериозно ли ти се струва да напуснеш офиса по средата на работния ден, без да кажеш и дума? — продължи той и аз не се опитах да го прекъсна. Поставях се на негово място и признавах, че има право да се гневи. — Беше петък сутринта, Емили. Оттогава не съм престанал да ти звъня. Ти изобщо преглеждаш ли съобщенията си?

— Не. — В редките случаи, когато включвах телефона си, се опитвах да игнорирам пиукането на съобщенията. В мансардната стая с изглед към небето, където всяко външно натрапничество дразнеше, това не беше трудно.

— *Не?* Предполагам това би трябвало да ми обясни на каква позиция се намирам в скалата ти на уважение.

— Не става въпрос само за теб, а за всички, Уолтър. Бях изключила телефона си.

— И защо? — попита той, сякаш бях изгубила ума си. Най-лесно би било да кажа, че някой от семейството ми се е разболял, но не можех. Може да бях безотговорна, но не и нечестна. Освен това, седнала на ръба на леглото само по нощница, се чувствах разголена.

— Опитвам се да разбера коя съм и какво искам.

— Не е ли така с всички нас? Това не означава, че трябва да обърнем гръб на хората, които зависят от нас. Аз съм на четиридесет и осем и все още се питам какво искам, но въпреки това ходя на работа всяка сутрин и върша онова, за което ми плащат.

Причината може би беше в неговата професионална етика или в трите му деца, които учеха в колеж. Или пък за мъжете беше *по-различно*.

— През цялото време срещам хора като теб — не прекъсваше лекцията си той. — Самият аз съм се чувствал така. Но не можеш да зарежеш всичко просто ей така. Трябва да се пребориш.

Тези думи вече бях чувала веднъж от инструктора си по йога.

— Не става въпрос за схващане в мускулите.

— Добре — отсече Уолтър кратко. — Кога се връщаш?

Отново прочистих гърлото си.

— Точно по този въпрос исках да поговорим. Нужно ми е да постоя далеч от Ню Йорк за известно време и напълно си давам сметка за положението, в което те поставям. Разбирам също, че сигурно ще ти се наложи да наемеш някого на моето място.

— Но ти си един от най-добрите ми служители — прошепна той, вече поомекнал. — Какво ще кажеш да ти дам седмица отпуск? Ще успееш ли да се прибереш до идния понеделник?

— Не. Трябва ми повече време.

— Колко? — попита, но аз познавах стила му. Бях го виждала да договаря таксата, която клиентът му трябва да плати. Знаех, че беше много убедителен. Учех се от най-добрите.

— Три месеца — отвърнах. Знаех, че това няма да ми е достатъчно, но ако бях назовала по-голям срок, вероятността да го получа беше нищожна. Четири месеца бяха свръх възможностите на „Лейн Лавиш“, три бяха приемливи.

Последва кратко мълчание.

— Да не би да ходиш на психоаналитик?

— Не.

— Тогава кой ти каза, че ще ти трябват три месеца?

— Сама реших.

— Давам ти само две седмици. При това вече започнаха да текат.

Аха. Две неплатени седмици. Наричат ги лично време и включват платения отпуск, болничните и семейните причини. Щях да разполагам с повече, ако тези дни можеха да се прехвърлят за следващи години. Рядко излизах в почивка, защото това беше свързано с финансови загуби.

— Трябват ми повече — заявих твърдо. Поне четири.

— Тогава три.

— Девет.

— Донеси ми документ от двама независими лекари, че се нуждаеш от толкова време и ще ти го осигуря.

Обмислях мълчаливо следващия си ход, когато той се обади с неочаквано съчувствен глас:

— Четири. Последно предложение. Никога досега не сме го правили, Емили. Единствената причина е, че наистина те харесвам и вярвам, че можеш да се справиш и отново да бъдеш сред водещите юристи във фирмата. Умееш да общуваш с хората. Един ден може би ще станеш наш съдружник, което прави сегашното ми решение съдбовно. Ще го пишем като командировка, но не мога да ти дам повече от четири седмици. Дотогава ще съумея някак да запазя работата ти.

Не беше достатъчно, но пък беше по-добре от нищо.

— Съгласна съм. Благодаря ти, Уолтър. Много благородно от твоя страна.

— Ще поддържаме ли връзка? — попита с нотка на искрена загриженост. Смешно, но ако я бях долавяла преди, докато работех в „Лейн Лавиш“, сигурно щях да храня по-топли чувства към фирмата. А дали? Идеята, че един ден можех да стана съдружник, очевидно до голяма степен я беше провокирала. Но оценявах съпричастността му. Четирите седмици далеч не бяха времето, от което се нуждаех, но поне щях да запазя работата си.

Ако все още я исках. Което може и да не беше така. Но нямаше смисъл да горя всички мостове зад себе си.

Затова обещах да му се обаждам и с чувство на облекчение прекъснах разговора. Сега идваше ред на Джеймс.

Наместих възглавницата върху таблата на леглото, пъхнах студените си крака под дебелия завивка и стиснах здраво телефона.

Чуха се един, два, три сигнала. Запитах се дали не е по-добре да му изпратя съобщение, когато от другата страна на линията се чу изщракване, но той не каза нито дума.

— Чуваш ли ме? — попитах плахо. Последва ново мълчание и накрая:

— Чувам те.

— Добре ли си? — Нещо в гласа му ме смути. Не звучеше по познатия начин.

— Що за въпрос е това, по дяволите? — изстреля той, но говореше уморено, сякаш се бяхме карали в продължение на часове. — Жена ми се грабва и заминава, без да каже нищо, и сега иска да знае дали съм добре? Ти как би се чувствала, ако аз бях постъпил така?

— Ужасена.

— Е, и аз. Освен това съм объркан. Ако си решила да ме напуснеш, най-малкото би трябвало да ми обясниш защо. Обидил ли съм те с нещо? Да не би да е, защото отказах да дойда на вечерята в петък?

Мълчах. Джеймс ме познаваше достатъчно добре, за да знае, че не бих предприела такава решителна стъпка поради толкова нищожна причина.

— Емили? — обади се предпазливо, очевидно уплашен, че съм затворила телефона.

— Тук съм. Просто не зная какво да ти кажа. Не затова заминах.

— В четвъртък ти нямаше нищо.

— Каза го и в последния ни разговор, но може би само така е изглеждало на повърхността. Нима е важно единствено това, което се вижда?

— Ако само до това те допускат, да. Поговори с мен, скъпа — примили се той.

— От месеци се опитвам да ти кажа, че мразя работата си и колко малко време прекарваме заедно.

— Хайде, Ем. — Сега звучеше съвсем познато. — Многократно сме обсъждали тези неща. Такава е човешката природа.

— А ако не ми харесва?

— Ти не ме харесваш?

— Не харесвам *живота* ни — поправих го аз. — Не нещо определено, а *всичко*. Чувствам се като робот, който излиза и се връща

в точно определен час, ходи на йога, посещава читателски клуб, отскача до химическото чистене минути преди да затвори. Не мога да дишам. Точно това се случи в петък сутринта. Бях на работа и усетих, че не ми стига въздух.

— Къде си?

Прескочих въпроса.

— Водим живот, в който доминират машините. Предполагаше се, че с кариерите си ще помагаме на хората, а се превърнахме в бюрократи от средна класа. Нямаме време нито за приятелите си, нито един за друг. Никога не съм се чувствала толкова *самотна*. Ти не си ли?

— Прекалено съм зает за такива глупости.

— Но не изпитваш ли необходимост да общуваш с друго човешко същество на личностно ниво? — попитах умолително, защото очевидно не срещях разбиране и това ме нараняваше. Онзи Джеймс, с когото се запознах в юридическия факултет, щеше да ме разбере. Щеше да почувства самотата. Значи или се беше променил, или бях сгрешила още в самото начало.

— Като заговорихме за приятелите — подметна той, — Колийн Паркър звъни непрекъснато. Ти ме *обвиняваш* в необщителност, а в същото време се криеш от нея.

— Коли е идеалният пример за това, което имам предвид. Нямам работа на сватбата ѝ. Ние сме само познати. Редно ли е? Сякаш значението на приятелството е изцяло подменено. Плитко е. А аз съм *самотна*.

Последва мълчание, след което той каза тихо:

— Да не би това да е твоят начин да ми кажеш, че се срещаш с друг?

Помислих си за Джуд. Не се срещам с него, но това щеше да се случи, ако останех тук. Исках ли го? Не. Можех ли да устоя? Не повече, отколкото на порива да се втурна към прозореца, за да чуя воя на койота снощи. Двете неща бяха свързани. Някъде дълбоко в мен бе останало миналото им очарование.

Нямаше начин Джеймс да разбере това, но пък ми бе открил златна възможност:

— А ти? — попитах вместо отговор.

— Аха. Значи пак опираме до Нейда? Емили, нямам връзка нито с нея, нито с някоя друга. — Беше толкова категоричен, толкова *прям*, че почти му повярвах. — Женен съм за теб, макар в момента да не го чувствам така. Ти ме напусна. Развод ли искаш?

— Не съм те напуснала. Напуснах живота, който ни поглъщаше, и *не*, не искам развод. Искам нещата помежду ни да тръгнат.

— Как биха могли, щом не можем да си поговорим лице в лице? Къде си? Не си при майка си. Вече й се обадох.

Притиснах с пръсти веждите си.

— О, Джеймс.

— Според нея последното нещо, което би направила, е да си тръгнеш, освен ако не си отчаяна. Ако наистина смята, че си отчаяна, и твърди, че не знае къде си, защо не е притеснена?

— Защото вярва в мен. Винаги е вярвала в здравия ми разум.

— Както и аз, но това сега е лудост.

— Добре. — Опитах друга тактика, защото тази очевидно не даваше резултат. — Представи си, че си на пътя и отиваш някъде. Какво би направил, ако разбереш, че си завил в погрешна посока?

— По дяволите — изсумтя той. — Пак започваме. Мъжете са от Марс, дрън-дрън-дрън. Аз се движа напред, а ти търсиш посоката.

— Но аз също вървах напред, защото не си давах сметка, че съм завила в погрешна посока. Защото *не исках* да го осъзная, докато не стана толкова непоносимо, че не можех повече да го пренебрегвам. Миналият петък беше кошмарен още от минутата, в която се събудих, но това беше само миг от всичко онова, в което се беше превърнал животът ни от месеци, от години насам. Та какво правиш, когато разбереш, че си завил в погрешна посока? — попитах този път риторично. — Спираш. Обръщаш обратно. Връщаш се.

— Забрави да попиташ за посоката този път.

— Кого да попитам? Отдавна ти подхвърлям намеци, но ти беше прекалено зает, за да ме чуеш. Желая нашия брак, Джеймс. Искам да бъдем ти и аз, но нямаме достатъчно време. Искам да бъда адвокат, но в офиса практикувам всичко друго, но не и право. Искам да имам приятели, но те се носят наоколо като зомбирани. Мислех, че едно дете ще помогне.

— Ще *помогне!*

— Да променя живота си. Да ме измъкне от тази мелница. Искам да прегръщам нещо мъничко и топло — казах умолително, — което да има нужда от мен, а не от която и да било жена, да го наблюдавам как расте, без постоянно да гледам часовника. Забеляза ли, че оставих часовника си у дома? Искях да накарам времето да спре... Е, може би не да спре, но поне да забави ход.

— И това ще реши ли проблема с детето? Неприятно ми е да ти го кажа, но не можеш да забременееш, без да правим секс, а ако ти си някъде, а аз тук, нали се сещаш, че няма как да стане. Къде си, по дяволите?

Въздъгнах.

— Няма значение.

— Напротив, има. Моят живот е тук, Емили. Ако не се прибереш, ще си имаме проблеми. — Звучеше истински ядосан. — Това ли си мислеше?

— Не съм стигнала толкова далеч.

— Ами работата ти? Не можеш просто да си тръгнеш от „Лейн Лавиш“ и да очакваш, че ще пазят мястото ти, докато решиш дали го искаш, или не.

— Уолтър ми даде четири седмици. Разговарях с него преди няколко минути. Не бързай да се сърдиш — додадох припряно, защото не исках да наранявам егото на съпруга си. — Не сме се чували, откакто го видях в офиса миналия петък сутринта. Обадох му се едва днес, за да разбере какво е положението, преди да позвъня на теб. Той не знае нищо, освен че съм заминала.

Джеймс мълчеше.

— Трябва да му се признае, че накрая се държа изключително почтено.

— А какъв беше в началото?

— Разгневен. Също като теб.

— Основната разлика се състои в това, че аз съм ти съпруг — отбеляза той примирено.

Замислих се за тези двама мъже в живота ми.

— Това е един от проблемите, Джеймс. В живота, който водехме, аз се виждах по-често с него, отколкото с теб. А пък ти прекарваше повече време с Нейда, отколкото с мен. Повечето ни време минаваше в офисите, отколкото където и да било другаде, включително и у дома.

Защо изплащаме тази огромна ипотека, щом използваме мястото единствено за спане?

— Става въпрос за инвестиция. Така е и с всичко останало, Ем. Инвестираме в бъдещето си. Обсъждали сме това. Бяхме наясно с какво се захващаме, когато започвахме работа. Знаехме, че ще ни смелят за нула време.

— За две години, може би за четири, но вече изминаха седем, а нещата вървят все по-зле. Не виждам светлина в края на тунела. Съжалявам, но е така.

За няколко секунди и двамата замълчахме. Накрая, вече съвсем примирен, той заговори пръв:

— И докъде ще ни доведе това?

— Имам нужда от време.

— Време, за да решиш дали ме искаш?

— Не. За да разбере какво стана с мечтите ни.

Джеймс не отговори.

— Помниш ли онези мечти? — продължих аз. — Мечтаехме да станем добри адвокати и да помагаме на хората. Вместо това аз прекарвам времето си в една кабинка със слушалки на ушите и вписвам оплаквания във формуляри, а ти увещаваши клиентите да признаят по-леко престъпление, за да не бъдат осъдени за по-тежко. Зная, че изграждането на собствена практика изисква време, но случаите, с които се занимаваме, няма да ни изведат там, където искаме да стигнем. Може да ни докарват значителни хонорари, но това ли е главното? Трябва да има нещо повече. Искахме да бъдем идеалната двойка и в кариерата, и вкъщи. Помниш ли?

— Може би сме били наивни.

— Или сме завили в погрешната посока. Погледни цялостната картинка — работа, приятели, храна, уикенди. В нашия реален живот няма и спомен от онези мечти. *Ти* щастлив ли си от този начин на живот?

Изглежда, той се замисли върху думите ми.

— Не. Но мога да изчакам, докато стане по-добър.

— Това е всичко, за което те моля, Джеймс. Изчакай, докато си изясня нещата.

— А какво да правя аз междуременно?

Знаех какво има предвид. Той беше целеустремен, което беше една от основните причини да се влюбя в него. Споделяхме една цел, докато бяхме в университета, а после и когато постъпвахме на работа. Безцелното чакане щеше да го подлуди, въпреки че нямаше голям избор.

Все пак имаше един. Вики беше споменала някакъв филм. Реших да се възползвам от концепцията му.

— Може да се чуваме по телефона... все едно, че си уговаряме среща.

В първия момент той не отговори нищо. И накрая:

— Що за брак ще бъде това?

— По-добър, отколкото досегашният. — Идеята все повече ме обсебваше. — Ще си говорим, понякога ще се караме и може да намерим нещо общо.

— По *телефона!* А кой се оплакваше, че в живота му доминират машините?

Беше ме слушал. Това беше добър знак.

— Но това е по-различно — настоях аз. — Този път те ще служат на нас. Не съм против технологиите, Джеймс, просто не искам да подчинявам съществуването си на тях. Бихме могли да променим това.

Той изсумтя.

— Няма ли да е много по-лесно, ако се прибереш и просто да си поговорим? Защо не ми кажеш къде си? Толкова голяма тайна ли е това?

— Никаква голяма тайна. Само че искам да бъда сама.

— Аз съм твой *съпруг* — отбеляза съвсем на място Джеймс, повдигайки у мен безмълвен гняв.

„Мой съпруг! А къде беше ти, защо толкова рядко се виждахме, за какво ми е сега твоята загриженост?“

Очевидно бе предугадил чувствата ми, защото побърза да добави:

— Добре, съгласен съм да се видим по средата — между мястото, където си, и Ню Йорк.

— Виж — отвърнах аз сериозно, — можеш да изпратиш GPS с пощенски гълъб. Не съм готова да се срещна с теб лице в лице. Само за две минути ще успееш да ме убедиш, че животът ни съвсем не е толкова лош.

— Наистина не е.

— Но не и за мен. — Беше толкова просто.

След кратка пауза той каза тихо:

— Добре. Чух те. Но не знам. Секс по телефона?

— Не става въпрос за секс.

— Шегувам се.

— Аз пък не. Говоря ти сериозно, Джеймс. Няма да се срещна с теб, докато не се взема в ръце. В този случай телефонът ще свърши работа. Ако разговаряш с мен, ще съм сигурна, че не си изцяло отдаден на работата си. Освен това ми харесва да чувам гласа ти. — Изрекох последните думи тихо, защото въпреки объркването му улових познати нотки. Гласът му беше мъжествен. Дрезгав и дълбок, в него се долавяше някаква властност. И да, не беше лишен от съблазън. Всичко това щеше да му бъде от полза, ако някога успееше да се добере до съда.

— Не знам — каза този дълбок глас, но аз бях сигурна, че беше развълнуван. — Срамно е, че не можем да се видим.

— О, ще се видим непременно. Просто не сега.

— Хммм, тук нещо не ми харесва.

Затаих дъх. Това беше моментът, в който би трябвало да заяви, че ако не се върна в Ню Йорк, ще подаде молба за развод. Също като вероятността да изгубя работата си в „Лейн Лавиш“ бях премислила и този риск. Не исках раздяла, но все още не бях готова да се потопя в големия град. Може би се дължеше на инат. Или на егоизъм. Продължавах да усещам паниката от невъзможността да си поема въздух и докато успееш да я преодолея, щях да се нуждая от свободно пространство. Беше неизбежно.

Вероятно Джеймс го бе доловил в мълчанието ми, защото каза примирително:

— Ще оставиш ли телефона си включен, за да ти изпращам съобщения?

— Ако беше само за теб, нямаше да го изключвам, но ме търсят и други хора, които ме дразнят. Ще го включвам само когато трябва да се обадя. Днес е вторник. Какво ще кажеш за петък вечерта? Да кажем в седем?

— Хайде, бибчо — оплака се той. — Никой от нас никога не се е прибирал преди седем.

— Може би това трябва да се промени.

— А може би аз не искам да го променям.

Задънена улица? Вероятно. Или просто искаше да запази преимущество. Бих се съгласила и на компромис. Но не още.

— В такъв случай стигам до извода, че имаш да мислиш точно толкова, колкото и аз — казах спокойно. — Ще ти позвъня в петък в седем. Дочуване, Джеймс.

Прекъснах връзката, преди да успее да вметне нещо от сорта на *обичам те*, въпреки че ако трябваше да бъда честна пред себе си, не си го бяхме казвали от месеци. Не че не го чувствахме, само дето не говорехме за това.

А аз имах нужда точно от тези думи. И исках да ги чуя.

И така, едва поемайки си дъх, набрах последния номер.

СЕДМА ГЛАВА

— Мамо?

Тя изхлипа.

— Слава богу, Емили! Непрекъснато си мисля за теб, откакто Джеймс ми се обади. Добре ли си?

При звука на гласа ѝ нещо заседна в гърлото ми. И казах, колкото може по-бодро:

— Разбира се, че съм добре. А той ме уверяваше, че не си притеснена.

— Разбира се, че ще говори така, след като едва ме познава. Да не би да е очаквал да бъда съкрушена? Или пък, че нямам никаква представа откъде е започнало всичко? Нима не се е досещал, че *знам* какво изпитваш?

Думите ѝ ме стреснаха.

— Всъщност едва ли — казах бавно. — Едва ли е мислил точно за това. Никога не съм му разказвала какво си направила. Дори аз не се сетих. Еха! Това е страхотно!

— Каквато майката, такава и дъщерята, както би казал баща ти.

— Каза ли му за мен? — Почувствах тръпка на страх, което беше тъжно. Бях зряла жена, омъжена, дипломиран адвокат. Нямахте защо да се страхувам от баща си.

Освен от разочарованието му. Което не беше маловажно.

— Наложил се — оправда се майка ми. — Обикновено му се обаждаш всяка неделя. Когато пропусна тази седмица, той ми позвъни, а след това не преставаше да ме пита дали съм се чула с теб. След разговора с Джеймс вече бях наясно какво си направила.

— И татко обвинява теб? Съжалявам, мамо.

— Недей. Аз не съжалявам. Вече не съм омъжена за него и доколкото мога да преценя, именно *той* ти даде лошия пример, като непрекъснато говореше за по-хубава работа, за преместване, за следата, която трябва да оставиш след себе си. Чувствам се десет пъти по-щастлива, откакто се разделих с него. И действително оставям диря

след себе си, макар и не такава, каквато той би желал да запише в биографията си.

Клеър Скот работеше понастоящем в магазина за бельо на „Мейси“, където нямаше перспективи за повишение и единственото удовлетворение беше да продаде на клиентка най-подходящия сутиен. В кариерната скала на баща ми тази работа не беше на едно от престижните места и по мои подозрения именно това я правеше толкова привлекателна за майка ми. Тя работеше точно толкова часа, колкото ѝ бяха необходими, за да си плаща сметките, и нито минута повече, тъй като голямата ѝ страст бяха бебетата. За да задоволи това си увлечение, работеше като доброволка в отделението за новородени в местната болница и наблюдавайки работата ѝ там, човек би помислил, че е завършила колежа за медицински сестри.

Но това, което действително имаше, след като бе отгледала три деца, можеше да се равни на докторска степен по философия в майчинството. И разбира се, моето безрезервно уважение. Беше безкрайно търпелива с хлапетата, инстинктивно усещаше как да прегърне едно и да нахрани друго, предаваше им спокойствието си и безпогрешно усещаше, когато нещо не е наред. Това беше единственото нещо, с което някога бе желала да се занимава.

Баща ми така и не можа да приеме тази ѝ слабост. Още щом тръгнахме на училище, настоя тя да започне работа, при това не от финансова гледна точка, а заради принципа, както твърдеше той. В противен случай щяла да пострада интелигентността ѝ.

Като жена, която отчаяно желаше дете и смяташе за лукс да си остане у дома, за да го гледа, намирах това за обидно.

От друга страна, въпреки хроничното си късогледство баща ми си имаше и добрите страни. Аз станах адвокат благодарение на неговия личен пример като юрист с трийсет и пет годишна практика. Винаги в полза на обществото, Роджър Скот не печелеше много, но беше пословично честен и... непоправим идеалист. Беше убеден, че дори най-ужасният престъпник има граждански права. Що се отнасяше до изнасилвачите и серийните убийци, аз си имах своите резерви. Но татко настояваше, че едно цивилизовано общество би трябвало да стои над тези неща.

Когато избрах правото, той беше много горд с мен. А когато се омъжих за Джеймс, дори още повече. Надяваше се, че двамата ще

създадем семейството, което те с майка ми така и не бяха успели.

Но сега едва ли щеше да бъде щастлив. И това ме притесняваше.

— Не се тревожи за баща си — говореше в слушалката мама. —
Ще се оправя с него.

— А Кели? — попитах предпазливо. — Тормози ли те?

— Ами, да. Звъни ми непрекъснато.

— Мамо, за онова празненство...

— Не го искам, Еми. Знаеш много добре. Нямам нищо против да се съберем в семеен кръг, но големите банкети не са по вкуса ми. Предпочитам сама да сготвя за семейството си.

— Но не и на рождения си ден.

— Напротив, точно на рождения си ден. Обичам да готвя. Тази вечер очаквам дванайсетина гости.

Звучеше ми чудовищно. Най-неуверена се чувствах в кухнята.

— Кои?

— О, просто приятели, но животът е за живите хора, а те имат нужда от храна, за да оцелеят. Аз пък съм страхотна кулинарка. Дори баща ти го признава. Това е моят начин да ви държа около себе си — децата, внуците, дори Роджър. — Тонът ѝ се промени: — Кажи ми за себе си.

— Първо ти — изплъзнах се аз. — Как се почувства, когато избяга? — Не бях задавала досега този въпрос, защото не исках да знам подробности около развода на родителите си. А мама никога не злословеше по адрес на баща ми. Но сигурно бе усетила, че в момента имам нужда от откровен отговор, защото заговори направо:

— Съвсем неадекватна. Но от друга страна, в очите на баща ти винаги съм била такава. Точно в онзи ден той ми направи подигравателна забележка, преди да тръгне за работа, и аз възроптах. Не срещу него, а дълбоко в себе си. Вие бяхте на училище и внезапно осъзнах, че съм обвързана с мъж, който след всички тези години продължаваше да иска да бъде нещо, което в действителност не съм.

„Внезапно го осъзнах.“ Точно това се бе случило и с мен в петък сутринта. Бих могла също така да се хвана за думите ѝ: *да иска да бъде нещо, което не съм*, макар че не можех да отправя към Джеймс подобно обвинение. Винаги съм правила това, което искам. Въпросът беше дали съпругът ми щеше да ме обича, ако бях друга.

— Мислеше ли за развод, когато си тръгна? — попитах майка си.

— Обмислях го от години. — Направи кратка пауза и подметна предпазливо: — А ти?

— Не — отвърнах и почувствах, че ми се плаче. — Обичам онзи Джеймс, за когото някога се омъжих. Мразя живота, който водим. — Наистина се разплаках, но беше по-различно, отколкото пред Вики. Това сега се дължеше на изтощението. Пред майка ми се чувствах като малко, объркано дете.

Мърморейки нещо окуражително, тя ме изчака да се успокоя. След като сълзите ми постепенно спряха, описах подробно пътуването си от Ню Йорк. Завърших с предложението на Уолтър.

— Четири седмици са си нещо — отбеляза тя. — На мен ми беше нужна една, но и изборът ми беше по-прост. Да остана с баща ви или не.

— И къде отиде? — Странно, но никога преди това не я бях питала, защото това беше още една от онези подробности, които не исках да знам. След като се беше върнала, вече не бе имало никакво значение.

— На нос Елизабет.

Еха!

— Но това е на двадесетина минути от къщи.

Тя се засмя.

— Ако решиш да изчезнеш, Емили, можеш да го направиш където и да е. Истината е, че нямах куража да замина по-далече. А и винаги съм обичала носа. Чувствах се като у дома си край морето. Как така баща ти не се досети?

— Може би е било прекалено очевидно.

— Или пък той не ме е познавал достатъчно.

Бих могла да кажа същото и за Джеймс, но и тук вината беше моя. Аз бях тази, която ревностно криеше миналото.

— Беше ли важно за теб татко да не знае? — попитах, защото мъжът ми се притесняваше най-вече от това. Никога не съм смятала, че се опитва да ме контролира, но на няколко пъти бе задал именно този въпрос.

— Караше ме да се чувствам по-сигурна — отвърна майка ми. — Винаги ме съдеше прибързано. Знаех, че ако говоря с него, ще ме убеди, че е глупаво от моя страна да го напусна. Но у дома не можех да

разсъждавам трезво. Спомените ме обграждаха като гора, от която не можех да се измъкна.

При споменаването на думата „гора“ станах от леглото и боса приближих до прозореца. Скупчените облаци хвърляха тъмни сенки, но аз знаех, че е там. С койота бяхме разговаряли миналата нощ. Може би сега се бе скрил някъде, спеше или се взираше в мен. Търсех сред дебелиите стволоче на дърветата чифт златисти очи или вдигнати в очакване уши. Джуд твърдеше, че неговият койот е червеникавокафяв, с пухкава опашка, достатъчно дълга, за да оставя диря в снега, и аз дори си го бях представяла няколко пъти как бяга. Не че го бях виждала през шумата.

Както не го виждах и сега. Но това не означаваше, че не беше там. Койотите знаеха как да стават невидими.

— Не исках да ме принуди да се върна, преди да съм решила за себе си — говореше майка ми.

Очите ми продължаваха да обхождат гората.

— Как взе решението в крайна сметка?

— Ураганът. Онази година имаше страшен ураган, помниш ли?

Всъщност, да.

— Телефоните бяха прекъснати. Не можех да се свържа с татко.

— Аха. Вълнението беше ужасно. Трима души загинаха по бреговете на Мейн, а жертвите щяха да бъдат много повече, ако хората не се бяха евакуирали към вътрешността. Помагах в кухнята в едно от убежищата. — Почти усетих как се усмихва. — Благодаряха ми, сякаш бях направила нещо кой знае какво. А аз приготвих храна за гладната си душа, което не означаваше, че през цялото време не поглеждах през рамо, опасявайки се, че баща ти е успял да ме проследи.

Замръзнах на мястото си, припомняйки си малката спортна кола, паркирана в края на парка. Ако беше чакала някого, той се бе забавил доста.

— Би ли го направил и с мен? Кажи му да не го прави, мамо. Моля те! Намирам се на съвсем безопасно място, където се чувствам като у дома си. Ако изпрати да ме следят, кълна се, никога повече няма да му проговоря. Кажи му го. Кажи му, че съм *добре*.

— А така ли е, миличка? Знаех си, че рано или късно това ще се случи.

Застинах на мястото си.

— Как така?

— Заради начина ви на живот. Движехте се по самия ръб. Джеймс прекалено много те прищпорваше.

Внезапно отпуснах назад глава. Майка ми никога не бе изричала нещо против Джеймс досега. Може би сетивата ми се бяха обострили, но не можех да подмина забележката ѝ.

— Не е вярно. Никога не сме се съревновавали.

— Така ли?

— *Не* — възразих, чувствайки се предадена. — С него сме в един отбор от самото начало. Винаги сме били двамата срещу всички останали. Той е моят живот.

— А Джуд? — неочаквано попита майка ми.

Усетих, че не ми стига въздух.

— Какво за него?

— Каква е неговата роля в тази пиеса?

— Не съм го виждала от десет години — казах може би прекалено разпалено, но тя ме беше изненадала. Не го беше споменавала от сватбата ми насам.

— Значи не си с него сега?

— Категорично не! — извиках аз.

— О, господи. Май те докачих.

— Мамо — казах предупредително.

Тя направи кратка пауза и смени темата.

— Емили, знаеш ли, че това е най-дългият разговор, който сме водили от месеци?

Постепенно започнах да се успокоявам.

— Не е вярно. Бях ти на гости през март.

— Да, с лаптопа и мобилния телефон. Вечно тези жици.

— Грещиш. Съвременната техника е безжична.

— Емили, знаеш какво имам предвид. През цялото време някой ни прекъсваше.

Може и да беше права, но не това исках да чуя в момента.

— Смяташ, че Джеймс не е подходящ за мен.

— Не съм казала такова нещо. Просто споменах, че прекалено много те прищпорваше и ти се поддаде. Помежду ви съществува някакво напрежение.

— Наистина ли не разбираш? — Изпитах отчаяно желание да ѝ обясня. — Въпросът е в твоята лична сила. Татко искаше от теб неща, които ти не желаше. А може би аз ги искам също?

— Така ли?

Да, искаше ми се да изкрещя, но не можех.

— Не зная — казах и се разплаках. — Точно това трябва да реша. — Едва не добавих: „Посъветвай ме какво да направя.“ Дали в момента не я насилвах да направи именно това. Но тя нямаше как да ми каже какво да правя. Нейните приоритети бяха различни от моите.

Не че бях наясно със своите. И точно в това беше проблемът.

Не продължихме да подклаждаме спора. Накрая тя въздъхна и каза:

— Обичам те, миличка.

— И аз те обичам, мамо, и точно заради това толкова се нуждаю от подкрепата ти. Джеймс е мой съпруг. Това устройва ли те?

— Искам това, което искаш и ти.

— Ще ме обичаш ли толкова, ако реша да се върна в Ню Йорк?

— Искам това, което искаш и ти — повтори тя. — Просто съм притеснена. Ще ми се обадиш ли пак?

Изчаках с надеждата, че в мълчанието ще даде отговора, който ме измъчваше. Но тишината се точеше, а въпросите си оставаха.

— Да — казах накрая. — Ще ти се обадя.

— Обещавах ли?

— Да — повторих и едва след като прекъснах връзката, си дадох сметка, че не ме беше попитала къде съм. Сигурно се досещаше, щом бе споменала Джуд. Или беше така, или просто *не искаше* да знае, за да има едно нещо по-малко, което да скрие от баща ми.

Понечих да изключа телефона, но спрях. Това нямаше да помогне. Бях разговаряла с трима души, които имаха нужда да чуят гласа ми. Останалото нямаше значение.

Влязох в електронната поща и изтрих всички съобщения. Дали между тях имаше нещо важно? Може би. Но пукаше ли ми? Не. Загледана в празния дисплей, се почувствах свободна.

Обзета от желанието за чистота, си взех душ и за първи път, откакто бях напуснала Ню Йорк, изсуших косата си така, че да мога да я нося пусната, и се гримирах, за да не изглеждам изморена. Направих

го заради себе си, а не заради Джеймс или по задължение. Просто заради себе си.

Когато слязох на първия етаж, следобедната закуска вече беше сервирана върху голямата маса във всекидневната, около която се бяха събрали няколко гости. Бюфетът в „Ред Фокс“ може и да беше поскромен, отколкото този в Бъркшър, но бе не по-малко привлекателен. Сложих си пържени яйца и бекон, пяхнах филия канелен хляб в тостера, налях си прясно изцеден сок от грейпфрут и взех чаша кафе. Когато хлябът беше готов, се присъединих към останалите.

Петима души ме погледнаха с усмивка, като най-близо застанала до мен беше жена на моята възраст, също сама.

— Добро утро — поздрави тя, докато се настанявах на стола. — И вие ли сте тук заради „Убежището“?

— И аз. — В Най-широкия смисъл на думата. — А вие?

Непознатата кимна.

— Този е третият ми поред отпуск тук. Всеки ден отскачам до „Убежището“. Не мога да си взема куче, защото съпругът ми е алергичен, затова им се радвам тук. Те толкова се нуждаят от грижи и така всеотдайно те даряват с любовта си. Чувството е неопишуемо.

Така беше. Онова лято бях изпратена да се грижа за кучетата, но в отделението за котки имаше недостиг на персонал. Някои неща се случват по определени причини. Още първия път, щом открих козина по дънките си, вече знаех, че няма да напусна. Котките са толкова проникателни и въздържани. Тъй като е много по-трудно да спечелиш доверието им, толкова по-ценно ти е то, когато накрая го получиш.

Години след месеците, прекарани в Бел Вели, дори само отъркването в краката ми на котка в дома на приятели ме изкушаваше да си взема и аз. Въпреки че Джеймс не си падаше по домашни любимци, поне със сигурност не беше алергичен.

Но да донеса животно в къщата и да го обрека на часове самота всеки ден, ми се струваше жестоко. Котките може и да бяха независими и самодостатъчни си, стига да имаха вода и храна, но все пак бяха общителни същества. Опитът ми от онази година го доказваше. Не беше като да се хвърлят към теб с радост при отварянето на вратата, но само седмица работа беше достатъчна, за да бъдеш приветстван по един или друг начин от всяка пухкава топчица в приюта.

След като приключи със закуската, жената отнесе празните чинии върху поставен до вратата на кухнята поднос, махна ми с ръка и излезе.

Докато унищожявах протеиновата бомба, препеченият хляб беше съвсем изстинал. Ако си бях у дома, щях да го изям. Но сега се намирах тук и разполагах с достатъчно време да хапна нещо друго и да, филийката беше най-здравословният избор, но пък кифличките с орехи изглеждаха доста апетитни.

Поддадох се на изкушението, взех си една и се върнах до масата. Дъвчех бавно и се наслаждавах на възможността да опитам нещо толкова наситено и вкусно, когато усетих, че ме наблюдават. Гузна съвест, опитах да се убедя, по все пак се поизправих на стола и прибрах корема си. Но усещането не изчезваше. Огледах се, не забелязах нищо обезпокоително, но когато погледът ми се плъзна малко по-далече, дъхът ми спря. Джетро Бел се бе вторачил в мен. Стоеше в средата на картина с пищна рамка и макар обграден от семейството си, маслените бои по някакъв начин придаваха блясък единствено на неговите очи.

Последния път, когато бях виждала тази картина, тя висеше в дома на Вики. Джуд бе изкоментирал силата на тези пронизателни златисти очи, което беше смешно, тъй като неговите бяха почти същите. Джетро бе умрял много преди Джуд да се роди, но сега виждах именно неговите, по-независими от всякога.

Останах потресена. Независими, но... топли? Бих ли могла да опиша Джуд като добър човек? Страстен, да. Сексуален, определено. Но дали в действителност му пукаше за хората? Докато разглеждах съсредоточено картината, видях в тези очи страст, но не и топлина. Всъщност не я забелязвах в погледа на нито един от членовете на семейството, чиито портрети бяха окачени тук.

С това заключение се върнах към закуската си. По-добре да ме гледа Джуд, отколкото наемниците на баща ми, казах си мислено, но миг по-късно отново почувствах нечии натрапчиви очи. Този път бяха на Вики, която бе застанала до вратата на кухнята, очевидно доволна да ме види в компанията на други хора. Погледите ни се срещнаха за момент, преди да се приближи да побъбри с гостите. Слушах я, докато се хранех, и се възхищавах на умението ѝ да води незначителен разговор. Бейзбол, пеперуди, времето — всичко, което би изглеждало

кухо и плоско на друго място, тук предизвикваше искрен интерес. Наистина я биваше да накара всеки да се почувства като у дома си. Започнах да подозирам, че постоянните посетители се връщаха тук не толкова заради „Убежището“, колкото заради „Ред Фокс“.

След като насочи няколко новопристигнали към бюфета, тя се приближи до стола ми и отбеляза:

— Изглеждаш страхотно. Добре ли се наспа?

Всъщност, не. Но не ми се искаше да говорим за това, нито пък за разговорите, които бях провела. Виждайки я сега, можех да ѝ кажа само едно-единствено нещо:

— Чух го снощи — прошепнах, за да ме чуе само тя. — Койота.

Приятелката ми ме погледна с недоверие.

— Сигурно си сънувала.

— И аз така си помислих, но после станах и всичко се повтори.

Ти нищо ли не чу?

Тя поклати глава.

— Не си въобразявам, Вики. Имам чувството, че се опитваше да ми каже нещо.

— Еми — въздъхна тя съчувствено.

— Кълна ти се — настоях, защото знаех какво се беше случило.

— В гората наистина има койот. Кучетата наоколо се разляха в отговор. Попитай съседите.

— Непременно. Но знаеш ли, ти намираш всичко това за поетично. Продължавай. Или пък престани. Иди сама да се увериш. Единственото, което се среща сред тези дървета, са мечки.

Не се втурнах веднага към гората, което не можеше да се каже за мислите ми.

— Какво стана с колибата на Джуд?

— Все още си стои.

— Наета ли е от някого?

— Не и от хора, доколкото ми е известно — отвърна с нотка на предупреждение. — Ако имаш намерение да прекараш няколко дни сред природата в нея, по-добре премисли. — Гласът ѝ премина в шепот: — Чула ли си още нещо?

От Джуд? Поклатих глава.

— Изпитвам вина, че не предупредих мама, но не мога просто така да подхранвам надеждите ѝ. Казал е, че ще бъде тук към края на

месеца. Какво означава това? На двайсет и осми? На двайсет и девети? На тридесети? Типично за него е да не уточни. Ще постъпи така, както му изнася.

— Майка ти поддържа ли колибата му?

— Шегуваш ли се? Тя *мрази* това място. То е олицетворение на всичко, което брат ми не харесваше у нас. Освен това носи лош късмет. Джуд беше единственият, който се осмели да живее там от петдесет години насам, а предишният ѝ обитател е бил аскет, който е замръзнал в снега. Е, и той се пренесе там и изчезна.

— Но не изчезна в гората.

— Знаеш какво имам предвид. Моля те, Еми. Ако искаш да се заселиш някъде в гората, направи го в хижата на градинаря.

Да, щеше да е далеч по-безопасно под масивните навеси и здравата врата. Нямахме как да проникне нито мечка, нито рис, нито лисица, само паяците плетяха паяжините си над косачките за трева, мотиките и маркучите за поливане. Освен това върху мръсния под имаше достатъчно място за спален чувал. Знаех го със сигурност.

Но десет години по-късно исках да спя в легло.

— Благодаря ти, но ще си остана, където съм. Стаята ми си има своето очарование.

Вики се усмихна.

— Както и навесът. От време на време настаняваме гости там.

— Не говориш сериозно.

— Напротив.

— Значи сте го ремонтирали както мансардата — подхвърлих и отново отправих поглед към картината. — Джуд ще бъде разочарован.

— Не той е нарисуван на този портрет — възрази тя шепнешком.

— Но това са неговите очи.

— Опитвам се да не се заглеждам. — Изправи се и сложи ръка на рамото ми. — Значи се споразумяхме, че няма да ходиш в гората? Много добре. В такъв случай какво смяташ да правиш днес?

Все още бях в плен на картината. На нея бяха изобразени петнайсет членове на фамилията Бел — осмина възрастни и седем деца, и въпреки че приликата беше поразителна, тя беше единственото, което ги обединяваше. Нямахме преплетени пръсти изпод фини дантели, нямаше докосващи се рамене. Всъщност видях една ръка,

поставена на рамото на друг, но в докосването липсваше естествената топлина, която излъчваше Вики. Само формалност и студенина.

Студенина. Това описваше всичко. Въпреки златистите очи тази група излъчваше отчужденост, която беше пълна противоположност на онова, което исках от живота.

Безусловна любов. В този момент изпитвах крещяща нужда от нея и единственото място, където можех да я намеря, беше сред кастрираните животни.

ОСМА ГЛАВА

Когато излязох от „Ред Фокс“, черният джип отново беше там, но не ме последва. Иначе щях да усетя. Двухлентовият път се издигаше по хълма към „Убежището“, но в огледалото за обратно виждане нямаше нищо подозрително.

Напред обаче имаше какво да се види. Възвишенията се намираха отляво, но отдясно се простираха юнските поля с крехките стебла на царевицата, спретнатите зелени лехи с марули и първата ягодова реколта. Над тях се извисяваха добре поддържани дървета с малки бели цветове, от които щяха да се появят различни сортове ябълки през септември, а още по-назад — острите върхове на бъдещите коледни елхи.

Отпуснах педала на газта, защото всичко около мен сякаш говореше: намали, за никъде не бързаш. Нямаше никакво движение. Единственото превозно средство, с което се разминах, беше малък пикап, натоварен с косачки, електрически уреди и грижливо подредени в касетки ягоди, предназначени за градския универсален магазин.

Табелата, указваща „Убежището“, беше дискретна, но широката павирана алея нямаше как да бъде пропусната. Близките кленове бяха станали по-високи от последния път, когато бях идвала тук, но всичко друго си беше абсолютно същото. Спрях на паркинга, построен в стила на къщите в града. Там се намираха административната сграда и центърът за посетители.

Едва бях успяла да отворя вратата на колата, когато усетих миризма на коне и сено. Тя ми навя топли спомени от миналото, достатъчни да прогонят хлада, породен от портрета на фамилия Бел. Наистина беше удивително, че това убежище, което сякаш пулсираше със собствено сърце, бе създадено от толкова студен човек. Разбира се, заключението беше спонтанно. Никога не бях познавала Джетро Бел. Дори не можех да обясня негативната си реакция спрямо него. Една картина винаги е толкова откровена, колкото откровен е художникът, а за него не знаех абсолютно нищо.

За сметка на това добре познавах „Убежището“. А и то ме познаваше, както осъзнах внезапно. Бях го посещавала всеки ден в продължение на три месеца, при това без Джуд. Той обичаше дивите животни с тяхната свирепост, поради което се бе и изнесъл да живее в гората и въпреки че осигуряваше повечето спонсори на приюта, въпросът опираше повече до пари, отколкото до интерес. Хората се поддаваха на харизмата му, а ако между тях имаше и жени, тогава беше във вихъра си. Амелия наричаше това продуктивно управление, но за Джуд си беше просто погъделичкване на егото му. Ако зависеше от него, би предпочел да седи в офиса на майка си и да лобира за политически прокламации, които му допадаха, като например колко голям да бъде спасителният екип, изпратен за поредното природно бедствие.

Не, онова лято винаги идвах тук сама. Предполагах, че персоналът не се бе променил кой знае колко, което криеше риск да бъда разпозната, а в момента точно това не исках да се случва.

Ала имах нужда да се намирам именно тук. Сложих си шапката, пъгнах косата си в отвора отзад, поех с пълни гърди успокояващата миризма на коне и сено и излязох от колата.

Момичето на рецепцията наистина ми изглеждаше познато. То беше в началото на двайсетте си години, което правеше вероятността да съм работила с него някога нищожна, но по някакъв начин ми напомняше Вики. Вероятно беше братовчедка по линия на фамилия Бел, което обясняваше приликата.

Регистрирах се като Ем Оленбах, а не с името Емили Скот, както преди десет години. Трябваше да се попълни формуляр, който освобождаваше „Убежището“ от отговорност, в случай че някое от животните ме ухапеше. За мен това беше ново и несъмнено прогресивно. Страхът от евентуален съдебен процес беше нещо обикновено в съвременния живот.

Момичето говореше по мобилния си телефон и дори не погледна към мен, когато му подадох листа. Адвокатът в мен — вероятно онази част, която професионално се стремеше да защити това място, искаше да му напомни за още един факт от сегашната действителност. Злонамерените посетители. В момента се чувствах като полудяла жена, която иска да изтича до всяка клетка и да освободи намиращите се вътре животни.

Но хората в Бел Вели бяха доверчиви. Бях заключила колата си просто по навик, защото в Ню Йорк всичко трябваше да се държи под ключ. А тази млада жена бе свикнала да общува с хора, които бяха наистина съпричастни. Беше разглезена. Самодоволна може би, точно каквато бях и аз, когато си устройвах живота, от който сега отчаяно се опитвах да избягам.

Всъщност не беше точно така. Никога не съм била самодоволна. Бях принудена.

Всичко беше забравено в мига, в който минах през задната врата и се озовах в средата на „Убежището“. Също като миризмата на коне и сено тук нямаше нищо потискащо. Единствените звуци, които се чуваха, носеха спокойствие — излайване, кукуригане, от време на време изцвилване или рев на магаре. Хората, които видях, работеха самостоятелно или по двойки, без натиск и припряност.

„Убежището“ беше приют, състоящ се от бунгала, всяко построено от дървен материал от близката гора. Историята му можеше да бъде разказана по променените от времето трупи и продължена по по-леките, нови постройки, които доказваха разрастващата му се функция. Минах покрай стълба с разкривени табели, всяка от които сочеше към обора, пасищата, кучетата, зайците или котките. Но тук, по изключение, знаех накъде съм се запътила.

Секцията за котки се бе разраснала доста от последното ми посещение насам. Бяха пристроени няколко нови крила с големи панорамни прозорци, гледащи към задния двор. Тъй като покривът също беше остъклен, животинките можеха да се топят на слънце, без да бъдат заплашвани от хищници. Да, като койотите, които, както ме уверяваше Джуд, се нахвърляха върху дребните същества с единствената цел да оцелеят. Иначе били миролюбиви и избягвали цивилизацията, тъй като в гората имало достатъчно плячка.

Почувствах прилив на носталгия. Рецепцията представляваше тясно пространство, където котенце се бе свило на кълбо върху стола, недалеч от бюрото, друго се бе изпружило върху кутията на противопожарния кран, а трето стоеше върху класъора с папки и се взираше в мен. На последното му липсваше едно от предните крачета. Без съмнение останалите също имаха някакви увреждания.

Това, че изглеждаха здрави и доволни, се дължеше на добрата грижа, която бяха получили тук.

— Здравсти — подвижна набита жена, появила се откъм задната стаичка. — Надявам се, че сте дошли да си търсите работа. Имаме нужда от служители.

— Точно затова съм тук. Къде трябва да отида?

Тя посочи към една врата.

— В края на коридора, след това надясно. Там е централата на приюта. Обвиняват икономията, задето хората са принудени да пътуват с километри, за да изоставят домашните си любимци в гората, но тези котета не могат да оцелеят сами. Прибираме ги тук осакатени и недохранени. Тези, които виждате, бяха спасени от къща, в която властите намериха двайсет и две мъртви котки. Можете ли да си представите? А останалите се нуждаят от търпение и любов. Между другото, аз съм Катрин. Наричаха ме Кет, но това не... — „Не беше подходящо за тази работа по обясними причини“, довърших думите й мислено. Това обяснение имаше десетгодишна давност и ми подежда освежаващо.

— Струвате ми се позната — подметна тя, оглеждайки лицето ми.

— Идвала съм тук преди известно време — отвърнах неопределено.

Жената кимна, очевидно задоволена от отговора ми, и двете се озовахме в края на коридора.

— Значи сте наясно с правилата.

— Да.

— Чувствате ли се добре сама на подобно място.

— Разбира се. — Дори го предпочитам. Не бях дошла заради хората.

Открехнах вратата само толкова, колкото да се вмъкна вътре, и я затворих, преди някоя от котките да избяга. След това предохранителните мерки бяха излишни. Нито една не се хвърли радостно към мен. Те бяха видели най-лошото от хората и нямаха причини да ми се доверят. В това отношение бяха изключително проницателни. Не се умилкваха на всеки.

Почувствах десетки изпитателни погледи, но в това нямаше каквато и да било мистерия. Навсякъде се виждаха котки — по пътеките, под столовете, в разхвърляните нарочно кашони, където биха могли да потърсят убежище. Големи клетки с отворени врати бяха

подредени покрай стените, пред тях имаше нахвърлени плътни постелки и стари одеяла. Забелязах малка пухкава топчица с тигрова окраска и дълбока, зарастваща рана на гърба, сиво-кафеникава котана с уязвими очи и малко сиво същество, което имаше крещяща нужда от сресване.

Инстинктивно долових необходимостта да бъдат успокоени и започнах да им говоря тихо: „Здравей, сладурче, я се погледни само... Толкова си сладичко, ела при мен... Няма да те нараня.“ Но не последва никакъв отклик. Чуваше се отделно мяукане, но не можех да преценя откъде идваше. Котки от всякакви размери и заели различни пози стояха неподвижно и ме наблюдаваха с тревога, която късаше сърцето ми. Определено не се справях.

С подновена енергия започнах да вадя продукти от шкафа. Продължавах да им говоря нежно и изпразвах кутии с храна, пълнех купичките, сипвах прясна вода. Измих пода, като се стараех да не приближавам парцала прекалено близо до никое от животните и въпреки това няколко се разбягаха уплашено. Но щом свърших, останалите започнаха да се приближават плахо. Седнах на земята с пълни шепи различни лакомства. Едно припъзля предпазливо, подуши и отскочи назад. Очевидно миризмата му се бе сторила привлекателна, защото отново пристъпи напред и много внимателно пое храната от дланта ми, докосвайки я с влажното си носле. Последва го второ, после трето. Постепенно мяукането стана по-уверено.

Нямам представа колко време бях седяла така, но посрещах всяко котенце със същото нежно и успокоително мърморене. Някои имаха оголени петна там, където инфекцията беше третирана, други носеха дълбоки белези, на трети им липсваха крайници. Когато едно дребно котенце, очевидно достигнало върха на растежа си, но недохранено, отърка главичката си с цвят на праскова в ръката ми, сърцето ми се размекна.

— Здравей, ангелче — казах тихо, изпитвайки усещане за победа, след като ми позволи да го погаля между ушите. После се обърнах към друг любопитен посетител: — Не си ли истински красавец? — И накрая към третия, който имаше яркочервен белег на мястото, където някога е било ухото му: — А ти си направо сладур.

Всички бяха такива. Всяко едно от тези същества. Имаха нужда от любов и малко по малко, независимо от раните и недохранването, те

отвърщаха на чувствата ми и доказваха колко правилно бях постъпила, идвайки тук. Нямахте ги бръмченето на машините, постоянният звън от множество телефони, нито приглушеното боботене на далечни разговори. А миризмата на котешката храна беше за предпочитане пред онази на полуфабрикатите, които колегите ми в „Лейн Лавиш“ ядяха в малките си кабинки всеки ден. Колкото до отношението, котките превъзхождаха управлението на която и да било фирма.

Тук виждах нещата на фокус и не исках да мисля за следващия момент. Не това беше бъдещето ми. Но това беше мястото, където някога се бях чувствала безрезервно щастлива, което го правеше идеално за ново начало.

Прекарах в центъра целия вторник. *Криеш се там при котките*, обвини ме Вики същата вечер, но аз не се опитах да я разубедея. С липсата на часовник времето следваше своя естествен ход, нарушаван единствено от тихо мяукане и собствените ми нежни думи.

Опитвах се да спечеля доверието на всички животинки, особено на онези с най-жестоки травми, но едва след като ми бяха поверили незначителна работа в реанимацията в сряда, се влюбих истински. Тя беше на три месеца, с неподлежащ на описание сивкав цвят и можеше да се свие на кълбо върху органайзера ми, без да виси от нито една страна. Беше по-дребничка от останалите и не преставаше да ме наблюдава. Стоеше на няколко метра от мястото, където бях седнала, и не показваше никакво наличие на недъг. Въпреки че бе заела позиция, гарантираща ѝ някакво равновесие, движенията ѝ бяха резки. Непрекъснато се опираше в стената, като очевидно търсеше опора в нея, но очите ѝ не се отделяха от моите.

— Я виж ти — казах тихо и се подпрях на лакът, за да се приближа до нея. — Здравсти, мъниче. Каква си ти?

Решителна, отговорих мислено на въпроса си. Въпреки треперенето и постоянното падане продължаваше да се придвижва към мен и се отдели от стената едва когато успя да притисне немощното си телце към ръката ми.

— О, миличкото — прошепнах и оставих животинчето да се търка о мен. Очите му не се отделяха от моите. Бяха зелени и подобно на ушите, непропорционално големи.

Не си отивай, говореха тези големи очи, гледайки ме жално. *Аз се опитвам, наистина.*

Повдигнах я много внимателно, погалих треперещото телце и я настаних в скута си.

Жената от рехабилитационния център коленичи до мен.

— Страда от церебрална хипостаза. Мозъкът ѝ не се развива нормално. Малкият е недоразвит.

— Каква е причината?

— О, може да са няколко. Предполагаме, че по време на бременността си майката е била болна и подложена на тормоз. При раждането такива котенца изглеждат напълно нормални. А после — сама виждате резултата.

— Треперене!

— Треперене, лоша координация, липса на баланс. Тя пада, докато се опитва да се пъкне в клетката. Пада и докато яде и пие вода. Намерили са я недалеч от контейнерите на голям супермаркет. Вероятно я е захвърлил някой, който не я е искал, но не му е давало сърце да я убие.

Захвърлена. Сърцето ми се сви. Наведох се над котенцето. Телцето му бе приело миризмата на „Убежището“, но беше успокояващо топло.

— Колко ще живее?

— Достатъчно дълго. Не бихме могли да направим нищо за подобряване на състоянието ѝ, но с подходящи грижи ще се справи. Има нужда от клетка с ниска вратичка и високи стени. Храната и водата ѝ трябва да са в плитки панички. Разходките са опасни, защото лесно може да падне от високо, поради което я държим в това помещение. Тук е в безопасност и може да се движи, доколкото ѝ позволяват уврежданията. Колкото повече обикаля, толкова по-бързо се приспособява към обстановката.

Галех малката главичка, толкова уязвима под пръстите ми. Козинката ѝ беше със средна дължина, което ѝ придаваше някакъв див вид, въпреки че миролюбиво се бе сгушила в скута ми. Дремеше кротко, с полузатворени очи, поставила лапичка върху коляното ми.

— Тя е истинско съкровище — казах тихо. — Има ли си име?

— Наричахме я Бейби, защото беше много мъничка, но ми хареса това, което току-що каза. Прешъс. Семейството, в което е

родена, не е имало големи очаквания за нея, но тя е на път да изуми всички ни.

— Прешъс — прошепнах в ухото ѝ, но очите ѝ бяха затворени и очевидно беше заспала.

Другите доброволци идваха и си отиваха. Наричаха ме Ем и не знаеха за историята ми със семейство Бел. На моменти дори самата аз я забравях. Заместването на старите спомени с нови беше част от терапията и вървеше успешно до сряда следобед, когато, напускайки „Убежището“, усетих, че някой ме следи. Почти очаквах да видя черния джип, но го нямаше. Вместо това, когато се обърнах към административната сграда на приюта, забелязах Амелия Бел на предната веранда. Беше се облегнала на парапета с висока чаша в ръка. Можеше и да си помисля, че просто се наслаждава на студена напитка в края на деня, ако не беше напрегнатият ѝ поглед.

Сърцето ми се сви. С Амелия трябваше да ме свързва единствено Вики, ала образът на Джуд стоеше помежду ни.

Усмихнах се и ѝ помахах с ръка. Тъй като тя не отвърна на нито един от двата жеста, реших просто да се кача в колата си и да си тръгна. Надявах се в къщата за гости да получа чаша чай. След дългия ден бях изтощена.

Но това беше сладка умора. Чувствах се по-улегнала. А тя беше майка на Вики, главата на цялото семейство, грандамата на „Убежището“. Дори само заради дължимото уважение пуснах ключовете в задния си джоб и прекосих паркинга.

На половината път извиках:

— Как си, Амелия?

— Изненадана — отвърна тя с дръзкия си алт, който добре познавах. Беше атрактивна жена с прошарена коса и очи, чийто златист оттенък ги правеше да изглеждат светлобежови. И изобщо не изглеждаше изненадана. По-скоро *отегчена*. — Не вярвах, че ще се върнеш тук. Как така напусна големия град? Да не би чистенето на котешки мръсотии да е за предпочитане пред адвокатстването в Ню Йорк?

— Мръсотията е най-малкото — опитах да се пошегувам, докато изкачвах стълбите към верандата. — Работата с котките е

емоционална. Ободрява ме. — И е точно онова, което ми беше липсвало. Не беше необходима интелигентност, а голямо сърце и добра душа. — Освен това — добавих, отговаряйки на намека ѝ — натрупах доста загуби в Ню Йорк.

— Но ти си свикнала на забавления. Неприятно ми е да ти го съобщя, скъпа, но Джуд го няма — заяви тя направо.

„Само че не задълго“, помислих си, както когато Вики бе направила същата забележка. Но приятелката ми не искаше да съобщава на майка си и трябваше да уважава решението ѝ.

— Не дойдох тук заради него.

— Разбира се. Нали си имаш съпруг. Не ти отне много време да си намериш друг, след като заряза сина ми.

Обвинението ме шокира.

— Не аз, Амелия, а той ме изостави.

— И ти избяга. — Мъчех се да измисля отговор, докато отпиваше глътка от чашата си, но беше по-бърза от мен. — Можеше да се бориш за него. Но никога не си имала намерение да се установиш тук. През цялото време си се целила в нещо по-голямо.

Засмях се шеговито:

— По-голямо от Джуд? Та той беше по-значим от живота.

— Изразът е: „По-голям от живота“ — поправи ме Амелия и намръщено погледна чашата си. — Той беше моят син. Светлината на живота ми.

Когато е бил по-млад, сигурно. Докато животът го е посрещал с обещания. Порасналият Джуд винаги е бил трън в сърцето ѝ, но тя не си даваше сметка за това. Говореше за него, сякаш беше мъртъв и болката ѝ беше истинска. Вики Бел може би беше права. Ако той не се появеше, това щеше да я убие отново.

Мислейки какво копеле е Джуд, казах:

— Съжалявам, Амелия.

Очите ѝ срещнаха моите.

— Моля? — попита тя с престорена любезност. — Това да не би да е извинение? За какво? За това, че избяга? Че не се бори, за да остане тук? — Лицето ѝ беше студено като на портрета на семейство Бел. — Ти беше егоистка. Там е проблемът, Емили. Повъртя се наоколо, колкото ти беше необходимо, и изчезна. Винаги съм се чудила

защо родителите ти никога не дойдоха тук. Ако беше толкова влюбена в сина ми, не беше ли естествено да поискат да се запознаят с него?

— Онова лято беше тежко за тях. — Мама току-що си беше купила собствено жилище, татко беше нещастен от това, а аз се опитвах да стоя стъпила на двата края на пропастта. През онзи период Бел Вели се бе оказал убежище и за мен.

Може би Амелия беше права. Бях избягала от измяната на Джуд точно както бях избягала и от развода на родителите си. Както бях избягала от Ню Йорк.

Опитвах се да разбера какво говори за мен това като личност, когато тя попита:

— Защо дойде?

Уместен въпрос. В бягството нямаше нищо лошо, докато имаше някаква цел. Тъй като не исках да ѝ обяснявам колко непоносим беше животът ми в града, казах просто:

— Имах нужда да подновя старите си връзки.

— С Вики? С котките? С Джуд? Той не те обича. Трябва да си наясно с това. Влюбен е в Джена Фрай. Щяха да се оженят, ако не се беше появила. Ти беше за него играчка, импулсивно увлечение.

— Затова се върна при нея.

— Но не, за да се оженят. Тя не би го приела. Не и след теб.

Думите ѝ ме нараниха не защото бяха несправедливи — не можех да контролирам Джуд повече, отколкото тя, — а защото през онова лято се бях научила да уважавам Амелия. Беше умна — първата жена, поела управлението на „Убежището“ — и с изключителен нюх към бизнеса. Неприятно ми беше, че бях предизвикала толкова негативни емоции у нея.

— Може би предпочиташ да не работя тук? — попитах натъжена. Не ми предложи да напусна Бел Вели. След като ме бе обвинила, че постоянно бягам от негодите, нямаше да ѝ позволя да ме изгони от града. Само Вики можеше да го направи.

Очевидно осъзнала това, тя изсумтя презрително, извърна се и измърмори:

— Прави каквото искаш. — Докато влизаше в сградата, отпи от чашата. Питието беше чисто. В началото бях решила, че е вода. Едва сега ми хрумна, че не е.

Разбира се, това беше удобно обяснение. Ако враждебността ѝ се дължеше на алкохола, щеше да ми бъде по-лесно да я приема.

„Ти беше егоистка. Това беше проблемът, Емили. Повъртя се наоколо, колкото ти беше необходимо, и изчезна.“

Думите на Амелия ме преследваха, защото много точно обясняваха това, което се случваше сега с брака и работата ми. Колкото възродена да бях, след като излязох от помещението на котките, толкова неуверена се чувствах в момента.

Искаше ми се да мисля за себе си като за смел човек, което беше и причината на връщане към града да се откажа от основния път и да свия по прашна пътека, която навремето бе носила дълбоки белези от пикапа на Джуд. За изминалите десет години гората бе завоювала отнетото ѝ пространство. Когато колата ми започна да се изкачва, по стъклата я зашибаха клони, гумите буксуваха върху камъните със свистене, което според съпруга ми не би било типично за BMW, но това беше най-лесният начин да стигна там, закъдето се бях запътила. И най-безопасният. Тази гора беше по-далече от града и се издигаше по-високо от онази зад „Ред Фокс“. Тук имаше лосове — безобидни, освен ако не се изпречиш по невнимание на пътя им, рисове и лисици. И мечки. И койоти. Вики отричаше, но аз лично ги бях чула във вторник през нощта. Те ми говореха.

Друсах се напред-назад с убийствените пет километра в час под снижаващото се слънце, с включени фарове. Сред надвисналите клони на трепетликата и плътната ограда от папрат пътят изглеждаше много дълъг. Точно бях започнала да се чудя дали сечището, което търсех, не беше изчезнало, погълнато от дивотата, която изобщо не желаше тук човешко присъствие, когато пътеката се изравни и зеленината се отдръпна.

Щом вдигнах крака си от педала на газта, някакъв храст накара колата да спре. На очите ми им бяха необходими няколко секунди да се адаптират, докато успeya да различа мрака на зелената гора от пъстроцветния гранит. Седях така, стиснала здраво волана. Бях се оставила на пълните от спомени.

Хижата на Джуд представляваше едностайна каменна постройка с тясна веранда отпред, прозорци като на куклена къща и стръмен покрив. Беше се запазила почти такава, каквато си я спомнях, макар да пустееше цели десет години. Верандата беше обгърната от папрат и се

бе наклонила въпреки подпорите. Големи петна мъх се виждаха из целия покрив. Стъклата, които някога безуспешно се бях опитвала да изчистя, бяха осеяни с цветовете на близките брези, плътно прилепнали от пролетните дъждове.

Натиснах газта и се приближих още няколко метра. Паркирах на своето място — до пикапа, който сега не беше там. Почти очаквах Джуд да се появи иззад тежката дървена врата, за да ме посрещне.

Всъщност, не. Никога не го беше правил. По-скоро заставаше на верандата с усмивка на красивото си лице, която беше единственият знак за удоволствие. Амелия ме бе нарекла играчка, чиято единствена цел е била развлечението. Както и да е, в момента него го нямаше. Вратата си оставаше затворена, по изящното резе от ковано желязо бе полепнал цветен прашец.

Понечих да сляза от колата, но нещо ме накара да спра. По това време на годината мракът беше още далече, но тъй като слънцето се бе изместило откъм другата страна на планината, гората бе започнала да тъмнее. Имаше нещо призрачно в това място. По тялото ми полазиха тръпки.

Но минутите изтичаха. Не бих могла да дойда тук вечерта, нито пък след завръщането на Джуд. Ако бях толкова смела, колкото ми се искаше, това трябваше да стане сега. А пък и тези прозорци, напомнящи куклена къща, ме наблюдаваха, примамваха ме и сякаш ми се надсмиваха, както би го направил той.

Обзета от решителност, отворих вратата и слязох от колата. Въздухът беше наситен с миризма на бор, остър и дълбоко познат. Докато минавах по плътния килим от иглички и пръст, чух някакъв шум сред шубрака, но беше прекалено слаб, за да ме уплаши. Почти веднага се озовах сред бръмчащ рояк и в следващия момент върху рамото ми вече имаше размазан комар.

Съвсем бях забравила за тези насекоми. Тази година пролетта беше влажна, което бе подпомогнало размножаването им около потока от другата страна на възвишението, а аз бях любимата им храна. Джуд го бе отдавал на шампоана, на сапуна, на лосиона ми за тяло, но аз не можех да се откажа от нито едно от тях.

Махах с ръка, за да се предпазя, чувах ромона на водата, пляска на крилете на подплашен ястреб, пукота на съчки под краката ми. Предните стълби бяха непокътнати, макар и покрити със сплъстени

нападали листа. Стъпвайки върху изсъхнал клон, приближих до вратата и вдигнах резето. Трябваше да напрегна всичките си сили, но успях да я открехна само няколко сантиметра. Това се оказа достатъчно, за да се промъкна вътре.

Въздухът беше застоял и веднага ме блъсна в лицето. След него и тъмнината. Тъй като светлина се осигуряваше само от двата мръсни прозореца, стаята тънеше в мрак. Но не в онзи мрак. Без да се поддавам на надигания се страх, видях стария диван и зад него лавиците, претъпкани с книги за различни страни и пристанища. Забодените снимки върху облицованите с дърво стени бяха с подгънати краища, но все пак ясно го различих на една от тях — стоеше на Гранд каньон, и на друга — как забиваше знамето в Антарктика.

Джуд много се гордееше с тези кадри и считайки го за истински авантюрист, навремето също бях много впечатлена. Не че на това малко, усамотено място съществуваше някакъв риск. Човек получаваше това, което виждаше — грубите дървени стени и откритите греди на тавана. Той готвеше на разкривена печка с дърва и спеше на матрак, който все още беше тук. Стоеше изправен в единия ъгъл така, както вероятно го бе оставил в деня, в който беше заминал.

Хрумна ми, че оттогава никой не бе идвал тук, което не беше изненадващо. Семейство Бел гледаха на хижата на Джуд като на отвратителен жест, още един пример за неговия отказ да приеме онова, което те отстояваха — да живее във фамилия им дом, да ходи на църква и да подстригва косата си.

Представих си, че върху възглавницата все още има косми от тази коса. Може би и от моята. И от на Джена.

Последния път, когато идвах тук, не бях стигнала до матрака. Двата правеха любов сред сумрака на стаята и голотата им ме бе поразила още в момента, в който бях влязла. Може би го беше планирал. Знаеше, че ще дойда. Носех продукти за празнична вечеря, тъй като на следващия ден щях да пътувам до Ню Хевън, за да освободя апартамента, който нямаше да ми трябва, ако постъпех в юридическия факултет. Изпуснах торбите, но не отроних и дума. Спомних си как се бях почувствала. Сякаш за миг цялата ми кръв се бе отдръпнала. Спомних си и как стоях — безкръвна и студена, през цялата следваща седмица в празното жилище в Ню Хевън, преди да

реша как да продължа живота си. Какво беше казала майка ми за това, че успехът е най-жестокото отмъщение?

Вероятно затова се вкопчих в правото с такова настървение, затова се хвърлих в прегръдките на Джеймс, който ми се струваше идеалният за мен в онзи момент.

А сега? Не бях сигурна нито за работата си, нито за него, но хижата на Джуд ми се стори мизерна и стара. Сигурно той също не се беше променил към по-добро. Ловенето на раци в Берингово море предполагаше излагането на различни атмосферни влияния, а четири години преди това беше... Какво? Гонил белите от бреговете на Южна Африка? Дресирал огромни бои край Амазонка? Ако не беше заминал оттук, щеше да има снимки как газии във водите на Ню Орлиънс след урагана Катрина, как рови из руините след цунамито в Индонезия или съпровожда група през опустошеното от земетресение Хаити. И все под предлог, че работи за каузата на „Убежището“.

Наистина ли беше голям колкото живота? Може би, а може би не. Може би дори не беше по-различен от всички нас — търсеше онова, което искаше, но без да знае какво е то, се спъваше в него. Аз също вървях, препъвайки се — от Кейп Код през Бъркшър до Бел Вели, но това не ми се струваше толкова безцелно, колкото беше в действителност. Вдишах за последен път застоялия въздух на хижата и потърсих отново останалата светлина на деня. Затръшнах след себе си тежката врата и почувствах, че ми олекна. Бях се изправила лице в лице с миналото си, без да рухна. Вече можех да се срещна и с Джуд.

Много по-уверена прекосих тясната веранда и започнах да се спускам по стълбите. Наведох се, за да захвърля настрани изсъхнал клон, и внезапно спрях. *Остави го*, сякаш ми казваше природата и беше права. Тази хижа беше нейна, този клон беше неин знак. Джуд можеше да го отмести. Но не и аз.

Изправих се, прекрачих го и понечих да тръгна към колата си, когато отново застинах на място. Нещо се беше променило. Може би заради светлината, защото бе започнало да се смрачава. Но имаше и друго.

Някой ме наблюдаваше. Някой се спотайваше отвън. Не бях сама.

Въображението ми се развихри, което беше добре, след като десет години бях живяла без него. Подобно на вкуса на храната, то

също се бе възстановило — за добро или за лошо. Представих си мечка. Представих си планински лъв. *Представих си Джуд.*

Усещах обаче, че не ме заплашва нищо толкова свирепо, поради което не се втурнах веднага към колата си. Мълчах. Наоколо нямаше катерици, не прехвърчаха прилепи в търсене на насекоми. Като се изключи далечното бухане на бухал, не чувах нищо, освен ускорените удари на собственото си сърце.

Смешно, но дори не бях уплашена. Бях сама наред гората, на няколко километра от основния път, което само по себе си би трябвало да ме стресне. Ала бях съвсем спокойна. Дори развълнувана. Обходих с поглед сечището, като се опитвах да различа фауната от флората, но тъмнината ставаше все по-плътна. На няколко пъти ми се привидя движещ се силует, но само за да установя миг след това, че е малко дръвче или скала.

И тогава погледът ми се плъзна към смърча, мина покрай него и се върна обратно. Бяха ми необходими няколко секунди, преди да срещна златистите очи, вторачени в мен иззад назъбените листа. В мига на тази връзка едва успявах да дишам.

Магията беше развалена от внезапно раздал се недалече в гората вой и моят койот веднага изчезна сред дърветата, без да издаде нито звук. Останах неподвижна известно време, все така загледана към смърча. Очаквах и се надявах, че ще се върне. Но не го направи. Нито пък чух отново призива на другаря му. Вече знаех. Те са два.

Бавно приближих до колата, без да откъсвам очи от дървото. Едва когато се наведох да извадя ключовете, улових с периферното си зрение нещо червено. Бързо се извърнах към онзи край на сечището. Червеното беше част от карирана риза, а карираната риза беше върху Джуд.

Това не беше мираж. Беше същият мъж със същите широки рамене, поставил единия си крак, обут в ботуш, върху голям камък и вторачил ленивите си очи в мен. И неочаквано, въпреки новопридобитата ми самоувереност или може би *именно* поради нея, видях червеното по начин, който нямаше нищо общо с ризата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ах, ти, *копеле* — извиках, треперейки от гняв, който вероятно бях потискала от деня, когато ги бях заварила с Джена и не бях казала нищо. — Какво правиш тук?

Той се усмихна с неочаквана нежност.

— Казах ти, че се връщам.

— В края на месеца, а и... защо не си уведомил семейството си? Щеше да е по-почтено от твоя страна. Добре — добавих бързо, — след като си се почувствал задължен да се прибереш, а това без съмнение е последното нещо, което желаеш, защо го сподели точно с *мен*? И всички онези писма... *Защо*? А на тях не си драснал нито ред за изминалите десет години. Знаеш ли колко егоистично е това?

— Да — отвърна кратко.

Липсата на самодоволство поохлади малко яда ми. Но ми беше останал достатъчно, за да подхвърля:

— Нарани прекалено много хора, Джуд. Нямам право да им казвам какво да правят, но ако беше *мой* брат, щях да изгоря това място до основи.

— Камъните не горят.

— Но щеше да остане само черупката, без нищо отвътре. Точно това причини на майка си. — Тъй като той дори не премигна, продължих: — И на сестра си, на мен, на Джена. Оттогава измина много време и животът ни се състои от други неща сега, така че защо реши, че все още си желан? Аха. — Изведнъж прозрях истината. — Ето какво било. Страхувал си се, че ако ги предупредиш предварително, щяха да ти кажат да не се връщаш? Било те е страх, че *няма* да те приемат отново. — Не откъсвах очи от него. — Защо се смееш? Ако се опитваш да изглеждаш привлекателен, не ти се удава. Прекалено си остарял.

Усмивката му не изчезваше.

— Но ти не си. Изглеждаш страхотно, Емили. Не бих могъл да се надявам на по-голям подарък за завръщането си. Липсвах ти, нали?

Ето я пак онази самоувереност, която толкова лесно можеше да те раздразни.

— Всъщност, не — отвърнах спокойно. — Животът ми беше прекалено динамичен.

— Но си дошла веднага, след като ти писах...

— Не — прекъснах го рязко, за да изясня нещата веднъж завинаги. — Тук съм, защото имах нужда от почивка. Всъщност се надявах да си замина, преди да си се върнал. — Изучавах лицето му, по-открито сега, когато косата му беше късо подстригана. — Отслабнал си. — Изглеждаше изпит без къдриците си, а над устната му имаше няколко-сантиметров дълбок белег. — В какво си се забъркал?

— Юмручен бой. Там страстите лесно се разгорещават, а някои от момчетата са наистина свирепи. Поне се научих да се бия.

— Чудесно — казах подигравателно.

— Не е, но е начин да оцелееш.

Винаги се бе гордял със способността си да оцелява.

— И ето те сега тук.

Той кимна.

— Недовършена работа.

— Споменавах го и в писмото си, но откога Джуд Бел довършва онова, с което се е захванал?

Усмивката му изчезна.

— Откакто прехвърли четиридесетте. Откакто видя свой близък приятел да изчезва във водата, без да може да го извади от нея жив. — Изглеждаше искрено разстроен.

— Учудвам се, че не си скочил след него — отбелязах вече по-меко.

— О, напротив, скочих и ако не бях вързан с въже, също щях да се удавя. Така и не намерихме тялото.

Мислено отбелязах, че за такива случаи сигурно е имало спасители, но това, което ме учуди, беше нотката на съжаление в гласа му. Онзи Джуд, когото познавах някога, беше емоционален, но не и сантиментален. Освен това нямаше приятели мъже. За него те бяха съперници, както са били за дивите му прадеди. Твърдеше, че е самотен лъв, и за доказателство разтърсваше гъстата си руса коса.

Сега косата му я нямаше, но нещо от притегателната му сила бе останало. Част от магнетизма му, който макар и сега да ми се струваше само чисто сексуален, все пак привличаше. Стоях само на петнайсетина крачки от него, неспособна да помръдна.

— Дойдох да се срещна със семейството му — каза той мрачно. — Остави жена и четири деца. Работеше, за да ги издържа. Предадох им личните му вещи и след като не ме поканиха да остана, си тръгнах. — Лицето му се изясни. — И ето ме тук, за да довърша нещо започнато.

— Като какво?

— Като майка ми. „Убежището“. Сина ми.

Аз отстъпих назад.

— Син? — Вики не беше споменавала нищо за дете. Нито пък Амелия.

Той се усмихна, очевидно развеселен от объркването ми.

— Значи не са ти казали? Джена роди дете, след като заминах, и... да, знаех, че е бременна, но тя ми се кълнеше, че се предпазва, така че не изпитвах никаква вина. Впрочем сега е омъжена за друг и има три хлапета.

Ако не бяха последните му думи, сигурно бих могла да възразя, че самото му участие в зачатията на бебето го прави отговорен. Но три деца? Бих дала всичко дори за едно, а Джеймс никога не би се отнесъл толкова небрежно към бащинството, както Джуд. Поне със сигурност не би обърнал гръб на детето си. Защото го желаше толкова силно, колкото и аз.

Внезапно се почувствах особено уязвима, но ако си е проличало в гласа ми, Джуд беше прекалено поласкан от шока ми, за да го забележи.

— В града ли живеят? — попитах тихо.

— Със сигурност. Никога не би й стигнал куражът да напусне това място. Освен това мъжът ѝ е оттук.

— Ти пък откъде знаеш?

— От Гугъл. Само няколко кликания и се появява местният вестник. Още няколко щраквания и вече разполагаш с адреса. Това е. Как вървят нещата в „Лейн Ланайн“?

— Фирмата се казва „Лейн Лавиш“ и там всичко е наред. — Което не беше изцяло лъжа. Уолтър все още пазеше мястото ми.

Джуд изсумтя.

— Джена също не ме чака дълго. Омъжи се, преди да се роди бебето. А щеше да бъде чудесно, ако беше изчакала. Нали разбираш, да види дали ще се върна.

— Да *изчака!* — извиках аз, напълно поставяйки се на нейното място. — Как би могла? Защо да го прави? Ти я нарани, като ѝ изневеряваше с мен, после се върна при нея, за да обидиш мен. След това замина. Ако питаш за мнението ми, постъпила е по най-разумния начин.

Той сви рамене.

— Както и да е, момчето е мое. Предполагам, че ще трябва да се запозная с него, преди да е влязъл в пубертета.

— За да му подхвърляш подаяния? — попитах цинично. Може би ще мине и без тях. Кой е бащата?

— Аз.

— Не. *Неговият* баща. Този, който го отглежда.

Джуд отново повдигна рамене.

— Добър човек, който работи за „Убежището“. Както и Джена, което би трябвало да ти подсказе, че Амелия има пръст в тази работа. Не си прави труда да питаш как е разбрала, че детето е от мен. Одрало ми е кожата. Видях няколко снимки във вестника. Но дори и да не беше, мама пак щеше да събере две и две. Предполагам, целият град е наясно. — Внезапно гласът му стана особено настойчив.

— Не им казвай, че съм тук, Емили. Трябва да го направя сам.

— Кога? — Сигурно щях отново да се запитам дали не се опасява, че ще бъде отхвърлен от семейството си, ако не бях толкова обсебена от мисълта за сина му. Не можех да си представя какво струваше на Амелия да вижда лицето му в лицето на малкото момченце и това постоянно да ѝ напомня, че светлината на живота ѝ дори не си бе направил труда да ѝ се обади. Нито на Деня на благодарността, нито на Коледа. Нито за рождения ѝ ден. Ако аз пропуснех рождения ден на майка ми, щеше да бъде съкрушена.

Той не отговори на въпроса ми, затова настоях:

— Бел Вели е малко градче. Наистина ли вярваш, че никой не те е видял да идваш насам?

— Да, или поне така мисля. Дойдох на стоп от изток...

— На стоп — повторих, мислейки си, че е отсъствал прекалено дълго, щом не осъзнава риска при подобно пътуване. Всъщност опасността само би го въодушевила още повече. Също както този белег. Като захвърлената в краката му изцапана зелена раница, която първоначално бях взела за част от гората. Десет години с една торба? Действително мъжкарски.

— Последният шофьор се оказа страхотен пич — говореше Джуд. — Остави ме малко преди града, така че успях да се скрия тук. — Хвърли поглед към изоставената хижа. — Никой не е влизал. В безопасност съм.

— Имаш намерение да останеш в тая барака? — Искаше ми се да узная къде ще се установи. Срещата ни не беше толкова страшна, както ако се бях хвърлила в прегръдките му. И все пак изглеждаше опасен.

Дали не беше прекалено мелодраматично от моя страна? Но и десет години по-късно той беше все така мъжествен. И не ставаше въпрос само за определена черта, а за цялостното му излъчване. Като протритите дънки. И изцапаната раница.

Джуд оглеждаше колебливо хижата.

— Не знам. Вътре сигурно е пълна мизерия. А май й се наситих за известно време. Имам нужда от удобно легло, чисти чаршафи и топъл душ. От готвач и електричество. Иска ми се малко да се поглезя.

Това беше промяна, но достатъчно позната, за да ме накара да се усмихна.

— Какво? — попита озадачен.

— И аз дойдох за същото.

— Значи наистина не си тук заради мен? — За момент в очите му се появи всичко, което бях долавяла преди десет години — обич, нежност, желание.

В друг момент бих се поддала. Но не и сега.

— Не — настоях отново. — Не е заради теб.

— Ще си заминеш ли сега, след като се срещнахме?

— Всичко зависи от съпруга ми...

Отметнал глава, той ме изгледа с присвити очи.

— Аха. Съпругът. Съвсем бях забравил. Джеймс Оленбах. Благородникът. И къде е блестящият адвокат?

— В Ню Йорк. Не можа да се освободи.

Джуд изсумтя презрително.

— Много лошо. За него, не за мен.

Не можех да преценя дали беше заради кривата усмивка, бляска в очите или осезаемото му физическо присъствие. А може би се дължеше на лекотата, с която ту излизаше, ту влизаше в предишния си образ и ме караше да се чудя кой от двата е истинският. Но внезапно се почувствах неловко. Време беше да си вървя.

— Мечтай си — измърморих, като отворих вратата на колата и се настаних зад волана.

Не казах нищо повече, нито погледнах към него, когато дадох на заден. Докато карах по неравния път, натисках газта и стисках кормилото все по-силно. Колкото по-бързо се движех, толкова повече друсаше колата, но сякаш не го усещах. Всичко в мен трепереше по свой си начин, като закъсняла реакция от неочакваната среща с него, и нищо не се промени дори когато се оказах на равното, огряно от полегатите лъчи на слънцето шосе.

„Напусни Бел Вели,“ крещеше някакъв вътрешен глас. „Той е прекалено опасен, а ти си имаш достатъчно грижи и без него.“ Но къде да отида? В Ню Йорк нищо не се беше променило. Не можех да се прибера при майка ми, а все още не бях готова да се изправа пред баща ми. Бях се надявала на няколко седмици преди завръщането на Джуд. Имах нужда от време. Сега всичко беше загубено.

И все пак заминаването ми се струваше като признание за провал.

„Върви и им дай да разберат, Емили. Убий лъва в леговището му!“, казваше татко всеки път преди среща на волейболния ми отбор в гимназията, който постоянно губеше, дори на собствен терен.

Убий лъва в леговището му. Подобен израз би разсмял Джуд.

Ако някой ме беше попитал, сигурно щях да отговоря, че през последните десетина години изобщо не съм се сещала за него. Но сега, след като го видях, изпитах нещо. Желание? Не точно. И докато не разбях какво е това нещо, не бих могла да напусна града.

Усещайки се донякъде манипулирана от него, изпитах раздражение, на което сигурно се дължеше острата ми реакция, щом забелязах черния джип, паркиран на изхода на парка така, че да се вижда ясно алеята пред „Ред Фокс“. Щях да си помисля, че Джуд ме следи, ако преди малко не го бях видяла да стои пред хижата си.

Косите слънчеви лъчи проникваха през затъмненото стъкло и осветяваха мъж, който се огледа, после сведе глава. Дали не предаваше сведения за мен? Но на кого? И защо само тук, освен ако нямаше и втори съгледвач в „Убежището“, което ме навеждаше на мисълта за участието на Амелия в цялата работа, въпреки че не можех да си обясня мотивите ѝ. Но кой друг? Не можех да си представя Джеймс да прибегне до подобна низост, а човек на баща ми би действал много по-деликатно.

Може и да не бях в състояние да контролирам Джуд Бел, но това си беше моето бягство и няхах нужда от опашка. Оставих колата на паркинга и като потиснах раздразнението си, се запътих право към къщата за гости.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тъй като чаят се сервираше в салона, а аз не бях в настроение да любезнича с останалите гости, влязох в кухнята. Лий вадеше бисквити от фурната, а Вики бе дошла, за да напълни отново чиниите. Шумната ми поява накара и двете да се обърнат към мен.

— Някой ме преследва — заявих рязко. — Виждам една и съща кола да стои отвън от деня на пристигането ми. Нямам представа кой седи в нея, но наблюдава всяко мое движение.

Вики изобщо не изглеждаше изненадана.

— Малка спортна черна кола?

— Да, само че не мога да разпозная човека вътре. Кой ме *следи*?

— Не теб — обади се Лий. Вадеше с дебели ръкавици тавите от фурната и изглеждаше унила. — Следят *мен*.

Погледнах приятелката си шокирана и едва тогава осъзнах, че погълната от себе си, бях пропуснала нещо важно. Още от самото начало тя искаше да ми разкаже за тази жена.

— Струва ми се, че в този момент трябва да съм при гостите си — каза Вики и се измъкна през вратата.

Лий извади втората тава с бисквити от фурната и сложи третата, преди да ме погледне отново. Може би тя очакваше да ме види седнала до масата, забила нос във вестника и внезапно изгубила интерес в мига, в който разбрах, че не съм обект на нечие нездраве любопитство. Но аз стоях пред нея и чаках.

„Чу ли за адвоката, пострадал при катастрофа? Някаква линейка спряла внезапно.“

Аз не преследвам линейки, но за първи път си дадох сметка какво кара някои колеги да го правят. *Парите*, ще си помислите веднага, и за някои сигурно беше вярно. За други обаче представляваше болезнен интерес, подсилен от задълбочено познаване на законите, докато за трети — чист адреналин.

За мен сега си беше обикновено бягство. Подпрях се на барплота, готова да слушам.

— Наблюдава ме — повтори жената тихо. Кичур коса закриваше едното ѝ око, но другото гледаше към мен.

— Защо?

— Защита.

— Той те *пази*! От какво?

— От семейството на съпруга ми.

Омъжена? Никога не бих си го помислила. Смятах я за самотна жена, освен това не носеше венчална халка.

— А те защо те преследват?

— Твърдят, че съм им откраднала пари. Но не съм — отсече с толкова жар, че веднага ѝ повярвах.

— А какво мисли съпругът ти?

Тя се поколеба. Лицето ѝ се сгърчи, преди да вземе шпатулата.

— Нищо. Той почина.

— Мъртъв значи. О, Лий, толкова съжалявам. Кога?

— Преди три години.

— Мръсна игра? — попитах, защото Лий не изглеждаше на повече от четиридесет години и ако се съди по обвиненията, довели до необходимостта от охранител, неговото семейство действително представляваше проблем. Представях си организирано престъпление.

— Получи масивен инфаркт. Нищо, в което би могъл да се забърка.

— Много съжалявам. На колко беше?

— Шестнайсет години по-голям от мен, но ме обичаше. Те непрекъснато повтаряха, че не е вярно и че съм го използвала само заради парите му, а аз никога не съм ги искала. Всички подаръци, които ми е правил? Не съм го молила. Той беше първият човек, който някога ме е обичал.

Докато говореше, тя вадеше с помощта на шпатулата бисквитите от тавите и внимателно ги подреждаше в чинии. Бяха от овесено брашно и ухаеха невероятно, макар при създадите се обстоятелства да се почувствах гузна дори само задето бях отбелязала този факт.

— А защо твърдят, че си им откраднала пари?

Лий изсумтя презрително с очевидна липса на желание да продължи разговора. Не зная дали в мен се пробуди адвокатското любопитство, женското състрадание или съпругата, която не искаше да мисли за Джуд, но настоях меко:

— Може би ще мога да ти помогна.

— Така казва и Вики, но вече не съм сигурна.

— Нищо, опитай.

Тя изпразни едната тава и ми подаде пълната чиния.

— Би ли я занесла в гостната?

За момент се притесних, че през минутата, която щеше да ми отнеме да изпълня молбата ѝ, жената ще избяга. Но когато се върнах, тя продължаваше да се занимава с третата тава. Тъй като очевидно беше разстроена, работата ѝ не спореше. На плота лежаха няколко натрошени бисквити. Тази партида беше с шоколад и фъстъци и изхвърлените парченца представляваха сериозно изкушение. Ухаеха толкова апетитно, че едва се въздържах да не грабна едно. Или пък усещането ми за миризми, залиняло през годините, се беше обострило?

Шпатулата застърга отново. Лий въздъхна тежко и прошепна объркано:

— Дори не знам откъде да започна.

Аз знаех. Разговорът със съпруга ми може и да беше предизвикателство за мен, но с тъжител? В това ме биваше. Спомних си Лейла — жената, на която се бях опитвала да помогна миналия петък в Ню Йорк, и попитах Лий:

— Колко време бяхте женени?

— Шест години.

— Имаш ли деца?

— Не. И той няма. Никога преди не е бил женен.

— Как се запознахте?

Тя изостави за момент заниманието си и ме погледна.

— Работех в един бар. Седеше в едно от сепаретата. Беше самотен и искаше да поговори с някого. Идваше често. — Отново се зае с бисквитите и измърмори: — Бедните сервитьорки лесно се залъгват от богати клиенти.

— А той беше ли богат?

Стори ми се, че премисля доколко би могла да ми се довери. Накрая каза тихо:

— Семейството му е доста заможно. Произвеждат полуфабрикати. Веднага ще се сетиш, ако ти кажа името им.

— Доколкото разбирам, не са били съгласни с брака ви.

Лий само извърна очи към тавана и ми подаде следващата чиния с бисквити. Понечи да пусне празните тави в сапунената вода, когато издадох едно безпомощно „Ооо!“ и улових ръба на едната.

— Съжалявам, Лий, но не можеш да изхвърлиш това в канала — казах и взех една натрошена бисквита. — Много съсредоточено слушам историята ти, но подобна загуба ще разбие сърцето ми. — Напълних шепата си, изсипах парченцата върху барплота и отнесох чинията в гостната, като използвах времето да подредя мислите си.

Заех позиция между мивката — с кърпата за съдове в едната ръка и все още топлите сладкиши в другата, и продължих:

— Казваш, че той те е обичал. Семейството му вярваше ли в това?

Тя изстъргнаше една от тавите с целия гняв, който я бе обзел.

— Вярвах в *неговите* чувства, но не и в моите. Не можеш да си представиш как ме наричаха.

Можех. Класическите обидни епитети.

— И после той почина.

— Да. — Изгуби част от енергията си, очевидно досещайки се какво ще последва.

— Имахте ли предбрачен договор?

— Не. Само завещание, с което оставя всичко на мен. Това ги подлуди.

— На колко възлиза състоянието му? — попитах, защото богатството е нещо относително, а Лий нямаше вид на особено заможна. Джинси, платнена риза, кецове, и при това доста износени. Не носеше грим и бижута и ако изобщо имаше кола, значи я криеше някъде.

Дадох си сметка с колко назидателен тон бях задала въпроса, след като не ми отговори. Адвокатът в мен бе взел превес и очевидно това я беше уплашило.

— Не си длъжна да ми казваш.

— Вики ти има доверие. — Може би не споделяше изцяло мнението на приятелката ми, но явно беше отчаяна. Все пак, едва след като ми подаде първата тава и се зае с втората, набра смелост да продължи: — Неговият дял от семейните пари. Още не знам каква е цялата сума. Колкото до нас, имаме две къщи: една на брега в Манчестър в Масачузетс и друга във Флорида. Тази във Флорида

продадох веднага след смъртта му. Беше прекалено голяма, а и никога не съм се чувствала добре сред приятелите му там. Другата в Манчестър също не е малка, но Джак много я харесваше, затова имаше някаква емоционална стойност, а и аз трябваше все някъде да живея. Но е стара и е до самата вода. Поддръжката ѝ струва цяло състояние, а и ипотеката е висока. Джак твърдеше, че в семейния попечителски фонд има достатъчно средства и за двете къщи, а след като си оставих само едната, нещата трябваше да станат още по-лесни. Но чековете, които получавах от попечителя, бяха все по-малки и по-малки, докато накрая не можех да покривам разходите си. Когато попитах адвоката им за това, получих обяснения от рода на лоши инвестиции и стеснен пазар. В началото му повярвах, защото приятелите на съпруга ми непрекъснато говореха за инвестиционен срив, а и сама знаех за свития пазар.

Подаде ми следващия съд, взе готварската ръкавица и извади останалите две тави със сладкиши. Шоколадови. Ароматът им беше прекалено хубав, за да е реален.

Размишлявайки върху онова, което вече ми беше известно, чаках търпеливо.

— Започнах по-упорито да търся адвоката — каза тя накрая. — Никога не си беше в кантората и не отговаряше на обажданията ми. Щях да съм истинска глупачка, ако продължавах да се хващам на увъртанията му. Тогава потърсих попечителя. — Очите ѝ срещнаха умолително моите. — Много внимавах да не обвиня някого в нещо. Продължавах да твърдя, че съм напълно невежа и не знам какво да правя. Дори помислих да продам къщата, но все още не съм го направила, защото нещо ми подсказва, че парите са в нея. Братята на Джак не биха продали домовете си. Искам да кажа, беше съвсем очевидно. Просто се опитвах да ме отрежат.

— Сподели ли това с попечителя?

— О, да — каза тя със съжаление. — Скоро след това ми се обади адвокатът. Обвини ме, че според него се опитвам да скубя пари от попечителския фонд и няма да е зле да си наема собствен адвокат, защото ме очакват сериозни проблеми.

— Ти отрече ли?

— Боже мой, *разбира се*. Смешно е дори да си помисли, че ще се хвана на това. Не знам как работят попечителските фондове и няма как

да измисля начин да скубя пари от тях.

— Каза ли му го?

— Да. — Гласът ѝ потрепери, но очите ѝ продължаваха да гледат към мен, този път дръзко. — Попита ме дали съдията ще повярва на думата на осъждан престъпник срещу тази на добре познато, почетено семейство. — Изглеждаше така, сякаш беше погълнала нещо голямо и неприятно на вкус.

— Имаш досие — отбелязах аз.

Тя кимна.

— Откога?

— Отпреди двацет години — отвърна Лий с треперещ глас, взе шпатулата и се зае с последните бисквити. — Работех като готвачка в семейство като това на Джак. Жената постоянно губеше бижутата си. Разхвърляше ги навсякъде, а после, когато никой не можеше да ги намери, се обръщаше към застрахователната компания. В семейството дори се разказваха анекдоти за това. Този път беше диамантена гривна. Изпуснала я до тостера. Дребната лъскава дрънкулка ме изкуши, както теб тези ароматни бисквити. Оставих я да си стои там доста време, ако случайно реши да погледне. Но този път не я потърси.

— Каза ли ѝ къде е?

— Не — отвърна Лий, заета да подрежда сладкишите.

— Защо?

— Исках да проверя колко време ще си стои там, без някой да я забележи. Накрая я взех. Нямах кураж да я продам, така че я намериха у мен. После ме обвиниха, че съм откраднала и останалите неща. Тъй като не намериха нищо, освен гривната, ми дадоха само осемнайсет месеца. Пресата дъвка случая цяла вечност.

Свързах отделните факти.

— Семейството на съпруга ти е разбрало.

— Джак знаеше. Разказах му още при първата ни среща. Това не го притесняваше.

— Работи при мен вече осемнайсет месеца — подметна Вики, влизайки в кухнята — и никога не ми е дала основание да я подозирам.

Не бях изненадана. Начинът, по който Лий говореше — поглеждаше към мен или свеждаше очи, — не подсказваше чувство за вина. Рядко грешах в преценката си за хората.

Разбира се, бях се провалила с Джуд, а и не можех да бъда сигурна дали не съм сбъркала с Джеймс.

И все пак.

— Как стана така, че започна работа тук? — попитах. Очевидно несигурна доколко може да разкрие истината, Лий погледна към Вики, която каза:

— Мама я доведе. Те са братовчедки.

Усмихнах се заинтригувана.

— Наистина ли? — Ето ти още една непозната страна на Кралица Амелия. — Срецали ли сме се на сватбата на Вики?

Жената поклати глава.

— Не съм от роднините, с които хората парадират.

— Проблемът беше повече в мама, отколкото в Лий — обясни Вики. — Знаеш ли откъде идва?

— Не.

— Аха. Никога не говори за това. Иска всички да си мислят, че е родена във висшето общество, но всъщност произхожда от съвсем обикновено семейство...

— Вики омаловажава нещата — тъжно отбеляза Лий.

— Аз не съм единственият престъпник в рода ни. Не че сме убивали или сме разпространявали наркотици. Ние сме крадци. Майка ми беше най-опасна. Успя да задигне доста, преди да я хванат. В нашето семейство нарушаваш правилата, ако тръгнеш по правия път, но някои все пак се опитват. — Лицето ѝ се стегна и отново изрази предишното заявление за невинност. — Направих грешка веднъж и си платих за нея, но не съм краля пари от никакъв попечителски фонд.

— Амелия сигурно ти вярва, иначе не би те довела тук — отбелязах аз, свързвайки още няколко факта. — Тя е наела охранителя, който стои отвън.

Вики потвърди предположението ми.

— Той е от местното полицейско управление и се възстановява след сериозно счупване на крака, така че по този начин върши нещо по-различно от обикновената чиновническа работа зад бюрото. В града си мислят, че просто държи под око парка.

— А каква е опасността? — обърнах се към Лий, защото исках да науча цялата ѝ история.

Но Вики вече се бе хвърлила да я защитава яростно:

— Изпращаха ѝ разни мутри. Пускаха в пощата ѝ цинични бележки, слагаха на стълбите пред дома ѝ кучешки изпражнения, понякога просто я наблюдаваха, застанали до задния ѝ двор. Често я снимаха с камери, сякаш запечатваха извършено престъпление.

— Сигурни ли сте, че не е някой местен перверзник?

— Хората често се сменят, никой не ги познава и винаги изчезват, преди да дойде полицията.

— Преди две седмици — намеси се Лий — двама спряха до мен с кола, размахаха пред лицето ми някакви документи и казаха, че трябва да се явя в общинската администрация, за да дам показания.

— Документите бяха подправени. Мама провери — обясни Вики.

— Как са те открили?

Лий само сви рамене — вече почти плачеше.

— Тя се е затворила в себе си — продължаваше приятелката ми. — Излиза под фалшиви имена, никога не се обажда на семейството си, въпреки че ѝ дадохме мобилен телефон. Не общува с хората в града, така че не е като да се развява свободно из улиците. Предполагаме, че са я проследили чрез Амелия.

Сетих се за Джуд. Бил е край бреговете на Берингово море и е можел да се добере до каквато си иска информация чрез интернет. Роднинската връзка между Амелия и Лий не би могла да остане дълго в тайна.

— Но защо ще си правят целия този труд?

— Нашите подозрения са — отново се обади Вики, — че някой действително източва попечителския фонд, най-вероятно самите братя. Прехвърлят парите в сметки, до които не би могла да се добере, и си търсят жертва. И това е Лий. Може би няма да могат да ѝ лепнат нищо, защото със сигурност парите няма да бъдат открити, но изпитват удоволствие от преследването. Най-обикновено сплашване. Надушили са уязвимостта ѝ.

— Заради досието?

— Защото избягах — отвърна Лий и ме погледна умолително. — Може би не трябваше, но не знаех какво друго ми остава. Продадох бижутата, подарени от Джак, за да платя сметките, но парите не стигаха, а с чека от попечителския фонд не бих могла да покрия дори само отоплението. Помислих си да намеря наемател, но местните закони не го позволяват, а ако направя нещо под масата, непременно

ще ме хванат. Разговарях с трима агенти по недвижима собственост за продажбата на къщата. И тримата ме разубедиха. И накрая се появиха някакви хора, които тропаха на вратата ми и ме разпитваха за банковите ми сметки...

— Също мошеници — процеди през зъби Вики.

— Какво бих могла да направя? — изплака Лий. — Разговарях и с местния адвокат, но нямам пари да го наема, а и той е дребна риба, която едва ли ще се съгласи да се изправи срещу силните в града...

— В кой град? — Бях наясно със законодателството в Ню Йорк, но във всеки щат то беше различно.

— Братята живеят в Кънектикът — обади се Вики, — а баща им е в Бостън. Където са и попечителските фондове на фирмата им.

Лий изглеждаше съсипана.

— Познават адвокати навсякъде и разполагат със средства, за да им плащат. Колкото до мен, нямам нищо друго освен полицейско досие. Не бих могла да спечеля. Затова избягах.

Също като мен. Но не съвсем.

Спомних си невероятния хляб, който бях яла на закуска.

— Къде усвои така добре пекарството?

— Постепенно. Това е едно от нещата, които мога да правя добре. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Една от мечтите ни. Джак беше обвързан със семейния бизнес до края на живота си, но обичаше да се занимава с печене. Често го правехме заедно. Вместо да отидем на кино например, вземахме някаква рецепта и се получаваха чудесни неща. Искахме да си имаме собствена пекарна в приличен квартал, където хората да идват сутрин или през уикендите. Нямахме да е нещо голямо, по-скоро като хоби, но наистина беше въодушевен. Искам да кажа, когато разполагаш с много пари, бързо се отегчаваш. Братята му играеха тенис и голф. Пътуваха със семейната яхта, но дори там, при наличието на такъв голям персонал, какво ти остава да правиш? Каниш приятели на разходки по пода с ясното съзнание, че ако не ги каниш, няма да са ти приятели... — За момент тя замълча. — Е, поне Джак твърдеше така. Аз бях неговото бягство, както често казваше, и нямах причина да не му вярвам. Отнасяше се много добре към мен. Отслабна доста, кръвното му налягане се нормализира. Повтаряше, че ще отворим пекарната и ще живеем дълго и щастливо.

Лий изтри сълзите си и отметна падналия кичур, оставяйки лицето си открито и уязвимо. За първи път забелязах широките ѝ кафяви вежди, високите скули и тъмните очи, пълни с нежност и копнеж. Всяка една от тези черти би могла да привлече вниманието на самотен ерген на средна възраст.

— Само че нещата се развиха по друг начин — заключи Вики и постави въпроса направо: — Е, какво бихме могли да направим за нея?

Множественото число всъщност включваше само мен. Аз бях адвокатът. Да, приятелката ми искаше да чуя разказа за бягството на друга жена при много по-ужасни обстоятелства и да, наистина ми подежда отрезвяващо. Но и очакваше правен съвет.

Колко странно. Противно на вицовете за адвокати, от нас действително имаше практическа полза.

— Като начало може да се започне с ограничителна заповед — подхванах аз, — но без доказателства, свързващи когото и да било със случилото се с Лий в града, няма основание за възбуждане на дело. Ще ни е нужен детектив, който да открие кой се навърта около нея и да докаже по някакъв начин връзката му с братята. Освен това можем да наемем и одитор, който да ревизира попечителските фондове. Ако не друго, това поне ще ги разтресе.

Очите на Вики блеснаха от възторг.

— Харесва ми.

Лий не споделяше ентузиазма ѝ.

— Те ще оспорват.

— Тя има предвид, че ще им заложим капан и щом клъвнат, действително ще ги пипнем — обясни Вики и се обърна към мен: — Хайде, Еми, захващай се.

— Хммм... не мога. — В момента не бях практикуващ адвокат.

— Разбира се, че можеш. Познавам те. Винаги довеждаш нещата до край.

Въпреки че я обичах именно заради тази ѝ твърда вяра в мен, този път не беше съвсем оправдана. Да, наистина довеждах нещата до край. Но бяха ли винаги правилни? В житейската ми история нямаше много потвърждения за това, и то дори преди Джуд да се бе появил и да бе объркал напълно мислите ми.

— Първо — опитах да се оправдая, — стои въпросът с юрисдикцията. Нямам юридически права в Масачузетс.

— Не можеш ли да работиш с някого, който има?

— Не познавам колега, който да се занимава с легализиране на завещания. — Тогава ме осени една мисъл, която ме накара да се усмихна. — Но Джеймс познава. Един негов приятел има фирма, която може да ни помогне.

— Джеймс ще се съгласи ли да му се обади?

Продължавах да се усмихвам.

— Не знам. Ще трябва да го попитам.

Не го направих същата вечер. Да се обадя на Джеймс и да поискам от него услуга, след като не бях изпълнила желанието му да държа постоянно включен мобилния си телефон, би било нагло.

Така че се чувствах виновна, задето не помагах на Лий и задето не казах на Вики, че Джуд се е върнал. Когато ме покани на вечеря в „Грилт“, ми се прииска да се скрия някъде и да остана сама.

Ала Вики беше моят ангел-спасител в Бел Вели, а в ресторанта се предлагаха най-вкусните пържени тиквички на света. И аз приех.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нямах представа в какво се забърквам. Елитът на града се хранеше в „Грильът“ и тъй като седях съвсем открито, това можеше да се счита за моя светски дебют. Заведението беше изградено от дърво и приятно затъмнено — стените, таваните, сепаретата, и въпреки това се извървя цяла върволица от хора, които се спираха до масата ни, за да ни поздравят. Някои си ме спомняха като приятелката на Джуд отпреди десет години. Други просто отбелязваха, че им се струвам позната и това, че бях с Вики, подклаждаше любопитството им.

Не всички бяха любезни и дискретни и сервитьорът беше пример за това. Двата веднага се познахме. Въпреки че беше стар приятел на Джуд, той беше също и братовчед на Джена, затова никога не се бяхме погаждали особено. И сега, след като взе набързо поръчката ми, повече не ме погледна.

Това ме караше да се чувствам неловко и не толкова заради роднинството му с Джена, колкото заради приятелството му с Джуд. Струваше ми се несправедливо, че аз знаех за завръщането на приятеля му, а той не. Да не говорим колко по-лошо беше, че не бях споделила с Вики.

След това идваше Амелия. Трябваше да ме предупредят, че ще присъства и тя. Всъщност *винаги* се хранеше тук, защото не обичаше да готви. Това поне беше общото помежду ни, макар и да ми носеше малка утеха. Свих се на мястото си, щом се появи, и когато седна в сепарето ни до дъщеря си, имах чувството, че ще умра.

Очевидно бе доловила настроението ми, защото ми отправи ослепителната си усмивка и докато се настаняваше, отбеляза, сякаш бяхме уговорили тази среща отдавна:

— Толкова ми е приятно.

Всъщност тя беше тази, която караше сервитьора да се навърта наоколо.

— Специалитетът на заведението? — попита той, при което Амелия кимна и вдигна изправения си палец.

Вики не се обади изобщо, което беше нейният начин да ми покаже, че не се чувства по-щастлива от мен. А и майка ѝ не ѝ остави шанс да каже и дума. Пое контрола над целия разговор, разпитваше ме за работата ми в Ню Йорк, какво бих могла да направя за Лий. Въпреки че протаках и се оправдавах, че на Джеймс ще му е необходимо време да се свърже с приятеля си, вината към младата жена не можеше да се сравни с тази, която изпитвах заради Джуд.

Амелия не даваше признаци да е особено засегната от изпитите преди това питиета и когато коктейлът ѝ пристигна, тя му отдаде дължимото. Малко по-късно, с вече малко неясен говор, вдигна ръка, махна и извика властно:

— Боб! Насам!

Към масата ни се приближи непозната двойка. Изглеждаха няколко години по-възрастни от нея, а аз подозирах, че тя беше прехвърлила шейсет и две. Почти не успя да разпознае съпругата.

— Боб, искам да ти представя приятелката на Вики — Емили Оленбах. Емили, това е Боб Биксби. Той е завеждащ на правния отдел в „Убежището“. Емили също е адвокат — обясни на мъжа, който ми се усмихваше.

— Къде практикувате?

— В Ню Йорк — изпревари ме Амелия.

— Корпоративно право? — попита той бързо и тъй като ме гледаше открито в лицето, веднага ми стана симпатичен.

— Корпоративни съдебни спорове. — Това беше неговата специалност, наред с всички останали.

— В коя фирма?

— „Лейн Лавиш“.

Мъжът се намръщи замислено.

— Не ми е известна. Занимавах се с криминални дела в Хартфорд, преди да се преместя тук.

Хрумна ми, че Амелия би могла да се посъветва с него по случая на Лий. Психическият тормоз влизаше в ресора на криминалистиката. Но Амелия очевидно не искаше Боб да разбере за родството ѝ с жена с полицейско досие.

— Емили напоследък работи с котките — обясняваше тя в този момент, — така че знаеш къде можеш да я намериш, ако се нуждаеш от помощ.

— Ние винаги се нуждаем от помощ — предупреди Боб, но едва бе успял да изрече думите, когато Амелия махна рязко с ръка.

— Ето я и вечерята ни — обяви тя. — Умирам от глад. Хайде, вие двамата, поръчвайте. Наслаждавайте се на храната.

Със задоволство отбелязах, че най-сетне бе включила и съпругата, но докато семейството се отдалечаваше, без изобщо да се притеснява от присъствието на сервитьора, Амелия измърмори:

— Нямам какво да кажа на *тази* жена.

— Защо?

— Много е досадна — хлъцна Амелия и отправи ослепителна усмивка към сервитьора. — Изглеждаш възхитително, Джейк. Както винаги.

Специалитетът представляваше печена треска. Двете с Вики си бяхме поръчали хамбургери и знаменитите тиквички, които сигурно щяхме да използваме като предястие, ако я нямаше Амелия. Но сервитьорът знаеше, че тя обича всичко да се сервира едновременно и тъй като щеше да плати цялата сметка, най-важно беше да се угоди на прищевките ѝ.

Докато се хранехме, тя ми разказа повече за Боб и за други от сегашните работници, които считаше за истински открития. В един момент погледна към дъщеря си и отбеляза сухо:

— Нещо си много мълчалива.

— А ти кога ми даде възможност да кажа нещо? — попита Вики, колкото може по-любезно. — Между отделните питиета?

— Оу! — възкликна Амелия. Допиваше втория коктейл, но все пак успя да артикулира правилно: — Майките и дъщерите често имат противоречия. А как е при вас, Емили? Да не би с майка ти да сте най-добрите приятелки?

Опитвах се да измисля какво да ѝ отговоря, когато в ресторанта нещо се промени. Разговорите не секнаха веднага, а започнаха да заглъхват постепенно.

С периферното си зрение забелязах Джуд да идва към нас, опитвайки се да избегне приятелски прегръдки и потупвания по гърба, като приканваше с помахване на ръката да продължат да си говорят и да се хранят.

— Здравей, мамо — каза и се наведе да я целуне по бузата, преди да се настани до нея. — Здравсти, Вик! Как си?

При други обстоятелства бих се забавлявала от изумлението на Амелия. Но сега самата аз бях шокирана, задето бе избрал публично място да обяви завръщането си и че се бе отпуснал до мен, сякаш все още бяхме двойка и бях наясно с действията му.

Нещата се влошиха още повече, когато, местейки поглед от майка си към сестра си, неочаквано се обърна към мен и заяви:

— Обичам изненадите.

Вики рязко ме погледна. Аз си поех дълбоко въздух, вдигнах ръка в знак, че не съм знаела нищо, което беше истина по отношение на неочакваната му поява тук, и се отдръпнах от него, свивайки се в ъгъла.

Беше се изкъпал, което означаваше, че бе лежал гол в потока; беше сменил дънките и носеше тениска с надпис: „Лов на раци в пристанището Дъч“. В закритото помещение за първи път забелязах сивите нишки в русата му коса.

— Изглеждаш остарял — отбеляза Вики, но не грубо.

— А ти изглеждаш майчински — отвърна брат й, поставяйки лениво ръцете си върху масата.

— Джуд, приятелю! — разнесе се вик и някакъв негов познат протегна ръка и разтърси силно неговата. Едва бе успял да се отдалечи, когато се приближи жена, за която със сигурност знаех, че му е била любовница. Той я прегърна топло и поговори с нея няколко минути, преди да я отпрати.

По-вцепенена от появата на сина си, отколкото от алкохола, Амелия гледаше стъписано още няколко минути. Когато най-сетне заговори, гласът й беше не толкова дързък и висок, но затова пък натезжал от вълнение:

— Десет години без нито един ред и сега просто се появяваш ей така? Къде беше? Защо не ми се обади? Даваш ли си сметка колко се притеснявах? Имаше моменти, в които дори се чудех дали си *жив*. — Обърна се към мен: — Ти си знаела, нали? Именно затова дойде.

Преди да успее да отрека, друг приятел на Джуд се приближи до масата. Щом той се изправи да го прегърне, се възползвах от възможността да избягам, като все пак успях да прошепна в ухото й:

— Тук съм независимо от него. Наречи ме страхливка, ако искаш, но нямам никакво намерение да остана. Това се превърна в събиране на семейството ви, от което аз не съм част.

Измъкнах се от сепарето, преди да успее да ми отговори.

Вики сигурно се бе обадила на Роб, че ще закъснее, защото макар „Грильт“ да затваряше в десет, вече минаваше полунощ, когато отвори вратата на стаята ми и попита тихо:

— Спиш ли?

— Няма начин — отговорих шепнешком, докато тя се приближаваше напълно облечена. Повдигнах се на възглавницата, но не си направих труда да светна нощната лампа. Виждах я достатъчно ясно, а онова, което оставаше скрито в тъмнината, можех да почувствам. Беше разстроена. — Как може да постъпва така, Вики? С майка ти? С теб? При това в мое присъствие. Сигурно ни е наблюдавал и е искал да съм там, за да смекчи удара върху Амелия. Нали у тях отидохте?

— О, да. Не беше много радостна сцена.

— И защо? Не се ли радва, че той се върна?

— Много. Отвратително. — Вики се отпусна на стола. — Наистина ли тя се възмущаваше в ресторанта, че не ѝ се е обаждал, не ѝ е писал, не я е известил дали е жив и е добре? Е, всичко това беше забравено бързо. През цялото време се умилкваше около него. — Преправяйки гласа си, започна да имитира майка си: — Какво да ти донеса, Джуд? О, господи, нямам „Ред бул“, но Вики може да изтича да ти купи. Не? Сигурен ли си? Би било чудесно да спиш отново в тази къща. Да, Ема Рут продължава да готви. Печено говеждо със зеленчуци за закуска? С *цвекло*! Впечатлена съм, скъпи. Тя *непременно* ще ти го приготви. Разбира се, че ще изпере и дрехите ти. *Разбира се*, че нямам нищо против дупките. Те са твоята същност.

Вики изсумтя презрително. Обърнах се на една страна, давайки ѝ възможност да изпусне парата.

— Редно е да се чувствам щастлива, че се върна. Нали така? Е, част от мен изобщо не се радва. Той ми е брат и аз го обичам, но преди десет години не можеше да се нарече добро момче. Единствената цел в живота му беше да дразни мама, а ето че тя се държи така, сякаш е някакъв герой. И за какво? Защото е оцелял в Берингово море? Аз работя четиринайсет часа в денонощието, пера, оправям легла, чистя тоалетни, а тя минава покрай мен, едва ме поздравява и подхвърля, че съм непоследователна по отношение на Шарлот или пък, че в „Ред Фокс“ трябва да предлагаме разнообразно меню за закуска, защото в

края на краищата как мога да очаквам хората автоматично да харесат това, което аз съм избрала да им сервирам, особено когато някои от тях са на специален хранителен режим, и ако искаме това място да се развива, би следвало да се съобразяваме с подобни неща. Да не би да изглеждам глупачка?

— Не си глупачка.

— Има и друго нещо — изстреля приятелката ми. — Ноа^[1].

— Ноа?

— Неговият *син*. Можеш ли да си представиш човек с такова име? Кръстен е на бащата на Джена, но звучи библейски, нали? Мама много разчита един ден той да поеме контрола върху „Убежището“. Ами Шарлот? Моето дете е *законородено*, но дали на Амелия някога ѝ е хрумнало, че тя би могла да заеме ръководна длъжност? Не! Значи... Значи... това е мъжка работа? — Вики вече изглеждаше съвсем объркана.

— Работата е в Джуд.

— Искаш да кажеш, че обича повече него, отколкото мен?

— Не. Но той просто е Джуд. Притежава някаква злокобна сила.

— А *преди* да стане ловец на раци — продължи тя, — знаеш ли с какво се е занимавал? С гонки из дюните на Египет. Правил го е за пари — хората са залагали на него, а той е прибирал процент от печалбата. Нещо такова. След това е водил групи из глетчерите на Нова Зеландия. Дори не знаех, че там *има* глетчери. Но историите, които разказва, са толкова увлекателни. Той е човек със свободен дух. И Амелия си въобразява, че ще остане в Бел Вели? — Подсвирна подигравателно. — На куково лято.

Аз размишлявах върху дързостта на Джуд. Всички ние сякаш живеехме чрез него. Беше ли това част от очарованието му?

Вики се вторачи в мен.

— Много си мълчалива. Все още изпитваш нещо към него, нали?

— Не *можеш* просто да изпитваш нещо към Джуд Бел — поправих я аз. — Или го обичаш, или го мразиш. Няма среден вариант.

— Ти към коя крайност клониш?

— И към двете — признах, сама доста объркана. — Мразя го заради начина, по който потъпква чувствата на другите. Но няма как да не го обичаш именно заради свободния му дух.

— Намираш ли го за привлекателен?

— Трябва да съм мъртва, за да не усетя магнетизма му — отвърнах, опитвайки се да го обърна на шега. — Това беше едно от нещата, върху които мислих, след като си тръгнах от „Грильт“. — Джуд е същински празник. Сега може и да е по-възрастен, но все така привлича вниманието.

— Просто мъжественост.

— По-скоро първичност. Няма начин да го погледнеш веднъж и да не ти се прииска да го направиш отново.

Вики замълча за момент.

— Каза, че сте се видели днес следобед. Върна ли се всичко?

— Да, в това число и предателството.

— А сексуалното привличане?

— Не. — Опитвах се да го обясня едновременно на нея и на себе си. — Повече беше игра на въображението. Може и да ти се стори налудничаво, но преди да го забележа, видях койота. Щом Джуд се появи, животното изчезна. Сякаш двамата бяха *едно и също* същество. Това е нещо диво, което ме опиянява. То ме преследваше и в сънищата ми, така че Джуд е нещо, върху което трябва да поработя.

— Да поработиш как?

— Ами, например да реша каква част от него искам да... уловя.

— В какъв смисъл?

— Да не се подчинявам на условностите. Да намеря смелост да бъда различна.

— Ти го постигна веднага след като замина за Ню Йорк.

— И какво значение има това сега? Как да се възползвам? И какво от постигнатото *искам* да запазя? Толкова съм объркана.

Вики въздъхна тежко.

— Има и друга причина да не се радвам на завръщането му. То усложнява бягството ти — каза с приглушен глас. — Няма да си тръгнеш само защото той е тук, нали?

— И да те изоставя, когато имаш такава нужда от мен?

— Говоря сериозно, Емили.

— Аз също. Къде другаде бих могла да отида?

— На някое по-спокойно място.

— Но ти няма да си там.

Тя допря челото си до моето.

— Много мило, че го казваш. Добре, за какво друго си мислеше, след като си тръгна от ресторанта?

Беше ми необходима минута, за да се върна към онази част от разговора ни. После се усмигнах. Това може и да беше тъжен извод и не много логичен, щом Джуд беше нещо, върху което трябваше тепърва да работя, но в този момент, днес, поне докато не поговорех с Джеймс, действаше.

— Че Джуд изобщо не ме интересува — заклех се аз.

Не ме интересува. Амелия можеше да го има само за себе си. Имах си своите проблеми и най-наболелият сред тях беше Колийн Паркър.

Защо се сетих за Колийн още щом се събудих в четвъртък сутринта? Заради Вики. Заради начина, по който си бяхме помогнали взаимно предишната нощ. Заради лекотата, доверието и взаимните интереси, които бяхме споделили.

Изчаках закуската и веднага след нея позвъних на Колийн. Тя не ми се зарадва много. Първо, защото не бях отговорила на електронните съобщения от останалите шаферки и след това, заради онова, което й казах.

— Не можеш да се върнеш в града? — извика ужасена. — Но роклите вече пристигнаха!

— Ще платя моята — предложих аз.

— Не, не, ти не разбираш. Вече измислих хореографията, музиката и всичко останало, репетирахме и нещата с шаферите и шаферките се получават чудесно. А сега един ще остане без дама.

— Помоли някоя друга приятелка — казах меко. — Ще й отстъпя роклята си безплатно.

С по-друг тон и към друга жена подобна забележка би прозвучала грубо. Но аз знаех кой стои от другата страна на линията и не се съмнявах, че ми беше бясна. Тя не съжаляваше. Не изпитваше съчувствие. Просто беше ядосана. Опитах се да го обясня с напрежението, на което беше подложена в момента, но ми беше трудно. Моята собствена сватба беше много скромна — само семейството и няколко приятели, така че ми липсваше опит в екстравагантните празненства.

— Аз те поканих да присъстваш на венчавката ми и ти прие — сърдеше се Коли. — Не можеш да ми откажеш сега.

— Няма начин да дойда.

— Но защо не, Емили? Е, добре, да кажем, че си си взела отпуск, но какво може да е толкова важно, че да ти попречи да се върнеш поне за един ден? Само за един ден. Имам предвид, нали не ти правят никакви процедури или нещо подобно?

— Не. Никакви процедури. — Не в традиционния смисъл, но нямах намерение да ѝ обяснявам. И да, наистина нищо не ми пречеше да отскоча до града за ден. Бих могла да се върна веднага, тъй като месецът, отпуснат ми от Уолтър, изтичаше доста след сватбата. Като се имаха предвид размерите на Ню Йорк и фактът, че животът никога не ни срещаше извън читателските сбирки, които винаги бих могла да пропусна, Коли никога нямаше да разбере дали съм се върнала, или не.

Но именно заради тази сватба исках да се намирам колкото се може по-далече. Ако се появях като обикновен гост, вместо като шаферка, щяха да възникнат много въпроси, изискващи отговори, а и изобщо не ми се искаше да присъствам. В останалата част от разговора тя се опитваше да ме убеждава.

— Това, което правиш, не е редно.

За нея може би, но за мен беше. Коли колекционираше приятели, както събираше гривни, а аз не исках да бъда една от тях. Щеше да бъде нещо като предателство към всичко, което бях започнала да научавам за себе си. Иначе казано, исках качество, а не количество.

— Съжалявам, Колийн — казах спокойно. — Ще си мисля за теб през цялото време.

„И аз ще мисля за теб, би могла да ми отговори тя. Мъчно ми е, че преживяваш тежък период. Обаждай ми се, за да ми казваш как си. Ще поддържаме връзка.“ Ала вместо това тя само въздъхна.

— Е, добре. Ще позвъня тук-там. Имам една братовчедка, която може да заеме мястото ти.

Отново изразих съжаленията си, но след като затворих телефона, не изпитах никакви угризения.

Кое то не беше така по отношение на Лий. Знаех, че трябва да поговоря с Джеймс. Тя беше идеалното извинение, нали така?

Но просто не можех да се насиля да го направя. Изключих мобилния си телефон и го захвърлих на съседната седалка, преди да включа двигателя и да се отдалеча от „Ред Фокс“. Черният джип все така стоеше в края на парка и се грижеше за сигурността на Лий по начин, по който аз не можех. Това беше и хубаво, и не чак толкова.

Сега поне не ми се налагаше да гледам тревожно в огледалото за обратно виждане, докато излизам от града, и когато завих към паркинга на „Убежището“ с отличаващото се BMW, усетих, че отново съм наблюдавана.

Този път от Джена Фрай.

Дребна жена с дълга руса коса и прилепнали дънки, тя винаги е била по-близо до вкуса на Джуд, отколкото аз. Сигурно беше научила, че се е върнал. Чудех се дали и съпругът ѝ знаеше и как се чувстваше, след като беше разбрал. Джуд не беше мъж, когото другите мъже приемаха с лекота.

Слязох от колата с пълното съзнание, че не преставаше да ме наблюдава, докато прекосяваше тясната веранда. Изглеждаше напрегната. Може би си мислеше, че съм дошла заради Джуд? В един безумен момент ми хрумна, че двете с нея имахме много неща, за които да поговорим.

Отворих отново вратата на колата, за да взема слънчевите си очила, и когато се изправих, тя беше изчезнала.

Тази сутрин се нуждаех от помощ в пералнята, затова прекарах часове наред, мъкнейки купища кърпи и парцали. Питам се дали Амелия не беше наредила да ме изпратят тук като наказание, задето не ѝ бях казала, че Джуд се е върнал. Но задачата ми можеше да бъде и по-трудна. Ако наистина не беше в настроение, би могла да ме накара да почиствам конюшните от тора.

Аз не се оплаквах. Доброволците идваха с ясното съзнание, че ще бъдат принудени да вършат онова, което е най-необходимо в момента, а аз бях просто една от тях. Джуд не беше тук, защото по принцип рядко се появяваше. А и ясно беше заявил на Вики, че няма намерение да прави нищо друго, освен да спи, да яде приготвеното от Ема Рут говеждо с цвекло и да гледа телевизия. Така че бях сама с обичайния персонал и няколко посетители.

Наградата ми естествено беше следобедът, прекаран с котките. Бях сигурна, че злочестото същество вече ме познава. Когато влязох, седеше в ъгъла, далеч от другите и само след минута вече се клатушкаше към мен. Имаше още двама доброволци, но тя определено ме предпочиташе. Искаше ми се да вярвам, че ме беше чакала.

Вдигнах я, доближих лицето си до муцунката ѝ, после я сложих в скута си. Беше толкова лека, толкова уязвима. Уплаших се, че не е яла нищо, затова наруших правилата и я нахраних от ръката си, докато другите котки се тълпяха около мен. Няколко от тях бяха донесени след идването ми тук, в това число краставият Мейн с осакатено задно краче и сърдито изражение, който макар да не можеше да се сравнява с любимката ми, бе успял да ме трогне. Свадлив и надут, той ми напомняше с нещо на Амелия. Беше нещастен в малката клетка, която по-рано тази седмица бе служила за дом на сиамка, възстановяваща се след операция. Напоследък не я виждах тук, което означаваше, че или са я преместили в друга стая, или е взета за отглеждане, или просто е умряла.

Не познавах добре сиамката, но мисълта за смъртта на едно безпомощно същество, подобно на това в скута ми, напълни очите ми със сълзи. Но дори и котките умираха. Също като кучетата, конете и останалите питомци на „Убежището“, които бяха прекалено стари или жестоко наранени, за да се възстановят от онова, което ги беше докарало тук. Телата им се кремираха и прахът им се заравяше в малко гробище в края на царевичната нива. То беше едновременно красиво и скръбно място. Сещайки се за него, аз се наведох над малкото котенце и допрых главата си до неговата.

— Емили?

Вдигнах поглед и видях мъжа, с когото се бях запознала предишната вечер в ресторанта.

— Боб Биксби — припомни ми той.

— Спомням си — усмихнах му се аз. — Адвокатът. — Бих изрекла думата по-шеговито, като колега към колега, ако той беше по-млад или по-спретнат. Полото му беше безупречно, но прекалено късите дънки му придаваха някак си уязвим вид.

Настани се на нисък стол, недалеч от мен и веднага беше заобиколен от няколко котки, което ми подсказа, че е идвал тук и преди.

— Снощи говорех сериозно — каза, докато ги галеше по главите с умели движения. — Бих могъл да се възползвам от помощта ви.

— О, не знам — отвърнах въздържано. Изглеждаше ми добър човек и не исках да го обидя, но не бях дошла тук да практикувам професията си.

— Работата е много непретенциозна — опита се да ме убеди той. — Няколко договора и други неща, за които ми е необходимо второ мнение.

— Нямате ли сътрудници?

— Няколко чиновници, обикновено изключително некомпетентни, така че, когато става въпрос за право, налага се да работя сам. Какво ще кажете? Ще помогнете ли на един стар човек?

— Вие не сте стар човек — възразих припряно, защото възрастта, както казваше баща ми, си имаше своите предимства, а и Амелия не би наела Боб Биксби, ако не го биваше в работата му. Последната мисъл се заби като игла в съзнанието ми. — Амелия би предпочела да рина мръсотията.

— Не е вярно. Тя ме посъветва да се обърна към вас. Според нея всеки, който може да практикува в Ню Йорк, би могъл да се справи и тук.

Дали това беше комплимент? Ако беше така, не ми достави никакво удоволствие. Не се бях „справила“ с работата си във фирмата в големия град. Ако отношенията ми с „Лейн Лавиш“ не бяха прекратени, това се дължеше на един човек, който ме харесваше. Или поне харесваше как изглеждам.

В този смисъл няхах понятие с какво бих могла да помогна на Боб Биксби.

— Моята специалност са съдебните спорове.

Това беше грешка.

— Моята също — ентузиазирано отвърна той. — Поне преди да се пенсионирам, когато се преместих тук и открих, че все още мога да бъда полезен. Говоря ви за наемни взаимоотношения, оценка на риска и запазване на търговски марки. Учил съм тези дисциплини в университета. Вие също, при това много след мен. Щом аз мога да се справя, значи ще можете и вие.

— Ще мога ли? — попитах Вики същата вечер. Седяхме една до друга на пейката зад „Ред Фокс“, устремили поглед към гората. Луната беше високо, дърветата тъмнееха, а между тях мълчаливо се стрелкаха светулки. Чуваше се единствено песента на щурците.

— Естествено, че ще можеш. Ти можеш да направиш всичко, което поискаш, Емили.

— Тогава ще ти задам въпроса по друг начин. Трябва ли? С котките не са ми необходими кой знае какви умения. Но това е нещо съвсем различно.

— Имаш предвид, че ще ти се налага да се срещаш с Джуд. — Тя поклати леко глава и изрусените краища на косата ѝ се разлюляха. — Утре няма да е там. Амелия ще го води на обяд с няколко от спонсорите на „Убежището“. Дори му купи нови дрехи.

— А дали той изобщо ще ги облече?

Вики изсумтя.

— Съмнявам се. Брат ми прехвърли четиридесетте, а тя все още му купува дрехите! Звучи жалко, нали? Впрочем вече му даде свободата да избере дали ще ги носи, или не. Казвала ли съм ти, че майка ми е ужасна лицемерка?

— Загатвала си го.

— Не дай боже Шарлот да облече дънки на партито за малки момиченца в книжарницата. В никакъв случай. Не е прилично. Поне така твърди Кралицата. Но Джуд? Всичко, което прави, е приемливо. Може би причината да е толкова импулсивен е именно в това, че е прекалено разглезен. Мама създаде чудовище.

Аз се загърнах по-плътно с пуловера си и заразглеждах гората. Чудовища? Не и тук. Тези дървета бяха по-различни от онези на Джуд. Бяха по-скучни.

Въздъгнах.

— Разположението им е нереално. Прекрасно. Навява такова спокойствие.

— Както Ню Йорк?

— Да бе — засмях се аз.

— Ще се върнеш ли?

— Зависи от Джеймс. Не мога да живея в големия град без него.

Вики също се обърна към гората.

— Разбира се, че можеш. Ти си силна жена. За да избягаш, както си направила миналата седмица, се изисква кураж.

Все още не можех да се съглася, но ми беше приятно да го чуя от нея.

— В такъв случай ще перифразирам. Не искам да живея без него там.

— А искаш ли изобщо да се върнеш в Ню Йорк?

— Бинго.

— А къде другаде?

Загледах се в тъмнината. Това място беше повече мое, отколкото на Джуд, и ме привличаше по-силно от всякога.

— В тази гора.

— Имах предвид твоето бъдеще.

— Тази гора — повторих аз. — Те са последното ми убежище. — Очите ми обходиха дългата редица дървета отляво надясно, от паркинга до къщичката на градинаря в двора. Усецах, че Вики ме наблюдава и следва погледа ми.

— Къщата си има своето очарование — съгласи се тя, — но е прекалено близо до гората. Някои хора се плашат от това.

— Като например, че мечка може да срути стените? — попитах риторично. Постройката беше малка, не по-широка от кухнята ми в града, но дори неопитното око би могло да прецени солидността ѝ. Основата беше изградена от масивни трупи, стените бяха направени от тежки греди. Вратата беше дъбова, прозорчетата бяха малки, с красиви декоративни решетки — работа на местен майстор ковач, и да, наистина представляваха някаква защита, въпреки че предназначението им не беше такова. Бяха поставени като опора за пълзящата глициния и нещо като реклама на ковачницата.

— Искаш ли я? — погледна ме Вики.

Аз се усмигнах.

— Това ще бъде труден избор — къщичката на градинаря или раят.

— Тогава ще го направя по-лесен — каза тя с тон, сякаш се извиняваше. — Имам нужда от твоята стая. В понеделник пристига една двойка. Това е четвъртото им лято тук и винаги отсядат в таванското помещение. Всъщност резервираха го още преди четири месеца. Съжалявам, миличка. Не мога да им кажа, че в последния

момент е дошла моя приятелка и е пожелала да се настани там, след като разполагам с толкова много свободни стаи. Така че имаш избор.

Продължавах да гледам към къщичката. Бях прекарала част от онова лято в нея, при това, когато действително беше един обикновен навес. Един-два пъти си бях въобразила, че струпаните маркучи са змии, но дори тогава не се бях уплашила.

Тогава какво ме притесняваше? Същото нещо, което ме възпираше да отида в гората сама. Само дете не можех да си обясня какво е то. Дивите животни? Койотите? Самата аз? Или страхът, че ако все пак навляза в тъмните дебри, никога повече няма да пожелаая да се върна обратно?

Но нали бях отишла до хижата на Джуд и се бях върнала?

Колкото повече мислех за това, толкова повече се убеждавах, че къщичката на градинаря ще свърши работа. Не можех да остана в стаята с изглед към небето завинаги. Преместването от онази мечтателна еуфория към земната реалност може и да беше незначително и символично, но си имаше своето значение.

Освен това част от мен отчаяно копнееше да е близо до гората.

Същата нощ сънувах Джеймс. Сънувах, че лежи до мен и ме притиска към себе си. Чувствах косъмчетата на краката му върху кожата си, докато се въртеше в леглото, чувах дишането му, докато спеше, попивах аромата, който си беше само и единствено негов.

Не сънувах секс, но сънят ми беше достатъчно еротичен и без него. Винаги бяхме спали така, толкова близо един до друг, че когато се събуждахме, копнеехме за интимна близост. Но напоследък единственото ни желание бе да поспим още.

Причината да се събудя тази нощ беше воят на койота и живият образ на Джуд. Изправих се рязко, разтърках очи и Джуд изчезна, но ръмженето на животното продължи.

Отпуснах се отново в леглото и изчаках пулсът ми да се нормализира, докато слушах далечния звук, който постепенно заглъхна.

[1] Noah — букв. прев. — Ной. — Б.р. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не исках да работя с Боб Биксби. Повтарях си го непрекъснато, докато шофирах към „Убежището“ в петък сутринта. Исках да се откъсна от правото за известно време. Да се отдалеча от всички изморителни мисли.

За нещастие именно липсата на изтощителни мисли ме правеше обсебена от телефонния разговор с Джеймс, от появата на образа на Джуд в стаята ми, от общуването ми с онзи койот. И някак си нито можех да вържа отделните краища, нито да въведа ред в съзнанието си.

Затова премислих решението си относно Боб и благотворителната мисия на „Убежището“ и ми се стори, че час-два на ден няма да ми навредят. Освен това трябваше да си призная, че по някакъв начин Амелия ме мотивираше. Тя ми бе отправила предизвикателство и — също като посещението в хижата на Джуд — не можех да му обърна гръб.

Едва когато стигнах до втория етаж на административната сграда и спрях пред вратата на правния отдел, осъзнах какво бе имала предвид. Секретарка на Боб беше Джена Фрай.

Амелия сигурно се бе надявала, че това ще ме разстрои, но след срещата ни на паркинга предишния ден Джена беше много по-напрегната от мен. Това ме поуспокои.

— Здравсти — казах малко задъхано, но все пак успях да ѝ се усмихна. — Как я караш, Джена?

— Добре. — Изглеждаше уплашена, макар да не можех да си обясня защо. Тя беше тази, която бе родила наследника — нещо, към което никога не се бях стремил. Моите мечти по отношение на Джуд не включваха деца. Отношенията ни бяха повърхностни не само от негова, но и от моя страна. Тогавя бях толкова фокусирана върху живота си, че моментното ми увлечение от онова лято беше просто бягство.

За момент ми хрумна, че Джена Фрай ме бе спасила от нещо, което би могло да свърши много по-зле. Аз исках деца, но не и от

баща, чиято единствена цел беше да обикаля света.

Напълно уверена в заключението си, аз се наведох, за да погледна по-отблизо малката семейна снимка на бюрото ѝ. И трите ѝ деца имаха нейната руса коса, но Ноа някак си се отличаваше. Не защото беше най-висок, а защото поразително приличаше на Джуд.

Тези мисли не промениха усещането, че някога бях предадена. Дали това дете не бе заченато в момента, в който изпуснах торбите с продуктите?

Внезапно всичко ми се стори сапунена опера. Това момченце имаше същите светли къдрици, същите златисти очи и същата самоуверена усмивка като на Джуд.

— Много странно — засмях се аз. Очевидно тя разбра какво имам предвид.

— Аха.

— Имаш три прекрасни деца — отбелязах и продължих бързо, тъй като съпругът ѝ беше на една от снимките: — Това е естествено, като гледам баща им. Но нямам спомен да съм го виждала.

— Не. Той е изключително скромен човек.

— Също като моя. За разлика от Джуд. — Неочаквано изпитах необходимост да продължа: — Джена, ако съм те наранила преди десет години, моля те да ме извиниш. Нямах представа колко са сериозни чувствата ти към него.

— Не, не бяха.

— Но Амелия каза, че...

— Не бяха — настоя тя. — Той твърдеше, че твоите са били мимолетни.

Излъгал те е, възразих мислено. Но изглежда, сега това нямаше никакво значение. Въздъхнах тежко.

И двете можехме да си намерим по-подходящи мъже.

Появата на Боб ме спаси от необходимостта да кажа още нещо. Той ме погледна благодарно и ме покани вътре. Показа ми няколко от нещата, които трябваше да бъдат свършени, и се оказа съвсем прав. Нищо сложно. Нямаше никакъв проблем да прочета досието на една жена, която щяха да наемат на работа в конюшните, и да пригоди договора ѝ към сегашната ситуация. Също и нескопосано изготвените документи за пенсиониране на един от работниците. Да се занимавам с трудовите правоотношения между служители и работодатели, беше

лесно и забавно. Както и разглеждането на показанията на свидетелка за жестоко отношение към животните и написването на опровержение.

Е, вярно, че жалбите бяха точно по моята специалност, но не очаквах, че всичко останало ще ми се удаде с такава лекота. Бих ли желала да работя на договор с постоянна заплата? Не. Договорът беше просто лист хартия. В уставите нямаше живот. А да седя в една стая и да разговарям с хора, отнесли се зле към живо същество, не ми беше интересно.

Дори най-ужасният престъпник има граждански права, обичаше да повтаря баща ми. Но аз можех да пресявам и да избирам с какви престъпници да работя, нали така? Ако се върнех към правото — не когато, а ако изобщо се върнех, защото колкото и неохотно да работех тук, все пак чувствах връзката си с него, трябваше да бъда по-проницателна. Вече започвах да осъзнавам необходимостта от това. Животът беше въпрос на приоритети.

Стигайки до този извод, свърших всичко, за което ме беше помолил Боб, оставих си малко време да помисля за Джеймс и напуснах „Убежището“ малко разстроена, защото само след три часа щях да се чуя с него.

Представях си всички възможни неприятни насоки, които можеше да поеме разговорът ни. Той би могъл да настоява да узнае всичко за неизвестното ми минало и да ме обвини, че съм го измамил. Или да реши, че взаимоотношенията ни са тръгнали в посока, от която няма връщане назад. Дори да поиска развод.

Докато стигна града, вече бях на ръба на нервен срив.

А там, на една пейка в парка, седеше Джуд, който се изправи, щом ме забеляза, и последва колата до паркинга. Изглеждаше отегчен, когато отворих вратата.

— Вече почнах да си мисля, че никога няма да дойдеш — оплака се той, сякаш имахме уговорена среща.

Сама в лошо настроение, казах рязко:

— Не трябваше ли да си в управлението?

— Ами, да. Същите стари хора, все същата скука. Някои неща никога не се променят.

— И слава богу, че е така — срязах го аз, защото „същите стари хора“ бяха онези, които крепяха „Убежището“.

Но Джуд си имаше свой дневен ред.

— Трябва да поговоря с теб. Къде можем да отидем?

— Тук ми се струва подходящо. — Нямах намерение да прекарвам дълго време с него.

— Разговорът е личен. Нужен ми е съветът ти.

— Тук става — повторих аз, при което той замълча и наклони глава на една страна.

— Страхуваш се да останеш насаме с мен? Заради старите страсти?

— Всъщност, не — възразих, защото от всичко, останало ми като чувство към него, именно страстта липсваше. Или, дори да съществуваше, беше погребана някъде дълбоко под мисълта ми за Джеймс. — Може и да се изненадаш, Джуд, но след теб познах много по-силна страст.

— По-изпепеляваща? — попита, сякаш да ме подразни, но очевидно нямаше такова намерение.

— Много повече. Съпругът ми е невероятен любовник.

Явно недоволен от насоката на разговора, той погледна колата ми.

— Ако беше останала с мен, нямаше да караш вносен автомобил.

— И ми го казва човек, който е печелил прехраната си в чужда валута в различни страни?

Джуд вдигна ръце в знак на примирие.

— Добре, добре. Но ти все още си моята съвест, а аз имам сериозен проблем. Искам да знам какво трябва да правя с момчето.

— Името му е Ноа. — Не ми се искаше да говоря нито за детето, нито за другите сериозни проблеми на Джуд. Но думата „съвест“ ми даде някаква сила. — Видях Джена в „Убежището“.

— Трябва да е била интересна среща.

— Много. — Усетих надигаща се въпреки волята ми страст. — Тя ми каза, че ти си я уверявал, че нямам сериозни намерения спрямо теб. Излъгал си я, Джуд. Ти само използваш хората.

— Е, опитвам се да престана да го правя — заяви той разкаяно, — затова трябва да ми помогнеш. Мама настоява да подам иск за родителски права върху Ноа. Ти какво мислиш?

Не ми беше необходимо да размишлявам.

— Смятам, че идеята е ужасна.

— Защо?

— Виждал ли си го някога? — попитах и знаех отговора интуитивно.

— Не.

— Ето затова. Ако действително искаше да бъдеш баща, щеше да поддържаш връзка с него. Но бащинството не е в стила ти. Твоят собствен баща е бил безотговорен — това са твои думи, които съм чувала десетки пъти, така че какъв модел за подражание си имал? Освен всичко друго ти си Нарцис. Целият свят се върти единствено около теб. В него няма място за малко момченце, което със сигурност си има свой собствен живот.

— Ти никак не си поплюваш, а? — изсъска, пръскайки слюнка той.

Не. Не и с Джуд. Ако пред мен стоеше някой друг, сигурно щях да бъда по-дипломатична.

Въпреки всичко думите му ме накараха да се почувствам виновна, затова продължих малко по-меко:

— А трябва ли? Каква полза от съвестта ти, ако не ти казва онова, което не искаш да чуеш? Но ти имаш нужда точно от това. Да бъдеш честен поне веднъж. Тая глупост за родителските права трябва да е идея на Амелия. Защото на теб едва ли са ти необходими. Не би желал да бъдеш обвързан с това място.

— Искам онова, което ще е най-добро за детето.

— Да се появиш в живота му и след това да изчезнеш, не е едно от тях.

— Дори ако мога да му дам нещо?

— Какво например?

— „Убежището“.

Погледнах го право в очите.

— Здравсти. Амелия вече го гласи за това. Така че не е нужно да получиш родителски права върху него. Тя се води единствено от онова, което ѝ се иска на нея, и то е да се установиш тук. Което няма как да стане.

— Ти пък откъде знаеш?

— Само предположение.

Той остана загледан в мен дълго време.

— Винаги ли си толкова рязка с хората?

Усетих, че се усмихвам.

— Не. Само с теб.

— Аха. Нещо като отмъщение.

Нямаше как да го отрека изцяло.

— Може би.

Очите му блеснаха.

— Много добре — каза той и разпери ръце. — Хайде, Емили, излей всичко, което си насъбрала. Ще го понеса.

Но не можех. Още не.

Продължих да се усмихвам и поклатих глава.

— Съжалявам, но имам да върша по-важни неща.

Ръцете му бавно се отпуснаха и погледът му помръкна.

Не бях сигурна дали наистина засегнах мъжкото му самолюбие, но накрая сви рамене и подхвърли:

— Хубаво. И бездруго имам среща.

— С някоя, която познавам?

— Защо питаш? Да не би да отидеш да я предупредиш, ако ти кажа коя е? Съжалявам, миличка, но дамата живее в Хановър и аз се готвя за една бурна нощ. Така че си мисли за мен, докато лежиш сама в леглото си. Няма да съм наблизо.

Отдалечи се лениво, оставяйки ме загледана след него, точно както го бях оставила аз в гората. Но имах чувството, че този път точките бяха в моя полза.

Не че това беше някаква игра.

Освен ако наистина беше. Ако предизвикателството изискваше сравнение между Джеймс и Джуд, Джуд оставаше на заден план. Да вземем страстта, която беше разпалил току-що. Между мен и съпруга ми съществуваше химия още при първата ни среща. Може и да се бе поохладила в борбата да се докажем, но все още съществуваше. Или пък просто си спомнях само най-хубавото — Джеймс ми липсваше и бях изгубила частица от заряда си сега, когато само спях, хранех се и си почивах, но хубавото наистина съществуваше. Той ме беше накарал да забравя Джуд.

Правеше го дори в момента, защото вместо да си представям Джуд в Хановър, насочих всичките си мисли към Джеймс. Чудех се дали е облечен в дънки, или в костюм, дали мобилният му телефон е на бюрото, или в джоба, дали кафето му е топло, или студено. Цяла седмица отказвах да си го представя от плът и кръв, опасявайки се, че

или ще изпитам чувство на вина, задето бях избягала, или ще се поддам на носталгията. Разбира се, раздялата подсилва чувствата, но такива чувства не изтрайваха дълго. И нямаше да ми помогнат да се придвижа напред.

Но в този момент, когато разговорът приближаваше, как можех да не мисля за него? Чудех се дали е на работа и дали разтрива с пръсти смръщеното си чело, както правеше винаги, когато решаваше някой казус. Ако беше нервен колкото мен, може би вече се беше прибрал и очакваше обаждането ми. Или пък хапваше някъде набързо с Нейда.

Беше отрекъл да има връзка с нея и тогава му бях повярвала, но подозренията отмират трудно.

Още една неприятна тема, която можеше да се прокрадне в разговора ни. Не беше изключено да ми каже, че е влюбен в нея.

Наближаваше седем. Не ядох много на вечеря, въпреки че Вики ме изкуши с печено пиле в кухнята, където седяха с Роб и Шарлот. Взех си душ, за да запълня времето и да отмия потта от изминалия ден, след което развалих ефекта с енергична разходка из града. На мястото на черната кола сега стоеше тъмносиня, но мисълта, че момчето вътре не следеше мен, ме правеше по-дръзка. Или това си беше обикновено бягство. Колкото по-бързо вървах и по-дълбоко дишах, толкова по-малко мислех за Джеймс.

В седем вече бях зад „Ред Фокс“ и седях на „моята“ пейка с изглед към гората. Включих мобилния си телефон, изчаках сигнала и натиснах бутона за бързо избиране на номера на Джеймс. Неговият иззвъня веднъж, два пъти, трети път. Прекратих връзката, преди да се включи гласовата поща.

Реших, че след като телефонът ми не е работил толкова дълго време, опцията за бързо избиране се е изключила, затова набрах номера му ръчно, цифра по цифра.

Той звънеше и звънеше. Този път изчаках гласовата поща с надеждата да чуя различно съобщение, което щеше да хвърли цялата вина за неосъществената връзка върху оператора.

Ала чух само гърления му баритон, който се извиняваше, че не може да отговори в момента, и обещаваще да се обади при първа възможност.

Озадачена, натиснах бутона за прекратяване на разговора.

Сядах на пейката и премислях вероятностите. Нищо чудно причината наистина да беше в линията, но той знаеше, че ще му звънна в седем, така че, ако мобилният му телефон не работеше, не можеше ли да ми се обади от някой друг? Освен ако нямаше среща с някого от партньорите си. Или пък беше на съвещание. Но в такъв случай поне щеше да ми пише.

Проверих бързо, но нямаше никакви съобщения от него. Всъщност имаше няколко спама. Удивително беше колко бързо се променяха нещата само за една седмица — как човек можеше да бъде забравен от така наречените си приятели. Не ми пукаше за повечето от тях, но Джеймс имаше значение, поради което усетих неприятно свиване в стомаха си.

Стисках здраво телефона и седях неподвижно в напрегнато очакване. Тази вечер беше по-топла и по-влажна от предишните и комарите бръмчаха на рояци около мен. Бях облечена подходящо, за да се предпазя от тях, но в един момент ми стана горещо и свалих пуловера. Знаех, че така се превръщам в тяхна мишена, но бях достатъчно изнервена, за да се притеснявам и за това.

Мобилният телефон упорито мълчеше. *Внимавай какво си пожелаваш*, помислих си с внезапно надигнала се истерия, докато отново натисках бутоните. Имаше достатъчно разумни обяснения защо Джеймс не отговаря, като например, че се намира в зона извън покритие или пък просто се къпе в банята. Ала най-вече се опасявах от това, че не му обръща внимание, защото знае, че го търся аз, и не иска да говори с мен.

Един сигнал, втори, трети. Отново натиснах „край“, но стягането в стомаха ставаше все по-силно. Познавах добре съпруга си. Мобилният телефон беше дясната му ръка и ако не го вдигаше, значи го правеше преднамерено.

Болката щеше да дойде по-късно. Но преди нея, тъй като бях негова жена и предварително си бяхме уговорили тази среща, ме обзе гневът.

Може и да си го заслужавах — „око за око“, защото аз бях тази, която си беше тръгнала. Само дето не го бях направила за развлечение. Не бях напуснала града от каприз. Изживявах своя лична криза и ако

съпругът ми не го забелязваше и не чувстваше в сърцето си, че трябва да ми помогне, значи имахме сериозен проблем.

Докато минутите се изнизваха и телефонът ми продължаваше да мълчи, тази мисъл все по-дълбоко се връзваше в съзнанието ми. Изглежда, Джеймс или ми беше прекалено сърдит, за да разсъждава трезво, или бе решил, че не си струва да тъгува за мен. И в двата случая съвместното ни бъдеще изглеждаше безперспективно.

Този извод ме парализира за момент. Седем и половина дойде и отмина, заедно с неколцина гости на „Ред Фокс“, а аз продължавах да седя на пейката. Чувствах се съвсем празна вътрешно, стисках мобилния телефон, който нямаше какво да ми покаже освен точния час, нито да ми каже нещо, което вече не знаех. Междувременно пред мен беше само гората, която ставаше все по-мрачна и по-примамваща с всяка изминала минута.

Това събуди стария ми страх, сякаш тъмните дървета бяха страст, на която не можех да устоя.

Винаги бях свързвала Джуд с по-големи гори. Той предпочиташе високите склонове на север, където трябваше да се катериш на четири крака и да си готов да се поизпоттиш, за да се качиш на върха. Това възвишение зад къщата за гости винаги е било само и единствено мое. Често бях идвала тук без него, изпитвайки някакво различно усещане.

Беше ли това доказателство за някаква необузданост в мен! Ако да, то тогава беше също толкова призрачно, колкото спускацията се над дърветата пурпурен сумрак. Колкото по-ниско се спускаше слънцето и по-плътни ставаха сенките, толкова повече ме завладяваше безразсъдството. А тъмнината само го насърчаваше. След като Джеймс не искаше да разговаря с мен, започнах да се чувствам нежелана и необичана. Ако тази гора изглеждаше толкова непроходима и дори опасна, какво толкова? Нямах какво да губя.

Без да се подчинявам на тъмнината, прекосих моравата към дърветата зад къщичката на градинаря. Прехвърлих се през изгнилите греди на оградата, стъпках няколко снопчета папрат и се закатерих нагоре. Всичко друго освен този лек наклон би било истинско предизвикателство за джапанките ми и аз наистина усещах допира със земята върху босите си пети, но той не беше болезнен, а просто... истински. По дърветата нямаше маркировка, която да указва пътя,

само ниска гранитна стена, но си спомнях всичко, което виждах — стария дъб тук, масивната арка в огромната скала там.

Няколко комара бръмчаха наоколо. Размахвах ръце, за да ги прогоня, когато зад гърба си чух някакъв звук, който ме накара да спра. Обърнах се много предпазливо и затаила дъх, огледах внимателно дърветата за някакво съществуване, което би могло да ме наблюдава, но не забелязах нищо.

Като се убеждавах да не се поддавам на внушения, отново се заизкачвах, но едва бях направила няколко крачки, когато нещо с огромни криле пресече пътя ми. Инстинктивно отскочих назад.

Беше бухал. Най-обикновен бухал.

Продължих нагоре. Пътеката покрай брезите и буковете беше отрупана с листа, слегнали от миналогодишния сняг, а около боровете и смърчовете всичко бе осеяно с иглички. Тук не можех да се движа толкова уверено. Маратонките щяха да бъдат много по-подходящи, но няхах намерение да се връщам.

Друг звук ме накара да спра, но още преди да се огледам, забелязах елен да притичва между оголените стволоче на дърветата. Козината му беше с цвят на канела и той остана загледан в мен няколко секунди, преди да продължи да подскача грациозно и да изчезне. Дънерите тъмнееха на отстъпващата светлина и гранитната стена ставаше все по-трудно забележима, а на местата, покрити със зеленина, не се виждаше изобщо. Почти на всяка крачка ми се налагаше да прескачам паднало дърво и клони, разпилени по пътеката. Тук действаше законът на природата — по-слабите загиваха, за да оцелеят по-силните.

Обзета от отчаяното желание да бъде силна и също да оцелея, аз се стараех да не обръщам внимание на злокобния мрак и продължавах напред. Миризмата на пръст ставаше все по-проникваща поради влажния въздух. Вече нямаше директна слънчева светлина, а само златисти отблясъци откъм западната част на гората.

На едно място се препънах и вдигнах шум, който отекна заедно с шумоленето на хилядите разбягали се невидими гадинки. Влагата би трябвало да заглуши звука, но на това уединено място само усилваше шляпането на подметките ми и шепота на папратите, през които минавах.

При следващото шумолене отново спрях и се обърнах. Вече малко уплашена, започнах да оглеждам дърветата, но ако там имаше някаква заплаха, те добре я прикриваха. Убеждавах се, че си въобразявам. Но Джуд не беше единственият хищник в гората. Там имаше още туристи, перверзници, *мечки*.

Имах неприятното усещане, че след мен върви някой. Дали ме преследваше? Нямах представа.

Но не можех да се върна. Ако действително съществуваше някаква заплаха, бях достатъчно дръзка да се изправа срещу нея. Или може би просто търсех утехата, която можеха да ми предложат единствено тези дървета. Предизвикателството. Точно така. Бях се отправила към магическо място и отчаяно се нуждаех от него точно в този момент.

Гранитната стена внезапно изчезна, свършвайки на мястото, където старите заселници бяха преустановили нашествието си спрямо природата. Но аз нямах нужда от указателни знаци. Оттук нататък можех да продължа, водена единствено от звуците. Бях чувала рева на потока след буря и тихото му бълбукане през горещите августовски дни. Но сега беше юни и след влажната пролет водата течеше спокойно в коритото си, а тихият ѝ ромон ме водеше.

Сумракът придаваше на потока лилав оттенък, а младите фиданки сплитаха клони с големите дървета по брега му. Въздухът беше наситен с аромата на борова смола, но и с нещо друго. Застанах неподвижно, заслушана, вдишвайки дълбоко горския аромат с ясното съзнание, че някой надушва моята миризма.

Винаги бях усещала магията на това място. Изпитах облекчение, когато открих любимия си бор. Тъмнината го скриваше, но нямаше как да го сбъркам. Облегнах се на ствола му, чувствайки отмора в гърба, и се загледах към потока. Преди десет години койотите се навъртаха наоколо, а и бухането на бухалите, които чувах през цялата седмица, също идваше от тази посока. Макар да не можех да ги видя сега, усещах миризмата на дивото във влажния въздух. Те определено не бяха далече.

При шума от нечии стъпки застинах на мястото си със затаен дъх, ослушах се, но не чух нищо друго освен ударите на собственото си сърце. Промъкнах се безшумно напред и огледах пътеката, но ако там имаше някого или *нещо*, не го видях. Дърветата не бяха нагъсто,

ала мракът ставаше все по-плътен и предишното чувство на неувереност се завърна. Но само докато се обърна отново и го видя като неголяма скала, макар и малко странно отразяваща светлината в настъпващата нощ. Стоеше на измършавелите си крака с прибрани назад уши и вирната муцуна и се взираше в мен.

Беше женски, може би по-дребен от мъжката си половинка, но не по-малко царствен. И това не беше призракът на Джуд. Бях грешала от самото начало, приемайки го по този начин. Това създание с кафяво-сивкава козина и топли очи, които отразяваха тъмнината на нощта, беше тук заради мен.

Трябваше да се уплаша, но не изпитвах никакъв страх. Моето минало, мечтите ми, всичко беше свързано с този див вид кучета. Може би преди се бях страхувала да дойда тук именно поради тази причина, сякаш то беше опорната скала в живота ми, първичното начало на всичко, което би трябвало да съм в момента. Историята на койота беше история на един оцелял вид. Бих могла да припозная себе си в него.

Тя ме наблюдаваше безшумно, вероятно не по-малко любопитна от мен, но в погледа ѝ нямаше нищо плашещо. (Напротив, по-скоро изпитах дълбоко спокойствие. Не бях сигурна дали бълбукането на потока, майчинската топлина на нощта, ароматът на смола и пръст или компанията на това същество ме бяха преследвали в сънищата ми. Но този момент тук беше идеалната противоотрова за живота, от който бях избягала преди седмица.

Внезапно магията бе разрушена от нечии стъпки, този път напълно реални и приближаващи все повече. Видях висок силует, много тъмен, за разлика от този на койота, напомнящ на човек точно толкова, колкото и койотът напомняше на куче. Извиках уплашено и щях да побягна, ако той не ме бе уловил за рамото.

— *Това съм аз, Емили!*

Джеймс? Но не, той беше в Ню Йорк и нямаше представа къде съм. Джеймс никога не би излязъл с такава набола брада и с толкова разрошена коса. Никога не би облякъл подобна раздрана риза, нито пък би допуснал да мирише толкова на пот като този непознат. Никога не би изглеждал като *дивак*.

Но въпреки че виждах, подушвах и усещах всичко това в тъмнината, дори и с надигащото се в гърдите ми раздразнение, в

гърления звук, който той издаде, имаше нещо прекалено познато, за да сбъркам.

— *Аз ти звънях!* — изкрещях гневно, но ако ме беше оставил объркана в града, тук направо ме *ужасяваше*. — Търсих те, но не ми отговори! Имахме уговорка, Джеймс. Толкова се притесних. — С всяка дума размахвах свободната си ръка, опитвайки се да го ударя.

Той се засмя и това беше единствената му реакция. Притисна гърба ми към ствола на едно дърво, пристъпи към мен и като улови лицето ми с длани, ме целуна грубо. „Съпротивлявай се, съпротивлявай се, съпротивлявай се“, казваше част от мен и за момент ми се стори, че не мога да си поема дъх. Но вкусът беше неговият, а начинът, по който се движеха жадните му устни, ми подсказваше, че желанието му е неутолимо.

Истината беше, че Джуд губеше с *километри* в тази надпревара. Страстта ми към Джеймс бе пламнала още в момента, в който го видях за първи път, докато седяхме напълно непознати през няколко реда в Конституционния съд. Още първата нощ се озовахме в леглото. Не го бях правила преди нито с Джуд, нито с когото и да било. Но тогава нещо щракна в съзнанието ми — нещо елементарно и първично, точно както в този момент, между тези дървета. И тогава знаех, че ще се получи. А сега?

Не можех да мисля, докато ме целуваше така, както не го беше правил от месеци насам. Бяхме правили любов по часовник и слагаме на първо място овулацията пред страстта, но този часовник тук не работеше. Сърцето ми все още биеше ускорено от преживения страх и шок, че човекът до мен беше *Джеймс*, и нямаше нищо друго освен желание, което се покачваше с всяко примигване на заслепените ми очи. Устните ми копнееха за неговите. Също като тялото ми, ако се съдеше по безумния начин, по който се вкопчих в дрехите му. Дланите му галеха гърдите ми, корема, влажното място между краката ми, нетърпеливо да го приеме. Когато влезе в мен, бях напълно готова и го притисках към себе си при всяко движение.

Изкрещях името му, убеждавайки сама себе си, че наистина е тук — прикрит под вида на този дивак, наказвайки ме може би, макар гневът му да бе отстъпил място на неутолимата нужда. Улови с ръка кичур коса, за да извърне лицето ми към неговото, но над всичко беше триенето на телата ни, от което из вените ми плъзваше топлина. Потта

му се смеси с моята, разнасяйки наоколо миризма, по-дива от всичко останало. Голотата ни подклаждаше огъня и макар кората на дървото да драскаше гърба ми, в болката имаше някаква еротика.

Може би страстта ни се дължеше на хилядите километри, които ни бяха разделяли толкова дълго, но причината сега нямаше значение. Джеймс се възползваше от правата си по най-елементарния начин и въпреки че си давах сметка, че това не решава нищо, дълбоко в себе си го приветствах. Този сексуален акт беше коренно противоположен на празнотата, която бях изпитвала.

Свършихме почти едновременно, а аз не преставах да шепна името му. Сигурно щях да се свлека на земята, разтопена от изживяното удоволствие, ако Джеймс не ме бе прихванал през кръста. Чувах учестеното му дишане в ухото си, усещах до себе си треперещото му, но все така силно тяло. Джеймс винаги действаше по план и ако тази вечер беше решил да запълни всичките ми сетива, беше успял.

Любихме се отново, този път на земята, като той лежеше по гръб в пръстта, обхванал гърдите ми с длани. Усещането беше различно, но не по-малко замайващо. Когато всичко приключи, и двамата бяхме плувнали в пот.

Не можех да говоря. Дори и да *можех* да мисля, което никак не ми се удаваше в момента, съществуваха твърде много въпроси, всеки един от които би могъл да разруши магията, затова се вкопчих в последните мълчаливи моменти, когато всичко помежду ни беше в синхрон.

След известно време отидохме до потока да се разхладим, после се облякохме. Все така безмълвна, аз го отведох обратно към „Ред Фокс“, но не правихме любов в стаята с изглед към звездите. Джеймс едва успя да легне, праметнал ръка през бедрото ми, и веднага заспа.

Гледах го, поразена от промяната във вида му. Винаги гладко обръснат, сега брадата му беше набола отпреди дни, което ми изглеждаше нелогично, ако беше ходил на работа. И вярно, че бях разрошила косата му с пръсти, докато се бяхме любили, но той се бе появил рошав още отпреди това. Така изглеждаше по-гъста, отколкото в града. А тялото му? Виждала го бях гол, но никога лъхашц на пот, проснат на земята, покрита с изгнили листа, наскред непознатата гора. Без дрехи там ми бе изглеждал прекалено силен.

Как ме беше открил? От всички въпроси, които нямах търпение да му задам, този беше първият. Но не исках да го будя само заради това, а когато най-сетне се размърда, аз бях задрямала, а и беше прекалено късно. Спомням си, че измърморих сънливо: *Трябва да поговорим*, след което всичко потъна в мрак. Когато се събудих, него вече го нямаше.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Повдигнах се в леглото, огледах се, но наоколо нямаше нищо, което да ми докаже, че наистина е бил тук. Сигурно щях да се усъмня, ако не беше тъпата болка в слабините ми.

Мобилният ми телефон показваше, че е девет часът. Уплашена, че съм се успала и съм пропуснала заминаването му, набрах номера му.

Вдигна още след първия сигнал.

— Ало? — разнесе се гърленият му, дрезгав глас.

От напрежение стиснах пръстите на краката си. Приседнах и ги пъхнах под себе си.

— Кажи ми, че си на долния етаж и пиеш кафе.

Последва кратка пауза, след което отвърна гузно:

— Не, не съм.

— Значи си на магистралата.

— От четири часа сутринта. Почти стигнах. Трябва да работя. — Вече никакво чувство за вина. Просто голи факти. Което отново върна наболелия проблем.

— Събота е. — Точно това, което *мразех* в живота ни. — Не заслужаваш ли малко почивка?

— Вече я използвах. Два дни, за да търся избягалата си съпруга.

Ако имаше намерение да ме накара да се почувствам *виновна*, нямаше да му се получи.

— Не са ти били необходими два дни, за да стигнеш дотук.

— Дотам не. Но първо пробвах на няколко други места.

— Какви?

— Ами такива, свързани с миналото ти.

Като Джордж? Акадия? И двете бяха места от детските ми ваканции, когато семейството ми беше цяло и щастливо. Джеймс беше слушал много истории за онези пътешествия, защото ние от фамилията Скот пазехме добрите спомени.

— И как стигна дотук? Никога не съм споменавала за Бел Вели.

— Не си — каза той замислено. — Вече говорихме за това.

— Но откъде научи *името* на това място.

Джеймс се позабави с отговора си, а после неохотно, сякаш признаваше нещо, с което не се гордееше особено, отвърна:

— Ти често сънуваш, скъпа. И говориш в съня си.

Затаих дъх.

— За какво? За какво съм говорила?

— За койоти. И за някакъв младеж на име Джуд.

Аз мълчах гузно. Накрая казах:

— Никога не си ми задавал въпроси.

— Просто реших, че щом си премълчала нещо, значи не си искала да го знам. Затова и не тръгнах нататък от самото начало. Всички се самозаблуждаваме понякога. Повтаряме си, че всичко е наред, когато съвсем не е така.

Това беше моят непроницаем Джеймс, явно все още жив, макар и преминал през мелницата на всекидневния ни живот. Значи имаше някаква надежда.

— Не бива да се плашиш от Бел Вели — уверих го меко.

— Дори и от Джуд?

— Най-малко от него.

Мразех мобилните телефони. Ако можех да видя помръкналото му лице, може би щях да бъда подготвена за гнева му. Вместо това чух резкия му глас, който ме срази:

— Намерих писмата, Емили. Бяха под матрака, където никога не бих се сетил да погледна, освен ако не бях толкова отчаян. Вече бях прегледал всички чекмеджета и се чувствах като истински негодник. Сигурно е означавал много за теб, щом си ги запазила. Но пощенските марки не бяха стари. Също като сънищата ти.

— Ако си ги прочел, значи знаеш, че през цялото време е бил в Аляска — възразих аз. Единственото писмо, в което споменаваше за връщането си, бях взела със себе си. — Не дойдох тук заради него.

— Какво е за теб тогава?

— Просто брат на моя съученичка от колежа. Говорила съм ти за Вики Бел.

— Но не си споменавала, че има брат.

— Защото историята свърши зле. Той ми изневеряваше и аз заминах. Това е всичко.

— Не е, щом продължава да спохожда сънищата ти.

— Не става въпрос за него, а за *койота*. Просто Джуд беше първият, който ми го показва.

— Значи съперникът ми е койот? Я не ме занасяй, Ем.

— Ти нямаш нищо общо. Животното е женско, а и тук става въпрос единствено за мен. За това да бъдеш див и свободен. Искам да кажа... — Опитвах се да смекча думите си. — Спомни си миналата нощ. Беше страхотно, нали.

Но той не ми позволи да сменя темата.

— Значи все още не искаш да говорим за Джуд.

— Той няма *никакво* значение, Джеймс. Връзката ми с него приключи много преди да те срещна.

— Колко дълго? Няколко дни? Два? Три? Оказва се, че съм те уловил в рикошет.

— Извинявай, но случвало ли ти се е да усетиш нещо, дори най-незначителен намек в първите дни от запознанството ни, че не съм изцяло обсебена от теб?

— От рикошет — повтори той. — Познавам те от десет години. Женени сме от седем и все още една огромна част от теб за мен остава непозната.

— Кога сме *говорили* откровенно за себе си? — извиках аз.

— Случвало се е. Ти имаше много възможности. По дяволите, Емили, знаех, че не си светица. Нито пък аз бях светец. Естествено, че преди мен си била с друг и нямаше да имам нищо против, ако не бях научил за това по този начин. — Той изруга гневно. — Вчера седях в колата си и чаках да те видя с него. Последвах те в гората, защото смятах, че имате уговорена среща.

Налагаше се да се смиря, но само по този въпрос. Нещо липсваше. Колкото повече мислех за това, толкова по-важно ми се струваше то. Никога не съм сънувала Джуд. Койотите — да. Но не и бившия си любовник, още по-малко пък бях споменавала името му или това на града.

— Да не би да си наел детектив? — Не беше изключено заради момчето в черния джип да го бях пропуснала.

— Не. — Гневът му внезапно изчезна и тонът му се смекчи. — За бога, Ем — въздъхна раздражено, — какво значение има как съм те открил? Важното е, че успях. Не ти ли хареса снощи?

— О, във *възторг* съм, но това беше само половината от нощта. Ние така и не поговорихме.

— Поне осъществихме някакъв контакт.

— Но не *поговорихме*. А е наложително, Джеймс.

— Повече никакви телефонни „срещи“ — отсече той, но в гласа му се прокрадна нотка на молба: — Върни се. Имам нужда от теб.

Почти успя да ме убеди. Спомних си разрошената му коса и брадясалото лице. Представих си как беше карал дотук два дни, беше ме търсил, беше се притеснявал, беше се страхувал, че ще ме завари с мъжа, за когото никога не му бях споменавала. И се беше чувствал самотен. А сега изтощен пътуваше обратно, за да се върне на работа.

Чувствата му имаха за мен по-голямо значение, отколкото ми се искаше. Но не можех да изживея своя живот заради него. Не можех да се върна само защото той го искаше. Трябваше да го поискам аз. А аз не исках. Засега.

Очевидно мълчанието ми му беше подсказало това, защото накрая каза примирено:

— Е, поне знам къде си. Пази се, миличка. — И прекъсна връзката.

От обръщението му пулсът ми се ускори. Останала съвсем без дъх, натиснах бутона за повторно избиране.

Джеймс не вдигна. Което може би беше по-добре. Защото сигурно щях да се предам, а това щеше да бъде провал. Въпреки твърдението на Вики, че съм по-дръзката от двете ни, бях преживяла десет години, следвайки една и съща линия. Ако бунтът ми имаше някакъв смисъл, той щеше да изчезне в момента, в който се върнех.

— Той е бил *тук*? — стреснато попита Вики. Беше в кухнята и приключваше закуската си, състояща се от кифлички с масло.

Присъединих се към нея на масата и я погледнах право в очите.

— За бързо. Ти ли ми каза къде съм, Вики Бел?

Тя се отдръпна ужасена.

— Аз? Няма начин. Твоят брак си е *твоя* работа. За нищо на света не бих се намесила. Кога дойде?

Познавах приятелката си. Ако ме лъжеше, щеше да се върти неспокойно на мястото си или да примигва с очи. Но тя изглеждаше

заинтригувана, може би малко развълнувана, но нищо повече.

— По някое време вчера. — „Седях в колата и чаках.“ — Боже мой! — Осени ме внезапно прозрение. — Трябва да е била синята кола, която видях. Мислех, че е бодигардът на Лий. — Днес беше изчезнала. — Тя почива ли този уикенд?

— Не. Работи през всичките дни. Подстригала е косата си. Ще дойде всеки момент.

— Нямам никакви новини — казах, сякаш се извинявах. — С Джеймс така и не успяхме да поговорим.

Вики се изкикоти.

— Какво е толкова смешно?

— Мога да си представя. Затова лицето ти е издраскано като от мустаци.

От слънцето е, бих могла да кажа. Но гърдите ми също бяха зачервени. Не че можеше да ги види. Но нямаше смисъл да отричам. Джеймс беше мой съпруг. Какво би могла да си помисли, че сме правили след едноседмична раздяла?

— Изчерви ли се? — сладниково попита Вики и подпря кокетно брадичка на ръката си.

Изсумтах и станах да си наля кафе, за да печеля време, тъй като бях наясно, че тя чака. Жените обичат да говорят за секс, когато излезе такава възможност, а аз й имах пълно доверие.

— Обикновено гладко ли се бръсне? — попита тя, щом седнах отново.

Криейки се зад надигащата се от чашата пара, отпих бавно, преди да я оставя на масата.

— Не се е бръснал от два дни. Толкова са му били необходими да ме проследи дотук. Беше... — Замислих се, търсейки най-точните думи. — Различен, и не само заради наболата брада. Не се беше къпал...

Вики смръщи нос.

— Не, не. Всъщност беше невероятно. Сурово. *Истинско*. — Описах цялото си пътешествие из гората, което беше част от преживяването. — Непрекъснато чувах разни шумове зад себе си, но не можех да го видя, а сред дърветата има всякакви звуци. И така, седях си и наблюдавах моя койот...

— Твоя *койот*! — уплашено извика Вики.

Нямах намерение да ѝ казвам. За Джеймс — да, но не и за койота. Той си беше само мой. Внезапно изпитах необходимост да го защита.

— Тя избяга. Не съм сигурна дали Джеймс успя да я види, нито дали бе чакал достатъчно дълго, за да се увери, че не съм с друг мъж. В началото дори не повярвах, че е той. Изглеждаше като *дивак*, — но тонът ми подсказваше, че това не ми е било неприятно.

— Мъжът ти ревнува — заключи Вики. — Взема си два дни отпуск, за да те открие, проследява те в гората, носи те на ръце дотук, а след това пътува шест часа, за да се върне в града. Абсолютна романтика.

— По-скоро е малко налудничаво — поправих я аз, като пропуснах „носи те на ръце“, което наистина звучеше добре, но беше прекалено мелодраматично.

Вики направи неочакван обрат.

— Надявам се, че си се съпротивлявала.

— Да се съпротивлявам на Джеймс? Защо?

— Защото си имала основателна причина да избягаш, а една силна жена никога не се предава просто така.

— Е, не бях съвсем покорна — казах, усещайки, че отново се изчервявам, но как да си припомня изминалата нощ, без да се изчервя?

— Какво му каза за Джуд?

— Че между нас отдавна всичко е приключило.

— Все пак ще се тормози, като знае, че другият е тук.

Понечих да ѝ отговоря, но замълчах.

— О, боже. Значи си му спестила тази част от истината? Как можа, Емили? Та това е най-важното.

— Не и по отношение на собствените ми чувства.

— Но ти все още изпитваш нещо към Джуд. Сама ми го каза.

— Там няма романтика. Никакво *сексуално* привличане. Само духовно.

Вики се облегна на стола.

— Все пак трябва да му кажеш.

— Не мога — възразих аз. — Той иска да се върна в Ню Йорк, но още не съм готова за това. Ако разбере, че Джуд е тук, ще започне да настоява.

— Рано или късно ще узнае.

— Както е научил, че Джуд е от Бел Вели? — Бях озадачена. — Как е *разбрал* наистина?

Джеймс не ми отговори на този въпрос. Докато малко по-късно ѝ помагах да почисти стаята с прахосмукачка, която пречеше на разговора ни, аз размишлявах върху това. Все още бях убедена, че никога не съм споменавала името на Джуд в сънищата си. Не той беше причината да се влюбя в съпруга си, а колкото до юридическия факултет, бях приета там дълго преди случилото се между мен и Джуд. Не си спомням да съм мислила за него, докато казвам „да“ на Джеймс, когато подписвах договора си с „Лейн Лавиш“, нито когато купувах мобилните си телефони, всеки следващ от по-висок клас. Не бих могла да стоваря вината за всички тези неща върху Джуд. Бях паднала зад борда сама.

Единственото нещо, което знаех със сигурност, беше, че тази сутрин се чувствах много по-добре. Дали се дължеше на секса? На новото потвърждение на онова, което бяхме правили с Джеймс и бихме могли да направим отново? Или просто на факта, че се бе притеснил достатъчно, за да дойде?

Каквато и да беше причината, продължавах да се чудя как беше разбрал за Джуд. Можеха да му кажат само трима души. Но нямах намерение да започна да звъня на заподозрените, защото това щеше да ме въввлече в други дискусии, а аз исках да се съсредоточа върху Джеймс.

Отидох до „Убежището“. През почивните дни навсякъде гъмжеше от доброволци, затова успях да се промъкна покрай пропуска незабелязано и щом стигнах до рехабилитационния център, моето треперещо котенце веднага ме намери. Тъй като очевидно беше гладна, нахраних я от ръката си, но тя яде малко и ми изглеждаше по-крехка от всякога. Убеждавах се, че си въобразявам и че всяко животинче би изглеждало дребничко в сравнение с едрия хитрец Мейн, който се умилкваше около мен без един крак, но много жизнен. Въпреки това се притесних. Ако някой от постоянните служители беше наоколо, щях да го разпитам, но всички се възползваха от възможността да си отдъхнат, оставяйки ежедневните грижи на доброволците. Някои се отбиваха за малко, преди да отпътуват за Конкорд или Портсмут. Други отиваха другаде, но също отскачаха да нагледат питомците си.

В момента, в който бях решила да си почина малко, имаше достатъчно от тях, затова се отпуснах до стената с Прешъс в скута, извадих телефона и отново набрах номера на Джеймс. На индикатора за обхват имаше четири чертички, затова бях сигурна, че връзката може да се осъществи. Значи той просто не вдигаше.

Нямах право да му се сърдя. Въпреки това бях обидена. Знаех, че работи много. Но исках да му остава достатъчно време, за да мисли и за мен.

Никакви телефони, казах му аз, когато избягах. Мое правило. И това беше неговото отмъщение.

Или пък той беше получил онова, което желаше, и се чувстваше удовлетворен. Или беше твърде уморен, за да разговаря с мен. Или спеше, подпрял глава върху бюрото си.

Но най-вероятно работеше, помислих си примирено, като се опитваше да навакса платените часове, които беше пропилял, преследвайки ме. Чудех се дали наистина изпитва удоволствие от правото. Напоследък не му бях задавала този въпрос. Обичайно разговорите ни се въртяха около оплакванията — кой не е изпълнил своята част от договора; партньор, обвиняващ не когото трябва; клиент, чието чувство за справедливост се свеждаше до сумата, която беше готов да плати. От години не бях изпитвала удоволствие от работата си. „Лейн Лавиш“ изобщо не ми липсваше. Но правото — определено. След като поседях с котенцето известно време, галейки го по главата, докато спеше, аз го сложих внимателно в застланото с дебело одеяло легло и се върнах в „Ред Фокс“. Използвах личния компютър на Вики, който беше претъпкан с цветни книжки и различни игри, за да прегледам пощата си и да изпратя съобщение на Джеймс.

Кръстих го *Правен въпрос* с надеждата, че няма да пропусне да го прочете.

„Здравей, започваше писмото. Как си? Исках да си поговорим, но ти не вдигаш телефона си. Не те обвинявам. Аз от доста време клатя лодката. Повярвай ми, на мен също ми е много трудно.“

Направих кратка пауза. Самосъжалението беше неуместно. Изтрих последното изречение и продължих:

„Зная, че те нараних, за което много съжалявам. Щях да ти го кажа лично, ако не беше заминал толкова бързо.“

Опа, не биваше да бъда толкова критична. Пак изтрих и написах:

„Щях да ти го кажа лично, ако разполагах с повече време. Няма да забравя онова, което правихме междуременно, но наистина е необходимо да поговорим. Съзнанието ми се прояснява. Започвам да разбирам сама себе си все по-ясно, но това не означава нищо, щом не мога да го споделя с теб.“

Пръстите ми застигнаха над клавиатурата. *Правен въпрос.* Това беше единственото, което бях планирала да му напиша, без да се съобразявам с чувствата си. Не бях ли проклела машините като основно препятствие пред общуването? Не беше ли бунтът ми именно срещу дистанционната близост?

Но технологията не отстъпваше. Само щеше да става по-бърза, по-лесна, по-достъпна. И сега пред нас стоеше само една истина. За мен и Джеймс тя опираше до един-единствен имейл.

Впрочем дали изпращането на съкровения ми мисли по електронната поща беше същото като ръчно написаното писмо, изпратено от баба ми до моя дядо, докато се бе сражавал в Корея? Разговорът лице в лице със сигурност беше за предпочитане, но невинаги бе възможен.

Това, че в момента използвах компютъра, беше нещо като отстъпление пред рутината, или поне така си мислех, докато изписвах мислите си върху екрана на монитора.

Трябваше да стигна до същността. Търпението на Джеймс също си имаше граници, а аз трябваше да направя онова, което бях обещала на Лий.

Затога написах:

„Оказах се в ситуация, в която имам нужда от съвет. Става въпрос за една от работничките в къщата за гости на Вики. Много мила жена, която прави невероятни бисквити, но за семейството на покойния и съпруг тя е никоя и по тази причина се стараят да я прецакат по всички възможни начини. Непосредственият проблем е физическа заплаха, но по-големият всъщност са финансовите интереси.“

На това място спях. Знаех какво ще си помисли Джеймс.

„Не се притеснявай, продължих нататък. Не съм започнала постоянна работа тук. В «Лейн Лавиш» все още пазят мястото ми.“

Не споменах дали продължавам да го искам. Това само още повече щеше да го обърка.

Онзи Джеймс, в когото навремето се бях влюбила, имаше отношение към незначителните хора и дори част от него да бе изчезнала, не би останал равнодушен към един заплетен случай. Миналата година беше работил по противоречия в семейна корпорация и макар нещата в крайна сметка да стигнаха до съда, бе приел делото присърце. В сравнение Лий не беше нищо интересно, но не и по-различно.

„Тя се крие тук — продължавах да пиша — и може би точно заради това се чувствам толкова ангажирана, но са я разкрили и нещата не отиват на добре.“

Описах накратко ситуацията — как една обикновена барманка с криминално досие се бе превърнала в наследница, източването на

попечителските фондове, заплахите и възможностите за разрешаването на казуса, които бяхме обсъждали в кухнята с Вики и Лий.

„В случая не става въпрос за пари, заключих накрая. Има роднини, които могат да платят, но проблемът е в юрисдикцията. Ти си по-запознат от мен с правото в Масачузетс, освен това имаш връзки. Смяташ ли, че Шоп Александър би могъл да се справи? Или някой друг от неговата кантора?“

Направих кратка пауза, за да реша как да приключа. После написах:

„Знам, че искам прекалено много, Джеймс. Може би все още си ми много ядосан, за да се заемеш с това. Но ние често си говорехме, че искаме да помагаме на онеправданите, а в това отношение си много по-добър от мен.“

Отново се сетих за университета, припомних си многообещаващия Джеймс и това, в което се беше превърнал, и се питах дали подобно на мен не виждаше нещата единствено в интерес на работата си. Надявах се, че другото все още съществува, макар и скрито някъде дълбоко в него.

Постоянно си мисля за подобни хипотетични казуси. Защо имам усещането, че някои от най-добрите ми случаи са се провалили?

Подпрях длани на ръба на бюрото и въздъгнах. Представих си го как чете тези редове и написах:

„Виждам как разтъркваш с ръка челото си и си мислиш, че нямаш време за глупостите ми, защото трябва да работиш сериозно. Но може би ще измислиш нещо,

което ще помогне на приятелката ми. Ако ти хрумне някоя идея, ще ми пишеш, нали?“

Ръцете ми бяха на клавиатурата. Искаше ми се да му напиша *обичам те*, но се опасявах да не си помисли, че го казвам само защото искам нещо от него. И вместо това продължих не без разкаяние:

„Ще оставя телефона си включен.“

Този проблем имаше два аспекта. Първо, след като Джеймс не отговаряше на обажданията ми, аз се почувствах обезкуражена. Повтарях си, че е на работа само от два дни и не би могъл да зареже задълженията си заради мен, а и нито един правен казус не можеше да бъде отнесен вкъщи за домашна работа през почивните дни. Опитвах се да си внуша, че Шон може да не е в офиса, да е напуснал фирмата или просто да не вдига мобилния си телефон. И че нямаше нищо лошо в това Джеймс да ми отговори по-късно днес или дори утре. Другият беше, че след като оставих телефона си включен, прочетох няколко кратки съобщения. Майка ми пишеше, че иска да говори с мен, баща ми твърдеше, че съм постъпила безотговорно и съм разстроила мама... Положителното беше, че сестра ми бе написала няколко съчувствени думи, с които ми обясняваше колко ми завижда за куража, докато Теса, колежката от съседната кабинка, заявяваше, че много ѝ липсвам.

И накрая това от Уолтър.

„Имам добра новина, Емили. Беше предадена от един от своите колеги, който беше толкова разгневен, задето съм ти дал четири седмици отпуск, че се е оплакал на един от високопоставените ни юридически партньори. Опитах се да изиграя картата на съчувствието, но номерът ми не мина. Кажи ми, че ходиш на някаква терапия. Убеди ме, че разсъждаваш трезво и ще бъдеш зад бюрото си в понеделник сутринта. Кажи каквото и да е. Обеща да поддържа връзка, но не си ми се обадила нито веднъж.“

„Щом ти наруши обещанието си, аз имам правото да направя същото.“

Съжалих, че го прочетох. Ръцете ми внезапно се схванаха, в ушите ми забръмчаха различни шумове. В този момент Уолтър Бърбридж въплъщаваше всичко онова, което мразех в работата си. Опитвах се да не мисля за това, но въпреки оставащите ми три седмици отпуск продължавах да виждам думите, написани от него. „Щом ти наруши обещанието си, аз имам правото да направя същото.“ Заплахата висеше като буреносен облак върху синьото лятно небе.

В отчаян опит да го изхвърля от главата си реших да се разходя из гората. Вече нямаше от какво да се страхувам. Досега нито ме беше ухапала катеричка, нито ме беше нападал лос. Не бях пленявана от Джуд, а от Джеймс, който беше страстен и истински. Мисълта, че беше изминал този път, а после се бяхме върнали по него заедно, му придаваше друго очарование. Освен това ми хрумна, че онова, от което се бях плашила преди, беше съблазънта, а вече я бях преживяла. Всичко беше в миналото.

Да не говорим, че беше посред бял ден. Минах през папратите по дължината на гранитната стена, която ми служеше като ориентир. И внезапно там забелязах змия. Лежеше на пътеката и се приличаше на слънце. Мразя змиите. С чувство на отвращение застинах на мястото си.

Беше най-обикновен смок. Откъде знаех? От Джуд. Всеки път, когато се натъквахме на такъв, той го развяваше пред лицето ми, което беше неговият начин да ме дразни... или да ме научи на нещо, както той предпочиташе да го нарича. Първото, което усвоих, беше да не правя резки движения.

Вече знаех, че смоците са безобидни, затова минах покрай него и го оставих на спокойствие върху скалата. Стигнах потока, като следвах ромона. Въздухът не беше толкова влажен, колкото предишната вечер, поради което и небето беше по-ясно, но докато стигна до мястото, където бях видяла моя койот, вече бях обляна в пот.

Тя не беше там. Нямаше смисъл да оглеждам района. Не я усещах, не чувствах миризмата ѝ. Докато стоях на малката скала само на няколко сантиметра от водата, лещанки се стрелкаха бързо,

хвърляха сребристи отблясъци и изчезваха по течението. Коленичих, за да потопя ръката си в ледените струи, и си припомних как двамата с Джеймс се бяхме къпали тук. Погледът ми се плъзна към бора, на който се бяхме опрели, после към отъпканата пръст около него. Игличките бяха разровени, точно както би трябвало да изглеждат измачканите чаршафи в леглото. Лицето ми пламна, аз се усмихнах на спомена и се завъртях на пети.

Тръгнах обратно. Ослушвах се, но не бях сигурна, че ще чуя нещо. Тя щеше да се движи съвсем безшумно между дърветата и дори най-малкият звук щеше да бъде погълнат от бълбукането на потока. Вече усещах миризмата ѝ, която се смесваше с аромата на борова смола. В този момент вдигнах очи.

Не стоеше на самия бряг, а на няколко сантиметра над него и се вираше в мен от скалата. Стоеше в цял ръст под ослепителната слънчева светлина и изглеждаше невероятна. Козината ѝ беше в бяло и сиво, предните ѝ крака и муцуната — в наситения кремав цвят, който ме бе впечатлил и предишната нощ. Сега забелязвах и прасковения оттенък на горната част на главата ѝ, докосващ ушите и гъстите снопчета козина на врата.

Винаги бях смятала, че койотите са нощни животни, тъй като воят им се чуваше единствено по това време. Не е вярно, уверяваше ме Джуд. Те сноват наоколо през целия ден, но се опасяват, че могат да бъдат забелязани, затова се крият. Тъмнината беше единственото време, когато можеха да огласят шумно присъствието си, без да привлекат нежелано внимание. Да притичват под радара, беше единственият им начин да оцелеят.

И ето я сега, изправена пред мен в цял ръст. Имаше ми достатъчно доверие, че няма да вдигна пушка и да стрелям в нея. В смисъл, че не се бе излегла по гръб на слънцето, а стоеше с невероятно големи, наострени уши. Дори ако се изправех, очите ѝ пак щяха да бъдат по-високо от моите. Но аз не ставах. Беше напрегната, докато носът ѝ душеше въздуха наоколо.

В един момент изпитах нереалното усещане, че Джеймс се беше върнал. Само че той не се движеше безшумно като койота. Този път не чувах пукота на счупени съчки зад гърба си.

Въпреки това долавях някакво движение в основата на скалата, на която беше застанала. Погледнах нататък, като очаквах да видя

обядът ѝ да се гърчи в краката ѝ. Но не, малкото същество приличаше на пухкава топчица, напомняща кучето на сестра ми, а след нея се появи втора, трета, накрая и четвърта.

Тя имаше малки. Искаше ми се да мисля, че ги бе довела, за да ми ги покаже, но се сетих, че леговището ѝ сигурно е наблизно.

Облегнах се на широкия дънер на бора и ги наблюдавах как си подхвърлят нещо. С известно закъснение разбрах, че съм била наполовина права. Играеха си с дребна катеричка, макар да не бях сигурна дали ще я изядат за обяд, или не.

За моя огромна изненада катеричката побягна. Смятах, че дори малките да не я искат, майка им щеше да се възползва от нея. Но тя продължаваше да гледа едновременно към мен и към тях с очи, изпълнени с гордост.

Хрумна ми, че койотът беше прекалено див, за да може да изпитва гордост, че си фантазирам за мислите, които разчитам в тези приковани към мен очи и наострени уши, само защото имам нужда да усетя някаква връзка с гората. По-скоро тя разчиташе неутолимия ми копнеж да имам дете в сълзите ми.

В следващия момент си напомних, че койотът е диво животно и това, което приемам за гордост, би могло да е предупреждение. „Ако направиш дори крачка към малките ми, казваше позата ѝ, ще се хвърля върху теб.“

По-важното беше, че дори да имах *нужда* от връзка с гората, не можех да си обясня защо. Може би поради същата причина, която караше хората да гледат „Анимал планет“?

Бягство. Затова го гледаме. Поведението на животните е елементарно. То ни връща към по-простите времена.

В такъв случай може би бягството беше причината да съм толкова привлечена от тази гора, която беше пълна противоположност на мястото, откъдето идвах, и в случая нямах предвид само Ню Йорк. Допреди десет години това беше Ню Хевън, далеч не толкова голям, но също толкова претъпкан със сновящи наоколо студенти и стаи с по няколко съквартирантки. Въпреки че прекарвах по-голямата част от времето си в квартирата на Джеймс, градът ме задушаваше.

Гората беше девствена. Беше същата, каквато е била преди хиляди години, и в този смисъл вдъхваше сигурност и спокойствие.

Тук се радвах на усамотение, каквото не бих могла да намеря никъде другаде. Можех да мисля трезво. Да дишам с пълни гърди.

Останах до дървото известно време и наблюдавах как малките на койота се борят помежду си. От време на време някое от тях ме забелязваше, вероятно надушило миризмата, и улавяше погледа ми за няколко секунди, преди да се върне към играта. Тогава ми хрумна, че майка им сигурно им даваше лош урок, като ми позволяваше да стоя толкова близо до тях. Хората бяха нещо, от което трябваше да ги научи да се страхуват.

Но не и от мен. Готова съм да се закълна, че тя знаеше, че никога не бих ги наранила. Тя долавяше чувствата ми, може би дори завистта, която изпитвах. Видях четири малки. Според Джуд женската раждаше около шест, а понякога броят им можел да стигне и единайсет.

Уха!

Усмихнах се. Четири бяха достатъчно. Аз бих се задоволила и с едно. При тази мисъл почувствах силна болка дълбоко в себе си. Не изпитвах същия копнеж по правото. Липсваше ми интелектуалното предизвикателство. Липсваше ми емоционалното задоволство да помогнеш на някого, който не може да си помогне сам. Но желанието за дете беше нещо съвсем различно. Не приличаше дори на чувствата ми към Джеймс.

„Здравей, Уолтър“ — написах, щом се върнах обратно в къщата за гости. „Съжалявам, но няма да си дойда и другата седмица. Вече се възстановявам, но това е дълъг процес. Благодаря ти за търпението.“

Изпратих съобщението и се отдалечих от компютъра на Вики.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джеймс ми писа късно през нощта в събота.

„Права си, пишеше той. В първия момент си помислих, че си решила да си откриеш практика там, но щом твърдиш, че нямаш такова намерение, ще ти повярвам. Изглежда, животът на твоята приятелка е доста объркан. Ха. Звучи познато. По отношение на детективите. Има нужда от такива, за да разберете кой ги е наел. Да, трябва ѝ независим финансов експерт. И да, необходимо е да потърси юридически съвет в Бостън. Конфликтът на интереси може да се окаже сериозен проблем. Не може да използва някого, който макар и отдалече да е свързан с управлението на попечителския фонд. Дай ми името ѝ и името на семейната корпорация и ще проверя всичко с помощта на Шон. Ако прояви интерес, може и да се съгласи да ѝ помогне. А какви са тия прехвалени бисквити, които тя прави?“

Когато попитах Лий в неделя сутринта, тя ми каза, че фамилното ѝ име е Бейкър^[1].

Пекарка, която се казва Бейкър?

Обясних ѝ конфиденциалните отношения между адвокат и клиент и я уверих в съпричастността на Джеймс към историята ѝ, но след като се бе чувствала безпомощна толкова дълго време, тя беше настроена скептично. Беше избягала, за да се скрие, и да, в крайна сметка я бяха открили. Но с всеки нов човек, с когото се запознаваше, нарастваше и шансът ѝ да се измъкне. След като бе влизала в затвора, пребледняваше дори при най-малкия намек, че би могла да се върне обратно там и честно казано, не можех да ѝ гарантирам, че след като семейството на покойния ѝ съпруг разбере, че има намерение да се

бори, нямаше да стане настъпателно. Дали щяха да търсят публичност, щом обвиненията бяха най-силният им коз? Ако бяха достатъчно арогантни, със сигурност. Единственото, което можех да ѝ обещавам, беше, че няма да бъде сама.

Струваше ми доста усилия да я убедя, но накрая се предаде. Доволна от тази малка победа, изпратих всичката информация, която получих от нея, на Джеймс и добавих:

„От овесено брашно и шоколад, но шоколадовите с фъстъци са най-хубави.“

Просто те бяха любимите му.

Амелия пристигна на закуска с Джуд, който изглеждаше, сякаш току-що бе станал от леглото. Не се беше бръснал, дори не си беше направил труда да се срещне.

Изглеждаше невероятно. Толкова невероятно, колкото и Брет Фавр^[2].

Само че аз не исках да спя с Брет Фавр, точно както не исках да си лягам и с Джуд Бел, въпреки че той ме гледеше, сякаш това беше единственото ми желание. Все едно си спомнях какво беше усещането да се събуждам до него и трябваше да го ревнувам от непознатата жена в Хановър. Или дори да преосмисля отказа си.

Което няхах намерение да правя. След като току-що се бях чула с Джеймс, се чувствах имунизирана.

Лий седна при нас. Косата ѝ беше все още сплъстена и спусната върху челото, но беше вдигната отстрани и отзад, което ми разкри, че освен всичко друго, беше изключително привлекателна жена. Мисълта, че намесата ми в нейния случай ѝ беше дала достатъчно увереност, ме караше да се чувствам много по-добре.

Още с първите си думи Амелия започна да защитава Лий. В отговор на колата, паркирана до парка, тя бе сложила нови ключалки на прозорците и вратите ѝ, съобщи не без известна гордост.

— Това е добре — окуражих я аз. — Да видим какво става със случая. Полицията разполага ли с някакви улики? Снимки, пръстови отпечатъци, отпечатъци от стъпки?

— Имат снимки на бележките, които пускаха в пощата, и на гадостите, нахвърляни на стълбите ѝ.

— Наричат се кучешки фъшкии — засмя се Джуд.

Майка му се усмихна.

— Но не и докато закусваме.

— Направиха ли нещо по въпроса? — попитах, като се опитвах да не обръщам внимание на Джуд, който продължаваше да ме наблюдава.

— Нищо, освен да ги приложат към делото — отвърна Амелия, но вече бе поела нещата в свои ръце, затова продължи делово: — Какво ще ни е необходимо?

— Например снимки на някой в действие. Лий трябва да разполага с камера, която да използва всеки път, когато забележи непознати наоколо, но ще ни е необходима и друга, която да се монтира на покрива на къщата. Естествено тя може да заснеме и притичващ елен, но дори един кадър с човек, който извършва нещо нежелано, ще е от полза за нас.

— Ще монтирам по една на предната и задната страна — обеща Амелия. — Разбрах, че съпругът ти е идвал тук?

— Да. Не остана дълго.

— Бих искала да се запозная с него следващия път.

— Аз също — подметна Джуд.

„А, не се и съмнявам“, казах си мислено. Представих си го как потупва приятелски Джеймс по гърба и двамата споделят впечатленията си от секса с мен. Вики се оказа права. Трябваше да кажа на съпруга си, че Джуд се е върнал, и да му обясня чувствата си — миналите и сегашните. Това щеше да бъде превантивен ход, защото някак си някъде той щеше да научи за миналото ми, а най-добре беше истината да дойде от мен.

— Но не мога да го направя по електронната поща — казах, щом двете с Вики останахме сами.

— А по телефона?

— Не мисля, че е подходящо.

— Само че трябва да стане скоро. Видях как те гледа Джуд. Явно се готви за настъпление.

— Но защо отново аз?

— Защото не се хвърли веднага в обятията му. Ами ако *той* се обади на Джеймс? Струва си дори да се върнеш в Ню Йорк, за да му разкажеш.

— Не мога.

— Дори за кратко? Като неговото посещение тук?

Изглеждаше просто — карам дотам, разказвам на Джеймс за Джуд, правя любов с него, за да го уверя, че той е този, когото обичам, и се връщам обратно.

Обмислях тази възможност, докато помагах на Вики да почисти бюфета в салона. Но се опасявах, че стигна ли веднъж дотам, няма да намеря кураж да си тръгна отново, че Джеймс няма да ме пусне, разбрал най-сетне за Джуд, или че предишният ми живот пак ще ме вцепени и ще ме направи неспособна да мисля, докато следващата буря не ме накара да изпуша отново. Хрумна ми също, че сексът, особено ако е с манипулативна цел, би могъл да бъде като бомба със закъснител, която да взриви крехките ми взаимоотношения с Джеймс.

Сигурно щях да агонизирам така още дълго, ако не се бе появило нещо друго, което трябваше да обмисля. Лий си беше тръгнала и двете с Вики чистехме шкафовете в кухнята, когато на вратата се позвъни. Тя отиде да отвори. До мен достигаха развълнувани гласове, но миялната машина работеше и ми пречеше да различа думите. Но ясно чух всяка една, когато се върна и произнесе бодро:

— Виж кой е дошъл!

Зад нея стояха родителите ми.

Моите *родители*.

Колкото и абсурдно да беше, първото ми усещане беше на облекчение. Ако се бяха появили преди трийсетина минути, щяха да заварят тук Амелия и Джуд. А само допреди *пет* минути щяха да налетят на Лий.

Следващото чувство беше на вина. Клеър и Роджър Скот, разведени, но обединени от спасителната си мисия, бяха пътували два часа от Портланд, за да ме отведат у дома, или поне така мислеше в падението си малкото момиченце, все още останало в мен.

А третото беше уплахата. Не бях готова за тях.

Отворих уста, но не можех да изрека нито дума. Лутайки се между задоволството и страха, успях само да изтрия мокрите си ръце в първата попаднала ми кърпа. Двамата представляваха доста приятна

двойка — майка ми с бръчици около очите и кестенява коса, хваната отзад с жълта панделка, която сигурно бе запазила от някой подарък, и баща ми, почти плешив, но затова пък със забележително гладка кожа. Всеки от тях тежеше с около пет килограма повече, отколкото биха им препоръчали личните им лекари, но изглеждаха страхотно в дънки и тениски. Толкова познати. Толкова скъпи. И ми действаха успокояващо.

Преглътнах с усилие.

— Мамо, татко. Откъде знаете къде съм?

Знаех, че майка ми си имаше своите подозрения още от самото начало, но отговорът ѝ ме учуди:

— Джеймс ми се обади. Каза, че си добре, но исках да се уверя лично, а баща ти не пожела да стои настрана и ето ни тук.

— Джеймс ти се е *обадил*! — И е признал, че ме е проследил. За това действително беше нужен кураж.

— Той те обича, Емили — подхвана баща ми. — Разговарял е с майка ти няколко пъти.

Аха. Значи ето кой бил доносникът.

— Ти си му разказала за Бел Вели.

— Как бих могла да премълча? — риторично попита Клеър. — Преди това го изпратих на няколко други места, защото *наистина* не бях сигурна къде точно се намиращ, освен това обвинявах него за случилото се.

— Вината не е негова — намеси се баща ми. — Той е отговорен човек.

— А аз си мислех, че сме се разбрали по този въпрос, Роджър.

— С теб — да, но не и с Емили.

— После Джеймс се обади отново — продължи майка ми, напълно пренебрегвайки забележката на татко — и звучеше толкова уморен и притеснен, че се почувствах гузна. Знаех колко ти хареса това място през онова лято и по време на разговора ни си изпуснах нервите. — Спря точно преди да беше споменала Джуд и се обърна към Вики: — Изглеждаш *великолепно*. Майчинството ти се е отразило добре. Дъщеря ти тук ли е?

— Откъде знаеш, че има дъщеря? — попитах аз. Точно както и с Джуд, бях сигурна, че в сънищата си не съм споменавала Вики.

Майка ми погледна към снимката, оставена на страничната масичка до телефона.

— Това малко момиченце е одрало кожата на Вики Бел.

С повдигнати вежди се обърна към Вики, която обясни:

— Баща ѝ я заведе в „Убежището“. Тя обожава котките.

Внезапно ме обзе въодушевление.

— Искаш ли една? Има едно специално, с невралгични проблеми. Не ѝ е необходимо много място. Мисля, че ще я харесаш.

Ала Вики вече клатеше глава.

— Лично аз бих го направила дори без да се замисля. Шарлот ще е във възторг, ала не всички гости посещават „Убежището“. За онези, които страдат от алергии, наоколо не трябва да има животни.

— Да не би да очакваш друго дете? — обърна се майка ми към Вики. Беше удивително, защото почти не ѝ личеше, но Клеър имаше шесто чувство по отношение на майчинството. Никога не ме беше питала дали съм бременна. Щеше да го усети.

— Позна — отвърна приятелката ми. — Но вие сигурно имате много да си кажете. Искате ли да се усамотите?

— О, не — възрази майка ми, оглеждайки кухнята. — Тази стая ме привлича. Типична провинциална атмосфера. Шкафовете дъбови ли са?

— Да — потвърди Вики. — И са съвсем оригинални.

Типично за мама беше да оцени нещо, което аз приемах като даденост. Тя беше човек на детайлите. Бях смятала и себе си за такава, докато животът ми не се бе наситил дотолкова с тях, че бях престанала да ги забелязвам.

— Но печката не е — чух я да казва.

— Не. Считаше се за произведение на изкуството поне допреди четири години.

— Е, все още е. А и тази маса. — Прекара ръка по гладкото дърво. — Създава усещане за топлина. — Издърпа един стол и сияеща седна на него. — С удоволствие бих изпила чаша кафе. Всъщност мога да си го приготвя и сама. — Понечи да стане, но аз я спрях.

— Аз ще ти направя.

— И може би нещо за хапване? Баща ти е гладен.

— Не, майка ти е гладна — възрази татко, но не много убедително.

Бях благодарна, че има с какво да се заема. Докато Вики правеше обичайната неделна обиколка, стъкмих няколко сандвича с онова, което бе останало в хладилника.

— Впечатлена съм — отбеляза майка ми, когато поставих чиниите пред тях.

— Недей. Претоплянето е моят специалитет.

— А аз си мислех, че специалността ти е корпоративно право — вметна баща ми. — Наистина ли смяташ да се откажеш от него заради... какъвто и да е този мъж?

Останах втрещена в него, преди да извия очи към тавана.

— Толкова си далече от истината, че направо ме смайваш. Казва се Джуд и онова, което става с мен, няма нищо общо с него.

С вилица и нож в ръка, баща ми подпря лакти върху масата.

— Я стига, миличка. Знам как стават тези неща. Омъжваш се, всичко е великолепно, после рутината те поглъща и започваш да придаваш на миналото несъществуваща романтика.

— С мен не стана така — възрази майка ми.

— Сега не говорим за теб, Клеър. Става въпрос за Емили.

— И с мен не се случи — уверих го аз. — Просто претеглих онова, което имах в Ню Йорк, и реших, че ще е по-добре да се откъсна от него за известно време.

— Аха — измърмори баща ми и хапна няколко хапки, докато двете с мама си разменихме многозначителни погледи. Не бях напълно сигурна дали е на моя страна, имайки предвид подозрителното ѝ отношение към Джеймс. Но ми беше приятно, че е до мен.

Татко остави вилицата.

— Каза ни, че си влюбена, но така и не пожела да ни запознаеш с него. Знаела си, че ще го намразя веднага, защото не иска да замине оттук.

— Ти пък откъде знаеш?

— Ами нали се е върнал. Животът тук не предлага кой знае какви възможности.

Почувствах се обидена.

— Чувал ли си някога за „Убежището“ в Бел Вели? Джуд движи всичко. Обикаля из целия свят, за да го поддържа. — Това беше чисто теоретично, защото напоследък той пътуваше единствено заради собственото си удоволствие. Но татко нямаше право да подценява

града, за който почти нищо не знаеше. — Колкото до това място, то има своята история в предлагането на пристан на хора, които не искат да се носят по течението, което, ако трябва да съм откровена, в момента се отнася и за мен.

— А течението е Джеймс.

— Не, означава куражът да бъдеш себе си — извиках аз.

— Което пак опира до Джеймс — настоя той. — Ти го напусна. Това беше огромна грешка, Емили. Съпругът ти е най-ценното нещо, което си имала. Той те държеше в правия път.

— Искаш да кажеш, че сама не бих се справила?

— Не, най-малко пък сега. *Погледни* се само.

Направих го. Първо огледах късата рокля, която бях облякла за закуската, после ръцете си, спокойно отпуснати в скута ми.

— От месеци не съм изглеждала по-добре.

— Права е, Роджър.

— Съвсем естествено е да заставаш на нейна страна, Клеър. Ти също никога не си искала да работиш.

— Това не е вярно, татко. Тя изпълняваше прекрасно задълженията си като майка. Е, може би аз искам да правя същото. Може би искам да имам деца и да си стоя у дома с тях.

— Само че имаш и *кариера* — възрази той. — Каква ще е *ползата* да се откажеш от нея?

— Тя е нещо, с което да се занимавам, преди да се появят децата, и към което да се върна, когато тръгнат на училище.

Баща ми изсумтя презрително.

— Криворазбраният майчински инстинкт. Наистина ли искаш това?

— Да.

— И ще пропилиеш целия си потенциал?

— Потенциал за какво? На адвокат? А потенциалът ми на майка? На приятел? На *човешко* същество?

Той вдигна вилицата към мен.

— Пропусна този на съпруга. — Приборът набоде парченце наденица, което бързо изчезна в устата му.

Майка ми го изгледа сърдито.

— Толкова си назадничав, Роджър.

— Така беше в моя свят.

— Което обяснява защо вече не живея в него — отсече тя, стана и напусна стаята.

Седяхме мълчаливо, докато татко се хранеше. Долях и на двама ни кафе. Накрая той остави вилицата. Очевидно обмисляше какво да ми каже, когато мама се върна.

— Мисля, че няма да е зле да се поразходим — отбеляза тя. — Имам нужда от свеж въздух.

Баща ми с готовност се съгласи. Изпратих ги навън, изчистих кухнята, а по-късно ги открих в универсалния магазин. Мама продължаваше да разглежда, въпреки че кошницата ѝ вече беше пълна с кухненски принадлежности, свещи и сирене. Присъединих се към нея за няколко минути, после я оставих да плати и тръгнах да търся татко. Намерих го на пейката пред вратата и седнах до него.

— Тук наистина е много спокойно — каза той, загледан към парка.

— Каквото и да се случва в момента — опитах се да го уверя, — никога няма да напусна Джеймс. Ние се обичаме.

— Също както ние с майка ти, само дето не можем да живеем заедно. Натъжава ме мисълта, че си го научила от нас. За теб исках нещо по-добро.

— Знам.

— Имах мечти за теб.

— Но това бяха *твоите* мечти за *моя* живот.

— Мислех, че ги споделяш. — Очите му срещнаха моите открито. — Кога нещата се промениха?

— В петък преди една седмица, когато осъзнах, че вече не ме устройват.

— Просто си била уморена. Не си го мислила наистина.

— Сега съм отпочинала и продължавам да го мисля. Това си е моят живот, татко. Не твойт или на мама. Сама трябва да направя своя избор.

Погледът му отново се върна към зеленината на парка. Въздъхна дълбоко и поклати глава.

— Е, направи го! Но ако искаш благословията ми, не мога да ти я дам.

В този момент се появи мама и погледна часовника си. Същата вечер в болницата имаше благотворително събитие, което означаваше,

че трябва да си тръгват. Прегърнах ги и магнах на майка ми, когато се обърна да ме погледне, после продължих да магнам, докато колата им изчезна зад завоя. Баща ми обаче не се обърна.

Той беше прав. Наистина се нуждаех от благословията му.

Но и аз бях права. Това си беше *моят* живот и сама трябваше да направя своя избор.

Как можех да получа и двете — и избора си, и неговата благословия?

И как да престана да размишлявам върху това?

Разковничето беше нещо, с което да се заема.

В понеделник се пренесох в колибата на градинаря. Помещението беше по-малко от таванската стая и бе решено по-скоро в зелените оттенъци на гората, отколкото в бялото и небесносиньото. След като разопаковах багажа си, седнах на пейката до вратата, но когато съблязънта на дърветата стана неустойма, поех нататък. Атмосферата наоколо беше безопасна, а миризмите се засилваха под проникващите покрай дебелиите дънери слънчеви лъчи. Вървах, криволичейки, вдишвах с пълни гърди аромата на борова смола и плодородна почва и се наслаждавах на тишината. Несъзнателно поех покрай гранитната стена. За щастие този ден нямаше змии, така че можех да я огледам по-отблизо. След като не видях нищо, освен две катерички, един бухал и няколко виещи се над мен комара, поех към потока.

Джеймс беше в Ню Йорк и не беше правил опити да се свърже с мен.

А койотът? И него го нямаше.

Насаме с мислите си, продължавах да си напомням за уговорената среща. Може би се бях хванала за този спомен като доказателство, че между мен и съпруга ми все още съществуваше някаква връзка.

Ами ако... сексът беше единственото, останало между нас? Ако просто се бяхме поддали на заблудението, че има нещо повече? Ами ако татко беше прав, че може да обичаш някого, но да не си в състояние да понасяш съжителството с него? Ако бягството ми бе

свело взаимоотношенията ни до това? Все още изпитвахме физическо влечение един към друг. Но за известно време.

Тази вероятност ме гложеше през целия понеделник, когато така и не получих нито дума от Джеймс. Бях се надявала, че случаят на Лий ще бъде основателен повод да се чуваме По-често. В края на краищата правото беше онова, което ни беше събрало. Поне в началото.

Във вторник му писах: „Всичко наред ли е?“

„Работя“ — гласеше краткият отговор, който не ми казваше нищо и открояваше една от най-неприемливите страни на електронното общуване. Невъзможността да видя изражението на лицето му, да чуя гласа му и да доловя контекста правеха думите безчувствени като цифри. И това неопределено съобщение ме обезкуражи.

От друга страна, подобен вид връзка беше незаменима, когато не си готов за откровен разговор. Затова изпратих на майка ми съобщение, в което ѝ благодарих, че беше дошла. В отговор тя ме увери, че ме обича.

Писах и на баща ми, като също му благодарих за загрижеността. Той не ми отговори. Впрочем знаех отношението му към есемесите, но се надявах, че поне този път ще изневери на принципите си. Но това бяха моите мечти. Не неговите.

Продължавах да върша различни неща, за да съм заета постоянно.

Всъщност това обезсмисляше усилията ми. След като в продължение на десет години не бях разполагала с нито една свободна минута, сега преоткривах удоволствието да имам достатъчно свободно време, което да се чудя с какво да запълня. Когато бях в „Убежището“, ако не хранех търпеливо котките в рехабилитационния център, помагах при къпането на кучетата или разресвах конете. Или ако не бях с животните, прекарвах часове наред с Боб Биксби. Когато не ходех там, помагах на Вики в кухнята и в салона или прелиствах книги в книжарницата, или — каква изненада, получавах съобщения от СПА центъра, който преди беше обикновен фризьорски салон, а вече се бе разраснал до истинско студио за красота.

Джеймс нито се обаждаше, нито пращаше имейли.

Занимавах се с Шарлот, което беше повече от развлечение. Тъй като Вики категорично отказваше да вземе пари за стаята, а бременността ѝ бе започнала да се проявява откъм неприятните си страни, можех да я отменям в грижите за малката в късните следобедни часове. В началото детето не ме приемаше, докато не осъзна, че съм в състояние да чета една и съща приказка отново и отново, което очевидно майка му бе отказвала да прави. След това идваше: „Мама казва, че няма никакви зомбита, духове, вампири, демони, чудовища, таласъми и разни такива неща“, а аз повтарях историите, докато и двете не ги научихме наизуст.

В понеделник вечерях с Вики и Роб. Той беше приготвил на барбекюто ребърца, които с гордост обяви за най-добрата си рецепта, а жена му с обич отбеляза, че е и единствената му. Във вторник вечерта похапнах в „Грилът“ с Лий, която беше настроена войнствено и очакваше камерата всеки момент да запечата нещо значимо за делото ѝ. А в сряда? Е, не беше вечеря, а само по едно капучино със собственичката на книжарницата.

Впрочем не присъстваше само тя. Очевидно този ден беше нещо като ритуал за местните хора, на който се събираха всички, желаещи да поговорят за книги. Бях дошла просто от любопитство, за да сравня сбирката им с тези, които си устройвахме у дома, и тъй като бях спала до късно същата сутрин, не ми беше необходимо капучино да ме държи будна.

Групата беше отворена за всички желаещи в града и бях подготвена за литературна дискусия, която без съмнение се заформяше, когато присъстваха мъже. Но тази вечер имаше само дами, чиято възраст варираше от трийсет до шейсет. Бях виждала някои от тях преди десет години, но не ги познавах добре, което се оказа без значение. Веднага бях въввлечена в разговора, който започна с професията ми на адвокат и премина към трилъра, прочетен от една от тях, после към четиво за паранормалното, на което бе попаднала друга, и накрая към документална книга като противовес на подобен вид литература.

Изглежда, всичко се свеждаше до въпроса защо четем подобни произведения и защо сме се събрали.

Книжарницата беше затворена и въпреки че сбирката започна в малкото помещение, оформено като читалня, постепенно тръгнахме

между лавиците, търсейки една или друга книга. Бяхме седнали с чаша кафе на пода в отдела за автобиографии и разглеждахме историите на Томас Джеферсън, адмирал Ричард Пиъри и Коко Шанел, когато на външната врата се позвъни.

Собственичката се обърна към стъклото, после погледна отново към нас и притисна показалец към устните си.

— Шшшт. Няма ни тук.

— Ехо! — подвижна мъжки глас, който ми се стори твърде дълбок и твърде познат.

[1] Baker (англ.) — пекар. — Б.пр. ↑

[2] Брет Фавр — известен играч от американския футбол. — Б.р.

↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

За миг скочих на крака, а в следващия вече бях до вратата. Хвърлих се в обятията му и се притиснах към него, преди да го пусна и отстъпя назад. Този път лицето му не беше толкова обрасло, но панталонът му беше измачкан от продължителното шофиране, а ръкавите му бяха небрежно навити. Въпреки перфектната прическа, косата му беше разрошена и очите му бяха уморени. Опитах се да открия в тях задоволство, но не виждах нищо, освен изтощение. Ръцете му бяха обвити около кръста ми. Това беше добър знак. Но те бяха тежки и стояха неподвижни.

— Здравей — прошепнах аз. — Откъде разбра, че сме тук?

— Кой сте тези „вие“? — също тъй тихо попита той. Бих могла просто да му кажа, че сме приятели, събрали се покрай книгите, но нещо в мен искаше той да ги види, или по-скоро *те* да го видят. По-късно осъзнах, че публичното му появяване е било полезно. Но в този момент можех да мисля единствено, че въпреки умората изглеждаше чудесно и беше изцяло мой.

Хванах го за ръка и го заведох при останалите.

— Това е съпругът ми. Джеймс, запознай се с Моника, Шели, Джил и Джейн. И разбира се, с Вики Лонгоц, собственичка на книжарницата.

Той се усмихна любезно на всяка поотделно, но в ухото ми измърмори:

— Заспивам прав. Можеш ли да ми предложиш легло?

Сигурна съм, че видях някои от жените да се усмихват, но очите ми бяха устремени към Джеймс. Помахах им за довиждане със свободната си ръка и го поведох към вратата. Под плътно одеяло от надвиснали облаци нощта беше топла, но този път не проявявах интерес към звездите и луната. Бях притеснена, защото той действително изглеждаше изцеден. Но си мислех със задоволство, че беше изминал целия път *отново*. Освен това ме глождеше любопитство.

— Вики ли те изпрати в книжарницата? — попитах и обвих ръка около кръста му, за да съм по-близо до него, докато вървахме към „Ред Фокс“.

— Аха. — Дланта му улови моята и пръстите ни се сплетоха. Искаше ми се да мисля, че изпитва същата нужда от близост като мен. Но неговите бяха напрегнати и ми напомнях за собственото ми тяло в деня, когато избягах от Ню Йорк.

— Веднага след работа ли тръгна?

— Още в четири — отвърна с глас, по-глух от всякога. — Скучно пътуване, бързане и така нататък.

— Имал си тежка седмица?

— Може и така да се каже.

Не попитах нищо друго. *Не можех* да задавам повече въпроси. Тук *работата* беше врагът или поне единият от враговете.

А другият? При звука на вибрацията Джеймс бръкна в джоба и извади мобилния си телефон. Не забави крачка, докато погледна екрана, написа нещо с пръст и го прибра отново.

— Този нов ли е?

— Служебен. Последен модел.

Последен модел. Наистина модерно. Не го изрекох, защото знаех, че ще разбере сарказма ми, но не исках срещата ни да започне с него. Освен това изглеждаше прекалено изтощен за подобни разговори.

Извървахме последните няколко метра в мълчание. Когато го поведох към алеята, той попита:

— Винаги ли минаваш през задния вход?

— Всъщност ползвам се с привилегията да си имам собствен — отвърнах аз, като подминах основната сграда и го поведох към къщичката на градинаря. Усетих някаква съпротива, когато се пресегнах към дръжката.

Той повдигна главата си в познат, шеговит жест и каза с дълбок глас, достатъчно *дрезгав*, за да ме възбуди:

— О, бебчо, струва ми се, че този път ще имам нужда от легло.

— Тук е.

Оставих го да влезе преди мен. Мястото беше достатъчно тясно... добре де, достатъчно малко, за да може да го обхване с един поглед, но леглото беше широко и въпреки че заемаше по-голямата част от пространството, Вики бе успяла да помести вътре гардероб и

неголям диван. Банята, пристроена по време на преустройството на къщата, беше достатъчно просторна и компенсираше онова, което липсваше на стаята.

Хлопнах вратата и аз оставих целия свят отвън с единственото желание Джеймс да ме приласкае в прегръдките си. Видения от миналия петък преминаха от съзнанието ми към тялото. Докато наблюдавах дългите му крака, широките рамене и разрошената коса, чувствах, че съм готова.

Той бързо съблече ризата си, захвърли я на стола и се отърва от колана, обувките и чорапите. Позабави се само с панталона, колкото да извади мобилния си телефон, който сигурно бе вибрирал до бедрото му, защото го задържа в ръка, погледна екрана и написа нещо в отговор. Продължи да го стиска, докато отмяташе завивката. Остави го до миниатюрната нощна лампа до леглото, издаде звук, който би трябвало да означава облекчение, и веднага заспа.

Не. Очевидно тук не ставаше въпрос единствено за секс.

Но аз знаех какво чувства. Само преди няколко дни бях на неговото място, прекалено изтощена, дори да говоря с някого. Приседнах на леглото за известно време, осъзнавайки, че повторното му идване тук би трябвало да означава нещо. Какво беше измърморил точно преди да заспи? Задоволство, че е с мен? Че най-сетне е успял да си легне в чисти, изгладени чаршафи?

Дали пък гората не го бе приспала? Сигурно беше усетил миризмата на смола и пръст, която проникваше в стаята. Само че на мен ми беше необходимо известно време, за да я почувствам отново. През първата си нощ тук се чувствах претоварена до вцепенение.

Спомняйки си как Вики ме беше глезила, отскочих до основната сграда и прегледах съдържанието на хладилника. Върнах се с няколко студени напитки и сандвичи и едва бях успяла да отворя вратата, когато видях Джеймс седнал на ръба на леглото.

— Къде ходи? — попита дрезгаво и малко нервно.

Подадох му храната.

— Гладен ли си?

Той едва забележимо поклати глава.

— Остава да ми кажеш, че онзи е бил в кухнята.

Тъй като през последните няколко минути наистина бях мислила за онзи, ми беше необходимо известно време да осмисля думите му.

— Джуд? Защо се сети за него?

— Питам те там ли беше.

— Нямам представа. Предполагам. Не ме интересува. Ела тук.

Оставих сандвичите на пейката, събух кецовете и се разсъблякох под настойчивия му поглед. Той ме привлече към себе си, преди да съм успяла да се освободя от последната част от бельото си, настани се върху мен и ме целуна грубо.

Онова, което се случи после, беше по-диво и от станалото в гората, при това не само от негова страна. Бях изпълнена с аромата и тялото му, но не можех да му се наситя. Исках и получавах все повече. Смятах, че ми го дължи, задето не беше отговарял на обажданията ми.

Когато всичко свърши, той дишаше тежко. Обгърна с ръка раменете ми и ме притисна към себе си.

— Какво беше *това*?

Измина минута, преди да мога да заговоря. Накрая, притиснала буза към рамото му, успях да промълвя:

— Свеж въздух. Повишена чувственост.

— Липсвах ли ти? — попита ме с лукава усмивка.

— Да. Много.

Той издиша продължително.

— Добре. Разкажи ми за него.

Притиснах се към него.

— Не сега.

— Трябва да знам. От колко време е тук?

Бих могла до безкрайност да повтарям мантрата, че *Джуд вече няма значение*. Само дето имаше някакво значение за Джеймс и той би могъл да си направи грешно заключение, ако не получише точното обяснение.

— От седмица — казах накрая.

Положението на тялото му не се промени — нито се стегна, нито се отпусна, дори не *застина*, както очаквах, а остана неподвижно.

— Очевидно е просто съвпадение.

— Така е. Когато заминах, нямах представа, че ще дойда именно тук.

— Знаеше ли, че той се връща?

Тогава се приближих до него, защото исках очите ми да срещнат неговите открито.

— Истината ли искаш, Джеймс? Той ми писа нещо, което нямаше нищо общо с мен. За сина, който имал от друга жена, и че ще се прибере в края на месеца. Прецених, че мога да отскоча дотук и да си тръгна, преди да е пристигнал. Джуд нямаше никаква представа за намеренията ми. Просто се появи по-рано.

— И ти не си тръгна, след като го видя?

— Защо трябваше да го правя? Казах ти. За мен той не означава нищо.

— Правилно. Старата ти съквартирантка. Сестра му — отбеляза Джеймс скептично.

— Тогава тя означаваше нещо много повече — отвърнах аз, защото съпругът ми беше... при мен. И ме слушаше и размишляваше. — Онова лято беше нещо съвсем различно. Току-що бях завършила колежа и ме бяха приели в юридическия факултет на университета. Не се притеснявах за нищо. Чувствах се свободна тук. Нямаше ограничения, никакви обяснения. Правех каквото поискам и когато си поискам, а родителите ми не се тревожеха, тъй като бях с Вики. Може би бях твърде безотговорна. Без всякакви грижи. Точно заради *това* се върнах в този град. За да си възвърна способността да *дишам*.

Той премисли думите ми, след това каза неуверено:

— Добре. Значи онези сънища не са били за Джуд?

— Единственото, което си спомням от тях, е койотът. Наистина ли съм споменавала името му?

— Не — призна Джеймс. — Всъщност разбрах от майка ти. След това често чувах името му. Даже си го представях.

Докоснах лицето му.

— Няма от какво да се притесняваш. Повярвай ми. Моля те!

Дланта му обхвана тила ми и ме приближи към него, но целувката беше нежна, както и въздишката, която я последва.

— Сега не беше както преди.

— О, напротив, беше — казах аз и притиснах глава към гърдите му. Сърцето му биеше силно. — В самото начало.

За момент остана мълчалив, после направи кисела гримаса.

— Продължавай. Не съм сигурен, че ще ми хареса, но ти очевидно си имаш своята теория.

— Бях осакатена от големия град. Тук се чувствам жива.

Последва ново мълчание, преди да измърмори:

— Не това исках да чуя. — Без да ме погледне, той протегна едната си ръка. Когато я прибра обратно, в дланта си стискаше телефона. Прочете изписаното на екрана и натисна няколко бутона. Искаше ми се да мисля, че го изключва, но апаратът продължаваше да свети. Пусна го небрежно на леглото до крака си.

— Не мога да напусна Ню Йорк, Ем. Той е всичко, за което някога съм мечтал.

— В какъв смисъл всичко?

— Като професионален опит. Като пари.

— Парите не означават нищо за мен.

— Означават много, ако имаме намерение да останем да живеем в града.

— И къде се радваме на тези пари? Правим ли нещо, за да си доставим удоволствие? Не. Нямаме време. Е, добре, нека поговорим за твоя професионален опит. Смяташ ли, че наистина, ама наистина се занимаваш с делата, за които си мечтал? Защото аз нямам такова усещане. — Подпрях се на лакът, отново обзета от желанието да го погледна право в очите. — Да, давам си сметка, разбира се, че поне имаме работа, докато много от колегите ни само мечтаят за това и да, знам, че изплащаме ипотека и имаме потребителски кредит и затова са ни нужни пари. О, да, ние изпълняваме задълженията си. Но погледни Уолтър. Абсолютно сигурна работа, никакви заеми, никакви месечни удръжки, а води същия безумен начин на живот като нас.

Джеймс изсумтя презрително.

— Ами, какво да се прави, такъв си е.

— И все пак е най-добрият юрист, когото изобщо познавам — настоях аз, при което той ме притегли към себе си, така че се оказах върху него и обви длани около лицето ми. Погледът му се спусна от очите към устните ми. Когато ме целуна този път, беше много убедителен.

Бях се научила кога трябва да замълча. Но той ме караше да се чувствам обичана, за което копнеех от много време насам. Изпитвах благодарност, увереност, дори лекомисленост, които не ми позволяваха да се съпротивлявам. Когато отново правихме любов, започнах да си мисля дали наистина сексът не е единственото нещо, което все още ни свързва. Малко след това той вече спеше шумно.

Аз също заспах, но най-лекото му движение ме будеше, защото се страхувах, че отново ще се измъкне и ще изчезне в мрака, без да сме си казали толкова много неща.

В края на краищата единственият разговор, който се проведе същата нощ, се състоя в гората. Къщичката на градинаря се намиреше в самото ѝ подножие и моите койоти бяха решили да използват пространството като сцена за нощната си изява. Чувах ги да лаят и да вият, а концертът завърши с дует ръмжане. Станах и отворих прозореца, надявайки се донякъде Джеймс да се събуди от необичайния шум, но нищо подобно не се случи.

Събуди го звънът на мобилния му телефон.

Онова, което накара мен да отворя очи, бяха припрените му движения, докато се опитваше да го открие. Погледнах през рамото си, докато отговаряше.

— Добро утро — каза сънливо, след което погледна часовника си и изруга тихо. — Девет. Виждам, Марк, и наистина съжалявам. Сигурно съм спал дълбоко и не съм чул будилника. Това си беше чиста лъжа, изречена, докато разтвиваше врата и лицето си. — Да, да, знам. В осем. Как върви? — Докато говореше, продължи да разтърква очите си с пръсти. — А, добре. Ще го направя, но не днес. Не мога да държа главата си изправена. Да, сигурно. Чух, че и други се оплакват. — Замълча за момент. — Нищо не се е случило. Не, Емили е добре. Да, разбирам. Ще дойда утре.

След като приключи разговора и се отпусна обратно в леглото, аз се обърнах към него, за да срещна погледа му. Той се беше загледал в гредите на тавана, преди да зарови лице във възглавницата. Сините му очи бяха уморени.

— Тази сутрин пропуснах важна среща, насрочена за осем часа.

Глупаво беше да му кажа, че съжалявам за това.

— Изобщо имаше ли намерение да ходиш?

— Не. Ще присъствам по-късно на събранието. — Сложи ръка върху очите си. — Седмицата ми беше ужасна благодарение на теб, Емили. Вкъщи е истинска кочина. Когато съм на работа, там е само част от мен. — Въздъхна тежко. — Марк е изключително интуитивен човек. Разбра, че нещо става. Бих му споделил какво, ако бях наясно. — Без да направи никакво движение, продължи: — Миналата седмица в Сентръл парк уловиха един койот.

Почувствах, че не ми стига въздух.

— Не са го убили, нали?

— Не. Упоиха го и го отнесоха към мястото, откъдето предполагаша, че е дошъл. Кой знае, може сега да се навърта някъде наоколо. Допускат, че се е заблудил в града и не е знаел как да се върне обратно в гората.

Изхождайки от онова, което ми беше разказвал Джуд, аз си представих цялата история.

— И така, пушнаха го някъде в гората, където би могъл да си намери храна, за да оживее, само че не бяха сигурни дали ще остане там. Койотите са животни, които си имат собствена територия, а този не изглеждаше да е част от глутница. Луташе се, докато намери подходящото място.

Аналогията беше изумителна.

— Аз видях моя койот тук, Джеймс. В буквалния смисъл на думата. Женска е и ми позволи да видя как малките ѝ си играят.

Той разбра посланието. Разпери ръце и ме погледна.

— Не мога да живея в малък град, Емили. Родил съм се в такъв, но не мога да се върна обратно.

— Не те моля за това. Не искам да живеем тук.

— Но все пак нещо те тегли назад.

Опитах се да му обясня:

— Мисля за „Убежището“, но с малка буква. Ето какво означава за мен Бел Вели. През онова лято също бягах. От тестове, изпити, интервюта — всичко това ми дойде твърде много. Когато пристигнах тук, проспях първите три дни.

— Тогава или сега? — попита той уморено.

— И двата пъти. Е, може и да не са били три дни, но поне имаш представа за какво говоря.

— Да кажем, че те разбирам. И без това на подобно място няма какво друго да се прави.

— О, напротив — възразих меко, с много повече търпение към него, отколкото бях проявила към баща си по този въпрос. — Има книги, колела и пътеки, водещи към гората. Има фермерски пазар всяка събота през юли и август. И да, също „Убежището“, където винаги има нужда от помощ. После приятелите. Знаеш ли, че тук имам много добри приятели?

— И Джуд.

Въздъгнах шумно.

— И Джуд. Той беше първата ми любов. Също като всичко останало през онова лято, беше различен. Попитай го за кариерата му и той ще ти се изсмее в лицето. Към всичко се отнася непочтително. И това си има своето очарование. Защото в собствения си живот никога към нищо не съм се отнасяла по този начин.

— Досега — отбеляза глухо Джеймс. — Не знам какво да правя, Ем. При това съм ужасно уморен.

Наведох се и го целунах небрежно, след което го наблюдавах как спи и стомахът ми се сви. Имах нужда от чаша кафе, затова се облякох и слязох долу. В кухнята заварих цяла навалица. Вики и Шарлот приготвиха зърнената закуска, Роб се беше качил на стълбата и замазваше стената, Лий се въртеше около печката.

Няколко чифта очи се извърнаха към мен с любопитство и очакване, но тъй като в тях се четеше съчувствие, не ми се искаше да говоря.

— Той ми се стори изтощен — отбеляза Вики, когато, минавайки покрай нея, докоснах рамото ѝ.

— Да, едва стоеше на краката си — съгласих се аз и отминах към трапезарията. Взех един поднос, предназначен за разносяне на храна по стаите, и сложих на него кафе, плодов сок, твърдо сварени яйца, плодове и кифлички с черешов пълнеж.

— Аха — пошегува се Роб, докато минавах обратно през кухнята. — Закуска в леглото, а?

— Когато се събуди — отвърнах и излязох от стаята.

Той стана малко преди обяд и изяде всичко, което бях оставила, дори допи студеното кафе, без да става от леглото. „Ред Фокс“ не беше „Уайт Елефант“^[1] в Нантъкет, където бяхме прекарвали медения си месец, но закуската в леглото си беше закуска в леглото.

— Тя е приготвила всичко това — предположи той.

Аз кимнах.

Джеймс се отпусна върху завивките и се протегна.

— Бива си я. Може да направи състояние, ако започне собствен бизнес.

— Такава е била мечтата ѝ. Искала е да започне нещо със съпруга си.

Той скръсти ръце пред гърдите си, но позата му беше някак скована.

— Също като нас. А сега ти си тук с Джуд.

— Джеймс — меко възразих аз, — много добре знаеш, че избрах *теб*. Дори след като се появи тук почти умрял, пак те предпочитам. Досега нито за момент не съм съжалила, че се омъжих за теб.

— Но ме изостави.

— По-скоро изоставих живота, който водехме. Не можех повече да понасям постоянното гледане на часовника, трафика, безсмислието, *шума*. Не отхвърлям теб, а съществуването ни, което се превърна в рутина.

Седнах до него в леглото и притиснах лице към рамото му. Той ме притегли към себе си. Окуражена от жеста му, очаквах да ми отговори, но дишането му постепенно стана равномерно.

— Сигурно въздухът действа като успокоително — измърмори и отново заспа.

Аз не спях, просто бях затворила очи. Не ми беше необходимо да го гледам, за да усещам топлината на кожата му и извивките на тялото му, а онова, което изпитвах в момента, беше не толкова възбуда, колкото удоволствие от нещо познато. Бях му признателна, че беше дошъл и бе проявил търпението да ме изслуша, и изпитвах към него уважение, да, именно уважение за професионалната му етика, която го караше да съжалява за пропуснатата среща. Освен всичко друго, това означаваше и надежда. Той *беше* пропуснал тази среща и не бе заблудил Марк, че ще работи този ден.

Заклучението? Ако Джеймс ме накараше да избирам между връщането в Ню Йорк и развода, щях да се върна.

Онова, което имахме помежду си, беше прекалено хубаво, за да се откажа от него.

Но този избор не ме устройваше. Трябваше да има и по-добър.

Все още не го бях открила, когато Джеймс се събуди. Беше почти два часът. Докато си вземаше душ, аз седях на пейката под прозореца и очаквах с ужас мига, в който щеше да се качи във взетата под наем

кола и да се отпрати на юг. Явно не ми се сърдеше, задето бях взела BMW-то, и това беше добър знак. Тогава се появи още един.

Той беше облечен само с дънки с ниска талия, гол до кръста и бос и бършеше косата си с кърпа, когато подвикна:

— Бих могъл да се срещна с приятелката ти Лий, докато съм тук. Искам да се запозная с фактите лично, преди да се обадя на Шон.

Фактите не се бяха променили. Лий му разказа историята си точно така, както я беше разказала на мен. По характер доста сдържана, тя не беше многословна, но отговаряше последователно на въпросите му. Той се държеше чудесно с нея, търпеливо и съсредоточено я слушаше, точно както бях очаквала. Взаимодействието с хората, били те клиенти, свидетели или съдии, беше неговата стихия. Дори дълбокият му глас придаваше някаква искреност на срещата. Докато го наблюдавах и го слушах, все повече се убеждавах, че сегашната му работа — нашата сегашна работа, не беше подходяща за нас.

В един момент, когато тя напрегнато разказваше за досието си, той я успокои с думите:

— Не сте се научили да готвите в затвора. Онези кифлички бяха фантастични. По правило повечето са твърди, но не и вашите. Как ги правите толкова пухкави?

— С пълномаслено мляко — отвърна тя свенливо. — И с голяма доза налучкване. Естествено важно е да улучиш точната пропорция на продуктите.

— Е, Шон обича да си похапва, така че му занесете от тях и ще бъде ваш слуга до края на живота си. Иначе е добро момче. Един от съучениците му прекара година зад решетките по обвинение в непредумишлено убийство, затова приема всеки случай много лично. Водеше делата на една фирма за търговия с недвижими имоти, вече е проверен и няма конфликт на интереси. — Хвърли поглед към мен, преди да продължи още по-мекко: — Ще се наложи да подпишете договор. Такава е политиката на фирмата му. А бихте ли ми казали кой ще плати?

— Аз бих могла — обади се Амелия от вратата. Нямам представа колко време беше стояла там, но бях убедена, че ако действително

искаше да прецени професионалните качества на съпруга ми, не беше влязла току-що. Значи бе одобрила уменията му.

Джеймс се изправи и след като се представи, каза:

— Името му е Шон Александър и работи за „Хенкел и Еймс“. Чували ли сте за тях?

— Не — предизвикателно отвърна Амелия.

— Това е малка кантора с голям потенциал и впечатляващ списък от клиенти. Бихте могли да проверите в интернет.

— Ще го направим — каза тя с тон, който подсказваше, че няма намерение *просто* така да се довери на думите му, което ме вбеси. *Разбира се*, че щеше да провери, както би постъпила всяка проникателна бизнес дама, но не беше необходимо да го изтъква по този оскърбителен начин.

Джеймс, слава богу, остана невъзмутим. Давайки си сметка откъде щяха да дойдат парите, не обърна гръб на Амелия. Но отново съсредоточи цялото си внимание към Лий, този път с телефона си в ръка, за да ѝ продиктува няколко номера. Първо написа този на Шон, след това своя и докато ѝ подаваше листчето, нахвърли няколко неща, които трябваше да обсъди с адвоката.

— Той чака да се свържете с него — каза накрая. — Ако възникне някакъв проблем, веднага ме уведомете.

— Налучкване — казах аз малко по-късно, когато бяхме стигнали до колата му. — Точно за това става въпрос. — Тъй като Джеймс ме погледна объркано, поясних: — Също както при кифличките на Лий. И аз искам да правя това, скъпи. Не да загърбя предишния си живот, а да балансирам съставните му части. И ти беше прав — продължих, прозряла истината едва сега, но и достатъчно уверена в него, за да му я призная. — Някога Джуд имаше значение за мен. Всичко, в което се превърнах, след като напуснах това място, беше онова, което самият той не беше. Той бе твърде краен. Но ние също. А аз искам нещо по средата.

Джеймс отвори вратата и хвърли връхната си дреха на предната седалка. После облегна ръце върху колата и сведе глава.

— Ти хареса Лий — отбелязах аз. — Зная, че е така. Забелязах нещо по-различно в кухнята. Спокойствие. Бързо, дълбоко задоволство.

— Онова, което си забелязала, е — възрази той, като срещна погледа ми, — че за първи път имах достатъчно време да се наспя.

— Може би, но това не беше всичко.

— Очевидно е имала труден живот — съгласи се Джеймс. — Трябва да си направен от лед, за да не се трогнеш.

— Бързо, дълбоко удовлетворение — повторих. — Странно е колко лесно можеш да го постигнеш, докато помагаш на някого. Чувстваш ли същото, когато си на работа?

Той въздъхна и се изправи.

— Прибери се у дома и ще намерим златната среда.

Аз се стегнах.

— Ако се върна сега, отново ще бъда погълната от големия град. Потръпвам дори при мисълта за това.

— Е, аз пък не мога да го напусна — отново настоя той. — Бих могъл да сменя работата си, може би дори да продадем апартамента и да си купим нещо по-малко в Бруклин — с двор за хлапетата, които все още нямаме. За това мислиш ли?

Усетих остра, пронизваща болка.

— Опитвам се да избягам и от това.

— Онова, което правехме, не бяха опити.

— Знам. — Следващата стъпка водеше към медицинска интервенция, която можеше да бъде съпътствана с главоболие, повръщане, спазми, дори топли вълни, както пишеше в сайтовете, които бях прегледала. Разбира се, това бяха само възможни странични ефекти. Повечето жени не страдаха от тях. Но как да не се притесниш, след като веднъж си прочел?

Забременяването би трябвало да е лесна работа. Нали за тази цел е създадено женското тяло? Винаги бях мечтала за това.

Физически обаче аз бях тук, а Джеймс живееше там.

„За всяко нещо си има причина“, помислих и дори не разбрах, че съм изрекла думите на глас, преди той да изстреля в отговор:

— А каква е причината при нас? Че не сме създадени да бъдем родители? Че работим прекалено много? Че нямаме време за деца? Това са само глупави оправдания и ти го знаеш, Емили.

Гневът в гласа му ме обезкуражи. Той искаше деца точно толкова силно, колкото и аз. Но как да го накараме да се случи? Обвих ръце около тялото си.

Той поглеждаше към мен, към гората, към колата, която не беше негова. После изсумтя и измъкна телефона и ключовете.

— Трябва да тръгвам. Ще работя, докато шофирам. — Вече почти се бе настанил зад волана, когато неочаквано излезе отново. Погледът му открито срещна моя: — Идвах тук вече два пъти. Предложих ти да си потърся нова работа. Сега е твой ред. Какво си готова да пожертваш?

Нямах представа. Идеализма, приятелите, съпруга, правото, времето, развлеченията — имах чувството, че съм се отказала от тях още когато пристигнах тук. Какво от този живот си струваше да запазя? И какво да изхвърля? Ако смисълът на живота беше да се открие правилната рецепта, трябваше първо да определя съставките, преди да започна да мисля за съотношението им. Проблемът, разбира се, беше в това, че нямаше как да го получа с няколко опита в кухнята някой следобед.

— Помисли върху това, Емили. — Този път се качи в колата наистина. Минута по-късно вече завиваше покрай парка. Останах загледана след него, докато изчезна зад първия завой.

И тогава до мен се приближи Амелия.

[1] White elephant (англ.) — белият слон. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чувствайки се твърде уязвима в този момент, бих дала всичко, за да избегна открита конфронтация с Амелия. Но не можех просто да се обърна и да си тръгна. Освен че щях да изглеждам като страхливка, щеше да бъде невъзпитано. И грубо. Тя се бе отнесла с уважение към съпруга ми, освен това щеше да плати сметките за адвоката на Лий.

Изглеждаше самоуверена в карираната си риза и кафеникавия панталон. Когато беше по-млада, косата ѝ имаше същия светлорус цвят като на Вики и Джуд, а сега, макар прошарена със сребристи нишки, беше все още гъста. Откакто я познавах, я носеше късо подстригана, повдигната над ушите ѝ с шноли. Нежността никога не ѝ е била присъща. Дори днес, под облачното небе, което заглушаваше слънчевата светлина, изглеждаше сурова.

А в този момент и самодоволна.

— Проблеми в рая? — попита с характерния си алт.

— Не съвсем — отвърнах, без да я лъжа. Ню Йорк не можеше да се нарече рай.

— Не изглеждаше особено щастлив — настоя тя. — Без целувка? Без прегръдка?

— Не беше с нас снощи.

— Не — отстъпи Амелия. — Струва ми се много мило от негова страна, че дойде.

Мило? Защо не доказателство за любов, преданост и тревога? Дори за *настойчивост*!

Беше избрала най-вялата дума, затова възприех същия тон.

— Джеймс си е такъв. Винаги се грижи за другите. Той е най-милият човек, когото познавам.

Мил беше последната дума, с която някой би могъл да опише Джуд, който със сигурност по някакъв начин стоеше зад този разговор. Присъствието ми тук бе пробудило стари чувства у Амелия, което недвусмислено ми бе показала още при първата ни среща насаме.

— Това не разстройва ли родителите ти?

— Неговата доброта?

— Раздялата ви. — Очите ѝ проблеснаха странно. Не исках да си мисля, че беше злоба, но този път не можех да го оправдая с алкохола. Малко преди да се видим, бе прекарала известно време с Шарлот, което означаваше, че едва ли беше пила, а и сега не държеше чаша в ръката си.

Отправих ѝ една срамежлива усмивка.

— Не сме се разделили. Той е много зает в кантората, а аз имах нужда от почивка.

— Значи нещо като изпитание на чувствата, а?

Помислих си да си тръгна, като се извиня, че не се чувствам добре, но ако Амелия бе решила да разбере нещо, щеше да се добере до отговора рано или късно. По-добре още сега, докато бяхме сами.

— Джуд твърди, че го избягваш — започна тя. Усмихна се озадачено.

— Така ли твърди? Не, не е вярно. Просто нямаме какво да си кажем.

— За което много съжалявам. Надявах се, че ще бъде по-различно.

— Аз съм омъжена, Амелия.

— Но не си щастлива — заяви тя и вдигна ръка, за да ме накара да замълча, щом отворих уста да ѝ отговоря. — Говори каквото си искаш, но надушвам проблеми. И това напълно ме устройва. Всеки брак има нужда от изпробване. Същото щеше да се случи, ако се беше омъжила за Джуд.

Аз се разсмях.

— С него дори не стигнахме до *признанието*.

— И затова съжалявам. Надявах се да избере именно теб.

Бях поласкана, но не и учудена. Тя много ме беше харесала през онова лято. Омразата беше дошла по-късно, след като си бях заминала и тя се нуждаеше от изкупителна жертва.

— Сигурно щеше да бъде по-щастлив с някоя друга.

— С коя? — попита вече не толкова самоуверено. — Всеки път объркваше нещата. Защо децата винаги разочароват родителите си?

Не ми се беше налагало да разсъждавам по този въпрос.

— Може би защото очакванията на родителите са прекалено големи.

— Ако се целиш ниско, никога няма да постигнеш нещо значимо. — Застана на празното място до вана на Вики, където допреди малко бе паркирана колата на Джеймс. Застърга с крак по дребния чакъл, загледа се във вана и прекара ръката си по изписаното върху него лого на странноприемницата, преди да се облегне на вратата.

Отправи замислен поглед към гората.

— Да, трудно е с децата. Опитваш се да ги направиш едно, а те стават съвсем друго. Ти постигна най-доброто, но никога няма гаранция. С Вики нямах проблеми. Но синът ми? Той се оказа предизвикателство още от самото начало. Знаеше точно кой бутон да натисне.

Сетих се за някои от най-чудатите неща, които Джуд бе правил, като да се обзаложи със свой приятел за резултата от футболен мач с условието изгубилият да обиколи съвсем гол градския парк. За това само бях чувала, но с удоволствие бих го наблюдавала, защото губещият се оказал именно той, което много му допаднало според думите на Вики. Това ме накара да се усмихна:

— В някои отношения това даже може да бъде приятно.

— Естествено е да говориш така, след като нямаш деца. — Тогава ме погледна. — И не си негова съпруга. Ще ми кажеш ли откъде е Джеймс?

— От Мериленд.

— С какво се занимават родителите му?

— На държавна служба са.

— Бюрократи от кариерата?

— Не са бюрократи. Просто работят за обикновените граждани.

Администрациите идват и си отиват, но те остават.

— Имат ли собствена къща?

— Малка. Друга въпроси?

— Опитвам се да си обясня защо го предпочете пред Джуд.

— Амелия — напомних й аз със смях, — той беше този, който ме заряза. Избра Джена.

— Това ми е известно — съгласи се тя, — но пък ти се омъжи за човек, който е негова пълна противоположност. Това искам да разбера. Какво те е привлякло у него?

— Джеймс е съвсем различен човек. Той е въплъщение на всичко, което съм възпитана да искам от съпруга си. Джуд беше аномалия. Когато другият се появи в живота ми, беше нещо като *знак* за това, което искам да постигна.

— Не вярвам в знаци — заяви Амелия.

Не исках да споменавам тайнствените спрели коли и воя на койотите, затова замълчах.

— Нещата просто се случват — продължи тя — и невинаги така, както сме ги планирали. — Хвърли обиден поглед към парка. — За себе си мога да кажа, че нямах намерение да остана в *този* град.

Негодувание?

— Но на теб ти харесва тук — възразих аз.

— Наистина ли? Живея на това място, само защото се омъжих за Уентуърт Бел. Не бях планирала той да умре едва на петдесет и осем, нито пък желяех да управлявам „Убежището“, но тъй като нямаше кой друг да го прави, а всяка нощ заспивах с ехото от постоянното внушение на останалите Бел, че то трябва да остане в семейството, нямаше как да си тръгна. Това беше единствената ми проява на отговорност след смъртта на съпруга ми.

— Но ти го *обожаваш* — продължавах да настоявам. За мен в това се състоеше силата ѝ. Държеше се като истински собственик и вземаше присърце всичко, свързано с него. „Убежището“ бе станало това, което беше, благодарение на нейното управление. — И ти се получава *чудесно*.

Тя въздъхна.

— Е, това имам, а няма смисъл да се заема с друго, освен ако не съм толкова добра и в него, но не за това мечтаех в младостта си.

— А за какво?

— Ти вече говори с Лий. Можеш ли да се досетиш? — Скръсти ръце пред гърдите си. — Двете с нея не сме израснали заедно. Тя е много по-млада от мен. Майка ѝ беше по-малката сестра на моята. А и нашето семейство никога не е имало проблеми със закона. Само дете бяхме много бедни. Започнах да работя още на десет години. И мечтата ми беше никога да не ми се налага да работя отново.

— Свободна жена? Трудно ми е да си го представя.

— С годините човек пораства. Ти ме виждаш такава, каквата съм сега. Но невинаги съм била жената, която раздава заповеди. Когато бях

в гимназията, работех в старчески дом и правех това, което ми наредяха. Заплатата не беше голяма, но все беше нещо.

— А къде се запозна с Уентуърт?

— В Оберлин. Бяхме на екскурзия от училище. Няма нужда да споменавам, че семейството му не беше във възторг от избора му. — Тя изкриви устни в презрителна гримаса. — Може би говоря като Лий?

Така беше, въпреки че след като толкова дълго я бях възприемала по един начин, ми беше необходимо време да се нагодя към новия образ.

— Бритън е аристократична фамилия.

— Да, нали. Амелия Бритън Бел. Сигурно бих си избрала някоя друга, ако не ми звучеше толкова добре.

Гледаше ме предизвикателно, но някак... разсеяно. За момент си помислих, че очите ѝ бяха избледнели и някогашният им златист отблясък вече не беше толкова забележителен, колкото си го спомнях. Разбира се, златистите очи бяха запазена марка на семейство Бел, а тя беше Бритън. И тогава, но само тогава, я възприех като човешко същество.

— Защо ти разказвам всичко това — продължи тя и това не беше въпрос, а аз просто очаквах какво щеше да последва. — Може би защото искам да ти покажа, че от време на време имам причини да се чувствам наранена. Вики смята, че пия прекалено много, но не е вярно. В това отношение съм изключително внимателна. Израснала съм сред пияници. Наясно съм с последиците. Не че понякога не прекалявам. Пиенето може да повдигне настроението ти, когато си мислиш, че постъпваш правилно, а нещата се обръщат против теб.

Колкото и абсурдно да беше, тъй като не бяхме близки приятелки, стори ми се, че тя ми се изповядва, сякаш искаше да сподели нещо, но някак не ѝ се удаваше. И продължавах да чакам.

С още една тежка въздишка Амелия се отдръпна от колата и за момент си помислих, че разговорът е приключил. Тогава тя се препъна и аз почувствах, че прозорчето към човешкото у нея се отвори още по-широко.

— Джуд ме намираше за ужасна. Подиграваше се на къщата ми, на колата и бижутата. Наистина ли не виждаше колко ме наранява това? Добре, щом не желаше да живее в такъв дом, все някак щях да се примиря, но да се нанесе в онази мръсна колиба? Даваш ли си

сметка какво чувства една майка, когато порасналото ѝ дете я отхвърля по такъв начин?

— Той просто искаше да прави нещата по свой собствен начин — плахо се опитах да го оневиня, но не съм сигурна, че изобщо ме чу. Стегнатото кълбо, което винаги бе представлявала Амелия, лека-полека бе започнало да се разплита.

— А как трябваше да го приема аз? Майката винаги се тревожи за децата си. А те смятат, че се бърка в чуждите работи само защото животът ѝ *изисква* това от нея, и дори не се сецат, че тя също има чувства. Всички имаме. Нямах представа какво означава да наблюдаваш как синът ти прави една пагубна постъпка след друга, при положение че има толкова други възможности. Но никога не би те послушал. Посочваш му фактите. Той ти се подиграва. Опитваш се да му налееш малко здрав разум, а той остава глух за думите ти. Повишаваш глас и един-единствен път даваш воля на емоциите си, а какво прави той? Просто изчезва.

— Сега е тук — напомних ѝ деликатно, но се чувствах неудобно пред тази различна Амелия. В погледа ѝ имаше нещо призрачно. Никога не я бях виждала в подобно състояние.

— Но отново ще замине. Не му е приятно с мен.

— А аз си мислех, че нещата вървят добре.

— За него може би — измърмори тя. — Как да не му е добре? Взема онова, което пожелае, и пренебрегва всичко останало. Но усещам, че приближава. Ще си тръгне, ако някоя като теб не се намеси.

А, ето какво било. Очите ѝ срещнаха моите.

— Това би могло да го спаси, Емили. Сигурна ли си, че за вас двамата няма надежда?

Единствената причина да се чувствам толкова зле беше молбата, която долових в гласа на една толкова величествена жена като Амелия. Но онова, което имаше предвид, никак не ме устройваше.

— Не мога — отвърнах с тон, с който я умолявах да не иска това от мен. — Нашето време отмина. Но не и твоето с него. Ако не иска да поеме ръководството на „Убежището“, би могъл да се занимава с други неща.

— Като какви например?

Опитах се да измисля някакво подходящо занимание.

— Измисли му някаква длъжност. Нещо, свързано с пътуване, което да му позволява да работи и на други места.

— А не правеше ли това и досега?

— Формално не, а и не трябва да е обвързано с ангажимента да се върне тук като генерален директор. Това го ужасява.

— Както и мен — повиши глас тя. — Какво ще стане, когато един ден си отида от този свят? Кой ще поеме управлението? Ноа? О, господи. Та той е едва на девет. И ако е наследил интелигентността на майка си, с нас е свършено.

— Какво ще кажеш за Шарлот?

— Тя пък е на три.

— Имате братовчеди...

— Очакваше се да е Джуд! — Понижи глас и опита отново: — Знаеш, че той те обичаше.

Можех да й напомня, че бе отрекла това само преди седмица. Но неочаквано ми хрумна друга идея:

— Джуд обича онези неща, които не може да притежава.

— Но се върна заради теб.

— Не. Нямахше представа, че ще бъде тук. Всъщност дойде си заради *теб*. Той иска... — Замълчах, премисляйки онова, което исках да й кажа.

— Какво? Кажи ми. Ще му дам всичко, каквото пожелае.

Внезапно се озовах отново на пейката до баща си, пред входа на универсалния магазин.

— Родителите ми биха казали същото. Единственото нещо, което искам, е да бъде обичана като възрастен човек, който има правото на свои собствени мечти.

— Нима аз не обичам сина си по същия начин? — възрази Амелия. — Оставих го да живее, където поиска, макар да смятах онази хижа за коптор и въпреки че той изглеждаше като... като някой, с когото съм израснала и от когото исках да избягам. Но му *позволих* всичко това.

Точно колкото и баща ми ми бе позволил да остана тук.

— Само че той усеща твоето неодобрение.

— Защото онова, което прави, е *погрешно* — настоя тя.

— За теб може би е така, но Джуд живее собствения си живот, а не твоя.

— Помогни ми, Емили. Ако наистина толкова държиш на Вики, ще го направиш, защото съм и нейна майка. Обичам сина си. Искам да се сближа с него. Живях с тази мисъл цели десет години. Не мога да продължавам така.

— О, Амелия — въздъгнах, обзета от съжаление не към Джуд, а към нея заради неспособността ѝ да приеме истината. — Аз нямам контрол върху него. Моят живот е другаде и представлява всичко онова, което той мрази. С него нямаме допирни точки.

— Напротив. Ти си най-подходящата жена, която някога се е изправяла на пътя му. Той те нарича своята съвест.

Да, това ми беше известно. Фактът, че и Амелия го знаеше, говореше, че Джуд го бе споделил с майка си.

— Поговори с него — продължаваше да ме притиска тя. — Влей в главата му малко здрав разум. Убеди го да се пребори за родителските права над Ноа. Кажу му, че може да преобрази „Убежището“ по свой начин и да направи от него чудесно наследство за сина си. — Пое си припряно въздух. — Помогни ми, Емили. Толкова ли е *трудно* за теб?

Не ѝ отговорих и тя скоро си тръгна. Само седмица и половина по-рано, когато бях пасивна и енергията ми беше изчерпана, просто щях да си стегна багажа и да си замина. Имах си достатъчно собствени проблеми, за да се товоря и с нейните. Но сходството между тях не можеше да ми убегне. За собствения си баща аз бях онова, което Джуд беше за Амелия — детето, отхвърлило мечтите на родителите си. Ако докато им помагах, можех да помогна и на себе си, и двете страни щяха да спечелят.

Ако не друго, това беше основателна причина да не напусна Бел Вели още същия ден.

И тогава се случи нещо, което реши въпроса окончателно. Лий се събуди в петък сутринта и намери четирите гуми на пикапа, с който ходеше на работа, спукани. Колата беше стара, а деянието беше извършено така, че не бе заснето от камерите. Някой беше стрелял с пистолет откъм гората, използвайки заглушител, за да не събуди нея и съседите.

Срещнахме се с полицаите в кухнята на „Ред Фокс“ — тримата лакомо поглъщаха кифличките с кайсиев мармалад, докато Амелия настояваше, че имат работа с убиец, което, от своя страна, още повече напрягаше Лий. Мъжете обещаваха да наблюдават къщата, но докато не установели калибъра на оръжието, почти нищо не можели да предприемат.

Лий беше уплашена до смърт, за което никой нямаше право да я упреква. Но докато за нея това беше оправданието, че не можеше да „разклати лодката“, за мен беше повод да го направи. Отне ми доста време, но с помощта на Амелия успях да я убедя. Оставих Амелия да обясни на полицаите какво ще ни бъде необходимо от досиетата им и отведох младата жена в малкия кабинет на Вики, откъдето трябваше да проведе поверителен разговор.

— Десет часът в понеделник? — повтори тя думите на Шон, загледана в мен. Щом ѝ кимнах, продължи в слушалката: — Да, благодаря ви. Да, да. В десет. Ще бъда там.

Без да отмества поглед, затвори телефона. С трепереща ръка отметна кичура, закриващ половината от лицето ѝ, и целият ѝ страх стана съвсем очевиден.

— Не мога да се срещна с него тогава — заяви кротко. — Ще пропусна закуската, защото ще трябва да тръгна в седем, за да се срещна с него в десет. По това време движението е много натоварено, а аз нямам представа дори къде да *паркирам*.

Сложих ръце върху раменете ѝ.

— Ще приготвиш всичко от предишната вечер, така че Вики ще трябва само да го пъхне във фурната. Много е важно, Лий. Ако някой е решил да заобиколи обхвата на камерите и е стрелял по колата ти от гората, значи се е забавлявал и нищо не е в състояние да го спре. Освен това не се обвързваш за цял живот. Ако Шон не ти хареса, можеш просто да се откажеш и всичко приключва с това. Аз също не знам къде да паркирам, но все ще се намери място. Готова съм да шофирам. А ако попаднем в задръстване, ще му се обадим и ще го помолим да ни изчака.

Опитвах се да бъда убедителна не толкова заради Лий, Амелия или Шон. Правех го заради Джеймс и мен. Помощта за младата жена щеше да бъде нещо, което ни сближава, а това означаваше, че залогът беше голям.

Очевидно Джеймс си бе помислил същото, защото едва бе успял да влезе в адвокатската кантора в Бостън в понеделник сутринта, когато позвъни на Шон, който изглеждаше особено доволен, докато усмихнат нахвърляше записки в бележника си. Бях започнала да се чудя какво толкова му говори, когато Шон закри слушалката и ми направи знак да се приближа към масата за конференции в другия край на стаята.

— Искате ли да поговорите с него, докато се запознавам със случая на Лий?

Исках. Плъзнах стола нататък и вдигнах слушалката.

— Как си? — попитах достатъчно тихо, за да не притеснявам другите в стаята.

— *Страхотно*, бебчо — отвърна той, изричайки двете единствени думи с повече енергия, отколкото бях долавяла в гласа му от месеци насам. — Само чакай да чуеш това. Един от нашите съдружници произхожда от доста известна фамилия от Бостън. Обичайно не работя с него, но нещо ме подтикна да му подметна името на попечителя на фонда на Лий, Албърт Мийм. Последва мигновена реакция. Семейството му е ползвало услугите на Мийм, докато със сметките им не започнали да се случват странни неща — няколко трансакции, за които те не знаели нищо. Естествено той заявил, че е невинен, но щом започнали да разпитват насам-натам, се оказало, че има доста богата история на измамник.

— Доказано ли е? — попитах въодушевено. Това щеше да реши казуса на Лий за нула време.

— Не, просто нарушения, които за кратко са преустановили съдебното разследване. Съмнителна документация, мистериозно движение на средства от сметката, колебливи маневри.

— Данъчна измама.

— Точно така. Но има и нещо друго, което е в полза на Лий. Получени са оплаквания, че рентата от собствеността е била прехвърляна към един или друг от наследниците, а Мийм е получил солиден подкуп. Естествено няма кой да потвърди това, а самата фирма е направила всичко възможно да покрие злоупотребата, така че само вътрешни хора са запознати с нея. Шон е чул някои слухове, но

недоволните клиенти ги разпространяват през цялото време. Това обаче само го е стимулирало допълнително. Ако може да прикачи някакво обвинение на този човек, усилията му ще се увенчаят с успех. Но това не е всичко, Ем. Тази сутрин ми възложиха невероятно дело.

— Така ли? — попитах, все още радвайки се за добрия развой по случая на Лий.

— Е, делото е обществено и съдът ще плати минималния хонорар, но така или иначе ще бъде много интересно. Клиентката е жена — Денис Брайън, която е излежала присъда за непредумишлено убийство, след като е ударила с кола дете на колело. Няма полицейско досие, но следствената експертиза е доказала, че е карала с превишена скорост, опитвайки се да изпревари друга кола. Маркировката е позволявала маневрата, но времето е било много лошо. Момчето е било на петнайсет. С приятелите му са скачали с колелата от рампа направо на улицата. И сега тя съди семейството му, че му е разрешило да кара колело без каска. Как ти се струва това?

— Звучи интересно — отвърнах, защото наистина имаше някакво философско звучене. Но докато се радвах за Джеймс, не бях щастлива за себе си. Ако смятах работата за враг на взаимоотношенията ни, един добър случай нямаше да им бъде от полза.

Той усети колебанието ми.

— Разбирам, Ем. Но това е жест. Марк знае, че бях много отегчен от делото, по което работех. Дерек Мур ми е партньор само на книга, защото е толкова зает, че върша почти всичко сам. Ще отида до Бедфорд Хилс, за да се срещна с клиентката. Отново ще вляза в съда. Ще работя с наказателния отдел, със съдията, с Агенцията за алтернатива на домашното насилие — при това ще се срещам с тях лично. Ще мога да си създам име на адвокат, който се занимава с нещо значимо. Подобен случай би могъл да се проточи достатъчно дълго, а аз междуременно ще се издигам.

Това ме притесняваше, отчасти, защото не вярвах в мотивите на Марк. Опасявах се, че през цялото време ще го напътства или че възлагането на тази работа е един вид тест за неговата издръжливост. Марк знаеше, че Джеймс няма да издържи на изкушението да поеме едно обществено дело. Впрочем аз също. Да помогнеш на някого, който е бил наказан за престъпление, в което жертвата носеше

споделена отговорност? С радост бих изградила кариера върху подобни дела. За нещастие с хонорарите от тях не можеха да се плащат сметките, с което Марк със сигурност беше наясно.

— Ще имаш ли време за това? — попитах само.

— Е, ще намеря. Как вървят нещата с Шон?

— Добре, доколкото мога да преценя. В момента разговаря с Лий.

— Как мина пътуването?

— Чудесно.

— И никаква клаустрофобия? — каза достатъчно сухо, за да схвана намека. Бях избягала от един голям град. С какво този беше различен?

— Честно казано, толкова внимавах да завия в правилната отбивка и да намеря място за паркиране, че не видях почти нищо. Ще ти се обадя, когато тръгнем обратно. Благодаря ти за тази информация, Джеймс. Свършил си страхотна работа.

След като приключих разговора, няколко пъти си повторих, че той има право да се чуди за насоката на мислите ми, но интересът му към случая на Лий беше позитивен, а и можеха да не му възложат общественото дело. Във всеки случай много се радвах, че бе пожелал да си поговорим. В миналото често бяхме обсъждали нови казуси, минали вече дела, случаи, в които съдружникът му не си вършеше работата. Което ми напомни, че все още съществувахме като ние и това беше по-важно от всичко останало.

— Точно приключихме с изложението на цялата история — обясни Шон, щом се върнах при тях. Приятно на вид момче с късо подстригана рижа коса, той задаваше стегнати и ясни въпроси и спираше, за да внесе някакви пояснения само когато отговорите на Лий му се струваха непълни. Помислих си, че обичайните му клиенти са по-схватливи и със сигурност по-богати.

След като чух края, сама зададох няколко въпроса и останах с неприятното усещане, че Лий не доизказва нещо докрай. Даде му полицейския рапорт с доказателствата за психически тормоз, както и финансовите документи, доказващи драматичното спадане на средствата от фонда след смъртта на съпруга ѝ. Шон ги изчете внимателно и лицето му стана тъмночервено.

— Един некадърен адвокат може да хвърли петно върху цялата гилдия — заяви той видимо раздразнен. — Да се потърси съдебна отговорност от Албърт Мийм, би било от полза за цялото общество. — После се обърна към Лий: — Тук имаме специален отдел за легализиране на завещания. Бил съм на стаж там и съм го правил многократно. Първо ще се обърнем към съда с иск за преизчисляване на завещанието.

— Какво ще е необходимо за това? — попитах аз.

— Набързо прегледах тези рапорти, но може би клетвена декларация за истинността на показанията й. Няма проблеми, можем да я напишем още сега. Ще пробутам делото като нетърпящо отлагане с оглед на заплахите.

— И това ще ги спре ли? — боязливо се обади Лий.

— Би трябвало — отвърна той, но някак неуверено. — Ако някой знае, че са били следени, той със сигурност би платил, за да продължи наблюдението.

— Но няма да е необходимо да се явявам там, нали? Имам предвид в съда.

— Напротив. Вие сте изключително ценен свидетел.

— Не, не съм. Не зная какво трябва да кажа.

— Точно това ви прави незаменима — заяви Шон и отново ме включи в разговора: — Повдигал съм искове и при много по-незначителни основания, затова не се притеснявам, освен това познавам един чиновник в отдела за легализиране на завещанията, което означава, че бързо ще научим развоя на делото. След като влезе в дневния им ред, съдът има право да назначи одитор, но ако им предложи някого, когото познават, непременно ще се спрат на него. Знам най-подходящия човек. Много умна и съобразителна жена.

— Какво ще стане после? — нервно попита Лий.

— Тя ще прегледа цялата документация.

— Къде?

— Най-удобно ще й е в офиса на Мийм.

— Но в такъв случай братът на Джек ще разбере — възрази тя.

— Те така или иначе ще разберат. Ще бъдат уведомени по съответния ред за подадения срещу тях иск. Ще изпратят човек, който да го оспори. Но шансовете им за това са нищожни. Както вече ви споменах, имаме прецеденти и с много по-малки основания. А и Лий

ще бъде чудесен свидетел. — Обърна се към нея: — Сега е моментът да решите. Искате ли да доведете работата докрай?

Тя очевидно не беше особено щастлива и за момент изпитах неудобство, както когато бях разговаряла с Лейла в Ню Йорк. Да се заеме с това, беше плашещо, но още по-лошо беше да не предприеме нищо.

Не ми се наложи да ѝ го казвам. Постепенно неохотата ѝ премина в решителност. Тя погледна Шон и каза само:

— Да.

Когато си тръгнахме от Бостън, аз се опитах да се огледам наоколо. Да, движението беше много натоварено. Да, имаше внушителни сгради. И да, този град също ми беше неприятен.

Дали наистина ставаше въпрос за клаустрофобия? Докато се опитвах да направя сравнение между Бостън и Ню Йорк, вече минавахме по моста над река Чарлз. Все още около нас имаше задръствания, постройките бяха все така неприветливи, шумът беше непоносим. Но знаех, че скоро всичко щеше да изчезне и щом се озовяхме на магистрала 1–93, градският пейзаж щеше да остане зад гърба ни.

Какво означаваше това?

Означаваше, че Бостън беше по-малко отблъскващ от останалите градове, които бях посещавала, но не изпитвах по-голямо желание от това на Лий да се върна в него. Е, и двете щяхме да го направим, защото тук щеше да се гледа делото по нейния случай. И щеше да бъде поносимо, докато знаехме, че всеки момент можем да го напуснем.

Но какво пък означаваше това?

Означаваше, че двамата с Джеймс трябваше да изминем дълъг път, ако все още хранехме надеждата, че начинът ни на мислене ще се пресече в един момент.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лий се бе справила чудесно в Бостън, но онова, което ме караше да се чувствам добре, беше съдействието на Джеймс. Затова му позвъних, за да го запозная с последните новини. Той вдигна веднага, а когато го потърсих отново същата вечер към десет, звучеше уморено. Очевидно го бях събудила.

— Здравей, много съжалявам. Връщай се обратно в леглото.

От другата страна на линията се чу шум, сякаш се протягаше.

— Не. Трябва да работя.

— Да не би още да си в кантората?

— Вкъщи съм. По-точно в кухнята. Сигурно съм задрямал.

— С глава, отпусната върху барплота. — С лаптопа до нея, отпуснати ръце и извит врат. — О, Джеймс, иди да си легнеш. Имаш нужда от това.

— Имам нужда от теб — каза той и се прозя. — И от по-дълъг ден. — Чух го да ругае тихо. — Добре, добре, лягам. Ще се чуем утре сутринта.

Но във вторник му звъннах аз веднага щом се чух с Шон.

— Имаме изслушване в петък следобед.

— Лий ще свидетелства ли?

— Да. Подготвихме я по телефона, но той не иска да я притискаме. Държи да е колкото може по-естествена. Тя е ужасена, но все пак се съгласи.

— Има ли някакви нови инциденти?

— Не. Държат я в напрежение. Неизвестността е част от тормоза. Как вървят нещата при теб?

— Ами... добре. — Не звучеше толкова ентузиазирани, колкото предишния ден. — Случват се някои неща. Тази сутрин бях в Бедфорд Хилс да разговарям с Денис Брайън, после се върнах и Марк веднага ме натовари с още три различни задачи, които не търпят отлагане. Непрекъснато ми повтаря, че не мога да се издигна, защото работя за някого друго, а аз му възразявам, че ми пречи това, че не получавам

помощта, от която имам нужда. Той настоява, че бих могъл да се справя, ако се съсредоточа единствено върху работата си, което означава, че нямаше предвид Денис Брайън, а нас. Какво бих могъл да му кажа?

Имах отговор на този въпрос, но беше прекалено груб.

— Предполагам, че и него някой го притиска — продължи Джеймс. — Допускам, че приходите от последния месец не са задоволителни, но чак да са по-лоши от последното тримесечие? Ако управлението на фирмата се е провалило, нещата отиват на зле.

— Колко зле? — Ако Джеймс останеше без работа, наистина щеше да възникне сериозен проблем. Или пък не, според теорията за сребърната нишка?

— Уместен въпрос. Съдружниците винаги узнават последни. Тук е много напрегнато, всички сме на ръба. Също като Лий.

— Много съжалявам — казах тихо.

— Е, такава е играта. Точно затова имам нужда от мястото на равноправен партньор. Изборите са през октомври. Ще изтрая някак дотогава.

Изпратих му съобщение час по-късно, в което му казвах, че мисля за него, после го направих отново късно следобед. Продължихме да си разменяме кратки текстове. Представях си го как ми пише, скрил телефона си под бюрото, за да не може Марк да го забележи.

Вики обаче ме видя. Участвах в приготвянето на чая, след като дълго бях настоявала да седне и си почине. Изглеждаше уморена. Също като Джеймс, тя имаше нужда от помощници, но финансовото състояние на „Ред Фокс“ не ѝ позволяваше да си наеме, затова бях доволна от възможността да ѝ услужа. Държах мобилния си телефон в джоба и пишех съобщения между отделните притичвания от салона до кухнята.

— Какво се случи с жената, която беше проклела електрониката? — попита приятелката ми, щом ме забележа отново да натискам бутоните.

— Сега ми се услажда — отвърнах аз и пъхнах телефона в джоба си, — защото я смесвам с правенето на чай, миенето на съдове и

яденето на бисквити. Джеймс би ми завидял.

— Смяташ ли?

Беше права, разбира се.

— Е, може би не. В момента е затънал до гуша в работа. Но линията за връзка е отворена и не ми се иска да я затварям отново. Денят ми минава по-добре, когато се чувам с него.

— Това вече ми звучи като зависимост.

— Само дете не е. По-скоро е избор. — При това направен съвсем съзнателно. Дори само заради това единствено нещо бягството ми се бе оказало полезно. — Харесва ми как звучи гласът му. И да споделям с него разни неща. Може би изпитвам известно чувство на вина за това, че съм тук, докато той работи толкова усилено. Но ако има нужда от отдушник, винаги може да разчита на мен.

— Значи искаш *той* да е зависим от теб — подразни ме тя.

„По-добре от мен, отколкото от Нейда“, помислих си аз, но казах:

— Онова, което искам в действителност, е надеждата. Да разговаряме, означава, че сме *живи*, че все още съществуваме като *двойка*. Някога го имахме. Искам си го обратно.

— Това означава ли, че си готова дори отново да се примириш с Ню Йорк?

Замислих се върху въпроса ѝ.

— По-скоро означава, че обичам съпруга си. И искам да съм до него.

— Ами Ню Йорк?

— Не знам. — Вече усещах тежестта на последствията от такова решение. — Би трябвало да обмислям подобна възможност всяка минута, нали? Би трябвало да направя нещо, което да ми помогне да реша. Но може би именно това се е променило. Винаги съм била наясно накъде съм се запътила. Никога не съм се носила по течението. Но сега имам чувството, че трябва да направя точно това. Не мога да насилвам нещата. Те сами ще се случат. — Когато телефонът ми иззвъня, го измъкнах от джоба си с надеждата, че е Джеймс, и бях много изумена, когато забелязах местния код. Джуд? Амелия?

— Ало?

— Емили? Обажда се Катрин от „Убежището“.

— Катрин — повторих аз. Никога не бих разпознала гласа ѝ. — Всичко наред ли е?

— Твоето котенце е зле.

— Моето котенце е зле — повторих отново и внезапно изпитах ужас.

— Би ли могла да дойдеш веднага?

— Сега ли? Разбира се.

След още минута-две вече на бегом излизах от „Ред Фокс“. По магистралата карах с превишена скорост, което не беше много разумно, но бях усетила в гласа на Катрин нещо. Струпващите се в небето облаци сякаш отразяваха страховете ми. Тъй като рецепционистката ползваше почивния си ден, влязох направо.

Моето котенце не беше в рехабилитационния център. Всъщност не го виждах никъде. Все още се оглеждах трескаво наоколо, когато Катрин дойде и ме отведе в малка стая, където стоеше някакъв млад мъж, очевидно ветеринар. Прешъс лежеше на масата за прегледи, обърната на една страна. Малките ѝ очички бяха отворени, но гледаха така, сякаш не виждаха нищо.

— Паднала ли е? — попитах в желанието си да повярвам в най-малкия проблем. Бих могла да се грижа за нея, докато оздравее. Катрин, изглежда, беше наясно с това, иначе нямаше да ми се обади. Дори щях да я взема със себе си. В къщичката на градинаря не я заплашваше нищо.

Само дете Катрин изглеждаше прекалено напрегната. Но пръв заговори ветеринарят:

— Тя нито яде, нито пие вода. Органите ѝ един по един отказват да работят.

— Вчера изглеждаше съвсем добре — възразих аз.

— Но е все по-слаба и по-слаба. И вие сте го виждали.

— И така да е — продължавах да настоявам, — не вярвам всичките ѝ органи да са увредени. Можете ли да направите нещо? Може би да започнете да я оводнявате?

— Течността само ще минава през нея — отговори той извинително.

Не харесвах смисъла, който влагаше в думите си. Уплашена, погледнах към Катрин.

— В най-добрия случай ще удължим живота ѝ със седмица или две — каза тя, — но не искам да продължаваме страданията ѝ.

Огледах се наоколо, като отчаяно търсех разрешение на проблема, но не видях нищо, освен няколко спринцовки. Очите ми се напълниха със сълзи.

— Няма да усети болка — обеща ветеринарният лекар. — Първата инжекция само ще я упои. Ще стане бързо. Тя и бездруго е в полусъзнание.

Гърлото ми се стегна, но дори и да бях в състояние да споря с него, аргументите му бяха убедителни. Да, бяха ми казали, че Прешъс може и да живее дълго, но дълбоко в себе си се бях притеснявала от самото начало.

— Може ли да я поддържа? — попитах и в същия момент разбрах, че именно заради това ми се бяха обадили.

Щом останахме сами, аз доближих лицето си до малката ѝ муцунка, усетих гъдел от меката козина и отиващата си топлина. Без да обръщам внимание на миризмата от дезинфекциращи препарати, се опитах да се съсредоточа върху аромата, който добре познавах.

— Тук съм, миличка — прошепнах и докоснах главата ѝ. Затворените очи се отвориха и срещнаха моите. Това беше нужното насърчение. Повдигнах я внимателно, седнах на единствения стол в стаята и я положих в скута си. Столът беше метален, с изтърбушена седалка и разкривена облегалка, но бих седяла дори върху горящи въглени заради това малко същество, което от раждането си не бе имало реален шанс да оцелее.

Наведена над нея, шепнех нежни думи и я люлеех напред-назад. Тя протегна едната си лапичка, отърка главата си в лицето ми и застина неподвижно. И аз разбрах. Беше ме чакала. Повдигнах се достатъчно, за да докосна кадифените ушички, които така и не бяха успели да пораснат. Докато ги наблюдавах, розовината им избледняваше и малките вени престанаха да пулсират. Притиснах я по-плътнo до себе си, за да забавя охлаждането, докато Катрин и ветеринарят се върнаха.

Слушалката му потвърди невъзвратимото.

Никой от нас не продума. Задържах я още за момент, преди да заровя лице в козината и да я уверя шепнешком, че никога няма да я забравя. После видях докторът да я отнася надолу по коридора.

Катрин изглеждаше много разстроена.

— Благодаря ти, че дойде.

Неспособна да говоря, само ѝ махнах с ръка за довиждане и се отправих към задния изход. От струпаните облаци се изливаше истински потоп. Въпреки че бягах, докато стигна до колата, станах вир-вода. Щом се отпуснах на седалката, избухнах в сълзи. Не бях сигурна защо приемам нещата толкова емоционално — дали защото случилото се ми бе напомнило други загуби, като тези на кучетата ми, дали защото чувствата ми внезапно се бяха пробудили, или защото отчаяно се нуждаех от нещо истински живо, което да дарявам с любов.

Седях зад волана и ридаех, скрила лицето си с ръце. Изминаха пет минути, може би десет, когато другата врата се отвори. Почти нямах време да реагирам, само разтворих пръстите си достатъчно, за да видя как Джуд се настанява на пътническата седалка.

— Уха! — възкликна той, като се наведе напред, за да погледне през предното стъкло. — Не съм виждал такъв порой, откакто бях в Сиатъл. Градско момиче като теб май не е свикнало да кара в такова време, а? — продължи закачливо.

Тъй като не му отговорих, той погледна към мен. Ръцете ми все още закриваха устата и носа, но очите ми бяха открити.

— Да не би да плачеш? — попита вече притеснено.

— Котенцето ми умря — обясних аз. Въпреки че беше заглушен от дланите ми и барабаненето на дъжда върху тавана на колата, гласът ми звучеше носово.

— Имаш предвид някое от тези тук? — След като едва успях да кимна, той сложи ръка на тила ми и в златистите му очи проблесна разбиране. — Такива са законите на природата, Емили.

— Знам. Силните оцеляват. Но тя би *могла* да бъде силна. Защо не ѝ беше даден този *шанс*!

Погледът му беше все така мек, пръстите му галеха врата ми.

— Някои никога не го получават. Винаги съм се възхищавал на хората тук, които се изправят срещу това всеки ден. Тежко е да го наблюдаваш непрекъснато.

— Тежко е навсякъде, не само тук.

— Може би сега е на по-добро място — подхвърли той.

Гърлото ми беше все така стегнато. Можех само да кимна.

— Един ден отново ще я видиш — додаде Джуд.

— Казваш ми го само за да се почувствам по-добре. Ти не вярваш в отвъдното.

Той се усмихна глуповато. След малко каза:

— Искаш ли да се поразходим? Да се откъснем от всичко, което ни заобикаля?

Засмях се нервно.

— Мислех си, че правя именно това.

— Не, става въпрос за петнайсет минути път с кола.

Сетих се за котенцето си. Допадаше ми идеята да я срещна в един друг живот, но не можех да я видя сега. Горкото малко същество беше съвсем само. А аз не исках да бъда сама.

Прехвърлихме се от моята кола в неговата — лъскав джип, купен му от Амелия съвсем наскоро, и от който, въпреки непрекъснатите подигравки по повод луксозното ми BMW, Джуд изобщо не изпитваше неудобство. С включени чистачки той даде първо назад, после пое по пътя. Почти не си говорихме. Аз постепенно престанах да хлипам, а той... е, нямах представа за какво си мисли и не изпитвах необходимост да го попитам. Поехме в посока, противоположна на града, в непрестанно изливащия се порой.

След десетина минути свихме по черен път, за чието съществуване изобщо не бях подозирала. Джипът се справяше с неравностите много по-добре от моето BMW, въпреки че през цялото време, докато се изкачвахме по полегатия склон на планината, ми се налагаше да стискам до болка дръжката над вратата. На няколко пъти затъвахме в калта и купчините листа, но Джуд се справяше умело. Спря колата точно когато на пътя се появиха огромни скални блокове. Изскочи от нея, заобиколи я и отвори вратата откъм моята седалка.

— Бих ти предложил чадър — каза, като сграбчи ръката ми, — но това е сантиментално пътуване в миналото, а тогава нямахме чадъри.

Опитах се да се ориентирам през изливащите се дъждовни струи.

— Пътуване в миналото? Никога преди не съм идвала тук.

— Напротив. Почакай малко.

Трябваше да положи усилия да се задържа права, но само след минута се подхлъзнах и спрях до него в края на гранитна стена. И тогава го чух — водопада на Джуд — лудешка каскада от падаща от трийсетина метра вода, която се удряше в ръба и с шумни струйки се вливаше в потока.

Ако не беше дъждът, сигурно щях да чуя плисъка по-рано. Но изумлението ми сега имаше друга причина.

— Извинявай — казах и рязко освободих ръката си. — Ние дойдохме дотук с колата?

— Аха.

— Ти си знаел, че има път?

— Аха.

— Тогава защо последния път, а и всички предишни, трябваше да лазим по каменистия склон в продължение на три часа, за да се доберем до това място?

Дъждът заглуши смеха му.

— Защото това е *по-интересният* начин да изкачиш планината. Днес ми се наложи да използвам джипа, защото ти обещах само петнайсетминутна екскурзия.

— Не това е *важното*. — Спомних си ожулените длани и колене и схванатите в продължение на дни крака. — Беше опасно. Рискувах живота си. Ти *никога* не си споменавал, че дотук има път.

— А ти никога не си ме питала. Не изпитваше ли чувство на *удовлетворение*, когато успяваше да се качиш?

— Но беше много *трудно*.

— Както повечето неща впрочем. — Отправи ми всезнаещ поглед, но преди да успее да измисля подходящ отговор, вече смъкваше ризата през главата си. — Ще вляза под водопада.

Щях да започна да протестирам, ако бе понечил да свали и дънките си, но те си останаха на него, а и бездруго бяха подгизнали. Бавно тръгна по хлъзгавите камъни, докато застана под струите. Въпреки силата на падащата вода главата му остана изправена. Небето беше притъмняло, но лицето му изразяваше искрена радост.

Как можех да подклаждам гнева си? Това беше Джуд в целия му блясък — приятен за гледане дори в своята първичност. Въпреки своята крайна безчувственост беше еталон за доброта.

След известно време отвори очи, излезе изпод струите и се скри в тясна скална ниша. Едва пазейки равновесие върху мокрите камъни, успях да стигна до него. Щом се озовах в безопасност, на свой ред затворих очи. Въздухът беше чист, звуците бяха силни, но естествени. Във всичко това имаше някакъв примитивизъм и нещо вълнуващо, което нямаше нищо общо с койотите.

Седяхме, допрели мокрите си бедра, когато той попита:

— Спомняш ли си?

— Спомням си.

— И тогава отказа да застанеш под водопада. От какво се страхуваш?

— Да не потъна. Не мога да понасям толкова вода да се изсипва върху главата ми. — Затова пък ми харесваше да седя на ръба на скалата. А безразсъдният Джуд беше напълно способен да ме спаси.

— От какво друго?

— От змии.

— Все още? — Погледът му беше мек и предразполагаше към разговор.

— Винаги съм се страхувала.

— Какво друго?

Не ми се наложи да мисля дълго.

— Да не изгубя работата си. Да не се разделя със съпруга си. Да не съсипя бъдещето си.

— Как би могла да съсипеш бъдещето си?

— Като се разделя с Джеймс.

— Толкова ли е добър?

— За мен е най-добрият.

— Това някакво послание към мен ли е?

— Не. Прозаично излагане на фактите.

Той остана загледан изпитателно в мен за минута, после обви коленете си с ръце и опрял брадата си върху тях, извърна поглед към мократа гора. Помълча известно време, после каза с глас, който едва се чуваше заради бученето на водата:

— А пък аз се страхувам да не се проваля.

Бях шокирана от подобно признание, изречено именно от Джуд. Обърнах се към него, но той отбягваше погледа ми. Затова отвърнах меко:

— Както всички нас.

— За мен е по-тежко. Когато си си създал образ на вечния победител, вече имаш проблеми.

— Това е прозрение.

Той се обърна към мен.

— Наистина ли долавям сарказъм в думите ти?

— Не. Напълно те разбирам. Ти обичаш да те виждат само в най-добрата ти светлина. Кого най-много се страхуваш да не разочароваш?

— Семейството си.

— Наистина ли си толкова разтревожен?

— Е, това вече си е чист сарказъм.

— Може би, но никога преди тази вероятност не те е притеснявала.

Отново отклони поглед.

— Винаги съм правел това, в което съм бил най-добър, и то е свързано с физическата ми сила. Неща, които другите не могат да направят. От мен би излязъл *страхотен* капитан на риболовен кораб. Без съмнение бих изкачил Еверест. Ако някой ми предложи, ще съм първият, който ще тръгне към Луната.

Изобщо не се съмнявах в това. И щеше да му отива.

— Взаимоотношенията с хората са нещо съвсем различно — продължи той. — При тях мускулите нямат значение. — Погледна ме смутено. — Никой не може да разбере защо все още не съм виждал Ноа.

Какво бих могла да кажа? Самата аз не проумявах.

— Опитвам се да постъпя така, както би било най-добре за него — обясни Джуд. — Трябва ли да се промъкна в живота му, след като така или иначе в един момент отново ще си тръгна?

Говореше така, сякаш се опитваше да се извини, че изобщо не беше опитал, което ми припомни нещо.

— Последния път, когато разговаряхме, ти обмисляше варианта да се бориш за родителски права над него.

— И все още не съм се отказал. Но не мога да го направя сам. Помогни ми, Емили.

Отдръпнах се стреснато, объркана от паниката в очите му.

— А... по какъв начин бих могла да ти помогна?

— Ще се срещна с него утре. Не знам какво да правя. Ще ми бъде по-леко, ако дойдеш с мен.

Съмнявах се. Освен това няхах никакво желание да се забърквам с Джуд, Джена и детето, което бяха създали.

— Защо точно аз?

— За морална подкрепа. Ти си моят талисман.

— Последният път каза, че съм твоята съвест. А аз съм само част от миналото ти. Не мога да участвам в бъдещето ти, Джуд — предупредих го аз.

— Говоря за настоящето.

— Аха. Това е единственото време, което признаваш.

— Добре. Заслужавам си го. Но аз имах предвид *твое* настояще. Трябва да има някаква основателна причина, за да избягаш от Ню Йорк. Не мислиш ли, че има нещо странно в съвпадението, дето след десет години и двамата се озовахме тук по едно и също време? Идването ти е като подарък за мен.

— Това е най-голямата глупост, която съм чувала, Джуд.

Той поклати глава.

— Целта е била по-възвишена.

— И тя е?

— Да ми помогнеш. Виж, знам, че си омъжена. Вече го приех. Имаш семейство и обичаш съпруга си, който очевидно е по-подходящ за теб, отколкото аз. Въпреки че доста може да се спори по въпроса, при положение че ти си тук, а той е в града. Но що за човек ще да е, ако има нещо против да помогнеш на стар приятел в беда?

— Забрави за Джеймс — възразих аз. — Сега говорим за мен и за сина ти. Не бих могла да бъда част и от неговото бъдеще. Тогава защо трябва да присъствам?

— Защото той със сигурност ще те *хареса* — отвърна чувствено Джуд.

Страхът беше нещо, което по никакъв начин не можех да свържа именно с този мъж дори когато произнасяше думата. Но сега се прокрадваше в гласа му. Той се страхуваше от Ноа.

— Просто ми помогни да сложа началото — помоли се той. — Моля те само за това. Не е необходимо да говориш. Ела с мен за морална подкрепа.

— О, Джуд. — Усещах се теглена в различни посоки, защото не исках отново да бъда погълната от живота му, но и не желяех да се чувствам отговорна за това, че едно малко момченце никога няма да се запознае с баща си.

И тогава той изрече нещо отвратително с безочийство си:

— Нали ти е ясно, че ти трябваше да родиш детето ми. Ако беше забременяла през онова лято, животът ми щеше да бъде съвсем

различен.

Както и моят, макар и не за добро.

— Не подхващай тази тема, Джуд — предупредих го аз. Когато улови ръката ми и започна да върти венчалната ми халка, повторих думите си и добавих:

— Освен ако нямаш намерение да ми кажеш колко е красив, не казвай нито дума.

Пръстите му застинаха. След като задържа дланта ми още малко, той я пусна много внимателно. Това беше повратната точка. С лекотата, с която Джуд приемаше нещата, които не можеше да промени, аз приех онова, което не *исках* да променям. Този Джуд, който в момента виждах, вече нямаше власт над мен. Много по-силно ми въздействаше гъмжащият около нас живот и това откритие ми вля нови сили.

Когато напуснахме скалната ниша, дъждът беше престанал. Водопадът продължаваше да бучи, но шумът утихваше все повече, докато приближавахме другия край на гранитната стена и стигнахме до джипа, чиито сиви ламарини драстично контрастираха със зеленината на гората.

— Койотите вече ги няма — отбеляза Джуд. — Не са се появявали, откакто заминах.

Сигурно щях да му възразя, ако точно в този момент не си мислех за моето котенце, за тази ярка искрица от големия огън, която бе поела по своя път към място, където нямаше да се клатушка и да залита.

Когато същата нощ койотите отново подхваната серенадата си от вой, лай и ръмжане, Джуд беше някъде другаде, но това изобщо не ме интересуваше.

Което пък означаваше, че на следващия ден все пак щях да участвам в играта с Ноа, въпреки че го правех повече заради Амелия, отколкото заради Джуд. Не можех да бъда със сина й по начина, по който й се искаше, но това беше нещо различно. Пък и коя бях аз, за да предричам поведението на Джуд? Можеше да се окаже в подходящо настроение и още след първия поглед да стане за момчето най-добрият баща на света.

В нито един от близките градове нямаше достатъчно деца, за да поддържат собствени отбори, затова групите бяха регионални, а

мачовете се провеждаха в един парк на юг от Бел Вели. Тъй като Джуд беше все още в Конкорд и щеше да пристигне от противоположната посока, стигнах дотам сама.

Когато пристигнах, състезателите вече се разгриваха. Погледът ми веднага откри Джена. Русата ѝ коса изглеждаше почти бяла на слънцето. Бе застанала настрани от другите родители, облегната на стигаща до кръста ѝ метална преграда, недалеч от трета база. Беше видимо шокирана от това, че ме вижда.

— Джуд ме помоли да дойда — обясних аз, щом се приближих. — Не ти ли е казал?

Разбира се, че не ѝ беше казал. Вероятно все още ни смяташе за съпернички, въпреки че, що се отнасяше до мен, съвсем не я приемах по този начин.

— Тук съм просто като зрител — уверих я аз. — Покани ме за морална подкрепа.

— Чудя се защо — измърмори тя.

Не изглеждаше доволна, но усещах, че я притеснява не толкова моето присъствие, колкото предстоящата среща на Джуд със сина ѝ. Към нас приближи някакъв мъж и Джена побърза да го представи: — Това е съпругът ми Боби Хорн. И също е тук за морална подкрепа.

— И да видя как играе синът ми — прибави добронамерено той.

Погледнах към момчетата на терена.

— Кой от тях е Ноа? — Бяха в екипи и с бейзболни шапки и всички изглеждаха еднакво.

— Номер четиринадесети — отвърна Боби и посочи към малка група, заобиколила тренъора. След като ми го посочи, лесно можех да го разпозная, дори да не знаех номера му. Гледайки лицето на Джуд в умален вид, изпитах същото свиване в стомаха, както когато бях видяла снимката му на бюрото на Джена.

Загриването приключи. Отборите се събраха на пейките. Обърнах се към паркинга, за да открия Джуд, но той все още не беше пристигнал. Сложих шапката, за да освободя врата си от косата в този горещ, влажен въздух и сигурно съм заприличала на една от останалите майки, защото когато Ноа се обърна да помахна на родителите си, изобщо не ми обърна внимание.

— Той знае ли, че Джуд ще дойде? — попитах Джена.

— Не.

— А казала ли си му, че му е баща?

— Да.

— Другите ви деца тук ли са?

— Не.

Ноа играеше стопер, което беше необичайно. Имаше телосложението на Джуд и въпреки че досега никога не бе виждал баща си, движенията му бяха също като неговите. Докато заемаше позицията за следващия удар, аз се обърнах към майка му:

— Той е изключително атлетичен.

Джена не отговори. Погледът ѝ не се отделяше от паркинга.

— Сигурно движението е много натоварено — предположих.

Само че тя не се хвана и имаше основание за това. Може би, но само може би, излизането от Конкорд беше леко затруднено, но не би следвало да попадне в задръстване по пътя насам.

След първия ининг дойде втори, после трети. Ноа пропусна веднъж въпреки силния замах, типичен за Джуд, но щом успя да удари топката, което се случи на третия път, резултатът беше хоумрън. От другата страна на Джена Боби бурно изразяваше подкрепата си и веднага отвърна на поздрава на момчето с вдигната, свита в юмрук ръка.

Джуд бе пропуснал този триумф. Проверих телефона си за съобщение. Опитах се да се свържа с него. Нищо.

— Слава богу, че не казах на Ноа — мрачно отбеляза Джена.

— Той ще дойде — казах уверено, въпреки че бях започнала да се съмнявам.

Към средата на мача се обърнах към нея извинително:

— Съжалявам, Джена. Останах с впечатлението, че му се иска да дойде. Но досега вече трябваше да е тук.

Тя следеше играта на терена.

— Няма значение. И бездруго не желая да навлиза в живота на Ноа. Съгласих се на това единствено защото Амелия много ни е помагала. Но той е мой син. Искам да има всичко, което пожелае.

Огледах внимателно паркинга с надеждата, че Джуд гледа оттам, прекалено нервен, за да се присъедини към нас, но не се виждаше никакъв джип, нито висок мъж с руса коса.

След края на мача, спечелен от отбора на Ноа с шест точки, момчето изтича при майка си.

— Видя ли последната игра? — попита въодушевено и изимитира с ръкавицата характерното движение при улавяне на топката.

Джена го прегърна.

— Беше *невероятен* — похвали го тя, но Ноа вече тичаше обратно към съотборниците си.

— Страхотно дете — обадох се аз.

Гордостта, изписана върху лицето ѝ, се помрачи.

— Притеснявам се. Сама виждаш, че е наследил някои неща.

— Например?

— Ами, тялото му е като това на Джуд. Отличен спортист е. Понякога може да бъде прекалено самонадеян. Прави се на мъжкар. Освен това в училището... е станало някакво сбиване. Не мисля, че е участвал, и доста му говорих как трябва да е внимателен към децата, които не мога да правят онова, което той умее. И все пак е плашещо.

— Сигурно е заради възрастта.

Тя ме стрелна с тревожен поглед.

— Не ми се иска да расте такъв. Амелия може да ни дава пари, но няма да ѝ позволя да отгледа сина ми. Виж какво направи от Джуд. Той е абсолютно безотговорен. Погледни къде е бил през последните десет години. И какво прави днес. Ноа мисли, че баща му живее на друго място. Представяш ли си как би се чувствал, ако го беше очаквал? Искам да кажа, подозирах, че ще стане така. Не вярвам на Джуд повече, отколкото когато го напуснах.

Това беше най-откровеното нещо, което ми бе казвала, откакто я познавах, и вероятно се дължеше на емоционалното ѝ състояние. Продължавах да оглеждам паркинга, макар дълбоко в себе си да бях убедена, че бе по-добре да не идва изобщо, отколкото да се появи в този момент.

— Не му стиска да дойде — продължи тя презрително. — Но на нас ни е по-добре без него, нали?

Щях да се съглася, ако бе останала да чуе отговора ми, но едва бях отворила уста, а тя вече се отдалечаваше заедно с Боби и Ноа. Върнах се при колата си. Този път, след като се опитах да се свържа с Джуд и отново не успях, му оставих съобщение:

„Или имаш някакво сериозно извинение, или изобщо не ставаш за баща. Къде беше, Джуд? Аз бях там, както Джена и Боби. Ноа игра блестящо, само дето почетният гост липсваше. А ти се чудеше защо те посъветвах да не искаш попечителство върху момчето?“

Джуд не си направи труда да ми отговори. Този път беше в Бърлингтън и според Амелия не по служебни дела. Колкото я бях съжалявала преди, сега я съжалявах още повече. Тя нямаше никакъв контрол върху него и той продължаваше да я разочарова. Бях сигурна, че е допуснала грешка, като го е насилила да се срещне с Ноа, но от друга страна, кой родител не иска да види собственото си дете?

Лошият. Това беше единствената дума, с която можех да определя характера на Джуд, въпреки че не трябваше да го изричам на глас. Вики го стори вместо мен, когато същата вечер Амелия дойде за вечеря. „Къде му е бил умът? Къде му е сърцето и имал ли е изобщо някога сърце? Наистина ли имам родствена връзка с този човек?“ Бременността ѝ беше по-забележима и емоционалността ѝ бе напълно обяснима. Аз я разбирах, но майка ѝ не бе настроена опрощаващо. Напротив, засипа я с контра обвинения: „Ти изобщо някога опитвала ли си се да му помогнеш?“, и все в този дух, докато помежду им избухна истински скандал и двете се втурнаха навън, а аз се озовах сама в кухнята с останките на тяхната *враждебност*.

Тази неприязън се пренесе и на следващия ден, през който Вики беше кисела и намусена, Амелия не скриваше раздразнението си, Джуд се прибра, сякаш нищо не се беше случило, а Лий обикаляше наоколо и постоянно надничаше през прозореца, очаквайки всеки момент да забележи притаил се наблизострелец.

Стрелец нямаше наистина. Този път беше подпалвач и мишената не беше бунгалото на Лий в Бел Вели, а голямата ѝ къща в Масачузетс. Обаждането дойде в четвъртък вечерта, достатъчно рано да я паникьоса, но и прекалено късно, за да може да се подаде официално заявление за палежа в Прокуратурата.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вики ме събуди с новината в петък сутринта. Само след минути вече бях в кухнята с Амелия и Лий и след като се запознах с основните факти, единственото ми желание беше да се свържа с Джеймс.

„Някой се е опитал да изгори къщата на Лий в Масачузетс, изписах аз. Обади ми се, когато можеш.“

Телефонът беше все още в ръката ми, когато започна да вибрира. А не беше изминала и минута.

— Здравей — казах и излязох на задната веранда на „Ред Фокс“.

— Какво е станало?

— Станал е пожар снощи. Къщата е имала противопожарна сигнализация и пожарникарите са пристигнали, преди огънят да обхване всичко. Въпреки това щетите са големи. Лий е много травмирана.

— Как е разбрала? Мислех, че банката е придобила собственост върху имота.

— Не банката — съобщих това, което току-що бях научила аз. — Ипотеката е откупена от компания с името „Ист Сий Пропъртис“.

— Собственост на братята? — попита Джеймс.

Усмихнах се.

— Това беше и моята първа мисъл. Братята ще предявят претенции към парите от застраховката. Но не. Тази компания всъщност е доста голяма. Някои от владенията им датират доста назад във времето и не всичката им земя е по крайбрежието. Но притежават редица острови до самия Бел Вели.

— Амелия — заключи той, точно както бях предполагала.

— Едва ли си мисли, че Лий би искала да се установи отново там за постоянно, но твърди, че за нея къщата има сантиментална стойност и именно тя, а не братята, трябва да реши какво ще прави с нея. И е

много войнствено настроена по тази тема. Твърди, че въпросът е принципен. Не съм сигурна, че Лий е съгласна, защото не споделя бойното ѝ настроение. Но няма начин Амелия да иска да разруши къщата. Поддържа я в много добро състояние, в случай че Лий все пак реши да се върне.

— Много благородно, но е и един вид предупреждение. Братята очевидно са направили връзката. Полицията сигурна ли е, че става въпрос за умишлен палеж?

— Все още не, но начинът, по който е лумнал огънят, е много подозрителен. Днес ще изпратят свой екип там. Искат да разговарят с Амелия и Лий, но аз бих желала да се срещна с тях преди това. Градът е малък. Мислиш ли, че ще могат да се справят?

— В момента се ровя в интернет — разсеяно каза Джеймс. — В полицейското управление работят не повече от двайсетина души. Съмнявам се, че ще открият умисъл. Все пак би могла да ги попиташ.

— Непременно. Доколкото разбирам, няма да можем да използваме инцидента в съда днес.

— Не. Палеж, вандализъм, заплашителни писма — те се отнасят към друго дело. Днес ще разглеждат само попечителските фондове. Все пак Шон може и да опита да прокара нишката за опит за сплашване. Ответната страна ще протестира, но съдията така или иначе ще го изслуша и ако Лий се окаже бъдещ съчувствие свидетел, както очаквам, сигурно ще го вземе предвид. Веднага ще му се обадя.

— Още сега. Нещо друго? — Имах си собствен списък от въпроси, повечето свързани с Амелия и по-точно с помощта ѝ в разследването на палежа на застрахователната компания. Но Джеймс беше по-добър от мен в тази област.

Той помисли малко и накрая каза:

— Да. Можеш ли да ме чакаш там?

— Къде?

— В къщата в Масачузетс. Искам да я видя. Преди това ще отскоча до полицейското управление, за да видя кой е натоварен с разследването. Впрочем имам по-добра идея. Не знам в колко ще мога да се измъкна оттук, но ако изслушването е в три, ще хвана следващия полет и ще дойда в съда около пет. Можем да пътуваме заедно. — Усетих, че се усмихва, докато изрича следващите думи: — Но ще карам аз. Колата много ми липсва.

Не се обидих. Планът му ми допадна. Можех да възразя, че ще изгуби доста работни часове, че Марк няма да остане доволен или дори, че до края на деня ще бъде уморен до смърт. Но не го направих. Може би понякога действах импулсивно, бях прекалено безотговорна и дори поведението ми граничеше със страха, но в никакъв случай не бях глупава. Пожарът в Масачузетс се бе превърнал в нещо като подарък.

Същата сутрин напуснахме Бел Вели с две коли. Така или иначе бях решила да закарам Лий дотам, но Амелия настоя също да дойде, а след нея и Джуд, затова бях принудена да ги уведомя, че след това имам среща с Джеймс. Нямахе нищо лошо Лий да пътува с мен, но с Амелия и сина ѝ в колата пътят не се очертаваше особено приятен.

И така, той се качи в джипа си. Нямах представа защо реши да дойде — дали защото се надяваше по този начин да реабилитира пострадалото си чувство за отговорност, или защото просто имаше нужда да прави нещо. Но със сигурност знаех, че иска да види Джеймс.

В този смисъл много се бях надявала, че ще изчезне някъде по пътя, но ето че в два и половина стоеше с нас във фойето на съдебната палата. Лий, която нервно оглеждаше хората наоколо, издаде неволно възклицание при пристигането на друга група.

— Кой от тях е Албърт Мийм? — попитах я шепнешком.

— Онзи закръгленият, с голата глава — също тъй тихо отвърна тя.

Не бих могла да го пропусна. Той гледаше право към нас. Също като тримата мъже, които го придружаваха.

— Познаваш ли останалите?

— Този с тъмния костюм е адвокатът на семейството. Другият със синия блейзър е братът на Джак — Дуейн. Третият не съм го виждала.

Шон обаче беше. Той приближи до нас и каза:

— Слабият мъж е бившият шериф на областта и в момента работи като частен детектив. Довели са го като един вид заявление, че законът е на тяхна страна.

— Но ако вече не се занимава с право... — подхванах аз.

— Идеята им е впечатлението. Те са Отборът на мечтите. Големи местни знаменитости. Всеки един от тях поотделно.

— Това ще окаже ли влияние върху съдията?

— Не би следвало. Но групата на старите муцуни все още съществува.

Стори ми се, че Шон се чувства неловко и се надявах Лий да не забележи, когато Джуд се обади неочаквано:

— Аз познавам този човек.

— Кого по-точно? — попитах аз.

— Детектива. Веднъж го возих в моята лодка.

— О, Джуд...

— Говоря сериозно. Изведох няколко туристи за седмица в открито море и тъй като платиха за няколко допълнителни екстри доста щедро, бяхме на чиста печалба. Всички искаха да участват в опасен риболов, а този беше най-настървен. — Обърна се към Шон и продължи: — Името му е Били де Симоне, нали така? Няма как да го забравя. Използва го винаги в трето лице.

— Същият — потвърди Шон.

— Много го биваше в покера. Едва ли ще ме разпознае в този ми вид, но съм имал възможност да го наблюдавам продължително време. Играехме с часове. Само ми кажи и ще отвлека вниманието му.

Амелия го изгледа стресната, но необходимостта да отговори ѝ бе спестена от Шон, който предупреди:

— Само опитай и веднага ще ни обвинят в опит да въздействаме върху техен свидетел. Точно сега Лий е жертвата. И никой няма да може да го оспори.

Джуд въздъхна отегчено, но в този момент Лий се обади уплашено:

— Дуейн постоянно се взира в мен. Веднага след смъртта на Джак започна да ме ухажда и не остана особено доволен, когато го отрязах. Не разбирам защо трябва да присъстват.

— Това е тяхно законно право — обясни Шон. — Те също играят с голям залог.

— Да — изломоти Джуд, — да се отърват от репутацията на хора, изпаднали в затруднение. Били де Симоне знае как да използва системата. Предложи му две бири и ще ти разкаже всичко за нея. Той ще разбие на пух и прах защитата ти, Шон. Нямах никакви

доказателства, които да свързват семейството на покойния съпруг на Лий с това, което се случва с нея в момента.

— Целта на това изслушване е съвсем друга — възрази Шон и внезапно погледна към асансьора. Проследих погледа му и видях Джеймс да крачи към нас. Изглеждаше уверен, красив и абсолютен професионалист в синия си костюм с подходяща вратовръзка. Очите му преливаха от вълнение, когато срещнаха моите.

Ако вече не го обичах толкова, в този момент със сигурност щях да се влюбя до уши. Едва след като ме целуна, той поздрави останалите.

Нямах никакво съмнение, че знаеше точно кой е Джуд, но за моя огромна изненада запознанството им не се превърна в някакво събитие. Леко си стиснаха ръцете, след което Джеймс ни представи на възрастния мъж, който го придружаваше. Името му беше Лайл Кагън.

— Работя със сина му в Ню Йорк — обясни съпругът ми, — но самият той живее тук, в Бостън, и има известен опит с Албърт Мийм. И се съгласи да даде показания.

Лайл Кагън се оказа ценен свидетел. Уважаван собственик на агенция за недвижими имоти, той си бе спечелил слава, не по-малка от тази на Били де Симоне. Там, където Лий съвсем естествено говореше смирено за все по-малките чекове и въпросите, на които така и не бе получила отговори, Лайл описваше начините за извършване на злоупотреби, позовавайки се на собствените си попечителски фондове, източването на които така и не бе успял да докаже. Може би щеше да му отнеме известно време, преди да се превърне в най-важния човек в съда този ден, но със задоволство си помислих, че този път Албърт Мийм се бе изправил срещу най-неподходящия съперник.

Клетвената декларация беше представена като улика заедно с полицейското досие на Лий. Другият адвокат възрази снизходително, сякаш се съмняваше дали Лий беше обикновена златотърсачка, или изключително наивна жена, която няма представа за движението на пазара на акции. Но когато съдията погледна предоставените му извлечения и откри несъответствия в тях, адвокатът не можа да даде адекватно обяснение за направените разходи.

Жалбата беше приета. Шон дори получи желанието одитор, който да прегледа сметките на попечителския фонд. Това би била тотална победа, ако деверът на Лий не бе прошепнал в ухото ѝ малко след като отново излязохме във фоайето:

— Можеш да си боядисаш косата в какъвто цвят избереш, но ние знаем къде си. Предложението ми е все още в сила и смятам, че е достатъчно добро за теб. Кажи само една дума и ще стана твой защитник.

Тя ни предаде думите му дословно, при което Дуейн само се намръщи и изстреля:

— Докъде ще ви докара всичко това? Просто я попитах как е.

И с преувеличено раздражение напусна съдебната палата.

Лий цялата трепереше.

— Не трябваше да правя това. Само ще влоша нещата.

— Вече го има внесено в рапорта — увери я Шон. — Ако опитат още нещо, ще бъде записано. Първо, установихме злоупотреба с попечителския фонд. Междувременно ще се опитам да получа потвърждение, че палещът е бил умишлен. Така постепенно, част по част, ще подредим целия пъзел.

— Като ме използвате за примамка — подметна Лий.

Но Амелия беше на крачка пред всички останали.

— Не този човек ще те предпази, а ние — заяви, обръщайки се към сина си. — По-скоро *ти*. Можеш да се погрижиш за сигурността ѝ, Джуд. Това е по твоята част.

Той се оказа притиснат в ъгъла.

— Не, не — настоя майка му. — Ще си ми нужен. Никой друг не може да го направи така, както ти.

Малко по-късно си тръгнахме. Амелия и Лий се качиха в джипа на Джуд, а ние с Джеймс пътувахме сами. Планът беше Джуд да ни отведе до Манчестър, на брега на океана, но в типичния си мачовски стил той караше така, че беше невъзможно да го следваме. След няколко неуспешни опита Джеймс най-сетне улови погледа ми и с доволна усмивка включи системата за проследяване.

Не проявявах никакъв интерес към това къде отивахме и какви бяха намеренията на съпруга ми. Въодушевена, улових ръката му.

— Ти спечели делото. Беше просто невероятен.

— Не — възрази той с дълбокия глас, който толкова обичах. — Просто извадих късмет с Лайл.

— Но той не е търсил съдебна отговорност от Мийм, когато са източили собствения му попечителски фонд. Защо реши да го направи сега?

— Оттогава е изминало много време. В момента името му е по-известно, отколкото е било тогава. Освен това се трогна от историята на Лий. От вторник насам проведох няколко разговора с него, но не се съгласяваше да свидетелства до тази сутрин. Затова реших да хвана ранния полет.

Това повдигаше няколко интересни въпроса.

— Имаше ли някакви проблеми, задето напускаш кантората толкова рано?

Брадичката му се повдигна леко.

— Нямам представа. Не съм искал разрешение, просто си тръгнах. Изгубих половината от нощта, за да свърша нещо, възложено от Марк. Мисля, че ми се полага някаква компенсация.

— Нямах вид на изтощен до крайност човек.

— Странно е как веднага забравяш умората, когато ти предстои да се явиш в съда. Освен това трябваше да съм в най-добрата си форма, след като щях да стоя до теб. Изглеждаш невероятно, скъпа. Откъде взе полата и блузата? — Блузата беше бяла, а полата беше червена и стигаше едва над коляното. Сандалите ми бяха черни и с доста високи токове.

— От гардероба на Вики. Много приятна промяна след безкрайните сини ризи и черни панталони, не мислиш ли?

Още веднъж хвърли възхитен поглед на дрехите.

— Би могла да ходиш така и на работа.

— Знаеш, че е невъзможно.

— А би трябвало. Или пък не. Прекалено си красива. — Стисна с обич ръката ми и отново върна своята върху волана. Движението беше много натоварено, но очевидно постоянните спирания и ниската скорост изобщо не му действаха изнервящо. Изпусна дълбока въздишка и подметна: — Господи, толкова ми е приятно да карам отново.

„Мъжът и колата му“, отбелязах мислено. И веднага си дадох сметка, че това би могла да е която и да е кола. През последните месеци беше толкова зает, че изобщо не беше шофирал.

— Свобода! — засмях се аз.

Той повтори думата с ентузиазъм и едва след това осъзна вложеното значение и побърза да добави:

— В Ню Йорк просто не ми се налага да карам.

— Само дето ти е приятно да го правиш. Да не говорим, че обожаваш колата си.

Джеймс примигна в знак на съгласие.

— Освен това си прекалено отдаден на работата си.

Погледът му сякаш мина през мен.

— Вече обсъждахме този въпрос. Харесва ми да се занимавам със случая на Брайън, но всичко останало вони. Вече започна обратното броене до момента, в който ще стана съдружник. След това ще мога да избирам с какво да се занимавам.

— Сам ми каза, че във фирмата става нещо. Ами ако бъде закрыта?

— Няма начин.

— Е, представи си го все пак. Какво ще правиш тогава?

— Ще си потърся друга работа.

— Хрумвало ли ти е да напуснеш Ню Йорк?

— Прекалено си прозрачна, Емили.

— Би ли го направил? — Трябваше да знам дали това не блокира всички пътища пред нас.

Вместо да ми отговори, Джеймс превключи на тема, която със сигурност знаеше, че не бих могла да пренебрегна.

— Ама и твоя Джуд си го бива. Какво толкова си намерила в него?

— Ти сам повдигна въпроса за прозрачността — отвърнах, но не избягах от въпроса му. Като премислях изминалия ден, той се бе отнесъл доста почтително към бившия ми любовник. — Сега вече нищо. А преди десет години? Много неща. Бях млада и неопитна. Джуд беше широко скроен човек според тогавашните ми представи.

— По неандерталски широко скроен.

— Не. Всъщност не е толкова лош — възразих, въпреки че твърдението му не беше далеч от истината. — Твърди, че е помъдрил.

Но все още не разбира значението на думата „отговорност“. — Разказах му за Ноа и бейзболния мач. — Дава си сметка какво трябва да направи, но като че ли не знае как. И там се прекъсва връзката.

— Той все още те обича.

— Това не е мой проблем.

— Твой е, докато продължаваш да стоиш тук. Познавам този тип мъже. Ще продължава да опитва.

— Да прави каквото иска. Не съм на разположение.

— Ами ако се бяхме разделили?

Сърцето ми сякаш спря.

— Това ли искаш?

— Не, по дяволите. Но ако го бяхме направили, щеше ли да се върнеш при него?

— И защо да го правя? Не изпитвам нищо към този човек. — Бях имала вече няколко възможности, но не биваше да споделям това със съпруга си, защото само щях да провокирам ревността му. — Десет години са доста време. Той не се е променил. За разлика от мен.

Това, изглежда, беше правилният отговор, защото Джеймс отново улови ръката ми и я задържа в своята, докато завивахме по магистрала 1–93 на север. Говорехме малко, но мълчанието помежду ни беше приятно. Както често бе правил и преди, той въртеше с пръсти венчалната ми халка, но не по начина, по който го бе правил Джуд. Имаше законно право на това. Когато от джоба му се разнесе бръмченето на телефона, той не му обърна внимание. Отговори на второто позвъняване, но пренебрегна третото.

Градът се намираше само на около двайсетина километра от Бостън, но вече минаваше пет, когато стигнахме до къщата на Лий. Въпреки че се оказа изненадващо близо до пътя, беше ниска и доста разгърната и определено изглеждаше добре, независимо от случилото се. Пожарът би могъл да се разпространи нагоре бързо и да причини по-големи щети. Вместо това пораженията бяха ограничени в крилото със спалните, което беше овъглено и срутено.

Входната врата водеше към всекидневни, които по всяка вероятност си стояха така, както ги бе оставила Лий. Обзаведени подходящо за дом на брега на морето, бяха решени в различни нюанси на бежовото и с преобладаващото присъствие на стъклото. Стената към водата беше почти изцяло заета от прозорци, произведенията на

изкуството бяха оскъдни, но доста внушителни, колекция от природни материали беше подредена върху пострадалите от капризите на времето первази. Колкото и да бяха впечатляващи, вниманието ми бе привлечено от поставена в рамка малка снимка, на която се усмихваше много по-щастливата от сега Лий. Беше облегната на рамото на съпруга си, който, макар да не притежаваше традиционната красота, излъчваше добронамереност.

Из цялата къща се носеше миризма на пушек, която бе най-задушлива в помещенията, които бяха горели. Най-лошо беше положението в семейната спалня. Някой е бил наясно къде да подпали огъня, за да нанесе възможно най-големи щети. Вграденият гардероб, нейният и неговият фотьойл, огромното легло, покрито някога със скъпи чаршафи — всичко беше безвъзвратно унищожено. Онова, което бе останало незасегнато от пожара, беше увредено от пожарникарите при усилията им да овладеят пламъците. И сякаш за да влоши нещата докрай, влажният студен въздух нахлуваше на пориви през дупките, които някога бяха представлявали прозорци.

Усещах неприятни спазми в стомаха си, но Лий се чувстваше много по-зле. Когато излезе отново навън, побързах да я последвам. Останалите не се забавиха много. Амелия беше видяла достатъчно и настояваше веднага да потеглим. Подозирах, че макар да бе съжалявала цял живот, че е останала в Бел Вели, сега той ѝ се струваше най-спокойното място на света. Джуд раздражено подритваше посипалата се по пода пепел и също забърза към колата, но Лий го беше изпреварила, подтиквана от желанието си да напусне час по-скоро къщата, която някога толкова беше обичала.

Щом си тръгнаха, двамата с Джеймс се разходихме до носа. Под нас отливът беше започнал, разкривайки мокър пясък, заплетени водорасли и тъмни скали. Известно време поседяхме рамо до рамо с гръб към слънцето и се наслаждавахме на хладния бриз откъм Атлантика. Пръстите ни бяха вплетени. За нас това беше специален момент, в който се чувствах по-близо до съпруга си от когато и да било.

— Липсваше ми всичко това — прошепнах, притискайки се към него.

— Ти сама реши да заминеш — отвърна той, притиснал устни към челото ми.

— Имах предвид цялостната картина. Не сме го преживявали от години. — Допрях бузата си до рамото му, за да го погледна. — На теб не ти ли липсваше?

— По дяволите, естествено, че ми липсваше — съгласи се Джеймс. — Липсват ми и питиетата с колегите от университета и игрите на баскетбол... Но нещата се променят.

— Не и тези — възразих аз. — Това, на което се радваме сега, са специални взаимоотношения. Може и да не ни се удават толкова лесно, както когато бяхме студенти, но все пак трябва да намираме време и за тях.

— А къде остава отговорността? Твоят Джуд е скаран с нея, доколкото разбрах от самата теб. Но аз съм отговорен човек.

— Дори прекалено много. Трябва да се намери златната среда. И преди ти казах, че не обичам крайностите. Не мога да живея в крайности. Защо трябваше да загърбя предишния си живот, за да разбере толкова много прости неща?

Той не отговори, но знаех, че не съм успяла да го убедя. Или това, или беше по-упорит от мен. Или по-сляп.

Не останахме дълго. Джеймс трябваше да хване следващия самолет. По пътя към града се отбихме в полицейското управление и тъй като там работеха само няколко души, пожарът се беше превърнал във водеща новина. Нямаха какво да добавят към онова, което вече ни беше известно, но Джеймс поне им се представи и им остави визитната си картичка. Освен това бе успял да направи впечатление — нещо, за което винаги му се възхищавах, въпреки че диспечерът не беше жена. Беше младо момче с червена бейзболна шапка на местния отбор и макар съпругът ми да нямаше много време да гледа мачове, побъбри с него за бейзбол. Аз винаги се държах професионално при такива срещи, но Джеймс можеше да си върши работата и едновременно с това да си създава приятелства, което гарантираше, че ако офицерът с червената шапка научеше нещо, непременно щеше да му се обади. Освен това ни препоръча ресторант с превъзходна кухня на същата улица и дори позвъни на управителя и му нареди да ни обслужат бързо.

— Много те бива в това — изкоментирах аз, докато наблягах върху рулцата от раци. — Той вече е един от най-добрите ти приятели.

Джеймс оглеждаше ресторанта.

— Лесно е да бъдеш любезен с приятни хора. Ти си същата. — Погледът му улови моя. — Би ли могла да живееш на място като това?

— Без да се замисля. — Бяхме само на няколко километра от големия град, движението не беше натоварено и сервитьорът сякаш познаваше лично всеки един от посетителите.

— А аз не. Прекалено е малко. Имам чувството, че се задушavam.

— Както аз в Ню Йорк? — Не ми се искаше да развалям момента, но в миналото това се бе оказало най-голямата ми грешка. Трябваше да се науча да изразявам чувствата си. Наведох се сковано напред. — Нима не виждаш, Джеймс? Това е най-хубавият момент в нашия живот. Мама често повтаряше, че върху надгробните плочи не се изписват професиите. Те разказват за взаимоотношенията — дъщеря, съпруга, майка. Забрави всичко останало в този момент — аз имам нужда да се реабилитирам като *съпруга*. — Облегнах се на стола и размахвах пръст срещу него. — Ти, аз, гората, плажът, обедите заедно — ето какво искам. Мога ли да го получа в Ню Йорк?

— Да — отвърна той, без да премигне. — Ще ти покажа. Върни се с мен, Емили. Ще прекараме заедно този уикенд. Ще си починем, ще се забавляваме, ще поговорим.

— А работата? — попитах, защото за нас Манхатън беше синоним на професионални задължения. — Мислите ти постоянно ще бъдат заети с нея.

— Ще я върша между нещата, които ще правим заедно.

Отпуснах се върху стола и го изгледах изпитателно.

Той седеше срещу мен отворен и уязвим.

Странно, защото се бях опасявала, че ще се опита да ме омае с думи. Но това сега вършеше погледът му. Бих могла да се върна в Бел Вели и да обмисля предложението му. Или да ида в гората и да пообщувам с койотите. Да анализирам всички „за“ и „против“.

Но бях прекарала три седмици далеч от стреса на Манхатън и ако наистина се налагаше да реша по кой път да поема, трябваше да подложa на изпитание волята си.

— Добре — казах накрая.

Сега беше негов ред да се наведе към мен.

— Да? — повтори, сякаш не му стигаше въздух. — Съгласяваш се просто така?

— Само едно кратко посещение — предупредих го аз, но той изглеждаше толкова доволен, че изобщо не отдаде значение на думите ми.

— Ами заниманията ти в Бел Вели?

— Ще мина и без тях. Но ще трябва да обясня по някакъв начин спонтанното си решение.

— Ха засмя се той закачливо. — Предложи им някаква застраховка.

Аз се усмихнах.

— Като залог, че ще се върна при тях? Може би ще го направя просто защото искам. Все още разполагам с цяла седмица до деня, в който Уолтър очаква да се появя на работа.

По време на пътуването ни на юг изобщо не се сетях за Уолтър. Докато слънцето клонеше към залез и колата се движеше със запалени фарове във все по-увеличаващото се движение, премислях онова, което бях казала на Джеймс. „Върху надгробните точки не се изписват професиите. Те разказват за взаимоотношенията — дъщеря, съпруга, майка.“ Дори когато наблегнах върху съпругата, дъщерята в мен се пробуди. Трябваше да се обадя на баща си и да го уверя, че полагам усилия, но затова ми беше необходимо усамотение, каквото колата не можеше да ми предложи.

Освен това трябваше задължително да звънна и на Вики, в противен случай щеше да се разтревожи. Тя беше не само най-добрата ми приятелка, но и единствената връзка с новините в Бел Вели. Докладът ѝ тази вечер съдържаше съобщението, че Джуд се е изнесъл на палатка в двора на Лий, но не толкова за да я пази, колкото за да избяга от Амелия след мъчителното пътуване към къщи.

Ако беше по друго време, сигурно щях да се чувствам по-изнервена от предстоящото ми завръщане. Но тъй като беше уикендът преди Четвърти юли, хората, напускащи Ню Йорк, бяха повече от онези, които се прибираха. В тази част на града движението не беше натоварено, пешеходци се мяркаха рядко, а мракът покриваше доста от нещата, които не исках да видя.

Но до мен беше Джеймс. Оставихме колата в гаража, а после той ме притискаше към себе си, опираше ме на стълбовете и ме целуваше със страст, която ни накара да изминем последната пресечка бегом. Разхвърляйки безразборно дрехите си, ние се любихме на пода в коридора, после отново в леглото. Вече минаваше два през нощта, но той бе станал в четири и половина да поработи, или поне така ми каза, когато се събудих към девет. Понечих да му възразя: „Виждаш ли, че нищо не се е променило“, но той ми показа, че греша.

Излязохме да хапнем навън. Разходихме се около Греймърси Парк и нагоре по Парк авеню. Пазарувахме. Когато се оплаках от горещината, той ми напомни за жегата в Бел Вели през оня ден в гората. Не беше чак толкова непоносимо, възразих аз, при което Джеймс се разсмя и ме заведе в най-близкото заведение за сладолед, а щом заявих, че в сравнение с Бел Вели тук ям прекалено много, ме увери, че никога не съм изглеждала по-добре.

Опитваше се. Наистина полагаше усилия. Припомни ми как добре бихме могли да се забавляваме в Ню Йорк. Но все още имаше моменти, когато шумът на големия град проникваше дори през затворените прозорци, а звънът на мобилния му телефон предизвикваше познатите неприятни спазми в стомаха ми. Нямахме човек, на когото да искам да се обадя. Не познавах никого от съседите. Чувствах се самотна.

Другото беше, че в неделя сутринта започнах да се притеснявам за Джеймс. Той работеше през цялото време, когато си беше у дома — скришом, докато се шляех, и открито, докато четях, спях или си вземах душ. Беше много мило, но абсолютно неразумно. Нямахме да издържи дълго при това темпо. Опитваше да се прикрива, но след като петъчното въодушевление отшумя, умората започна да се връща.

Използвах това като доказателство, че нещо в живота ни трябва да се промени, и постоянно отлагах разговора с баща ми. Той щеше да ми каже, че имаме работа, за която повечето адвокати биха ни завидели, и сигурно беше прав. Разгърнала неделния „Таймс“ върху кухненската маса, прегледах обявите за работа. Не намерих нищо интересно. Погледнах в интернет за свободни места за юристи в Станфорд, Нюарк и дори във Филадельфия. Естествено търсачката беше най-добрият ориентир, но резултатите бяха обезкуражаващи.

Примирена, изпратих имейл на Уолтър. Как можех да не го направя, след като се чувствах гузна, задето Джеймс работеше толкова много?

„Просто исках да ти се обадя, написах аз. Чувствам се по-добре, но имам нужда и от последната седмица, която ми даде. През почивните дни ще ти звънна да те уведомя какво ще е решението ми за понеделник.“

„Да ме уведомиш?, почти веднага ми отговори той. Или идния понеделник, или никога.“

Дори при самата мисъл за това усетих как всичко в мен се стегна. Обадох се на Вики, пред която можех да излея всичко онова, което не можех да споделя с Джеймс, и макар да се почувствах по-добре, все още нищо не беше решено. Дълго стоях пред гардероба си, загледана в черните панталони и сините ризи и обзета от желание никога повече да не ги облека, но с ясното съзнание, че щеше да ми се наложи, ако се върнех в „Лейн Лавиш“.

Тази нощ сънувах моя койот и тя не беше сама. Беше със своите малки и още няколко големи животни. Не по-малко от осем чифта жълтеникави очи се взираха в мен със странно очакване. И някак прекалено бързо изчезнаха в гората. Този път ги последвах само за да се озова до гранитната стена, при което се събудих рязко.

Джеймс не знаеше за този сън. Ръката ми напипа студените чаршафи откъм неговата страна на леглото и когато го открих да работи в кухнята, реших, че в такъв момент е глупаво да му го разказвам. Той се върна с мен в спалнята и почти веднага заспа, докато аз лежах будна до него, отдадена на тревожни мисли. В слънчевата сутрин на следващия понеделник почувствах гадене — въпреки упоритото му старание и желанието да му доставя удоволствие, аз усещах, че предишният ни живот се спотайва съвсем наблизко и се готви всеки миг да ни връхлети отново.

Станах и изпекох царевични питки. Бях ли го правила преди? Не. Знаех ли как се прави? Не. Но през онези утрини в Бел Вели обичах да похапвам от хляба на Лий, а и не можех да измисля по-добър начин да отвлека вниманието си. Намерих рецепта в интернет, отскочих до най-близкия магазин за продукти и докато Джеймс се бе заровил в купчина документи, се заех да готвя. Двете тави бяха вече във фурната и аз през

няколко минути отварях вратата, за да проверя дали са започнали да добиват кафеникава коричка, когато телефонът ми иззвъня.

Щом видях изписан кода на Хемпшир, сърцето ми се сви. Последният път беше заради котенцето ми. Сега се опасявах да не е Лий или пък Джуд. Но проблемът се оказа Вики.

— Тя е в болницата — съобщи Амелия. — Снощи получи контракции. Овладели са ги, но я задържат за изследвания. Проблемът е, че може да се наложи да остане на легло през следващите четири месеца и тя изпадна в паника, което прави нещата още по-лоши. Не иска да чуе нито мъжа си, нито мен, но може да послуша теб.

Веднага набрах номера ѝ и се уверих, че Амелия не бе преувеличила. Единствено паника би могла да предизвика последвалия поток от объркани думи. Обещах ѝ, че ще се върна след един ден.

— Неее — извика Джеймс, след като му съобщих.

— Налага се. Тогава тя ми помогна и сега е мой ред да го направя. За това става въпрос, Джеймс. Това е, което ти говорех.

— Но ти току-що си дойде. Днес е празник.

— А ти трябва да работиш. — Целунах го, но устните му не откликнаха на ласката. — Не се местя там за постоянно. Просто ще ѝ помогна да уреди нещата по някакъв начин. Знам, че не си доволен, но е важно. Искам да бъде точно такава.

— Вечно бягаща съпруга?

— Вярна приятелка. Ами ако се беше случило на нас? Ако аз бях бременна, възникнеше проблем и трябваше да потърсим помощ?

— Щяхме да се справим сами.

Въздъгнах.

— Е, може би ние жените сме тези, които не могат да се справят сами в тежки ситуации, а за мен Вики в момента се намира именно в такава. Искам да съм до нея. Не можеш ли да ме обичаш заради това?

— Имам ли друг избор? — изсумтя той.

Усмихнах се и го целунах отново.

— Не.

Минута по-късно вече бях в спалнята. Чисто технически не беше нужно да си стягам багажа, защото сакът ми все още беше в Бел Вели. Но за разнообразие взех още няколко неща. И лаптопа си този път. И диамантеното колие.

Тъй като винаги имах нужда от шноли за коса, ровех из шкафчето в банята и случайно се натъкнах на кутия с тампони. Взех я машинално, защото последният ми цикъл бе отминал малко преди да напусна Ню Йорк и беше време да го очаквам отново.

Всъщност, ако не ми беше идвал оттогава, значи закъсняваше.

Естествено един толкова драматичен обрат в живота винаги се отразяваше и върху женския организъм. Но той *никога* не закъсняваше.

Сърцето ми заби лудо. Много предпазливо оставих тампоните на земята и извадих друга кутийка. Като всяка жена, която отчаяно се опитва да забременее, винаги държах една в шкафчето, но вече бях свикнала с последващото разочарование. Когато първата лентичка показва положителен резултат, аз я изхвърлих и повторих теста. Щом и втората показва същото, ръцете ми започнаха да треперят.

— Джеймс! — изкрещях с внезапно изтънял глас. Пооправих дрехите си и излязох от банята. Цялата се тресях от вълнение.

Той извърна лице от монитора и ме погледна разсеяно. Протегнах му втората лентичка. Джеймс я погледна неразбиращо, преди да осъзнае значението ѝ.

— Положителен — казах с дрезгав шепот. Страхувах се, че ако го изрека на висок глас, ще се окаже лъжа.

Но беше истина. Джеймс също видя резултата. Бях бременна.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джеймс беше не по-малко изумен от мен. Напоследък *съвсем* бяхме престанали да опитваме. Нали бях заминала! Изражението му премина от изумено към развеселено и накрая изглеждаше напълно замаян. Прихвана ме през коленете, вдигна ме във въздуха и ме притисна тъй силно, че сигурно щях да изкрещя, ако не ме беше освободил почти веднага. Пусна ме на пода и обви ръце около раменете ми.

— Кога? — попита развълнувано.

— Може би през онази нощ в гората? — Тогава наистина се беше случило нещо изумително. — Или след това, в моята стая?

— И не си подозирала?

— Избягвах дори да *мисля* за това. То беше една от причините да избягам оттук.

— Забелязах, че изглеждаш по-различно — заяви Джеймс и коя бях аз да му обяснявам, че жената не се променя през първите две седмици от бременността си. Но пък и не смятах, че ще почувствам гадене в такъв ранен срок, ала какво друго обяснение имаше?

— Господи! — възкликнах аз и инстинктивно сложих ръка върху корема си. — Случи се толкова неочаквано.

Очите му заблестяха.

— Това променя всичко.

— *Винаги* е така.

— Не искам да се връщаш на работа в „Лейн Лавиш“. Там напрежението е голямо.

— Нямаше да се върна, дори ако *не* бях забременяла — заявих победоносно.

— Бременна — повтори той, сякаш искаше да опита вкуса на думата. — Сигурна ли си?

Внезапно почувствах, че съм *съвсем* сигурна. Всичко около това събитие ми се струваше правилно, като се започнеше с факта, че детето ми не беше заченато по часовник.

— Направих си два теста. Резултатът беше един и същ. А и вече са налице всички симптоми.

— Ако се е случило преди две седмици, кога трябва да е терминът ти?

Опитах се да пресметна, но с толкова много други мисли в главата никак не ми се удаваше и той ме изпревари:

— През март. *Идеалното* време. Ще ме издигнат до партньор през октомври, през януари ще увеличат заплатата ми, така че няма да ти се налага да работиш изобщо.

— Искам да работя, но не в „Лейн Лавиш“ — подметнах предпазливо, защото дори при този бегъл намек да се откажа от правото завинаги изпитах усещане за загуба. Обичах професията си.

— Ще посетиш ли гинеколожката си тази седмица?

— Не е необходимо. На този етап не може да ни каже нищо, а вече така или иначе пия витамините, които ми предписа.

Джеймс вдигна триумфално поглед към небето, после се обърна към мен засмяно и изпусна дълбока въздишка.

— Трябва да го отпразнуваме. Какво ще кажеш за вечеря в „Киприани“ довечера?

— Ще го направим веднага щом се върна.

— Когато се върнеш? — Изглеждаше съвсем объркан. — Вече няма как да заминеш.

— Защо не?

— Защото си бременна.

Може и да не можех да изчисля точно термина си, но докато размишлявах защо бях забременяла сега, а не преди това, отговорът се стовари върху ми като прозрение:

— *Точно така* — казах удивена, докато всичко си идваше на мястото. — Нима не виждаш? Фактът, че се случи именно в Бел Вели, е безспорен знак, че е трябвало да се върна там. Нямах как да стане тук, защото начинът ни на живот не го позволяваше.

Ръцете му все още бяха обвити около мен, въпреки че прегръдката му се разхлаби, когато заговори тихо:

— Искам да останеш тук.

— Ще се върна веднага щом помогна на Вики.

— Аз съм бащата на това дете. Нямам ли право да решавам къде ще ходи?

Зарових лице в ризата му и казах закачливо:

— Джеймс, не отивам да се спускам с лодка по бурни води и не заминавам за място, което е на часове от цивилизацията. Бел Вели е спокойно и безопасно градче.

Той не отговори веднага. Но когато най-сетне го направи, гласът му беше нисък и гневен:

— Нищо на света не е в състояние да ме накара да се преместя в този град.

В друг момент сигурно щях да проявя повече търпение, но сега исках да бъда щастлива и нямах никакво желание да предъвквам старата тема.

— *Нито* пък мен, затова очевидно е необходимо да обсъдим къде *ще* живеем. Ако съм бременна, трябва да вземем някакво решение. Ню Йорк не ми понася — заявих категорично. — Не мога да остана тук. Не мога да работя. Е, добре, ти не искаш да се преместим в Бел Вели, аз пък не искам да остана в града. В такъв случай къде *ще* живеем?

Избухването ми го стресна. Както и мен впрочем. Винаги бях смятала, че той е този, който поставя ултиматуми. Но не съжалявах, че го направих. От дни се въртяхме около решението.

— Днес ли трябва да направим окончателния избор? — попита Джеймс.

— Ти повдигна въпроса — отбелязах и продължих по-спокойно: — О, скъпи. Бел Вели не е нашето място. Просто се случи така, че там имам добра приятелка, която в момента се нуждае от помощта ми.

— Не може ли да почака малко?

— Преживява тежка криза.

— Но аз искам да останеш при мен.

— Не, искаш да направя избор. — Гледахме се един друг в напрегнато мълчание. Накрая го наруших аз: — Ще отида само за няколко дни.

— Последния път това продължи три седмици.

— Ако сега се окажех в подобна ситуация, мислиш ли, че бих постъпила по друг начин? — попитах, внезапно обзета от раздразнение. — Заяви ми, че не желает да се връщам в „Лейн Лавиш“ и все още нямам представа къде ще се установим, но затова пък знам със сигурност, че съм бременна, следователно е излишно да си търся друга работа. Междувременно *ти* ще бъдеш зает през цялото

време, а аз не мога да разхождам бебето с количка в парка. Та то е само зародиш!

— Може да пометнеш.

— Няма.

— Откъде си толкова сигурна?

— Знам го. Чувствам го. С бременността ми всичко е наред.

Не ми изглеждаше убеден. Сигурно загрижеността му за мен и за бебето беше добър знак. Но тревогата не му попречи да се върне към работата си още преди да напусна стаята, за да приготвя багажа си. Не исках нищо да застава помежду ни в момент, в който трябваше да се чувстваме особено близки, затова, след като приключих, се върнах при него и обвих с ръка раменете му.

— Ще намерим изход — прошепнах в ухото му.

Без да спира да движи пръсти по клавиатурата, той само изсумтя недоволно:

— Ще ти се обадя по някое време. Нали ще вдигнеш?

— Разбира се, че ще вдигна.

— Обичам те, Джеймс.

— Знам.

Тъй като не каза нищо повече, целунах го по бузата и излязох.

Сама в колата, аз се опитвах да премисля факта, че съм бременна. Въпреки че вече нямаше никакво съмнение, все още ми изглеждаше нереално. Бях си направила още един тест, преди да тръгна, и той също се оказа положителен, но все пак пяхнах две лентички в чантата си. Исках да видя малкия заветен плюс отново и отново. Изпитвах непреодолимо желание да споделя с някого новината, да я *изкрещя* на целия свят, но най-добрата ми приятелка лежеше в болницата с проблемна бременност, а не можех да се сетя за никой друг. Ако се обадох на майка ми, тя само щеше да ме засипе с куп други въпроси. Същото беше положението и с баща ми. Не можех да кажа на Кели, защото тя веднага щеше да им позвъни.

Затова потиснах порива. Това микроскопично нещо принадлежеше единствено на мен и на Джеймс. То беше нашата малка тайна, която трябваше да бъде пазена, докато осъзнаехме какво се случва с нас. След един час му се обадох.

— Добре ли си?

— Да — отвърна той, но някак отегчено.

— Щеше ми се да си по-ентузиазирани.

— Щях да бъда, ако беше останала при мен — каза той и даде воля на най-мрачните си мисли. — Само че ти тръгна толкова бързо, сякаш нямаше търпение да заминеш. И ето че останах сам с проблемите. По дяволите, Емили, не знам какво да правя. Имам чувството, че променяш правилата по средата на играта. Не само аз исках да се установим да живеем тук. Това беше и твое желание. Ако имаш нужда да избягаш някъде, бихме могли да си купим вила, само че за това ще са ни нужни пари, което означава, че ще трябва доста да поработя. Не мога да сменя работата си. Няма да изкарвам толкова никъде другаде. — Чух го как си поема въздух. — И това е най-малкото. От мен се очаква да изхранвам семейството, а как ще стане, ако се преместим? Ще трябва да започна от нулата. Бяха ми нужни седем години да си създам връзки в Ню Йорк. Една промяна би означавала да се върнем към началната точка, да не говорим, че е абсурдно да се откажа от всичко, което съм постигнал до този момент. Мислила ли си за това, Емили?

Не, не бях. Занимавах ме само основните неща, което сигурно посвоему беше егоистично. Но вече нямаше връщане назад. Сега трябваше да се боря за двама.

— Става въпрос за приоритетите — възразих аз. — Когато учехме право, първият беше да вземем най-високата степен, която ще ни даде възможност да получим работа в престижни фирми. И го постигнахме. Това работеше известно време. Но твоята работа е не по-добра от моята. Не си удовлетворен и каквото и да ми говориш, това няма да се промени в момента, в който те направят равноправен партньор.

— Но поне ще бъда в по-изгодна позиция да решавам с какво да се занимавам. Къде искаш да живееш, Емили? Кажи.

Замислих се за момент. Детайлите ми убягваха, но основната идея ми беше съвсем ясна.

— Някъде... където хората имат лица. Където животът ни ще бъде изпълнен с човешки същества. Не искам най-добрият ми приятел да бъде някаква си машина.

— И смяташ, че си единствената? — изстреля в отговор той. — Не мислиш ли, че все *някой* от всички осем милиона души в този град желае същото? И някои дори го *имат*?

— Не става въпрос за Ню Йорк. По-скоро касае начина ни на живот.

— И тук можем да живеем по друг начин.

Никой не беше в състояние да ме убеди в това. Начинът на живот беше един вид пристрастяване. Нима не го бях усетила през тези няколко дни? Напрежението се появяваше в мига, в който се върнехме към рутината. Оставането ни тук беше все едно да назначиш алкохолик за барман.

Той въздъхна раздражено.

— Точно затова трябваше сега да си у дома. Имаме да обсъждаме важни неща и не би трябвало да го правим по телефона. Моля те, съсредоточи се върху пътя. Не си в лявата лента, нали?

— В средната съм и се движа с не повече от осемдесет километра. Изпреварват ме и от двете страни.

— Безопасно ли е?

Не успях да сдържа усмивката си. Въпреки всичко, в безпокойството му имаше и нещо мило.

— Да, Джеймс. Напълно безопасно. Всъщност обратният трафик е много по-натоварен. Изглежда, всички се връщат в града.

— Е, добре. Сега затваряй и не се обаждай на никого. Защо нямаме блутуут?

— Не знам. Това е твоята кола. Защо нямаме блутуут?

— Защото е по-стар модел. Трябва да си вземем нещо по-съвременно. Може би ван?

— Само за едно дете? Струва ми се глупаво.

— Сега затварям — каза той и ми отпрати последен съвет: — Гледай само пътя.

Час по-късно ми се обади да ме попита как се чувствам. Не му казах, че въпреки струпващите се облаци и редките гръмотевици все повече започвах да се отпускам.

— В момента ям царевичен хляб — казах с пълна уста и преглътнах.

— Той не е хранителен.

— Моят е. Използвах екологично чисти яйца и мляко. А сега за другото, Джеймс. Непрекъснато мисля за Лий и за Денис Брайън. Харесва ти да работиш по тези случаи, защото са свързани с лични контакти. Това са твоите думи. „Личен контакт“ е ключовият израз. Трябваше да напусна Ню Йорк, за да го осъзная, защото бях прекалено погълната от предишния ни начин на живот. Но сега пред мен се откриват нови перспективи. А ми се струва, че ти си същият като мен. Искаше да станеш добър адвокат, но не преставаше да ми говориш какъв баща би искал да бъдеш. Как можеш да постигнеш и двете, ако не променим нещо? — Колкото повече се отдалечавах, толкова повече прозрения изпълваха съзнанието ми. — Вземи за пример Джуд. Той иска това, което не може да има, и се води от максимата, че забраненият плод е най-сладък. Но ти не си такъв. Ти можеш да получиш всичко, което пожелаеш. Трябва само да осъзнаеш какво е то. — Да му помогна да го направи, беше новата ми мисия.

Мълчанието от другата страна на линията продължи прекалено дълго.

— Джеймс? — казах предпазливо.

— Тук съм. Знаеш ли, че яденето на неподходяща храна в първите месеци на бременността увеличава риска от спонтанен аборт? Току-що го прочетох в интернет. Няма да се тъпчеш с боклуци, нали?

Опит да смени темата? Е, добре. Не можех да очаквам да се предаде веднага. Но и аз нямаше да отстъпя.

— Правила ли съм го някога?

— Случвало се е да пиеш вино.

— Само на приеми.

— А кофеинът?

— Ще го огранича.

— Благодаря ти.

Прекъснах връзката, чудейки се дали Джеймс се опитва да отклони разговора от нещата, които не иска да обсъждаме, или наистина започва да става параноичен по отношение на мен. Може би поредното прозрение? Правеше единственото нещо, което му позволявах, и тъй като обичах да контролирам нещата, проявявах разбиране. Мъжете не трябваше да се чувстват безпомощни в момент като този.

Тъй като знаех, че часовете за посещение свършват скоро, а трябваше да видя Вики преди това, аз се отправих направо към болницата. Тя беше включена на системи и лицето ѝ беше бледо като чаршафа, на който лежеше. Идването ми не можеше да промени положението, но поне ѝ донесе видимо облекчение.

— Ааах — въздъхна тя и улови ръката ми. — Не бях сигурна, че ще дойдеш.

— Ха-ха — подразних я аз. — Вече научих този урок.

— Сега се чувствам виновна, защото тъкмо се събра със съпруга си, но не знаех какво става тук, Емили. Не е като да съм вдигала матраците на леглата или да съм сменяла гуми на камион. Занимавах се с това, което съм правила винаги, а и първия път нямах никакви проблеми. Започнах да наедрявам бързо, и то само в шестнадесетата седмица! Това е ужасно! Тъпчат ме с лекарства, за да забавят процеса, но сигурно ще ме накарат да лежа, което не мога да си позволя. Не и с тригодишно дете и задълженията ми към гостите.

Седнах на леглото до нея и стиснах ръката ѝ.

— Но си имаш Роб. Той знае какво да прави.

— О, горкичкият. Мъжете могат да се занимават само с едно нещо. Роб може да се грижи за Шарлот или да върти нещата в „Ред Фокс“, но не и двете едновременно. А това, което става сега, може да се случи и при следващи бременности, така че струва ли си да рискувам отново?

— Мислех, че искаш само две деца.

— Ами ако реша, че искам и трето? Или четвърто? Ха! Три или четири? Оказва се, че не мога да износя дори две. Къде сбърках?

— Не си...

— Майка ми не е имала проблеми, нито *нейната* майка, следователно не може да става въпрос за някаква фамилна обремененост. При това и двете са вършили много по-тежка физическа работа. Изследванията показват, че с бебето всичко е наред, което говори, че проблемът е в мен.

— Шшшшшт...

— Видях го, Емили. Гледаха ме на видеозон и детето движеше ръчичките и крачетата си. Оказва се, че излагам на риск *жив* човек. — Русата ѝ коса се беше разпиляла по възглавницата, но ръцете,

притиснати към корема ѝ, не трепваха. — Трябва да успее да го задържа тук през следващите дванайсет седмици, иначе ще започне живота си в кувьоз, което може да доведе до увреждане на белите дробове и проблеми с храносмилателната система.

Можех да ѝ възразя, че лекарите знаят как да се справят с тези аномалии, но докато я слушах, почувствах, че ми прималява. Дали Джеймс не беше прав и аз не бях омаловажила уязвимостта на бременността? Дали не трябваше да се прибера у дома и да бъда по-предпазлива?

— А дългото залежаване крие други рискове като слабост, замайване и тромби в кръвта — продължаваше да говори Вики. — Дори и да не ми се случи, все пак няма да бъда в добра форма, когато бебето се появи. А ако съм слаба и трябва да се справям с болно дете, с Шарлот и с „Ред Фокс“, какво ще стане?

Опитах се да не обръщам внимание на свития си стомах. Вики трябваше да ме вижда спокойна.

— Свърши ли?

Очите ѝ срещнаха моите. Замълча за момент, преди да промълви безпомощно:

— Да.

— Поеми си дъх.

Тя се подчини.

— Първо — подхванах меко, — мислиш си най-лошото, въпреки че има доста по-добри сценарии, макар наистина да имаш причина да си уплашена. Това ти се стовари неочаквано, но животът е такъв и ти, Вики Бел, си достатъчно силна, за да се справиш с *всичко*. Ще обичаш това дете и ще се възстановиш от залежаването, ако то е наложително, както и ще се примириш, че някой друг ще поеме „Ред Фокс“ за известно време. Колкото до Шарлот, тя се храни сама, може да ходи до тоалетната и говори достатъчно добре. Дори ако през следващите четири месеца не можеш да направиш за нея нищо друго, освен да ѝ четеш приказки от леглото си, пак ще си по-добра майка от много други.

— Но тя е само на три — изплака Вики. — Амелия помага, Роб помага, но аз съм тази, която се грижи за нея, играе с нея и я води на рождените дни на приятелчетата ѝ. Намира се в критична възраст. Има нужда да се среща с други деца... Е, би могъл да я извежда и някой

друг, но какво става, когато иска да го направи мама, а аз не мога? — Очите ѝ вече се пълнеха със сълзи. — Ще намрази това бебе още преди да се е родило!

— Нищо такова няма да се случи. Ще се привърже към теб още повече заради вниманието, което ще ѝ оказваш.

— О, Еми — разплака се Вики, — правиш нещата да изглеждат прекалено лесни, но *нямаш* представа какво означава да имаш дете.

— Ще го узная скоро — изстрелях аз. Може би трябваше да изчакам, но тя имаше нужда от нещо, което да отвлече вниманието ѝ и въпреки че това трябваше да е малката ни тайна с Джеймс, направо *умирах* да споделя новината с някого.

Вики избухна в сълзи.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш нещо?

Кимнах утвърдително.

— Предполагам, че съм едва във втората седмица и не би трябвало да говоря за това, само че...

— И е станало тук? — подсмръкна тя, но очевидно беше много доволна.

Отново кимнах.

Вики протегна ръце, прегърна ме и се засмя през сълзи.

— Това е *най-хубавото* нещо, което можеше да ми кажеш.

— Никой не знае, освен теб и Джеймс.

Тя се отдръпна и ме изгледа с широко отворени очи.

— И той те е пуснал да дойдеш тук?

— Не беше много доволен.

— Ще му се обадя. Ще го уверя, че няма да позволя нещо да се случи с теб или с бебето. Ти си *толкова* добра приятелка.

— Такава е — обади се Джуд откъм вратата. Нямах представа колко време е стоял там, но ако се съдеше по насмешливия поглед в златистите му очи, вероятно по-дълго, отколкото ми се искаше.

Вики изглеждаше ядосана, което не беше добър знак.

— Почивай си — наредих аз, заставяйки я да ме погледне отново. — Мисли за това бебе. И за Шарлот. Мисли за *нас*. — Това беше единственият намек, който можех да си позволя в присъствието на брат ѝ, за да ѝ напомня, че децата ни ще бъдат също тъй близки, колкото бяхме ние с нея. Идеята ми се струваше великолепна. Без да

изчакам отговора ѝ, излязох в коридора и се изправих лице в лице с Джуд в мига, в който затворих вратата.

— Ти наистина си много добър приятел, щом толкова бързо се върна — отбеляза той. — Значи бебе, а?

— Не би следвало да чуваш това. Ще ти бъда признателна, ако запазиш информацията за себе си.

— И защо?

Не бях в настроение за остроумия.

— Защото аз те моля.

Той изсумтя.

— Доста неясен отговор. Да не би да го каза на Вики, само за да я накараш да се почувства по-добре? Истина ли е изобщо?

Усмигнах се тъжно.

— Само ти би могъл да зададеш подобен въпрос.

— Защото съм циник.

— Защо, Джуд? Ти беше такъв оптимист. Защо се превърна в такъв циник?

Джуд се облегна на стената и изгледа преминаващата покрай нас сестра.

— Защото нещата не се развиха така, както исках.

— Моля? Ти беше облагодетелстван по всички възможни начини! — извиках, защото самосъжалението му ми изглеждаше неуместно, когато в същата тази болница десетки хора се мятаха между живота и смъртта. — Видя ли се вече с Ноа?

— Само отдалече. Не сме се срещали. Не виждам смисъл. Той няма нужда от мен. А аз се нуждая от действие. Не ме бива в тези работи, Емили. Вися в двора на Лий, но ако нещо не се случи скоро, може да умра от скука, преди лошите момчета да са дошли. Наистина ли смяташ, че някой ще е достатъчно глупав, за да предприеме нещо срещу нея, след като вече се яви в съда? Ако нещо ѝ се случи, веднага ще се досетят кой го е направил.

— Не и ако няма доказателства — възразих аз. — Тя е ищецът, Джуд. Ако изчезне, делото ще бъде приключено. И да, наистина смятам, че някой е достатъчно глупав да го направи, стига да е и достатъчно алчен.

Сигурно щях да бъда по-притеснена, ако всички наркомани в Бел Вели не бяха разгонени точно преди да прекося покрития мост и да

стигна до градския парк. Минаваше десет и като се имаше предвид тежкия ден, който бях преживяла, би трябвало да съм уморена до смърт.

Нищо подобно. Съвсем бодра, седнах на обърнатата към гората пейка пред къщичката на градинаря. Нощта беше топла, наситена с позитивно настроение, което още повече ме опияняваше. Скръстих крака и вдигнах огромния чадър, който бе оставен за гостите в килера. Но ударите на дъждовните капки по найлона бяха заглушени от по-мекия и странно отекващ ромон на дъжда в гората.

И тогава, буквално пет минути по-късно, се появиха койотите. Първият вой бе последван от друг, който се чу по-отблизо, а третият — съвсем в края на гората. Аз наблюдавах, слушавах се и се питах колко могат да се приближат, но мократа пръст заглушаваше стъпките им, а влагата ограничаваше видимостта. Без луната и звездите тъмнината беше непрогледна и само откъслечни проблясъци се прокрадваха през нея от време на време, предизвикани от отражението на лампата във водните капки.

Бях ли уплашена? Ни най-малко. Джеймс може би щеше да го нарече безразсъдно поемане на риск, но аз познавах тези койоти. Те никога не биха ме нападнали. Исках да споделя с тях новината.

Мислено си повтарях думата: *бременна, бременна, бременна*. Усмивах се, когато лаят и ръмженето раздираха тишината, и оглеждах заобикалящия ме мрак, но те не се появяваха. И не беше необходимо. Нашата среща беше само мислена.

Последва дълго мълчание. Знаех, че са там, но стояха неподвижно. Въпреки че дъждът продължаваше, въздухът беше топъл, аз бях суха под чадъра и всичко в тази гора беше истинско. След малко гласовете им се чува отново, все така мелодични, макар и по-нарядко. Но аз продължавах да усещам вътрешно топлина при мисълта, че моето бебе беше чуло първата си приспивна песен.

Общуването с койотите беше нещо, което искрено желаех. Имаше и друго, но то нямаше да се случи до обяд на следващия ден, а междуременно трябваше да се наспя и да закуся.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Бях в салона и се наслаждавах на закуската си, когато пристигна Лий. Тя също беше подранила. „Само замествах Вики“, обясни накратко, въпреки че от тревожните погледи, които хвърляше през прозореца, когато смяташе, че не я гледам, се досетих, че просто тук се чувства в безопасност.

Двете се справихме учудващо добре, за което безспорно помогна и това, че вторникът обикновено беше спокоен ден. След като получих кратки инструкции от Роб, се заех със сметките на напускащите гости, а когато нещата опряха до почистването на стаите, момичето, което се занимаваше обикновено с това, доведе своя приятелка да му помага. Единственото, което трябваше да правя, беше да им казвам кои стаи се освобождават и кои са все още заети.

— Ти май се забавляваш — отбеляза Амелия, загледана в мен, докато Роб обличаше Шарлот.

Бях седнала зад компютъра в големия салон и преглеждах списъка на туристите, които щяха да пристигнат същия ден. Програмата беше учудващо проста и много разумно направена. Само с едно изписване на името излизаше цялата история на госта в „Ред Фокс“, заедно с подробности, които Вики и Роб бяха научили за него. Например жената, пристигаща утре, беше осиновила две котки при последното си гостуване, но въпросът как се чувстват животните в момента би я докарал до изстъпление.

— Много те бива. Предлагам ти работа.

Аз се разсмях, но миг след това осъзнах, че говореше сериозно.

— Господи, Амелия. Благодаря ти, но не мога да приема. Тук съм само за малко. Не мога да остана. Освен това Вики скоро ще се оправи.

— Така ли? Днес я изписват, но преди малко разговарях с лекарите. Съветват я да не прекарва на крак повече от трийсетина минути на ден. Ще ѝ е необходима помощ.

— Помоли Лий да поеме част от задълженията — предложих аз. Ако има с какво да се занимава, няма да отделя толкова време за

страховете си.

— Е, аз съм достатъчно заета, но въпреки това се притеснявам. Лий се превърна в мишена, след като се появи публично в съда и си спечели за врагове подпалвача, тримата братя и цял отбор от елитни адвокати.

Извърнах поглед към кухнята и сложих предупредително показалец върху устните си, за да я накарам да замълчи.

Амелия изсумтя презрително.

— Не казвам нищо, което тя вече не знае.

— Но го потвърждаваш — отвърнах шепнешком.

— И това е още една от причините, поради които „Ред Фокс“ има нужда от теб. Не само защото работата тук ти доставя удоволствие и си на „ти“ с компютъра, но и имаш усет за настроенятия на хората.

— Значи вече не съм егоистка? — не се сдържах да ѝ го върна.

Тя махна с ръка.

— Е, бях разстроена, когато го казах. Ти ме накара да се замисля за Джуд, който между другото отново замина за Хановър. Честно казано, не знам какво толкова го влече натам, защото идеята, че някой в Дартмут би проявил интерес към необразования ми син, е направо смешна.

— Сексуалното привличане е универсално — опитах се да се пошегувам, но Амелия дори не се усмихна.

— Не. Замина, защото ми се искаше да остане. *Ти* не би ме разочаровала по този начин.

Ако не друго, жената е лукаво същество, но този път не позволих да бъде подведена.

— Ще остана един-два дни — отвърнах аз, — но Вики има нужда от персонал за по-дълго време, което не мога да ѝ предложа. Все пак съм адвокат.

— Който не е ходил на работа три седмици.

— Кое не променя факта, че съм юрист — настоях аз.

Дълго мислих за този разговор, особено върху онази част, в която повтарях, че съм юрист. Оправдание, за да се измъкна? Вероятно. През последните десет години професията ми се беше превърнала в нещо като основа за определяне на идентичността ми. Бе взела надмощие

над съпругата, дъщерята, приятеля. Когато градиш кариера при толкова голяма конкуренция, едностранчивото мислене се оказваше положително качество.

Но междуременно потребностите ми се бяха променили. В стълбицата на важните за мен неща правото бе слязло с няколко стъпала надолу. За сметка на личните, които се изкачваха все по-нагоре по нея, затова веднага, щом Вики се върна от болницата, аз се отправих към „Убежището“.

Погребенията винаги се правеха във вторник, обикновено по обяд, когато слънцето беше най-високо и човек можеше да съхрани поне някаква надежда. Дъждът от миналата нощ бе прочистил въздуха и макар над планинските върхове да се трупаха облаци, гробището бе обляно в светлина. Прахът на моето котенце не беше единственият, който трябваше да бъде заровен, но именно той ме доведе тук. На всяка малка урна имаше име. Докато гробарите заравяха други две, подържах в ръцете си тази, върху която бе изписано Прешъс. Когато моментът настъпи, те ми позволиха да я положа лично в земята.

Това имаше терапевтичен ефект. Днес нямаше сълзи, само всепроникващо спокойствие.

Останах малко след като мъжете си отидоха, гледах прясно разкопаната пръст и внезапно ми хрумна, че всеки един живот от време на време има нужда от обрат. Част от него беше да заровиш лошото, което беше тежка и тягостна работа. Другата беше да извадиш на бял свят хубавото — като духа на малко котенце и собствената си жажда за живот.

Докато седях до гроба на любимката си, най-сетне си простих за изминалите десет години. Погрешен завой? Не. Бях действала, подтиквана единствено от вярата в доброто, и правех само онова, което смятах за полезно. Но правилният поврат се оказа в това, че нуждите ми наистина се бяха променили.

Една от тях едва сега излизаше на повърхността. Исках домашен любимец. Нямаше значение какъв. Джеймс можеше да го избере. Или пък не. Той щеше да се съпротивлява, но когато си мислех за детето си и за света, който исках да му осигуря, разбирах, че е наложително. Къщата става съвсем различна, когато в нея се отглежда животно. Е, не беше толкова чиста и подредена и също както след тамяна по Коледа, миризмата беше по-различна. Бях наясно с тези неща в детството си,

но с времето ги бях забравила. И едва сега, наред гробището, мисълта се върна отново. Животните бяха живи дишащи същества със собствени нужди и неограничена възможност да даряват любов.

Също както разкопаването на земята беше полезно, за да излезе на повърхността свеж, влажен слой. Точно толкова, колкото и пренареждането на стъпалата на старата стълба. В този момент ми хрумна и третата аналогия. Тя беше идеята да започнеш да рисуващ новия живот върху чисто платно, последователно, с едно движение на четката след друго. Докато седях и си спомнях малкото котенце, което се клатушкаше към мен всеки път, щом се появях в „Убежището“, аз нанесох първия щрих с яростен замах.

Не разказах за това на Джеймс, когато ми се обади същата вечер. Бе прекарал тежък ден в кантората. Не беше време да спорим дали да си вземем домашен любимец. Гласът му беше все така уморен и в сряда, но тогава имаше да ми съобщи други новини.

— Имаме заподозрян.

Погледът ми се стрелна към Лий. Бяхме в кухнята заедно с Вики, Амелия и Шарлот, която не искаше да подремне в стаята си от страх, че майка ѝ може да изчезне отново, и бе заспала в скута на баба си. Беше толкова нередно, колкото и това, че Вики сновеше из цялата къща, но тъй като не отстъпваше по упоритост на дъщеря си, тя също категорично отказваше да пази леглото. Вместо това ме инструктиреше как да режа свежи рози — по диагонал под хладка вода, когато телефонът ми иззвъня.

Имаме заподозрян. Ние. Къщата в Манчестър. Палежът.

Въодушевена съобщих новината на глас, докато подсушавах ръцете си. Стиснах слушалката по-силно и попитах:

— Задържан ли е?

— Да.

Кимнах към другите, а Джеймс продължаваше да обяснява:

— Малките градчета имат едно преимущество и то е, че почти всички виждат кой пристига и кога си тръгва. Като прибавиш слуховете за пожара, вече започват да звънят в полицията. Свидетелите до един твърдят, че са забелязали бял ван в деня на произшествието. Никой не го бил виждал преди. Шофьорът се отбил за кратко в малко

кафене, или защото е бил гладен, или да създаде впечатление, че е дошъл по работа в града и просто си почива.

— И е позволил на хората да разгледат добре лицето му? — учудих се аз.

— Ами да. Поговорил със сервитьора, после си купил цигари. Това е нов подход.

Вдигнах триумфално палец към останалите и казах:

— Някой видял ли го е на улицата, на която се намира къщата на Лий?

— Да, един съсед. Връщал се от вечеря в четвъртък вечерта и видял вана на алеята отпред. В първия момент изобщо не му обърнал внимание. Подобни сгради постоянно имат нужда от поддръжка, така че често виждали камиони наоколо. Все пак се загледал в пикапа, защото на него било изписано логото на фирма за подмяна на дограма, а той самият се нуждаел от услугата. И записал координатите.

— Не ми разказвай — развеселена отвърнах аз. — Значи този съсед позвънил във фирмата и тя се оказала фантом.

— О, компанията си е напълно редовна. Само дето ванът би откраднат от цеха, който се намира в... — Джеймс направи драматична пауза.

— В Кънектикът — довърших вместо него и се усмихнах.

— Аха. Където живеят деверите на Лий. Именно номерата на колата са включили червената лампичка.

— Което означава, че го е наел някой от братята?

— Е, това тепърва предстои да се изяснява. Показа се, че компанията знае кой е откраднал вана. Казва се Роко Флеминг и го е правил и преди, но не им давало сърце да съобщят в полицията. Някога е работил за тях. Чичо му все още е във фирмата. Освен това винаги връщал колата. Този път резервоарът бил празен, а километражът е навъртял достатъчно за пътуване до Манчестър и обратно. Задържали са го в Хартфорд.

Предадох думите му на останалите. Лий притисна с ръка гърдите си, сякаш се страхуваше да повярва.

— Ще го оставят ли в ареста? — обади се Амелия.

— Поне докато го върнат в Масачузетс и съдията поеме случая — поясних аз, а в слушалката казах: — Екстрадиция?

— Той оспорва. Но поне засега е вътре.

Повторих последните му думи.

— Това означава ли, че вече съм в безопасност? — плахо попита Лий.

Амелия, както винаги лишена от тактичност, заяви:

— Ако е бил единственият замесен.

— Съмнявам се — каза Джеймс. — Не мога да си представя, че Албърт Мийм и онези братя са толкова глупави, та да използват само един човек, който не се отличава с особен интелект. Който и да е бил в Бел Вели, е заличил следите си перфектно. Освен това Бел Вели е точно толкова малък, колкото и Манчестър. Все някой щеше да забележи вана с рекламното лого и номерата от Кънектикът.

Това нямаше защо да го повтарям. Лий и без това изглеждаше достатъчно уплашена.

— Направена е първата крачка — опитах се да я успокоя. — Ще го разпитат къде е ходил, какво е правил и с кого се е срещал. Ще изпратят снимката му в местното полицейско управление, а оттам ще я покажат на всички, за да видят дали някой няма да го разпознае.

— Ами ако е имало и друг? — попита тя. — Ако се опита да ме подпали тук?

— Всеки, който се промъкне насам, ще бъде засечен от камерите.

— Ще се страхувам да заспя.

— Можеш да нощуваш тук — предложи Вики. — Винаги имаме свободна стая.

От това ползата щеше да бъде двойна. Хем щяхме да държим Лий под око, хем Вики щеше да има под ръка надеждна помощница.

— Но аз обичам дома си — възрази Лий.

— Нещата ще се ускорят, ако Амелия се съгласи да плати на частен детектив — каза Джеймс. — Моята фирма разполага с много добър. Той ще намери отговора по-бързо от полицията.

— Там едва ли ще погледнат с добро око на това — предупредих го аз. Големите компании като неговата и „Лейн Лавиш“ пазеха детективите си единствено за собствените си разследвания. Конкуренцията беше жестока и хонорарите на най-известните достигаха космически суми.

— Няма проблем — отвърна той толкова рязко, че в думите му долових смисъла: *Не ми пука дали ще им хареса, или не*, което ме озадачи.

— Наред ли е всичко? — попитах тревожно.

Последва продължително мълчание, след което каза неохотно:

— Не. Отстраниха ме от случая Брайън.

— *Какво?* — Другите в кухнята подскочиха стреснати, затова махнах успокоително с ръка и излязох в коридора. — *Защо?*

— Марк каза, че фирмата не може да си го позволи. Хонорарът ми на час е прекалено висок, а съдът няма да възстанови разходите скоро. Искат да работя само по случаи, които ще компенсират напълно заплащането ми. Затова ще възлагат обществените казуси на нови сътрудници, чиято ставка е по-ниска. Така изгубих най-интересния случай, който ми е попадал от години насам.

От самото начало се отнасях противоречиво към тази работа, отчасти защото се съмнявах в мотивите на Макс, но и защото исках Джеймс да намрази всичко в онази кантора. Но сега нямаше как да не усетя болката и огорчението му.

— Съжалявам — измърморих и оставих остъклената врата да хлопне зад гърба ми, след като излязох на верандата. — Кога го разбра?

— Тази сутрин. Едва бях прекрачил прага, а Марк вече беше в офиса ми.

— Трябваше да ми се обадиш веднага.

— Щеше само да ми кажеш, че си ме предупреждавала. Но ти не беше права, Емили. Става въпрос за чисто финансово решение. Той просто няма избор.

Шокирана, че продължава да защитава фирмата, аз възразих:

— О, разбира се, че има. Един млад сътрудник може и да получава по-малко за час, но няма да е полезен колкото теб. Или ще свърши работата през пръсти, или ще му е необходимо двойно повече време, което само ще увеличи разходите на кантората. Освен това Марк беше наясно колко много искаше да поемеш случая. Би трябвало да лобира за теб.

— Въпросът е принципен. Аз не съм единственият в лодката.

— Което не оправдава решението му.

Този път паузата не беше толкова дълга.

— Защо ли знаех, че ще го кажеш?

— Защото е истина.

Ново мълчание, след което попита язвително:

— Къде си в момента?

— На предните стълби на къщата.

— Какво виждаш?

— Градския парк. Дървета, пейки.

— Моята гледка е по-различна. Виждам покривите на десетина сгради, в повечето от които има фирми, заети да правят същото, което и моята компания. Да затягат коланите.

— Което не оправдава решението му — повторих дума по дума аз.

— Какво очакваш да направя? — извика той объркано. — Да обикалям от врата на врата и да се оплаквам на всеки съдружник поотделно? Да организирам протест? Ти ми кажи, Емили? Какво да направя?

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Нямах отговор на въпроса му нито тогава, нито по-късно същата вечер, когато му се обадох да разбере как е. Разговорът беше кратък. Сварваше го все още в офиса. Бях обезкуражена. С бебе или без бебе, пукнатината помежду ни отново се задълбочаваше. Започнах да се чудя дали не беше по-добре да се предам, да се върна в Ню Йорк завинаги и да го оставя да прави каквото си иска. Бягството ми нямаше да бъде напразно. Поне щях да се занимавам с нещо по-различно. В това отношение нищо не ме заплашваше.

Още повече, че детето променяше нещата. Вече не можех да стоя далеч от Джеймс. Освен това го обичах.

Но нямаше как да го принудя да се промени. Ако някога стигнеше до промяната, която се бе случила с мен, трябваше да го направи сам, по свой собствен избор.

Съществуваше само една искрица надежда. Той продължаваше да се интересува от случая на Лий. Не знаех дали защото беше ядосан на фирмата, или защото за него това щеше да бъде една малка лична победа, но оказваше сериозен натиск върху детектива.

Който наистина беше изключително добър. Още в четвъртък сутринта успя да установи връзката между Роко Флеминг и Дуейн Крей, по-малкия брат на покойния съпруг на Лий. Дватамата не бяха провеждали телефонни разговори, които биха навели следствието към някакви подозрения и биха били твърде очевидни. Но мобилният телефон, намерен у Роко при задържането му, беше регистриран на името на малка строителна компания, собственост на Дуейн. Убедително доказателство? Не. Естествено можеше да е откраднат. Само че съвпадението изглеждаше странно.

С огромно задоволство Джеймс събщи тази информация на полицията в Масачузетс. Това се усещаше в гласа му, когато ми се обади същата вечер и аз попивах всеки звук, особено когато на следващия ден се състоя съвсем различен разговор.

Петък следобед. Три без петнайсет. Точно бях направила нова регистрация и разгръщах картата на града пред току-що пристигналите туристи, когато мобилният ми телефон започна да вибрира в джоба ми. Измъкнах го веднага щом гостите се отдалечиха.

Първото нещо, което чух, бяха нечии крясъци и ругатните на Джеймс.

След това той измърмори в слушалката:

— Извинявай, но понякога хората са много нетърпеливи. Могат да си викат, колкото си искат, но да направя, след като колата ми не помръдва и сантиметър напред, както и тази пред мен. Какво очакват, по дяволите?

— Накъде си тръгнал? — попитах аз. *Отивам на обяд*, беше обичайният отговор, който даваше в такава ситуация, и мероприятияето обикновено беше свързано със служебни задължения, каквито допусках и сега.

Последваха нови крясъци.

— Какво става там, Джеймс?

Той въздъхна шумно.

— Знаеш ли какво? В момента съм прекалено изнервен, за да говоря с теб. Трябва да изпратя един имейл.

Прекъсна разговора, преди да успее да си отвори устата, оставяйки ме да се чудя дали се бе разгневил на мен, на натовареното движение, на прекалено пренаселения град или на колата си.

Имейлът всъщност беше отговор на друг, получен преди около два часа и изпратен от ръководството на фирмата му. Бях го прочела два пъти. Смаяна, набрах припряно номера му.

— Замразили са избора на нов съдружник? Но това беше *твоята* година! — Всеки юрист би разбрал значението на такова решение.

— Кажи го на съдията — измърмори той.

— Миналата година направиха съдружници *дванайсет* адвокати. Как така сега няма да излъчат дори един?

— Видяла си имейла. Казват, че не могат да си го позволят. Онова, което премълчават, е, че може да стане само ако замразят собствените си заплати. Разбира се, че няма да го направят, гадните себични копелета!

— Господи! — възкликнах аз, все още неспособна да повярвам. — И Марк е подкрепил решението?

— Марк? О, слушай. Наистина имам какво да ти разкажа. След като получих съобщението, първото нещо, което направих, беше да отида в офиса му. Само че него го нямаше. Не се появи нито на следващия ден, нито на по-следващия. Не успях да се свържа с него и през почивните дни. Интересно как междувременно изчезнаха и Рейн, и Хютчинс, и Макадамс. — Това бяха другите съдружници във фирмата на Джеймс. — Опитах се да му се обадя по мобилния, но както сигурно се досещаш, не отговаряше. Не се отказах и продължих да набирам номера, докато накрая не издържа и го вдигна. Тогава му изложих всички аргументи и му припомних, че ми беше обещал, защото бях работил като *роб* за тази длъжност. Дори му казах, че съпругата ми е бременна. Знаеш ли какво ми отговори? Не спомена нищо за бременността ти, не ме поздрави, не каза дори баналното: *Каква страхотна новина, Джеймс*. Нищо такова. Само ми препоръча да отработвам толкова часове и през следващата година, за да имам някакъв шанс да стана партньор в компанията. Още една година на това напрежение?

Последва нова порция от викове и ругатни, които вече определено бяха изречени в колата му.

— Караш ли в момента? — попитах аз и внезапно си представих цялата картина.

— Можеш да се обзаложиш — грубо отвърна той. — Трябваше да си тук. Имам нужда от почивка.

Дежа вю, помислих си аз, но този път заради него.

— Къде отиваш? — продължих да настоявам, обзета навярно от същата тревога, каквато бе изпитал той преди четири седмици, когато беше прочел бележката ми.

— Отивам да се видя със съпругата си. Между другото — прибави Джеймс — преди час са изправили Роко пред съда. Ще го върнат в щата в понеделник сутринта.

Движението беше много натоварено, което нямаше как да подобри настроението на Джеймс. Обаждаше ми се през няколко минути и аз можех само да му съчувствам. Не се опитвах да го

успокоя, като му припомням, че предстоят няколко почивни дни, нито че е началото на отпускарския сезон, и след като прекара близо час в задръстване, докато разчистваха последиците от катастрофа край Хътчинсън, дори не споменах, че сигурно има пострадали. Той знаеше всичко това. Но огорчението му от отношението на партньорите украсяваше нещата по особен начин. И това можех да разбера.

Когато пристигна в Бел Вели, вече минаваше десет. Стоях на предните стълби на верандата на „Ред Фокс“, отперила поглед към покрития мост. Още преди колата да спре, вече бях до страничната врата.

Не можех да видя изражението на лицето му, но щом излезе от колата, ръцете му веднага ме обгърнаха и ме задържаха в дълга, топла прегръдка. Отдръпна се назад и докосна корема ми. Не каза нищо. Дадох си сметка, че ако го беше направил, изречението щеше да се състои само от възклицания. Прехвърли сака през едното си рамо, а другата ръка обви около врата ми. Извървахме пътя до къщата на градинаря в мълчание.

Точно както се беше случвало и при предишните му посещения, заспа почти веднага. Аз лежах будна до него и го наблюдавах известно време, мислейки, че беше написал последната страница от историята ми и се чудех, какво ли щеше да означава този неочакван обрат. После се предадох на съня.

Кълна се, койотите бяха наясно какво става. Оставиха ни да си починем няколко часа, преди да започнат да вият.

Джеймс се изправи в леглото.

— Това са койотите — обясних шепнешком аз.

Той обърна поглед към прозореца.

— Къде?

— Недалеч от пътеката.

Отпусна се отново върху възглавницата и се заслуша. Серенадата не продължи дълго. Може би достатъчно, за да са уверени, че сме будни и ще правим любов, което си имаше своята романтика. Тази нощ нямаше бурни страсти. Джеймс правеше нещата бавно и внимателно, но не бях сигурна дали беше заради бебето, или защото искаше да забави хода на събитията.

Последният вой се разнесе в далечината точно когато двамата се отпуснахме изтощени в леглото. Не разговаряхме. Джеймс ме притегли

към себе си и продължи да ме прегръща, докато и двамата се унесохме в сън.

Бих дала всичко, за да мога да поспя. Не се чувствах добре, въпреки че усещах солидната подкрепа на тялото на Джеймс до себе си. Имах нужда от препечена филийка, за да залъжа стомаха си, а и Вики не се бе почувствала по-добре само защото Джеймс бе пристигнал. Къщата беше препълнена за предстоящите почивни дни. Тя имаше нужда от помощта ми. Освен това мъжът ми със сигурност щеше да спи още дълго.

Затова изтичах в кухнята, взех своята препечена филийка и седнах на масата да закуся. Тъй като този ден нямаше пристигащи гости, приех доставките за бюфета и поговорих с някои от почиващите. Когато се върнах в стаята с подноса, вече минаваше единайсет. Джеймс седеше в леглото и преглеждаше обажданията си по мобилния телефон.

Ако имам фотоапарат, щях да му направя няколко снимки, които сигурно нямаше да бъдат в негова полза. Под него чаршафите бяха смачкани и знаех със сигурност, че е напълно гол под тях. Кестенявата му коса беше разпиляна над веждите, къдреше се над ушите, а гърдите му бяха покрити с гъсти косми. Раменете му не бяха мускулести, въпреки че по природа бяха доста широки. Силни ръце с дълги пръсти, чиито докосвания допреди няколко часа ме бяха карали да затая дъх.

— Здравсти — каза той, отваряйки очи.

Усмихнах се. Поставих подноса върху леглото и му налях чаша кафе. После много внимателно, за да не обърна таблата, седнах до него. Ръцете ни се докоснаха. От тази позиция можех да видя целия екран на мобилния му телефон.

— Нещо интересно?

— Тони ни заплашва със съд. Саманта иска да напуска. — И двамата бяха от групата на Джеймс и също очакваха повишение през октомври. — Том Маккена иска да знае къде съм. Той е нещо като съдружник. Просто ме включиха към един от случаите, с които се занимава.

— Отговори ли му?

— Да. Казах му, че заминавам за уикенда. Освен това има молба за помощ от сътрудника, когото натовариха с делото на Брайън. Тя няма никаква представа какво трябва да се предприеме. Обясних й, че съм отстранен от случая и ще трябва да се обърне към Дерек Мур.

Наведох се към него.

— Постъпил си съвсем правилно.

— Не и когато ме прецакаха по този начин — мрачно възрази той. — Твоето напускане беше съвсем различно от моето. Можем да си позволим единият от нас да не работи, но и двамата?

— Бихме могли да си потърсим друга работа.

— В момента безработицата е голяма и фирмите не търсят сътрудници.

— В Ню Йорк не, но можем да опитаме другаде и не е задължително да е в голяма компания. Трябва да отворим съзнанието си и за други възможности.

— И ми казваш това, при положение че очакваме дете? — Мобилният му телефон започна да вибрира. Погледна екрана и се усмихна. — Баща ти.

— *Моят* баща? — възкликнах притеснено.

— Да. Чуваме се от време на време. Горкият човек много се тревожи за теб. Почакай само, докато научи за мен.

— Не му казвай! Ще получи сърдечен пристъп!

Джеймс изсумтя презрително.

— Не е единственият. Моите родители не са се съпротивлявали против нищо, случило се в живота им. Но, дявол да го вземе, все още не съм напуснал. Просто си взех няколко почивни дни.

Погледна ме с някакво очакване и аз бих могла да му възразя, че уикендът няма да ни е достатъчен за онова, което трябваше да направим, и нищо нямаше да се промени, ако в понеделник сутринта отново седнеш зад бюрото си.

Но не отроних нито дума. В този момент, на това място двамата отново се бяхме превърнали в двойка. Не исках да рискувам нова раздяла и нямаше да пропиляя безценното време.

Така се впуснахме в играта. Тъй като той вече беше виждал по-голямата част от центъра на града, аз му показвах забележителните гледки — клисурите с отвесни склонове и горските пътеки, завършващи до оголени огромни скали, които спираха дъха.

Изключително внимателен, той ми помагаше да се спускам по хлъзгавите стръмнини и постоянно искаше потвърждение, че с бебето всичко е наред. По някое време се озовахме в кафене с шест маси на юг от Бел Вели, жадни за по едно студено питие. Бяхме изминали няколко километра.

— Истината е — подхвана Джеймс, след като утолихме първоначалната си жажда, — че за последно си била тук с Джуд.

— Така е — засмях се аз, защото не исках да заемам защитна позиция всеки път, щом станеше дума за него. — Не се ли радваш? Повечето хора изобщо не знаят за съществуването на това място, нито за клисурата. Той беше невероятен екскурзовод. А сега ти и аз оставихме своята следа тук.

— Само за уикенда — предупредително напомни Джеймс.

— И това стига — кимнах аз.

— Може и двамата да се окажем безработни.

— Знам.

— Трябва да се върна и...

Притиснах пръсти към устните му.

— Какво ще кажеш да удължим бягството си поне още малко?

Този ден той използва мобилния си телефон само два пъти. Първият беше, за да се чуе с Шон, който беше получил съобщение от счетоводителката си. Тя беше проследила плащания от попечителския фонд за инвестиции в Панама, с което буквално бе разбила бетонна стена. Шефът ѝ ѝ бе наредил да продължава с разследването, но тя го беше предупредила, че това ще отнеме доста време.

Джеймс не беше търпелив, този път със своя човек, който си имаше свои начини да набира информация под масата.

Онова, което ставаше във фирмата, го караше да се чувства безпомощен. Това беше начин да се справи с него, но неприятното усещане оставаше. Малката бръчка между веждите му ту се появяваше, ту изчезваше и после пак се появяваше. Виждах го, но не го коментирах. Наистина ми се искаше това да бъде нашето малко бягство.

Същата нощ отново чухме койотите. Воят им ни приспа, но аз се събудих призори със спомена за неповторимия звук. Койотите ръмжат

и лаят, а според Джуд вият само когато събират глутницата. Може и да ме наречете луда, но не можех да се отърся от усещането, че ни викаха и тъй като така или иначе бягството ни продължаваше, какво по-хубаво от това би могло да ни се случи?

Утрото беше прекрасно — сухо, ясно и хладно, а Джеймс бе заспал още в девет вечерта. Така че го събудих, нахлузих една блуза през главата му, докато той обуваше къси панталони, и го поведох през дървената врата с изгнила пощенска кутия към папратите. Следвайки гранитната стена, заобиколихме стария дъб и минахме под каменната арка.

Докато се разхождахме и слънцето все по-напористо насищаше деня, гората бавно се пробуждаше. Малки създания се измъкваха изпод земята, птичките кръжаха над нас в търсене на семена. Доловила леко движение, аз спрях минута преди да забележа млада кошута с две еленчета, които, прикривайки се, дъвчеха листа от зеления шубрак. Мълчаливо ги посочих на Джеймс. Те се втренчиха в нас и секунди покъсно се изгубиха между дърветата.

Когато стигнахме потока, светлината вече се процеждаше между дебелиите стволове. Отметнах глава назад и задишах с пълни гърди. От букета различни миризми Най-опияняващо беше спокойствието. Не погледнах назад, за да видя дали Джеймс го усеща. Допирът на ръката му върху моята ми действаше успокояващо, пръстите му бяха топли по различен, особен начин.

Водата се спускаше надолу и се разбиваше в пръски, обагрени в нюанси на синьо, златисто и кафяво. Седнали на малък насип и загледани към другия бряг, ние се опитвахме да доловим някакви други звуци освен клокоченето на ручея. След малко, един по един, сякаш ни бяха очаквали, те наистина се появиха.

— Откъде знаеше, че ще са тук? — шепнешком попита Джеймс.

— Винаги усещат, когато идвам. Мислено си бяхме уговорили среща.

Той ми хвърли изненадан поглед, който по-скоро усетих, отколкото видях, защото продължавах да се вирам към отсрещния бряг.

— Виж — казах тихо. — Малките. Стават все по-големи всеки път, когато ги видя. Леговището им сигурно е наблизо.

— Това безопасно ли е?

— Имаш предвид, че сме тук? Напълно.

— И няма да ни нападнат?

— Не. Познават ме. А ти си с мен, така че нищо не те заплашва.

— Говоря сериозно.

— Аз също. Свикнали са с миризмата ми. Освен това койотите не ядат хора. Дори не обръщат внимание на домашните котки, когато могат да си уловят мишки, катерички и зайци. Къде мислиш изчезват възрастните представители на тези гризачи? Всичко е свързано с хранителната верига.

— А старите койоти?

— С тях се оправят мечките.

— Ако преди това не ги застрелят овчарите.

— Нападнат овце само ако няма какво друго да ядат. Хранят се също с насекоми и плодове.

— И боклук. Поне така е оцелял онзи, който хванаха в Манхатън.

— Е, не е любимата им храна. Но са много адаптивни. Правят всичко възможно, за да оцелеят.

— Виждаш ли, и ние трябва да направим така — каза той. — Да намерим нашия начин да оцелеем в Ню Йорк.

— Или пък да се преместим в град, който повече отговаря на потребностите ни.

Той замълча, накрая попита:

— И това ли е мястото?

— Не. Но аз се идентифицирам с койотите.

— Само че те са диви животни. Ние сме питомни. Имаме способността да мислим.

— Понякога дори прекалено много. — Погледнах към огромния бор, под който най-вероятно беше заченато детето ни. — Няма нищо лошо в това да сме и малко диви.

Искаше ми се да мисля, че част от него е съгласна с мен, но той изглеждаше разтревожен и не откъсваше очи от койотите.

— Какво — обадох се аз, защото се чувствах в безопасност тук, откъсната от реалността.

— Виж как обикалят наоколо. Техният живот е съвсем прост. Завиждам им.

— А защо нашият трябва да бъде толкова сложен?

— Защото сме хора. Защото нашата хранителна верига е много по-сложна от тяхната.

— Но тя не е въпрос на оцеляване — възразих аз. — Всичко опира до егото ни.

Появи се още един койот. Доста по-едър от женската. Той седна на самия бряг на потока и се загледа към нас. Предположих, че е бащата на малките.

— Цялото семейство е излязло да се забавлява — отбеляза Джеймс.

— Също като нас — засмях се аз и го целунах по бузата.

— Това за егото, Ем... Да не искаш да кажеш, че ме ръководи единствено то?

— Това се питам и аз, но в случая не става въпрос само за теб, Джеймс. И при мен е същото.

— Но егото е свързано със самоуважението, което е положително.

Веднага се хванах за думите му.

— Твоята работа в Ню Йорк — кара ли те да се уважаващ повече? Защото моята не. Или за това допринасят приятелите, които имаш в града? — Мълчанието му беше най-красноречивият отговор, което ме насърчи да продължа: — Някои хора го получават от технологиите, сякаш ако ги овладеят, ще господстват над целия свят. Но аз не съм от тях. Ако през последния месец научих нещо за себе си, то е, че всичко това *не* ме прави щастлива. Аз те обичам, Джеймс. Обичам *теб*. Но останалото, което правех досега, беше... бягане на едно място. Влизам в една стая с още трийсет души, които не познавам, и натискам педала до дупка, за да поддържам темпото, а в края на краищата се оказва, че не съм помръднала и сантиметър. Е, добре, можех да отчета някакъв резултат от усилията си, но чувствах ли се щастлива, когато се прибирах усмихната вкъщи? Не. — Поех си дълбоко дъх и продължих умолително: — Докато помагам на Вики, се усмихвам искрено. Изпитвам удовлетворение, когато работя по случая на Лий. И в „Убежището“. Искам да го видиш и ти, Джеймс.

Оставих въпроса отворен. Ако имаше намерение да се върне в града още днес, исках да реши какво ще прави, преди да е тръгнал.

Достатъчно ми беше, че успях да го накарам да дойде с мен в гората и да види койотите ми.

В момента най-важно за мен беше „Убежището“. Той предпочиташе да спи, което пък ми даваше възможност да помагам повече в „Ред Фокс“. Когато се върнах в къщата на градинаря по-късно същата сутрин с подноса със закуската, Джеймс точно излизаше от банята след сутрешния душ. Почти очаквах, че ще си облече костюма и ще тръгне към офиса веднага след това. Но не. Тениска и дънки. Добър знак. Както и това, че изнесе подноса на верандата, която предлагаше чудесен изглед към гората.

Той сам предложи да отидем до „Убежището“. Може би за да ме успокои преди заминаването си, но и от неподправен интерес към мястото, за което толкова му бях говорила. Видях изненадата му от размерите на приюта, както и насладата, с която вдишваше миризмата на прясно сено и коне.

— Кои са всички тези хора? — попита, когато записах имената ни в регистъра на рецепцията.

— Доброволци. Работят тук през почивните дни. Някои идват специално за това от Конкорд и Портсмут. Други просто минават на път за някъде. Гостите в „Ред Фокс“ се задържат по-дълго.

Той спря да разчете разкривените знаци, упътващи към различните отделения, огледа се стреснато, когато съвсем близо до нас се разнесе магарешки рев, но аз реших да го отведа към котките. Искях да му покажа къде прекарвах по-голямата част от времето си, но също така да го запозная с приятелите си, защото, кълна се, всяко едно животинче там ме познаваше. Те се изреждаха в безкрайна върволица, жадни за ласки, въпреки че наоколо се навъртаха и други доброволци. А беше станало дума за егото. Моето беше наранено. Когато му се усмигнах доволно, той се засмя с глас.

— Толкова си предсказуема — каза с добронамереност, която би била *невъзможна* само допреди две седмици. Но която вече забелязвах, когато го доведох в „Убежището“. — И колко време прекарваше тук? — попита шеговито, докато котетата се умилкваха около краката му.

— Е, не чак толкова много — отвърнах, докато галех огромния Мейн Куун, който се бе изхитрил да скочи в скута ми и въпреки че му липсваше единият крак, изглеждаше много по-здрав и жизнен, отколкото моето бедно котенце. Разказах му за нея и за безрезервната ѝ

привързаност, как бе умряла в ръцете ми и макар да не можеше докрай да преживее емоциите ми, когато свърших, погали ръката ми.

Доловил привързаността ми към тези животни, Джеймс ми даде достатъчно време, като ме изчака отвън, докато изнасях мръсотията и пълнех паничките им с прясна вода. Накрая ми се наложи да го търся от бунгало в бунгало и да разпитвам за висок тъмнокос мъж с бейзболна шапка.

Накрая го открих зад една от кучешките колиби, облегнат на заключената с катинар метална врата към ограденото място за разходки. Вплетох пръсти в неговите и проследих погледа му.

— Никога не съм имал домашен любимец — каза той накрая.

— А искал ли си?

— Всяко хлапе мечтае за това. Къщата ни беше прекалено малка, както постоянно се оправдаваха родителите ми. Нямахме двор. И двамата работеха. Тогава ми се струваше правилно. Така и не научих истината, докато не се върнах у дома за една ваканция и не се срещнах на алеята с хората от съседната къща, които току-що се бяха нанесли. Имаха малко шпаньолче. Много игриво. Мама побърза да се скрие в къщата.

— Може би се е страхувала от кучета?

— Направо се ужасяваше. Когато я попитах, тя ми обясни, че като малка я нападнал далматинец. Жалко е да придобиеш фобия само от едно-единствено преживяване. Искам да кажа, погледни всички тези кученца. — Някои от тях ни бяха обкръжили. Той пусна ръката си, за да могат да я подушат. — Те съвсем не са диви. Просто са бездомни. Как можеш да не изпиташ съчувствие?

Облегнах се на рамото му.

— А, не — предупреди Джеймс. — Ние дори не знаем къде, по дяволите, ще живеем след шест месеца. Сега не е времето да си вземаме домашен любимец.

— Знам — отвърнах с известно съжаление. — Но за тях ще се намери дом. „Убежището“ дава за осиновяване стотици животни всяка година.

— Я виж това.

Отново проследих погледа му към най-отдалечения ъгъл на помещението, където се бе свило самотно кученце. Беше средно на

големина и с много гъста черна козина, разредена с бяло само на гърдите и муцунката.

— Това е Австралийска овчарка — обясни Джеймс. — Един мой приятел гледаше такава. Имат нужда от продължително натоварване, а през петнайсетте минути, които прекарах тук, това животно не е помръднало. Просто е уплашено. Виждаш ли очите му? — В тях проблясва страх, когато някакъв мъж се появи откъм близката барака. — Или е отскоро тук, или е било бито. — Когато непознатият се приближи към него, то се отдръпна страховито и се сви в ъгъла. — Какво ще стане с такава куче?

— Хората тук са незаменими. Ще пороботят с него. Ще остане, колкото е необходимо, а след това ще му намерят дом.

— И тяхната отговорност приключва дотам.

— Хммм. Най-голямата им награда е, когато случаят се реши възможно най-благоприятно.

Джеймс не бе закопнял внезапно да си вземе куче. Но имаше някакъв напредък в размислите му, в задоволството или пък самоуважението, което се бе задействало, защото не си събра багажа и не тръгна веднага към Ню Йорк, макар да бе нагласил мобилния си телефон да звъни в четири сутринта, за да пристигне навреме в офиса. Когато алармата го събуди, той само измърмори нещо неразбрано, обърна се, за да я спре, и като ме привлече към себе си, продължи да спи.

Оставих го в леглото, докато помагах в къщата, но се върнах в стаята към девет. Той точно пращаше имейл на Марк, в който го уведомяваше, че ще ползва още един почивен ден.

Роко Флеминг беше откаран в Манчестър и по обяд щеше да даде показания в полицейското управление. И Джеймс държеше да присъства.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Първо минахме през къщата. През десетте дни от предишното ни посещение дупките бяха запълнени и въпреки че полицейските ленти все още опасваха някои от спалните, подозирах, че ако е имало някакви улики, те вече са прибрани.

В полицейското управление цареше оживление. Флеминг не беше дошъл още, което даде възможност на Джеймс да поговори с дежурния детектив. Доста егоистично, ние бяхме заинтересовани не толкова от разследването на палежа, колкото от това, което Роко знаеше за евентуални нови заплахи срещу Лий. Бяхме наясно, че няма да ни допуснат в стаята, докато тече разпитът, но следователят си записа въпросите ни.

Роко беше плешив, възпълен човек, в който нямаше нищо забележително освен очите му. Бяха леко присвити и зловни. Прекалено самоуверен, той дори не примигна, когато трима от местните жители го разпознаха категорично. Веднага след това се позова на правото си на адвокат и бе отведен в стаята заедно с детектива и полицейския началник. Призна, че е бил в Манчестър същия ден, продължи да твърди, че е пътувал по работа, и заяви, че химикалите, намерени в пикапа, не са нищо друго, освен течност, която се използва при монтирането на стъкла.

Твърдението му имаше основание. Явно беше проверил предварително. От монтажната компания, която очевидно се беше притеснила от размера на престъплението му този път, отричаха да са го пращали в града, както и да са му давали разрешение да използва вана. Той обаче продължаваше да се държи предизвикателно. Не признаваше, че е бил нает да подпали имението, и приканваше полицията да намери парите, които са му били платени. Казваше още, че никога не е чувал за Дуейн Крей или пък фирмата му, че е намерил мобилния телефон в колата и онзи, който го е подхвърлил, е „лошото момче“, което иска да му прехвърли цялата вина. Дори се съгласи да се

подложи на детектор на лъжата, въпреки че Джеймс бе скептично настроен към резултатите от него.

— Хората, които лъжат през целия си живот, дотолкова са привикнали да вярват на лъжите си, че изобщо не реагират.

Детективът попита дали Роко познава Лий Крей, което той категорично отрече. Началникът на полицията му зададе въпроса дали е чувал нещо за място, наречено Бел Вели, и отговорът отново беше отрицателен. Те му посочиха уликите, сочещи умишлен палеж, и му обясниха, че може да разчита на снизхождение, ако разкаже всичко, което знае. Роко продължаваше да настоява, че е невинен и е бил натопен.

В този момент пристигна адвокатът му — човек с чисто бяла коса на име Сам Сивети, и разпитът приключи.

Джеймс веднага изпрати името му на своя човек в Ню Йорк. Едва бяхме излезли на улицата, когато пристигна отговор, че Сивети е юрист на свободна практика, чиято кантора се намира в същата сграда, където е и офисът на Албърт Мийм. Естествено това беше огромна постройка, в която имаше десетки адвокатски кантори. Всеки, който искаше да бъде представен законно в съда, би могъл да се обърне към някоя от тях. А и нямаше никакви доказателства, сочещи, че Мийм препраща дела на Сивети. Но все пак в съвпадението имаше нещо подозрително.

Обадих се на Лий и Амелия, за да ги запозная с новите обстоятелства, след което позвъних на Вики.

— Е, Вики Бел — казах с известно раздражение, — дойде време да те изпитам. Вече разговарях с майка ти и Лий. Искам да знам дали ще се държиш добре известно време, докато ме няма, а те трябва да свършат някои неща. Към Роко Флеминг няма да бъдат предявени обвинения в съда поне до утре сутринта. Дотогава ще трябва да останем тук.

— Значи Джеймс не се е върнал в Ню Йорк?

— Не още. — Не беше съобщил в компанията. Но именно той бе предложил да прекараме заедно и следващата нощ, но нямаше предвид в Манчестър. Искаше му се да пообиколи Бостън.

Това беше ваканция, която не бихме могли да си позволим, ако Джеймс не бе така дълбоко засегнат от замразеното му партньорство. Не си бяхме взели дрехи за толкова продължителен престой, което се превърна в част от забавлението. След като се регистрирахме в хотел „Фор сизънс“^[1], тръгнахме да пазаруваме. Вярно, изхарчихме повече пари, отколкото трябваше. И наистина нямах нужда от гривната, която ми купи Джеймс. Дали я харесвах? Да. Дали и двамата харесвахме новите си дрехи? Да. Също както и вечерята в Бристъл, макар да подозирах, че пържолата ми се стори толкова вкусна заради времето, обстоятелствата и компанията.

Не пих вино. Но пък роклята ми беше изключително елегантна, което означаваше, че си заслужавах цената. Само дето материята не се разтягаше и след около два месеца вече нямаше да ми става.

Но тази нощ живеехме за мига.

Във вторник сутринта Джеймс беше с вратовръзка, а синята ми пола си беше лично моя този път, както и високите сандали, продукт на безразсъдното ни разточителство. Бяхме впечатляваща двойка. Татко със сигурност би останал много доволен.

Което изобщо не впечатли Роко Флеминг. Беше докаран във Върховния съд на Есекс в Сейлъм и очаквано пледира „невинен“. Беше му наложена парична гаранция, която бе платена от подставено лице, но нямахме време да се поинтересуваме кое беше то, защото пристигнаха по-важни новини.

Човекът на Джеймс в Ню Йорк бе успял да събере достатъчно доказателства, които свързваха Дуейн Крей с панамска инвестиционна компания, в касите на която бяха потънали огромни суми от попечителския фонд.

И второ — бе разкрил електронна кореспонденция между Дуейн и Албърт Мийм. Дватама имаха пълното право да си разменят имейли, тъй като Мийм беше упълномощен да се занимава с финансите на фамилия Крей, но последните няколко будеха подозрение. Те се отнасяха до вредата, която Лий би могла да нанесе, и възможността да бъде разубедена да доведе докрай започнатото дело, макар в тях да бяха използвали кодирани думи. Лий бе наричана „съпругата“, вместо „пари“ се казваше *тя иска да си открие пекарна*, а Дуейн обещаваще

да „кихне“ нужното и така продължаваше отвратителната игрословица. Споменаваше, че знае къде живее и кой я закриля. В писанията прекалено често присъстваше местоимението „ние“, но отговорът на Мийм беше: *бъди спокоен*. Ако съществуваше някаква заплаха, тя беше майсторски завоалирана.

Детективът ни изчете няколко пъти кореспонденцията, докато седяхме в колата пред сградата на съда. След като най-сетне го освободихме, Джеймс неочаквано стана предпазлив. Разхлаби връзката си и разкопча горните копчета на ризата.

— Не мога да съм сигурен — каза накрая.

— Защото не споменават имена? — Доставяше ми удоволствие да играя ролята на лошото ченге, докато той беше доброто. — Тази размяна на имейли не е случайна. Сценарият напълно подхожда на положението на Лий. Дуейн Крей е наел Роко Флеминг. И едва ли ще спрат дотук.

Съпругът ми ми отправи развеселен поглед.

— Какво? — попитах объркана аз.

— Сигурна ли си в това?

— Абсолютно.

— В такъв случай най-добре ще е да се обадим на Лий. Сигурно много ще се изплаши.

Отбихме се в Манчестър, за да съобщим на полицията новите факти, и веднага щом отново се озовахме на магистралата, набрах номера на Лий. Обещах да я държа в течение за съдебния процес и й казах да ни чака в „Ред Фокс“ в шест.

След това трябваше да проведе още един разговор.

— Здравсти, бибчо — веднага отговори Джуд с фамилиарност, която, слава богу, Джеймс не можеше да чуе. Той беше наясно, че нямам нищо общо с него, но пък и знаеше историята ни. И би могъл да я разтълкува погрешно.

— Къде си?

— Ами... в... Шенектъди. — Говореше така, сякаш трябваше да прочете пътната табела, за да назове точно мястото.

— Какво правиш там? — попитах, но веднага промених темата. Това беше без значение. Нямаше как да защити Лий, щом се намираше

толкова далече. — За колко време ще можеш да се върнеш в Бел Вели?

— А, не по-рано от утре. Смятам да прекарам нощта тук.

— Лий има нужда някой да се оглежда наоколо.

— Както винаги, само дето нищо не се случва.

— Това може би ще се промени, Джуд. Лошите момчета се появиха. Разполагаме с уличаващи ги имейли. Веднага щом разберат, залогът ще се вдигне. — Абърт Мийм, Дуейн Крей и братята му съвсем скоро щяха да открият, че са били проследени, както сигурно вече знаеха, че Роко Флеминг щеше да ги предаде, само и само да спаси собствената си кожа. — Лий е изключително важен свидетел. Единственото, което им е нужно, е тя да каже, че е сбъркала, разбрала е погрешно обещанието на съпруга си и че попечителският фонд е напълно законен. Ако изгуби делото, те са спасени. И ще направят всичко възможно това да се случи.

— Прекалено много телевизия гледаш, скъпа.

— Всъщност — възразих аз, раздразнена от забележката му — *изобщо* не гледам телевизия, но затова пък познавам много добре криминалното право. — Нещо, с което той не можеше да се похвали. Самодоволството му беше обидно. — А онези убийци, които се обявяват за невменяеми? Само дето не са. Водят ги единствено злобата, яростта и страхът. Искаш ли да изложиш Лий на този риск?

— Не мога да бъда неин бодигард постоянно — изстреля той в отговор. — Амелия ще трябва да наеме някой друг. Не е в състояние да ми плаща *достатъчно*, за да върша и тази работа. Не съм свикнал да седя на едно място толкова дълго.

— В момента си единственият, на когото можем да разчитаме — смекчих тона аз. — Моля те! Ще се видим в „Ред Фокс“ в шест. Ще дойдеш ли?

— По дяволите, не! Я стига, Емили. Не съм свършил нищо полезно в Бел Вели.

Трябваше да съм съвсем глуха, за да не доловя поражението му. Но продължих умолително:

— Ето ти една възможност да промениш нещата. В шест в къщата за гости. Ще се видим тогава.

В последвалото мълчание Джеймс нави ръкавите на ризата си.

— Ще дойде ли? — попита накрая.

Останах загледана в пътя.

— Това никой не може да каже. Той просто се опитва да разбере кой е в действителност.

— Няма как да го направиш вместо него.

— Не, но мога да му помогна. — Обърнах се да го погледна. Профилът му беше суров — очите му не мигаха, брадичката му беше вирната неестествено. — Той има потенциал, Джеймс, наистина. Просто... *мрази* Бел Вели. С него го свързват прекалено много емоционални спомени.

— Единият от които си ти.

— Не. Всичко е започнало много преди да се появя тук. Не аз съм проблемът. — Разроших косата си с ръка и отметнах кичура, паднал върху очите ми. В последните дни я носех пусната, но сега внезапно ми натежа. — Не искам да споря по този въпрос, най-малко пък с теб. Той не представлява никаква заплаха за нас. Сега е грижа на Амелия, а ето че и Лий зависи по някакъв начин от него. Ще бъде чудесно, ако дойде довечера, само че на него не може да се разчита. — Усмяхнах се. — За разлика от теб.

Джеймс мигновено омекна.

— Това ми подейства успокоително.

— Не беше трудно, защото е самата истина — отвърнах и улових ръката му. — Казвала ли съм ти някога колко много ценя това? Надеждността, търпението, ума ти. Ти притежаваш всички тези качества, Джеймс. Благодаря ти, че си тук до мен.

Той не отговори веднага, но след минута каза:

— Тази вечер се връщам обратно.

— Знам.

— Натрупала се е доста работа.

— Разбирам.

— Мога да им кажа, че ще си взема две седмици отпуск през август. Не мога да продължавам да се самоубивам заради фирмата. Доколкото мога да преценя, и през следващата година ще замразят партньорството ми.

Не казах нищо.

— Не си ли се чувала с Уолтър? — попита мрачно той.

— О, да. — Бях му звъняла в понеделник, но той беше заминал на почивка, затова му оставих съобщение. — Ето.

— Прехвърлих набързо кореспонденцията с родителите и сестра ми, както и с инструктора ми по йога. — Скъпа Емили — зачетох на глас написаното от шефа ми, — разбрах накъде отиват нещата, затова твоето работно място вече е заето. Ще ти изпратим документите по пощата. Много жалко, защото си способен юрист и сигурно те очаква блестящо бъдеще, но не и в нашата компания. Това е най-доброто, което бих могъл да ти дам като препоръка.

— Пуснах телефона в скута си и погледнах към Джеймс. — Мисля, че изгорих този мост.

— Няма нищо. Затова пък се занимаваш с нещо много по-стойностно.

Надявах се наистина да го мисли.

Пристигнахме в Бел Вели около пет и заварихме Роб побеснял. Лий не се беше появила за следобедния чай и не отговаряше на телефона, така че Вики трябваше да върши цялата работа. Той разсеяно се опитваше да я отмени във всичко, с което се заемеше, докато тя непрекъснато говореше колко се е разстроила Лий от факта, че Роко е пуснат под парична гаранция, за което Амелия бе научила от Шон и безразсъдно бе споделила с всички. Приятелката ми беше убедена, че Лий бе избягала, за да се скрие някъде.

Но аз не смятах така. Когато разговарях с нея, гласът ѝ звучеше съвсем нормално. Не би могла да ме излъже тъй убедително, ако вече си е била наумила да бяга, освен това семейството ѝ беше тук. Имаше и приятели. Искаше ми се да мисля, че ми има достатъчно доверие, за да ми се обади, ако наистина Амелия я бе наплашила толкова.

— Къде е майка ти? — попитах Вики, докато я отвеждах от миялната машина до едно кресло.

— На съвещание на Борда на директорите на „Убежището“, така че не може да ни помогне с нищо. По-важният въпрос е къде е Джуд, защото от него се очакваше да пази Лий. Освен това, Еми, нищо няма да ми стане, ако заредя мръсните чинии в машината. Лекарят каза, че мога да се движа по половин час на ден.

— И тя ги следи по часовник — мрачно измърмори Роб, докато изсипваше утайката от кафето в кошчето за боклук. — Трийсет минути на крака и петнайсет седнала.

— А къде е Шарлот?

— На детска градина — отвърна Вики и подпря босия си крак на ръба на масата. — Роб трябва да отиде да я вземе.

Отправих го навън с думите:

— Чаят е сервиран. Ще се справя с останалото.

Той ме погледна с огромна благодарност и излезе.

Не оставаше да се прави кой знае какво, освен да се поднесат плодовете и бисквитите. Щом се върнах в кухнята, отново набрах номера на мобилния телефон на Лий, но тя не отговори. Опитах три минути по-късно и пак след още три.

— Тя никога не спи през деня — заяви Вики, — а ако през цялото време е била в банята, досега да ѝ е станало лошо. Никога не е изчезвала така, за разлика от брат ми, който пък *никога* не се появява, когато ти е необходим. Наистина ли няма капка отговорност в това страхотно тяло? Искам да кажа, че може да се е разболяла. Ама *наистина* да е болна! Ами ако е получила удар или нещо подобно?

— Защо да не отскоча до тях — предложи Джеймс. Той пиеше кафе и се опитваше да не се намесва в разговора. — Само ми кажете как да стигна дотам.

Но Вики махна с ръка, сякаш искаше да охлади атмосферата.

— Не. Не ми обръщайте внимание. Просто се поддадох на емоциите си. Лий е здрава и много жилава. А и може сама да се грижи за себе си.

Хвърлих поглед към Джеймс. Той не изглеждаше убеден.

Набирах номера ѝ през няколко минути и вече бях на път да се откажа, когато тя най-сетне отговори:

— Ало? — каза глухо.

— Лий! Господи, от цяла вечност се опитвам да се свържа с теб. Добре ли си?

— Всичко е наред — отвърна, но с някак странен глас. По принцип не говореше много, но и в малкото, което казваше, обикновено влагаше повече чувство.

— Да не си болна? Или пък спиш? Не ти е присъщо да пропусках чая. Трябваше да се срещнем в шест.

Тя прочисти гърлото си.

— О, съжалявам. Мисля, че ще пропусна този епизод. Не се чувствам готова. Освен това имам главоболие.

Улових погледа на Джеймс.

— Главоболие значи. Мога ли да ти донеса нещо? Малко леща от тази, която сготви вчера?

Вики се повдигна от мястото си. От лещата не беше останало нищо.

— Много е солена — каза Лий. — Искам само да се наспя. Ще предадеш ли на Вики?

— Разбира се. Добре, Лий. Оправяй се. — Прекъснах разговора и се обърнах към останалите: — Нещо не е наред. При нея имаше някой, който подслушваше разговора.

— Тя има ли си приятел? — обади се Джеймс.

Вики поклати отрицателно глава.

— Може би брат ѝ? — попитах аз.

Лий произхождаше от голямо семейство, което по собственото ѝ признание имаше съмнителна репутация. Ако някой от миналото ѝ се бе появил отново, за да ѝ погостува или да се скрие в дома ѝ, това сигурно би я разстроило достатъчно, за да наговори всички тези глупости.

Вики беше настроена на моята вълна.

— Има няколко братя, но никога не им е казвала къде се е установила. Може да са разбрали по някакъв начин. И сега да я изнудват за пари. — Очевидно самата тя не вярваше на догадките си. Личеше, че е много притеснена.

Аз също.

Когато Джеймс се отправи към вратата, го последвах и се отдръпнах само колкото да направя място да влезе Роб, който водеше за ръка дъщеря си.

— *Къде е Джуд?* — извика след нас Вики.

В Шенектъди? На път за насам? Това нямаше значение, освен ако не беше някъде близо до къщата на Лий.

[1] Four seasons (англ.) — четири сезона. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лий живееше на пет минути път от „Ред Фокс“, в края на тясна улица. Къщата ѝ беше скромна и незабележителна и повече приличаше на кутия с покрив. Беше по-неугледна от онези, покрай които минахме, но съвсем подходяща за наемателката си заради кафявите стени и капациите на прозорците, с които сякаш искаше да се слее с гората. От съседите я делиха само няколко метра, но дърветата ѝ осигуряваха нужното усамотение. И естествено не им позволяваха да видят кой звъни на вратата ѝ.

Пикапът ѝ стоеше самотен на пращната алея. Ако при нея имаше някого, значи или друг го беше докарал, или бе паркирал някъде и се бе промъкнал през гората пеша. Умишлено спряхме пред самия вход, за да заявим открито пристигането си, но Джеймс се опита да ме убеди да не слизам с него.

Не се съгласих. Не разполагахме с никакви доказателства, че Лий се намира в опасност и тъй като аз бях тази, която я познаваше, щях по-добре да разчета някакви знаци в изражението и интонацията на гласа ѝ. Не исках да стоя настрана от случая. Тя беше моя приятелка.

Докато вървахме към входната врата, напрегнато следяхме за някакво движение вътре, но макар прозорците да бяха отворени, щорите бяха спуснати. През тях не се процеждаше никаква светлина, не се чуваше нито звук, нито музика. Въздухът в ранната вечер беше топъл и застинал и тишината се нарушаваше единствено от далечната песен на птиците в гората.

Натиснах звънеца. След като Лий не се отзова, Джеймс потропа на вратата. Повикахме я по име. Нищо.

Камерите все още бяха на местата си и изглеждаха като естествено продължение на улуците на стряхата, но тъй като не предаваха образи в реално време, нямаше да ни помогнат много. Което означаваше, че липсваха видими следи от приложено насилие или борба — никакви преобърнати столове на верандата, счупени стъкла или разбити ключалки. Единственото нещо, което правеше

впечатление, беше кошът за мръсно пране в задния двор, където имаше захвърлена мокра и измачкана калъфка за възглавница, въпреки че другото бельо беше прилежно сгънато.

— Може би са я изненадали там — шепнешком каза Джеймс.

— Или главоболието ѝ е било толкова силно, че не ѝ е позволявало да вижда ясно. — Нито пък да мисли и да говори.

Улавяйки се за тази последна мижава надежда, набрах номера на мобилния ѝ телефон. Тя вдигна още след първия сигнал.

— Лий? Аз съм Емили. Ние сме в задния двор. Искахме да се уверим, че всичко е наред. Ще ни отвориш ли вратата?

— О! — Последва кратка пауза. — Добре. Изчакайте една минутка.

Отне ѝ точно толкова. Когато се появи на прага, съвсем не изглеждаше болна, макар да беше облечена в домашен халат и черната ѝ коса да беше разрошена. Не примигваше на светлината, както обикновено ставаше при силна мигрена. Очите ѝ бяха широко отворени и нито един кичур не се спускаше над тях.

— Добре съм — каза тя. — Имам нужда от сън. Ще се видим утре. — Опита се да затвори вратата, но Джеймс се оказа по-бърз и я подпря с крак.

— Има ли някой тук? — попита я меко.

— Не. Съвсем сама съм. — Дори не примигна. — Благодаря ви, че дойдохте.

Той ѝ позволи да затвори вратата, улови лакътя ми и ме поведе към колата. Влязохме и щом запали двигателя, се обърна към мен:

— Обади се в полицията.

— Все още е вътре, нали? — Измъкнах припряно телефона, докато колата завиваше по алеята към шосето.

Джеймс кимна.

— Как ти се стори?

— Уплашена.

— Точно така. Давай, звъни в полицията.

— Лий е изключително прецизна. Никога не би захвърлила мокра калъфка в коша за пране. Освен това е много стеснителна. Трябва да е наистина много уплашена, за да те гледа толкова дълго в очите.

— Или пък е взела нещо.

— Няма начин! — възкликнах аз, разгневена от предположението му. — Никога не е употребявала наркотици. Не би го *направила*. Като начало, няма достатъчно пари, за да си го позволи. — Но друг можеше. Някой, който я принуждаваше да прави неща, които не иска. Това би било друга форма на насилие и още повече засилваше тревогата ми.

— Обади се! — нареди Джеймс. Щом стигна до главния път, зави и спря колата. Едва бях успяла да предам съобщението, когато взе телефона от ръката ми. — Кажете им да застанат така, че да не се виждат — каза на диспечера. — Не искаме патрулната кола да изплаши призрачния посетител. — Прекъсна разговора, върна ми телефона и отвори вратата.

— Къде отиваш?

— Мислех, че ще останем тук да изчакаме идването на полицията.

— Ще пообиколя наоколо, за да видя дали няма да открия нещо. — Той се загледа в мен. — Върни се в „Ред Фокс“, Емили. Искам да се скриеш там.

— Какво да направя?

— Ще бъдеш в безопасност. Недей да поемаш такъв риск.

— Ами ти? — извиках. — Ти защо го поемаш?

— Не аз нося детето.

— Какво очакваш да предприеме? Да стреля в мен? Все някой трябва да подсигурява гърба ти.

— Не и ти — заяви и излезе от колата.

— Тогава полицията. Изчакай, докато дойдат, Джеймс. Нямах опит в тези неща.

— А ченгетата в Бел Вели имат, така ли? — отвърна той и се наведе, за да ме вижда. — Обзалагам се, че съм разговарял с много повече престъпници, отколкото те.

Вероятно аз също, но все още си представях злобните очи на Роко Флеминг, който със сигурност не различаваше доброто от злото. А онзи, който го беше наел? Той определено не беше по-добър.

— Ами ако е въоръжен? Как ще се защитиш?

— Имам здрав разум и според твоите собствени думи свой подход към хората. — Очевидно се опитваше да ме успокои. — Емили,

не правя нищо прибързано. Не поемам никакъв риск, но ако си в „Ред Фокс“, ще бъда и по-спокоен.

— Имахме всички основания да я потърсим в дома ѝ, но ако се върнеш, вече ще изглежда подозрително. Мисля, че е по-добре да изчакаш подкрепление.

Внезапно търпението му се изпари.

— Би ли накарала Джуд да изчака?

— Не споменавай Джуд! — изкрещях аз обидена. — Той е авантюрист. Не може да *живее*, без да се излага на опасности.

— И ти смяташ, че аз не мога да се справя, така ли?

— Онова, което смятам, е — отвърнах, като се стараех да говоря, колкото може по-ясно въпреки бесните удари на сърцето ми, — че можеш да се справиш чудесно, но си ми много, много, много скъп и ако нещо ти се случи, ще бъда съкрушена.

Джеймс остана загледан в мен, после се наведе и ме целуна страстно.

— Аз също те обичам, Ем — прошепна до самите ми устни и се отдръпна. — Тръгвай. Ще се видим в „Ред Фокс“.

Не се опитах да го спра, когато се отдалечи. Нито включих двигателя. Стомахът ми се бунтуваше. Не бях яла от доста време, но нямах намерение да се връщам в къщата за гости, докато той беше в опасност. Освен това в чантата си имах шоколад. Седях в колата, обвила ръце около тялото си, и дъвчех, загледана в посоката, в която бе изчезнал Джеймс.

Гаденето се засилваше. Отворих вратата и стъпих на земята. Опитах се да го потисна, а чистият въздух ми помогна да се съвзема и да видя, че полицията идва. Не че нямаше да ги чуя през спуснатите стъкла на прозорците. Колите бяха две и се движеха с включени сирени.

Воят им раздра тишината, когато минаха покрай мен, но не спряха. Гумите им изсвириха на завоя. Нямах никакво намерение да стоя настрана, затова натиснах скоростния лост и ги последвах. Заковаха точно пред къщата на Лий. Паркирах зад тях и се заоглеждах трескаво за Джеймс. В следващия момент той изскочи иззад къщата, притича през гората и спря наред улицата.

Застана на около двайсетина крачки от нас, хвърли ми пълен с укор поглед, но очевидно не беше особено доволен и от полицаите.

— Дотук с конспирацията — извика, сложил ръце на кръста си, и с няколко думи им обясни подозренията ни. — Може да е сама вътре или с някого, но нещо определено не е наред — заключи накрая и едва бе изрекъл последната дума, когато телефонът ми звънна.

Лий започна да говори веднага, щом приех обаждането.

— Защо откън има полиция? Аз... аз... аз... не съм викала нито теб, нито тях... Това е... личен въпрос и вие трябва... трябва да уважите желанието ми и да си тръгнете.

Някой й суфлираше. Чувах го всеки път, когато правеше пауза.

— Познаваш ли го?

— Вървете си, моля ви.

— Заплашва ли те?

— Искам да остана сама.

— Добре — включих се в играта аз. — Обади ми се, ако мога да ти помогна с нещо.

Чух изщракване и разговорът беше прекъснат. Вдигнах очи към Джеймс.

— Заплашва я.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Пристигнаха още две коли. Едната беше познатата черна кола, която толкова често бях виждала паркирана до парка. Другата беше на началника на полицията.

Бяхме се струпали на улицата между двата джипа и къщата, което по мои подозрения беше една от причините Джеймс да не спомене повече за връщане в „Ред Фокс“.

— Влизам — съобщи той, щом двамата мъже се присъединиха към нас. — Предполагам, че някой е дошъл само да я сплаши, но нещата са излезли от контрол, което стана по наша вина. Знае, че сме тук. Не можем просто да си тръгнем. Наясно е, че ще го наблюдаваме и ще го последваме, когато и да си тръгне. Мога да поговоря с него. Да сключа сделка.

— Не би ли трябвало аз да направя това? — попита началникът.

— В това е моята сила, сър. Прекарал съм часове наред в затвора, разговаряйки с такива момчета. Познавам начина им на мислене. За него аз представлявам по-малка заплаха, отколкото вие.

Освен това беше по-млад, цивилен и определено не изглеждаше толкова страшен, колкото полицаят с камуфлажната си униформа и значката.

— За каква сделка става въпрос?

— Няма как да знам, преди да поговоря с него, но можете да ми имате доверие — каза Джеймс сухо. — Експерт съм във воденето на преговори.

— Не мога просто да го оставя да си иде — предупреди началникът. — Защиатавам хората, които живеят в нашия град.

— Разбирам. Но нейната безопасност сега е най-важна. Трябва да го накараме да излезе от къщата.

— Кой по дяволите *сте* вие? Дори не съм ви виждал преди.

Джеймс кимна с глава към мен.

— Но познавате нея. Аз съм съпругът ѝ и съм адвокатът, който работи по делото на Лий. Представявам солидна фирма в Ню Йорк.

Ню Йорк свърши работа. Видях как изражението на полицейския началник се промени, щом Джеймс го спомена. Може и да си мислеше, че адвокатите носеха повече вреди, отколкото ползи, но Ню Йорк си беше Ню Йорк. Колкото и да не ми се искаше да го призная, това беше факт.

В гласа му се прокрадна нотка на уважение.

— Добре, опитайте.

Внезапно ме обзе страх. Среца в стаята за разпити в затвора под зоркия поглед на надзирателя беше нещо съвсем различно от тази, която му предстоеше. Джеймс се бе оказал прав — появата на полицията бе увеличила залога. Не исках дори да се *приближава* до къщата.

Но той само се обърна и ме погледна. Очите му бяха сини и изпълнени с решителност и някакво въодушевление, което нямаше как да ми убегне. И как иначе? След дългата суша най-сетне бе завалил дъжд.

Освен това как бих могла да го спра, след като в думите му имаше здрав разум? Ако някой можеше да се справи със ситуацията, това беше той.

Тръгна по алеята с ръце в джобовете, но по средата ги извади и ги разпери встрани, за да покаже на всички в къщата, че не е

въоръжен. Докато го наблюдавах, коремът ми се сви болезнено. Очевидно и на бебето не му харесваше какво става.

Мобилният ми телефон започна да вибрира в момента, в който той почука на вратата. Помислих, че може да е Вики и го измъкнах. Джеймс. Веднага разбрах какво беше намислил и побързах да приема обаждането. Второто почукване отекна в слушалката. Включих го на високоговорител, за да могат да чуват всички. Може и да мразех новите технологии точно толкова, колкото и Ню Йорк, но сега те работеха за мен.

Гледахме напрегнато и се заслушвахме.

— Аз съм, Лий — каза Джеймс с наведена глава. — Отвори. Ще държа полицаите настрана, ако ме пуснеш да вляза. — Направи кратка пауза. — Хайде, Лий.

След около минута вратата изскърца. Халатът беше изчезнал и тя стоеше в тениска и шорти, които явно бе носила под него. През телефона гласът ѝ звучеше някак отдалече.

— Върви си. Всичко е наред.

Джеймс изправи глава.

— Искам да вляза, за да се уверя лично.

— Той е... той е мой познат. Ние... ние... Е, сецаш се.

Правят секс? Малко вероятно.

Джеймс също не се хвана, защото продължи да настоява:

— Тогава нека се запозная с него. Ако успея да убедя останалите, че няма нищо нередно, веднага ще си тръгнем. Но никой няма да помръдне, докато не го видя. Хайде да изясним въпроса и да приключим.

Лий не се обърна. На силната слънчева светлина видях още някои подробности, но си я представях как върши всичко против волята си, за да спаси живота си. След един дълъг момент на тревожно очакване вратата се отвори още малко, но само колкото да му позволи да мине покрай нея. В слушалката чух изщракването на бравата и яростна ругатня.

— Кой е тоя, дявол да го вземе?

Джеймс каза името си.

— Аз съм неин приятел.

— Но не и мой. Тя вече ти каза да си вървиш, а ти се върна с цяла тълпа. Какво точно не ти стана ясно?

— Градът е малък — подхвана Джеймс с тон, който би трябвало да обясни намесата на полицията, но думите му бяха заглушени от рев на двигател. Вдигнах поглед и видях черен джип да заобикаля и да спира до първата полицейска кола.

Смаяна, аз се опитвах да чуя думите на Джеймс.

— ... се тревожим за нея. Какъв е този пистолет?

— Имам разрешително. Или живееш свободно, или умираш. Това е.

— Не ти е необходим. Аз не съм въоръжен. Какво ще кажеш да го оставиш?

Джуд застана зад рамото ми и надникна към телефона.

— Какво става, бебчо?

Махнах му с ръка да замълчи, но беше твърде късно.

— *Мамка му*, к'во беше т'ва? — изрева мъжът вътре, ясно чул звука, идващ от джоба на Джеймс. — Абе вие нямате ли си друга работа, освен да се тълпите из улиците и да си играете на добри ченгета? Излагате тази жена. Имам пълното право да съм тук. Тя ме покани.

Телефонът ми замлъкна. *Връзката е прекъсната*, изписа се върху екрана.

Погледнах към Джуд, който изглеждаше по-притеснен от моята реакция, отколкото от това, което беше направил.

— Откъде можех да знам? — опита да се оправдае. — Никой не ме предупреди, че не трябва да говоря. Амелия ми каза само, че сте в къщата на Лий.

Не знаех откъде да започна. Махнах с ръка и прибрах телефона в джоба си. Оставих на полицаите да го запознаят с фактите. Той беше един от тях и в очите им изглеждаше истински герой заради местата, които беше посещавал.

Когато се приближи до мен отново, изглеждаше разкаян.

— Не мислят, че е местен. Няма акцент.

— Но знае мотото на щата. — *Живей свободно или умри.*

— Изписано е върху регистрационните номера — отбеляза логично и се огледа. — Няма ли кола? Ще се повъртя наоколо.

— Джуд...

Но той вече беше прекосил улицата и изчезна между дърветата. Сигурно щеше да отиде до горния път, където би могла да е паркирана

колата или да се крие друг съучастник. Не можех да го упреквам, че искаше да опита. Безпомощността му беше неприсъща.

Както и на мен впрочем. Имах чувството, че бездействието, докато Джеймс се намираше в къщата, ще ме убие на място.

Изминаха пет минути, после десет, но единствената, която се появи, беше Амелия. По-дискретна от сина си, тя спря зад редицата коли. С нея беше Вики и двете успяха да слязат, преди да съм стигнала до тях.

— Джуд ми се обади — обясни Вики. — Случило ли се е нещо?

Поклатих глава и я поведох към джипа. Застанали една до друга, гледахме към къщата. Двама от полицаите бяха отишли да я огледат от задната страна, но съобщиха, че не са забелязали нищо подозрително. Джуд бе намерил изоставена кола в другия край на гората. Продиктува регистрационния ѝ номер на началника.

Изминаха още петнайсет минути. Можех само да си представям какво правеше или говореше Джеймс или — още по-лошо, какво правеха с него и какво му говореха.

Вики обви ръка около раменете ми.

— С него всичко ще бъде наред.

— Ние приемаме нещата за даденост. Кой би допуснал, че подобно нещо може да се случи тук, в Бел Вели?

Началникът на управлението очевидно беше съгласен с мен. Признавайки, че няма опит с такива произшествия, той се обади на Щатската полиция.

— Ще изпратят специалните части — съобщи ни той, след като се върна.

— Специалните части? — възкликна раздражено Джуд. — Та той е сам. Мога да се справя с него без чужда помощ.

— Но има пистолет — възразих аз. — И съпругът ми е при него. И Лий. — И на мен идеята за специалните части не ми допаднаше, но по-скоро защото показваше, че положението е по-сериозно, отколкото си мислех.

— Мога да се справя — настоя Джуд.

Началникът го спря.

— Ще изчакаме. Минал е само един час.

Изнизаха се още трийсет минути. Специалните части пристигнаха с две необозначени коли, следвани от тъмен ван. След тях

дойдоха медиите. И съседите.

Вече минаваше осем и светлината бързо отстъпваше пред падащия мрак. Накарах Вики да седне в джипа. След няколко минути се настаних до нея.

— Как си? — попита ме тя загрижено.

— Ужасно.

— Изглеждаш позеленяла.

— И така се чувствам.

— Имаме нужда да хапнем нещо.

— Не, по-скоро имаме нужда това да *свърши* — отбелязах аз.

Джуд чу последните ми думи. Той се облегна на вратата на джипа и прошепна в ухото ми:

— Аз мога да го направя.

О, да, можеше да се втурне вътре като ураган, ако му позволяха. Но на каква цена?

— Не още — отвърнах тихо, забелязала някакво движение в къщата. Бутнах Джуд настрани и скочих тромаво от колата. Джеймс вървеше към нас. Намръщен, но невредим, беше вдигнал телефона си в ръка, за да ни покаже, че мъжът вътре слуша.

Което не беше толкова страшно. Просто трябваше да внимаваме какво говорим.

Камерите се въртяха и щракаха. Местните полицаи разгониха зяпачите, но медиите държаха микрофоните високо, за да уловят всяка дума, когато хората от специалните части наобиколиха Джеймс. Бях достатъчно слаба и напориста, за да успея да се промъкна напред.

— Да не би да имаме положение със заложник? — попита един щатски капитан.

— Точно така — каза Джеймс, оглеждайки униформените, — но не е неразумен. Не отправя заплахи, само е малко изнервен. — Обясняваше със същия нисък и спокоен глас, с който си го представях да говори вътре.

— Кой е?

— Приятел на покойния ѝ съпруг — отвърна той и ми отправи поглед, с който ми казваше, че не го вярва. — Не знам името му.

— Джон Лофлин — предположи началникът на полицията на Бел Вели достатъчно високо, за да даде на похитителя да разбере, че и те си имат своите източници на информация. — Колата е наета от Нешуа.

Дал е несъществуващ адрес в Дюръм. Вероятно името също е фалшиво.

— С какво е въоръжен? — продължи да разпитва щатският капитан.

— Видях само пистолет. Нищо друго.

Офицерът мълчаливо посочи към платнените торби, струпани недалеч от хората му.

Джеймс поклати глава. Никакви други оръжия.

— Не е опрял дулото до главата й. Не мисля, че има намерение да я нарани. В момента е по-ядосан на мен и на всички, които са се събрали наоколо.

— Колко е едър? — обади се Джуд, който в този момент, мога да се закълна, имаше вид на котарак от „Убежището“, готвещ се за бой.

Джеймс премисляше как ще бъде разтълкуван този въпрос в къщата. Накрая, споделяйки мнението ми, че точният отговор беше неизбежен, отвърна:

— Около метър и осемдесет, близо деветдесет килограма.

— Какви са исканията му? — попита щатският капитан.

— Да се махнете оттук. Заяви, че няма да разговаря с никого, докато не го направите. — Огледа полицейските коли, джипа и моето BMW. Погледът му мина покрай мен, преди отново да се обърне към офицера. — Обещах му, че ще го направите.

От това зависеше кредитът му на доверие пред похитителя. Но тези думи останаха неизречени. Той свали телефона, обърна се и под проблясъците на камерите тръгна към къщата.

Полицайте проведоха кратко съвещание, после ни разпратиха по колите. Последвах останалите и се отдалечихме само толкова, колкото да създадем впечатление, че сме си тръгнали. Две от полицейските коли поддържаха илюзията с шума, като минаха покрай нас и продължиха. Щяха да спрат на задната улица и да се върнат през гората.

За момент ми хрумна мисълта, че ако целта на Джон Лофлин, или както и да се казваше мъжът вътре, наистина беше похищение, можеше да изведе Лий или Джеймс с насочен срещу тях пистолет и щеше да изпадне в ярост, ако видеше колата си обградена.

Но полицията сигурно знаеше какво прави. Повтарях си това отново и отново, докато ги следвах пеша. Спряхме в най-гъстата част

на гората, въпреки че мракът ни осигуряваше достатъчно прикритие. Хората от специалните части вече навличаха снаряжението си — маски, бронезилетки, оръжия. Възможността да бъде упражнено насилие караше стомахът ми да се свива болезнено.

В къщата бяха включили осветлението, което личеше по слабите отблясъци около прозорците. Щатските полицаи разполагаха с бинокли, но не можеха да видят нищо заради спуснатите щори.

— Държиш ли се? — тихо попита Джуд, приближавайки се до мен.

Кимнах.

— Майка ти отведе Вики вкъщи. В нейното състояние няма нужда от допълнително напрежение.

— Както и ти.

— Той е мой съпруг. Къде другаде би трябвало да бъда?

— А знае ли за бебето?

— Естествено.

— И рискува живота си? Колко глупаво.

Очите ми срещнаха неговите.

— Не смятам, че е глупаво. Просто го бива в тази работа.

Джуд местеше поглед от мен към къщата и екипа на специалните части. Отдалечаваше се бавно, когато мобилният ми телефон започна да вибрира.

— Емили — каза Джеймс. — Имаме малък проблем. Той гледа телевизия и знае, че сте наблизо. Така че пристъпваме към план „Б“. Първо, включи на високоговорител. — Подчиних се. — Капитанът там ли е?

— Тук съм — отвърна вместо мен офицерът.

— Има чувството, че нещата излизат извън контрол. Той не иска някой да пострада. Единственото му желание е да му позволите да си тръгне.

— Трябва просто да излезе с вдигнати ръце.

— Подготвя изявление. Казва, че щом така и така медиите са отвън, нека целият свят да го чуе.

Сред журналистите се понесе шепот.

— Добре — съгласи се офицерът. — Ще го прочетем.

Линията прекъсна. Изминаха още десет минути. Една от полицейските коли се върна пред къщата. Стоях, обвила ръце около

себе си, и наблюдавах вратата, когато Джуд се приближи отново.

— Какво според теб прави там?

Бях си задавала този въпрос десетки пъти през последните няколко минути.

— Може би му помага да напише изявлението.

— И защо ще го прави?

Въздъгнах раздражено.

— Джуд, той иска всичко това да приключи. Ако онзи мъж има нужда от помощ да го състави, нека му помогне. Кой знае, може да е необразован.

— Колко време ще отнеме? Вече е девет, а още нищо не се случва. — Удари с юмрук по тавана на колата и се отдалечи.

Бях толкова объркана, колкото и той. Очакването ми се струваше безкрайно. Когато телефонът ми извънмя отново, подскочих близо метър. С разтуптяно сърце го вдигнах към ухото си.

— Добре, ето как стоят нещата — каза Джеймс, без да си прави труда да включва високоговорителя. — Току-що някой му се обади и му забрани да прави изявление.

— Кой...?

— Затова го уговорих да излезе с мен и да се предаде. Гарантирах му безопасност, но въпреки това е много уплашен. Искам да съобщиш на щатските... — Последва силен трясък някъде изотзад и ужасено: *Какво, по... Джуд! Чакай...*

Гласът му беше заглушен от шум от борба, последван от изстрел от пистолет и вик, който беше достатъчно дрезгав, за да се бе изтръгнал от Джеймс, въпреки че нямаше как да съм сигурна, защото никога, никога не го бях чувала да издава подобен звук.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Линията все още беше отворена. Докато тичахме към къщата, отвътре се чуваха груби ругатни. Джуд, изглежда, се бореше с някого, докато крещеше дрезгаво:

— Отворете вратата!

Обзета от безумен страх, успях да вляза още с първите. С периферното си зрение видях Лий, застинала от ужас до стената, и Джуд, притиснал някого към пода, но вниманието ми бе привлечено от Джеймс. Ръката му продължаваше да стиска телефона, но лежеше, обърнат на една страна. Беше облян в кръв, която бързо попиваше в ризата на гърдите и гърба му, а червената локва под него все повече се увеличаваше.

Докоснах лицето му. Той отвори очи. Преглъщайки с усилие, притиснах с ръце раната му, сякаш не толкова да спра кръвта, колкото в безумен опит да я върна в тялото му.

— Линейката е тръгнала насам — съобщи един от полицаите, като клекна до мен, отстрани ръцете ми и сложи на мястото им тампони, докато друг режеше ризата.

Изтрих длани в полата си, преместих се до главата му и я повдигнах към лицето си. Очите му срещнаха за момент моите, преди да се затворят.

— Пулсът му е слаб, но дихателните пътища са чисти — каза вторият полицай.

Смътно усещах присъствието на Лий до мен. Долепих устни до ухото му и прошепнах:

— Дръж се, скъпи. Идва помощ. Справи се толкова добре. — Тъй като не ми отговори, отпратих ужасен поглед към полицаите. — Той диша, нали?

— Да.

— А защо е в безсъзнание?

— Шок. Дължи се на голямата загуба на кръв.

Без да изпускам лицето му, продължих да му говоря:

— Ще се оправиш, ще се оправиш... Имам нужда от теб... *Ние* имаме нужда от теб. — Повтарях го отново и отново, докато линейката пристигна. Отдръпнах се само когато го сложиха на носилката, но дори тогава не пуснах ръката му. Не пречех на парамедиците да си вършат работата, но за нищо на света не бих се отделила от Джеймс. Съдбоносно важно беше той да знае, че съм тук.

Веднага щом линейката раздра ноцната тишина с воя на сирената си, започнаха въпроси дали страда от алергии, взема ли някакви лекарства и какво е ял последно. Въпреки че отговарях адекватно, аз се чувствах напълно безпомощна. Бяха ми включили система и кислороден апарат и продължаваха да обработват раните, но той си оставаше все така блед и някак странно притихнал. По време на безкрайното пътуване погледът ми шареше от лицето му към тях в очакване на някакъв намек, че състоянието му се влошава.

По-късно ми казаха, че сме стигнали до болницата за рекордно кратко време, където ни е очаквал цял екип травматолози. Междувременно единственото, което видях, беше как го отнасят. Докато се намираше в операционната, аз агонизирах в чакалнята и си представях всички възможности — как ще се оправи, как може да остане инвалид и да изпитва постоянно болки и дори как умира. И се чувствах виновна за всичко. Непрекъснато си мислех, че това нямаше да се случи, ако се беше върнал в Ню Йорк, че предишният живот беше за предпочитане пред смъртта и че бих дала всичко, *всичко*, за да се върна към него, стига това да означаваше, че Джеймс ще се оправи.

Амелия пристигна с Вики, която бе заплашила, че ако не я вземе със себе си, ще кара до болницата сама. Лий също беше тук и се чувстваше дори по-виновна от мен, ако това изобщо беше възможно. Полицай от управлението в Бел Вели дойде да ни информира, че по предварителни данни pistolетът бил гръмнал случайно по време на боричкането между заподозрения и Джуд. Това може и да звучеше невинно, но не променяше факта, че съпругът ми лежи на операционната маса.

Вики донесе храна, но аз не можех да ям. Говореше ми нещо мило, но не я чувах. Накрая просто взе ръцете ми в своите, за да ги стопли.

— Много съжалявам — каза Амелия, докато минутите се точеха мъчително бавно. Звучеше някак примирено. — Продължавах да се

надявам, че ще се промени... Нали разбираш, най-после ще разбере, че може да върши и добри неща. Но той никога не е следвал правия път.

Не можех да започна да я успокоявам. Не и когато полата ми беше изцапана с кръвта на съпруга ми. Ситуацията беше на път да се разреши, когато Джуд бе нахълтал в къщата. Може би, но само може би, ако бе проявил повече разум, вместо да се поддаде на импулса си, поне веднъж... Ако бе загърбил порива си към героизъм за сметка на предпазливостта, Джеймс щеше да бъде невредим.

Но той имаше нужда да доказва себе си. На кого? На мен? На Амелия? На целия град?

Нямах представа, а и в този момент това беше без значение. Нямах как да върна времето назад.

А часовникът продължаваше да тиктака монотонно. Минаваше два след полунощ, когато един от лекарите най-сетне се появи и ми направи знак да изляза при него в коридора. Веднага скочих на крака. Сърцето ми биеше до пръсване.

— Извадил е късмет. Куршумът е закачил едно ребро, но не е засегнал жизненоважни органи. Ще се наложи да се лекува известно време, но ще се оправи. Преместихме го в реанимацията. Искате ли да поседите при него?

Не се наложи да ме пита втори път, макар да не бях очаквала да се случи толкова бързо. Мисълта, че ще го видя прикачен към игли и тръбички съвсем отпуснат, за онова, което се бе случило, за страха от най-лошото и облекчението от сегашното състояние на нещата, очевидно ми беше дошла в повече. Едва бях успяла да вляза в стаята, когато в ушите ми нещо забуча и пред погледа ми внезапно всичко стана бяло.

Сякаш някъде отдалече чух някой да казва:

— Опа, прихванете я.

Следващото нещо, което си спомням, е, че седях на някакъв стол с глава между коленете и една не особено ласкава ръка разтриваше врата ми. След малко мястото ѝ зае нещо влажно и студено.

— Дишайте дълбоко — нареди друг глас.

Беше женски и някак успокояващо заповеднически.

— Много съжалявам — прошепнах аз.

— Няма за какво. Не сте нито първата, нито последната. Когато близките са нервни...

— Бременна съм.

Последва кратко мълчание, след което:

— Е, това обяснява всичко. В това състояние сте два пъти по-нервна. Искате ли да повикам лекар? Или да полегнете?

— Вече съм добре. — Поех си дълбоко въздух и се изправих, придържайки с ръка студения компрес. Продължавах да се чувствам замаяна, но не и по-зле. Когато погледнах към Джеймс, забелязах, че очите му бяха полуотворени. Върнах леда на сестрата, наведох се над леглото и обвих лицето му с длани.

Малко след седем часа в сряда сутринта той бе откаран на количка в самостоятелна стая и веднага, щом сестрата го настани и излезе, аз се отпуснах внимателно на леглото до него и заспах.

Когато се събудих, родителите ми бяха пристигнали. В следващия момент майка ми вече се бе надвесила над мен:

— Здравей — каза с усмивка, но очите ѝ се напълниха със сълзи.

Погледът ми бързо се плъзна от лицето на Джеймс към системата и монитора на апарата, отчитащ сърдечната дейност. Сестрата сигурно вече ги беше проверила, но не бях усетила нищо. Всичко изглеждаше наред. Той продължаваше да спи, но сега неговите пръсти държаха моите. Това беше добър знак.

Поуспокоена, аз се изправих внимателно, за да не го събудя.

— Вие двамата как се озовахте тук?

— Появихте се във всички новинарски емисии. Нямахте как да стоим настрана. Знаем, че искаш свое собствено пространство — скара ми се нежно мама, — но сега моментът не е подходящ именно хората, които толкова те обичат, да ти го осигуряват. — Наблегна на последните си думи. — Щом видяхме Джеймс, веднага се обадихме на родителите му, за да ги успокоим, че е добре.

— Не бяха особено доволни от случилото се — отбеляза татко, като се приближи със смръщено лице до леглото.

— Баща ти иска да каже, че много се притесниха. Сигурно си преживяла ужасни моменти.

— Не толкова, колкото Джеймс — отвърнах аз. — През цялото време стоях отвън.

— Какво е правил в онази къща? — попита татко. — Защо не са отишли полицаите? Това е тяхна работа.

— Роджър, млъкни.

— Просто се опитвам да си изясня нещата, Клеър. Има толкова подробности, които още не са известни. Това не те ли интересува? Емили изглежда така, сякаш са я прекарвали през преса за пране.

— *Роджър, моля те.* Нека я караме подред. — Мама отметна кичур коса от лицето ми. — Как се чувстваш?

В отговор само махнах с ръка. Червата ми къркореха.

— Роджър, тя трябва да хапне нещо. Долу има кафене. Хайде, направи нещо полезно.

Клепачите на Джеймс помръднаха. Наведох се над него.

— Джеймс? — С известно усилие той отвори очи. — Здравей — продължих тихо.

Отправи ми леко накривена усмивка.

— Как си?

— Жаден съм — отвърна дрезгаво. Подадох му чашата със сламка, но дори след като отпи, гласът му си остана глух: — Какво стана?

— Джуд нахлу в...

— След това. Арестуваха ли онзи мъж?

— Да. — Разказах му всичко, което ми беше известно, но татко знаеше повече. Поне в това отношение се оказа доста полезен, защото бе използвал връзките си като бивш прокурор в Мейн.

— Разговарях с Щатската полиция. В момента се намира в Конкорд и са му предявени обвинения за похищение. Истинското му име е Антъни Елуей. Пистолетът е регистриран на негово име. Какво, по дяволите, сте търсили там вие двамата?

Пренебрегнах въпроса му с махване с ръка.

— Дал ли е показания?

— Все още не. Чака адвоката си. Казват, че е отишъл в къщата на Лий във връзка с някакво сериозно дело. За какво става дума?

— Кой е адвокатът му? — шепнешком попита Джеймс.

— Е, това вече не знам.

— Можеш ли да разбереш името му, татко? — помолих аз. — Много е важно във връзка със случая на Лий.

— Ама какво е това дело, по дяволите?

Внезапно усетих гадене и се почувствах твърде уморена, за да обяснявам. Изтегнах се по гръб до Джеймс, затворих очи и се съсредоточих върху дишането.

Чух гласа на мама:

— Ще ни кажат по-късно. А сега трябва да отскочиш до кафенето. Купи някакви бисквити или сладки за кафе.

Откъм коридора се разнесоха нечий гласове, които утихнаха, след като вратата се затвори. Майка ми сложи ръка на челото ми. Отворих очи и видях широката ѝ, типично женска усмивка.

— Ти си бременна. Не се опитвай да го отречеш, защото лицето ти изглежда различно, което няма нищо общо с преживяното в къщата. Няма да кажа на никого, най-малко пък на баща ти, който направо ме *подлудява* с теориите си за безопасността и отговорността и... — Преправи гласа си, имитирайки ниския му бас: — *всеки да си гледа собствената работа и да не се бърка в чуждата*. Кога го очакваш?

Погледнах към Джеймс, чиито устни все още бяха застинали в крива усмивка. Дали не беше от болка? Предпочитах да мисля за по-приятни неща.

— През март, струва ми се. Все още не съм ходила на лекар. Моля ти се, не ми чети конско за това. Не се налага да го правя толкова рано. Гледам на положението си много сериозно, знам как се чувствам, а и това си е моето тяло и моето бебе...

— Шшшшт. И аз не ходих на преглед до седмата-осмата седмица, а двете със сестра ти се родихте напълно здрави деца.

— Но татко ще погледне на това като на поредната проява на безотговорност.

— Просто му е трудно да приеме, че сте поели по собствен път.

— Вече съм на трийсет и две.

— И си на път да станеш майка. — Лицето ѝ засия, преди да попита властно: — *Ти* още сега ли ще му кажеш? Защото аз нямам такова намерение. Права си. Това си е твоето бебе и твоето тяло. И твойт живот. Ако не го приема по начина, по който го приемам аз, толкова по-зле за него. По-добре му го съобщи, когато се почувстваш готова и нито минута по-рано.

Тя буквално отпрати татко да си върви. Той не остана особено доволен от това, още повече, че не беше получил отговор на въпросите, които го вълнуваха, но мама се изправи твърдо в наша

защита, заявявайки, че Джеймс е много слаб, а аз прекалено уморена. Освен това болниците бяха нейната стихия. След като си тръгна, тя започна да се грижи за нас и да ни глези, което ми беше толкова приятно, че почти се уплаших. Може и да бях на трийсет и две и да очаквах дете, но присъствието на майка ми ми действаше успокояващо. Тя се сприятели с целия персонал и изискваше особено внимание към Джеймс. Носеше ни вода, желе и препечени филийки. Взе нашата кола и постоянно сновеше между болницата и Бел Вели за лаптопа ми, за да може Джеймс да се свърже с родителите си по скайп; да ми донесе чисти дрехи или да докара Вики, която ни носеше изпратени от Амелия шоколади и цели вази с хортензии от двора на „Ред Фокс“.

Лий изпращаше бисквити, достатъчни да изхранят целия екип от медицински сестри на етажа, въпреки че не бяха нужни нито те, нито усилията на майка ми, за да обръщат повече внимание на съпруга ми. Проявеният от него героизъм говореше сам по себе си. Като се добавеха привлекателният му външен вид и сините му очи, които от четвъртък гледаха света широко отворени, всички бързаха да го обсипят с грижи. В момента, в който успяха да го изправят на крака и вече можеше да се движи сам, той отказа обезболяващите. Често го виждах да мръщи лице от болка, но предпочиташе съзнанието му да е бистро.

Това му послужи на два фронта. Първо с полицаите, които идваха да го разпитват за всичко, което бе видял, направил и чул в къщата. Явяхах се като негов адвокат и бях готова да преценявам всяка негова дума, което се оказа ненужно. Той беше напълно адекватен и подробно им разказваше случилото се.

Така беше и в четвъртък следобед, когато разговаря с Шон. Бях легнала на възглавницата до него, за да мога да чувам новините в слушалката до ухото му.

— Никак не ми хареса, когато историята се появи в медиите — говореше шефът му. — Трудно е да събереш независим съдийски състав, когато целият свят става свидетел на разкриването на едно престъпление. Но това пък се обърна в наша полза. Твоят въоръжен похитител пожела да направи изявление. Ти каза на полицията, те го съобщиха на медиите, които го излъчиха по всички канали. Та един от зрителите не пожелал подобно изявление да бъде прочетено.

Обичайният начин е да го заяви на телевизията, но се паникьосал, че не разполага с достатъчно време, и се обади направо на твоя човек.

Джеймс се усмихна.

— Албърт Мийм.

— Обаждането е направено от неговия телефон. В момента ченгетата разговарят с него. Ще се опита да извърти нещата, за да се оневини, но го е правил твърде често. Този път обвиненията са доста сериозни и в случая са замесени твърде много хора. Роко Флеминг е готов да проговори. Дуейн Крей също. А другият брат? Тук идва най-хубавото. Току-що ми позвъни *новият* му адвокат. Твърди, че е нямал никаква представа, че брат му е работил с Мийм, но след като чул показанията на Лайл Кагън в съда, поверил попечителския фонд на друга фирма. И е готов да подпише споразумение с Лий.

— Дааа — възкликнах тихо аз и въпреки че Шон продължаваше да говори, бях превъзбудена, за да го слушам. Щом баща ми влезе в стаята, скочих от леглото.

— Важен разговор? — попита той. Вече бе запознат с основните факти по делото и макар видимо да се беше поуспокоил, помежду ни оставаше нещо недоизказано. Изглеждаше ми толкова близък и до болка познат с колосаната си риза и плешива глава, че напрежението между нас ми причиняваше болка.

Но сега имахме добра новина, която да споделим с него. Улових развълнувано ръката му и му разказах онова, което бяхме научили от Шон. Докато говорех, той не преставаше да кима.

— Много добре — каза с добре премерен тон. — Радвам се, че сте могли да й помогнете. Това придава на грешката някакъв смисъл.

— Грешка — повторих аз и си помислих: *ето за какво ставаше въпрос, ето какво оставаше недоизказано*. — Това беше нещо много повече, татко. Наистина имахме възможност да бъдем полезни на някого. Ти знаеш какво удовлетворение носи подобно нещо. Правил си го през целия си живот, за разлика от мен и Джеймс.

— Един вид размяна. Вие живеете в Ню Йорк. Славата е нещо като компенсация за жегата и моментното объркване.

— Хмм. Не споделям мнението ти.

Той прокара длан през голата си глава.

— Все още ли държиш на своето? Надявах се, че една ползотворна почивка ще ти отвори очите.

— И точно така стана — решително заявих аз. — Накара ме да осъзная, че съм била на прав път, когато реших да замина. Приключих с „Лейн Лавиш“, татко. Напуснах.

Баща ми се вторачи в мен, след това се обърна към Джеймс.

— Той знае ли?

— Разбира се, че знае.

— Не ми е казал.

Едва се въздържах да не се разсмея. Това беше част от проблема, нали?

— А трябваше ли? Не е ли нещо, което засяга единствено мен и него? Той е мой съпруг. Омъжена съм от седем години, а от доста отдавна живея самостоятелно. Не съм твоето... твоето малко момиченце. И щом така и така стана въпрос за това, трябва да ти съобщя, че съм бременна.

Подхвърлих му го просто ей така. За минута той беше моят баща, който се зарадва на този обрат, развълнуван от новината, че отново ще стане дядо.

— Бременна? Това е *страхотно*, миличка! — После очите му се разшириха и той отметна главата си назад. — Аха. Значи *ето* как стояли нещата. Знаех си, че има и нещо друго. Е, сега вече ми звучи разумно. Ти ще си вземеш отпуск, ще родиш бебето, после ще си използваш майчинството и ще се върнеш във фирмата. Вярно, че ще гледат на теб с други очи, но пък ти искаш семейство, доколкото разбирам. Както вече казах, обикновена размяна.

Усмигнах се.

— Струва ми се, че на мен се пада най-хубавата част от сделката.

— А в „Лейн Лавиш“ ще се съгласят ли да те вземат на половин работен ден?

— Вече ти обясних — казах с още по-широка усмивка. — Напуснах.

Той ме погледна стреснато.

— *Окончателно?*

— Да.

— И къде ще работиш?

— Не знам.

— Какви са възможностите?

— Не знам.

— А не би ли трябвало да знаеш? Това са важни неща. Необходимо е да имаш план, Емили. Хубавите неща не се случват от само себе си. Изглеждаш ми объркана.

Не бях объркана. О, бях преди. Но вече не. Бях намерила своята пътека. Може и да нямах представа за очакващите ме обрати и завои, но те бяха част от всичко онова, което бях научила. Възможностите се бяха променили.

Нуждите ми бяха други. Може и да преувеличавах малко. Но най-важното беше, че виждах цялостната картина. Гората.

— За сметка на това съпругът ти е стъпил здраво на земята — уверено продължи баща ми. — Сигурен съм, че ще намери разумен изход от положението. О, Джеймс — обърна се той, приближи се до леглото и му протегна ръка. — Поздравления, татенце. Жена ти току-що ми каза. Как се чувстваш?

Внезапно се запитах същото и нямах предвид само физическото му състояние. Последният път, когато бяхме разговаряли за това какво ще правим и къде ще живеем, беше, преди да бъде замразено партньорството му във фирмата. Оттогава не бях повдигала въпроса. Бяхме прекарвали времето си чудесно и не ми се искаше нищо да помрачи щастието ни.

Но не можехме да заобикаляме темата вечно. В кантората на Джеймс знаеха какво се беше случило тази седмица, но очакваха завръщането му. Нямах намерение да го притискам.

Баща ми обаче имаше. В пълния смисъл на думата. Инстинктивно усещах, че трябва да се отдръпна и само да слушам, но това касаеше и мен. Когато татко се запалеше по някой въпрос, нищо не беше в състояние да го спре. Упорството беше негова характерна черта, за която винаги му се бях възхищавала, но която сега ме плашеше. Без колебание щеше да приложи принципа „разделяй и владей“.

Когато се приближих, той засмяно предупреждаваше съпруга ми за емоционалността на бременните жени, за неочакваните им кулинарни капризи и внезапното избухване в сълзи. После стана сериозен.

— Изглеждаш добре, синко. Лицето ти е възвърнало цвета си. Сигурно ребрата още те болят. Ще мине известно време, преди да се възстановиш напълно. Как приеха във фирмата случилото се?

— Преглътнаха го — неутрално каза Джеймс.

— Е, нямат друг избор. Онова, което направи, беше забележително. Имам предвид да гледаш дулото на пистолета, докато преговаряш с онзи мъж. Обзалагам се, че изгаряш от нетърпение да се върнеш.

Джеймс отвори уста да му отговори, но баща ми не му даде възможност:

— Подобни престъпления се случват в Ню Йорк, но тук? Можеше да те убие. Само сантиметър по-нагоре или по-надолу и куршумът щеше да засегне някой жизненоважен орган. Голям късмет извади, синко. Не бих искал да преживея това отново. Както и родителите ти впрочем. Заявиха ми го *категорично*. Ще бъдат много щастливи, когато се върнете в Ню Йорк.

Съпругът ми отново отвори уста.

— Трябва да призная, че съм напълно съгласен с тях — не млъкваше баща ми. — Може и да се оплакваш, че работата ти е изключително напрегната, но мъртвият адвокат не е полезен за никого...

— Освен за хората, които измислят вицовете — прекъснах го сухо. — Татко...

— Това не е смешно — скастри ме той. — Трябваше да подходиш към проблема си по друг начин, за да го решиш по-лесно. Освен това вече не става въпрос само за вас двамата. Скоро ще имаш дете, чийто баща лежи в това болнично легло по една-единствена причина: че постави нещо, което му достави удоволствие, над здравия разум. И виждам в това твоето огромно влияние.

Шокирана, аз се опитвах да измисля някакъв остроумен отговор, докато той се обръщаше към Джеймс:

— Видя ли, че бях прав, като ти говорех за капризите на бременната жена? Опасявам се, че ще ти се наложи да се примиряваш с тях за известно време. Но трябва да ти кажа, че това, което се случи тук, само ще те накара да оцениш още по-високо лоялността на твоята фирма. По дяволите, дори ако искаш — преимуществата на града. Кога за последен път в Бел Вели си видял някой да стреля? Никога. Ето какво имам предвид. — Усмихна се и добави като мъж към мъж: — Затова съм сигурен, че нямаш търпение да се върнеш.

Джеймс помълча малко, очевидно да се увери, че Роджър най-сетне е свършил. Да, беше. Още когато поиска да му признае, че оценява качествата на фирмата си и умира от желание да се прибере в Ню Йорк, съпругът ми не ме погледна. Но дълбоко в себе си чувствах, че не е и необходимо. Той знаеше какво чувствам. Нямах какво повече да обсъждаме.

— Шегуваш ли се? — попита той и аз все още не бях сигурна в коя посока ще поеме. После продължи с твърдост, каквато не бях долавяла в гласа му през последните дни: — Не съм правил нещо толкова достойно, откакто завърших право! Това беше най-прекрасното изживяване, Роджър. Напълно наясно съм какво имаш предвид за удовлетворението да помагаш на хората. Всеки ден бих представлявал хора като Лий, вместо онези магарета, с които работех през последните седем години!

Този път баща ми не можа да намери подходящите думи, за да отговори. Не аз. От мен не се очакваше да казвам нищо. Протегнах ръка към него, той я сграбчи и ме дръпна към леглото. Изгубих равновесие, което може би беше и целта му, защото ме прихвана подготвен. Не се намръщи от болка, само покри устните ми със своите.

Когато се отдръпнахме един от друг, баща ми си беше отишъл.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Върнахме се в Бел Вели в петък сутринта. Градчето представляваше тихо пристанище, в което не бяхме лишени от достъп до технологиите и където Джеймс можеше да се възстановява на спокойствие, преди да се изправи пред предизвикателствата на Ню Йорк. Щяхме да се върнем естествено. Все още имаше работата си, но въпреки че не бързаше да съобщи на шефовете си, беше решил да напусне. Дали щяхме да се преместим и от града? Не мислехме толкова напред. Каза ми само, че единственото нещо, което иска, е да се събужда сутрин и да очаква с нетърпение настъпващия ден. Бях напълно съгласна с него.

По време на рехабилитационните процедури къщичката на градинаря беше като петзвезден хотел, в който получавахме закуската си от „Ред Фокс“, обяда и вечерята от „Грильт“ и през цялото време се радвахме на достатъчно тишина, за да можем да спим дори на отворени прозорци. А той имаше до себе си грижовна съпруга вместо медицинска сестра. Вики и Роб настояваха да се настаним в някоя от стаите за гости с джакузи, но Джеймс обичаше да седи на пейката с изглед към гората, облечен само в къси панталони. Харесваше му предизвикателството да върви сам първо две минути, после четири и след това шест. С всеки изминал ден силите му се възвръщаха, но продължаваше да спи много, въпреки че не можеше да се каже дали това се дължи на травмата, или на трупаната с години умора.

Използвах тези часове да свърша нещо в „Ред Фокс“, което обикновено се свеждаше до това да се уверя, че Вики разполага с достатъчно помощници и няма да стои права повече, отколкото позволяваха лекарите. Когато прекалеше, получаваше контракции — лош знак, в случай че искаше да задържи бебето до термина. Преживявах неразположенията ѝ лично. Самата аз навлязох в четвъртата седмица. Гърдите започнаха да ме болят и на празен стомах гаденето се усилваше, но с бебето всичко беше наред. Бях свикнала да се грижа за здравето си и въпреки успокоителните думи на майка ми,

изпитвах вина, задето все още не бях ходила на преглед. Грижите около Вики ми служеха като оправдание за отлагането.

Лий беше като пратена от бога. Освен че се занимаваше с кухнята, тя наглеждаше и новонаетите работници, и въпреки че нямаше никаква компютърна грамотност, гореше от желание да се научи. Струва ми се, че би направила всичко за Вики. И за мен. Продължаваше да готви за Джеймс при всяка възможност, но едва в неделя сутринта, когато той за първи път пожела да се облече и да дойде в салона, ме дръпна към кухнята.

— Не съм казала нищо — измърмори, — но трябва да ти благодаря.

— Няма за какво — възразих аз. Косата, която толкова дълго се спускаше над лицето ѝ, сега беше прибрана зад ушите и можех да видя очите ѝ — тъмни и пълни с доброта и сърдечност. Да зная колко по-добре се чувства сега, след като преди беше толкова напласена, че започваше да говори първо с жестове, беше за мен достатъчна награда.

— Не дойдох да го видя в болницата.

— О — махнах с ръка, за да я успокоя. — Важното е, че сега си тук.

— Не. Трябва да ти благодаря — настоя Лий и посочи към салона. — И на него. Но не знам как да започна. Никой досега не е правил нещо подобно за мен.

— Амелия доста се постара.

— Тя има пари. Съвсем различно е да рискуваш живота си.

— Е — усмихнах се аз, — и ние спечелихме нещо от това.

— Какво?

Отворих уста да ѝ отговоря, спрях, после опитах отново, след което избухнах в смях и повторих нейните думи:

— Не знам как да започна. Нека да считаме, че сме квит.

Може би щеше да започне да спори, ако звънецът на входната врата не беше иззвънял. Оставих я този път да отвори сама, без да я придружа, и след малко се появи нова двойка. Искях да видя Джеймс, въпреки че нямаше от какво да се притеснявам. Той разговаряше с останалите гости в салона, някои от които с готовност пълнеха чинията му с бекон и му наливаха кафе.

Докато го наблюдавах от вратата, изпитах удовлетворение. Не, определено *нямаше* да се установим в Бел Вели. Първо, освен случаят

на Лий, тук нямаше работа за адвокати. И след това, искахме да имаме по-широк кръг от приятели, ресторанти и културни развлечения. Но не го бях виждала толкова спокоен дори по време на медения ни месец, когато перспективата да живеем в Ню Йорк ни държеше в постоянно напрежение. Сега ни предстоеше още по-голяма промяна, което беше основателна причина за притеснение. Но ние бяхме спокойни. Бяхме пораснали.

Исках да видя койотите си още веднъж, преди да замина. Не бях сигурна, че ще успея да дойда, преди да се роди бебето на Вики, което трябваше да се случи през зимата, а и кой можеше да знае дали майката и глутницата щяха да са още тук, или дали ще мога да изкача затрупания със снежни преспи склон с голям корем.

Беше късен следобед, когато тръгнах, минах през старата дървена врата с разкривена пощенска кутия и навлязох в папратите. Денят беше топъл, но на небето се трупаха облаци и въздухът беше започнал да се захлажда. Минах през цял рояк дребни мушици, но те не ми обърнаха внимание. Както и комарите. Това беше първото. Очевидно бременността бе променила миризмата ми, което не ме изненада, тъй като и всичко наоколо ми ухаеше по различен начин.

Не. Нямаше разлика. Просто ароматите бяха станали по-натрапчиви. Но не предизвикваха гадене в стомаха ми, което беше достатъчно насърчение да продължа да се катеря.

Тази разходка покрай гранитната стена към бълбукация поток беше нещо като поклонение за мен. Щом се озовах на мястото, трябваше да почакам. В един приказен момент, припомняйки си детската история за Бамби, си представих как помежду си разговарят птички, зайчета и мишки.

Постепенно, с появяването на койотите, гората се изпълни с живот. Усецах ги, долавях миризмата им, дори ги чувах, докато малките ентузиазирани тичаха из шубрака. Майка им приближи до брега и седна на задните си крака. Няколко от тях, внезапно укротени, налягаха до нея. И всички гледаха към мен.

Останахме така, дълго загледани едни в други, докато водата с ромон се стичаше помежду ни и се губеше между скалите. Трябваше да повярвам, че ще ги видя отново, въпреки че не можех да бъда

сигурна, че и тогава майката с кремава козина и мек поглед ще бъде толкова доверчива. Може би междувременно щеше да подивее. Можеше да загине, както моето котенце бе престанало да се клатушка към мен. Или пък да си намери нов дом на място, което щеше да отговаря повече на нуждите ѝ.

Почувствах неочакван порив да я докосна. Просто да прецапам през водата, да протегна ръка и да заровя пръсти в гъстата козина.

Но това би означавало да премина границата. Бягството ми свършваше дотук.

Затова останах на брега, докато, изгубили интерес към мен, малките постепенно се отдалечиха. Майка им тръгна последна, сякаш да ми даде възможност да я запомня по-добре, преди да се обърне и да изчезне между дърветата.

Изчаках още малко, търсейки утеха в уханията на гората, но струпващите се облаци, през които слънцето ту се показваше, ту напълно се скриваше, ме подтикнаха към действие. Докато се спусках по хълма, установих, че мечтая сънят ми с койотите да ме последва, където и да отидем с Джеймс. Едва сега си давах сметка, че предвещавах хубави неща. Щяха да ме успокояват в тревожни моменти. А такива неизбежно ни очакваха, независимо колко щеше да се промени животът ни.

За първи път можех докрай да разбера любовта на Джуд към дивото. Това бяхме самите ние преди милиони години, в несъмнено по-спокойни времена.

Сякаш самата мисъл за него го бе довела, защото щом завих към пътя, го видях облегат на багажника на колата ми. Виждах го за първи път след стрелбата, но бях достатъчно спокойна и сантиментално настроена, за да не изпитвам горчивина. Беше нещо като носталгията, която чувствах към койотите.

Косата му беше пораснала достатъчно, за да започне да се къдри в краищата, и сега изглеждаше по-скоро така, както го помнех отпреди десет години. Беше облечен в черна риза и окъсани дънки. Като се добавеше и тъгата в погледа му, спомените от миналото станаха още по-натрапчиви.

— Твоят старец спи ли? — попита, кимайки с глава към къщата на градинаря.

Усмихнах се.

— Всъщност в момента е в „Убежището“. Точно отивах да го прибера. Не бива да кара и по този повод възникна малък спор.

Само преди четири седмици Джуд щеше да се хване за думата „спор“, но мъжът, застанал пред мен, очевидно най-сетне се бе примирил с факта, че съм омъжена, защото каза:

— Какво прави там?

— Харесва му. Твърди, че мястото е изключително спокойно.

— По-скоро обсебващо.

Повдигнах рамене и в същия момент забелязах платнената торба, захвърлена небрежно в тревата. Очите ми срещнаха неговите, които бяха все така златисти, макар малко потъмнели.

— Значи заминаваш.

Той кимна и подсмръкна, сякаш да потвърди предположението ми.

— Амелия много ще се разстрои.

— Вече говорих с нея. Знае, че така е най-добре.

Не можех да си представя какво ѝ бе струвало да му позволи отново да си тръгне. Това, че бях бременна, не означаваше, че вече бях започнала да мисля като майка.

— Отказала се е от мечтата си?

— Сигурно.

— А каква е твоята?

— Моята какво?

— Твоята мечта?

— Все още не съм намерил пътя — отвърна без капка самодоволство. — Ще ти кажа веднага, щом го открия.

— Ще го направиш ли? Значи ще ми пишеш?

— Наистина ли го искаш?

— Наистина. Ти си мой приятел.

— *Вечно губещ* приятел.

— Не е вярно, Джуд. Просто приятел, който има нужда да намери себе си. И който някога ми помогна аз да открия себе си. — Отправи ми пълен със съмнение поглед, затова продължих: — Ти ми показва онази страна на живота, която винаги ми беше липсвала. Споменът за нея беше тук, в Бел Вели, и ме очакваше. Сега трябва да си отида у дома и да събера двете части в едно цяло.

Не бях сигурна, че ме разбира. Не защото му липсваше интелигентност, а защото неговата реалност се намираще на другия полюс спрямо моята. Той се гордееше с белезите си, докато за мен те бяха по-скоро доказателство за дързост, отколкото за смелост. Имаше разлика. Но се съмнявах, че ще мога да го убедя в това.

Затова също като Амелия аз се отказах от тази мечта и просто разперих ръцете си. Прегърнах го, затворих очи и за един кратък момент почувствах отново онази връзка, която ми напомни за най-хубавото, изживяно с този човек. Оставих се на опиянението от спомена, преди да го скътам в най-отдалеченото кътче на съзнанието си. Той щеше да си остане там. Споменът за Джуд, споменът за койотите, и двата — част от онова, което представлявах в момента.

Почти очаквах да заваря Джеймс изтегнат на една от пейките по алеята към „Убежището“. Когато го намерих обаче той отново беше в отделението за кучета, този път седнал на пода в специалното заграждение. Изглежда, беше прекарал доста време тук, защото животните се бяха отегчили от присъствието му и се бяха усамотили в различни ъгли. Единственото, което бе останало при него, се казваше Аси, седеше на десетина крачки разстояние и го гледаше втренчено.

— Трябва да се поработи още доста с него — отбеляза Джеймс, — но само го погледни. Как да не се привържеш?

Кучето наистина беше красиво с тъмното си тяло и белите петна по гърдите и муцуната. И въпреки че не споделях отношението на съпруга си към него, напълно го разбирах.

— Да, трудно е — отвърнах, замислена върху собствената си пристрастност към котките. И към койотите.

— Казах на едно от момчетата да ми се обади, когато бъде готов за осиновяване.

Погледнах го. А той погледна към мен. Накрая примигна и отново се обърна към Аси.

— Ще му е необходимо малко време, а после може някой от местните да поиска да го вземе. Сигурно така ще е най-добре. Такова куче има нужда от пространство, за да тича на воля. А ние можем да го вземем или да не го вземем. — Цъкна с език и протегна ръка. Животното не помръдна. — Тези очи. Дори докато един от

доброволците в „Убежището“ беше тук, не се отделяха от мен. Изпитвам чувство на вина, задето заминавам. Струва ми се, че има нужда от мен. Сякаш помежду ни има някаква лична връзка.

Усмихнах се.

— Изпитвам същото към своите койоти. Въпреки че са съвсем различни от кучетата. Не толкова достижими.

— Но това мъниче е.

— Наистина ли искаш куче?

— Не — поклати глава Джеймс. — Наистина искам *това* куче. — Засмя се и вдигна ръце, за да му помогна да се изправи. — Е, човек има право да си помечтае, нали?

ЕПИЛОГ

Оказа се, че не съм била права. През следващите няколко месеца често се връщахме в Бел Вели. Бях виждала града през септември със зрелите ябълки, цвеклото и царевицата, които се продаваха по сергиите недалеч от парка, както и през октомври, когато листата грееха в оранжево, пурпурно и златисто. През ноември хората се застояваха къщи, но панаирът на занаятите привличаше художници от близо и далече, което беше забележително за толкова незначително и неизвестно място. А сега, през декември? Какво бих могла да кажа? Наоколо всичко беше очарователно.

Двамата с Джеймс не бяхме променили решението си. През цялото време знаехме, че ни е необходимо нещо много повече от красив пейзаж. Аз продължавах да работя на половин ден за адвокатка, напуснала „Лейн Лавиш“ и открила своя фирма, която ми беше благодарна за помощта, и въпреки че Джеймс не заемаше постоянен щат в кантората си, дните му си оставаха все така дълги. Бел Вели ни предлагаше малко бягство за почивните дни. Той бе започнал да изпитва интуитивно дълбокото *ахх*, което чувствах аз всеки път, щом минехме по покрития мост и в града ни посрещаха като приятели.

Все пак тези дни не се радвах на обичайното спокойствие. Държах бебето на Вики в кухнята на „Ред Фокс“ и по всякакъв начин се опитвах да го накарам да се успокои. Лекото люлеене не вършеше работа. Бебешкото кошче още по-малко. Приспивните песни се оказаха истински провал.

— Помогни ми, Вики Бел — помолих се аз. — Очевидно правя нещо не както трябва.

— Напротив, правиш всичко идеално — увери ме тя. — Гладен е и в това е проблемът, но не ми се иска да го храня толкова често. — Беше седнала с Шарлот между коленете и се опитваше да сплете русите кичури на момиченцето на рибена кост. Собствената ѝ коса беше като след циклон, но тя си беше такава. — Опитай да го

поразходиш малко. Иди в салона. Ще спре да плаче. Бебетата усещат настроението на околните. Ако си напрегната, и то е неспокойно.

„Слушай и се учи“, казах си аз и отслабвайки прегръдката, минах през вратата.

Последните гости за сезона, които връщаха празните си чинии върху подносите, засияха в усмивки, щом видяха русокосото бебче, което люлеех в ръце.

— Това детето на Вики ли е? — попита една от тях.

И друга:

— На колко е?

Третата се интересуваше от името му.

— Да, наистина е синът на Вики — отвърнах, опитвайки се да успокоя едновременно и малкия, и себе си. — Казва се Бенджамин и е на месец и половина.

— Изглежда доста дребничък.

— Трябваше да го видите, когато се роди.

Водите на Вики бяха изтекли шест седмици преди термина ѝ и лекарите нямаше как повече да отлагат раждането. Лий ми се беше обадила и аз веднага бях тръгнала от Ню Йорк. Въпреки че малкият се бе появил преди пристигането ми, все пак успях да го видя в кувъза. Гледката беше плашеща. Макар да беше дълъг и жилив като баща си, Бен беше кожа и кости. В сравнение с тогава сега беше напълнял и заякнал.

Не че бях експерт по размерите на новородените. На моето му оставаха още три месеца до раждането. Бяхме го виждали на видеофон, но беше едва трийсетина сантиметра и тежеше около килограм. Дали знаехме пола му? Не. Животът ни беше прекалено планиран. Имахме нужда и от изненади.

Заинтригуван от гледката зад високите прозорци, Бенджамин сякаш забрави за глада. Прекосих стаята, подпрях коляно на перваза и като го облегнах на издутия си корем, го оставих да гледа навън. В Бел Вели зимата налагаше господството си и макар снегът да се разтапяше под слабите слънчеви лъчи, все още имаше достатъчно, за да отразява светлината с брилянтни отблясъци. И малкият ги виждаше, даже и да не долавяше детайлите. Колкото до мен, аз попивах красотата на оголения дъб в самия край на парка, на коледните венци по вратите и зимните картини, изрисувани върху стъклата. Върху рекламата на „Ред

Фокс“ беше сложена червената шапка на Дядо Коледа, а в салона гирлянди украсяваха камината, масивния бюфет и семейния портрет на фамилия Бел. Навсякъде се носеше натрапчивата миризма на тамян.

— Виждаш ли? — каза Вики, като се приближи до мен и отметна одеялото от лицето на бебето. — Магическото докосване. — Обви ръка около раменете ми и ме притисна към себе си. — Винаги се чувствам по-добре, когато си наблизо. Искях да те дочакам снощи, но бях капнала от умора и знаех, че Бен ще се събуди по никое време през нощта, за да яде. Как мина пътуването?

— Приятно. Както винаги, когато съм с Джеймс.

— Нещо ново за мезонета?

— Обадиха се тази седмица, но още не сме решили. Не е най-добрият момент за продажба. През пролетта нещата ще са различни.

— С новородено бебе?

— Хмм. Наистина не е най-подходящият момент. — Опитът ми с новородени се ограничаваше единствено до децата на сестра ми, но едва със сина на Вики започнах да гледам на тях по-сериозно. Той бе капризничил в продължение на час, но сега изглеждаше истинско ангелче със затворените си очички и мъничка уста, която сучеше нещо въображаемо. — Можем да напуснем града, преди да продадем апартамента — казах аз. — Един от работодателите, чието предложение Джеймс обмисля, е готов да го купи, така че ще разполагаме с достатъчно пари да си вземем нещо друго.

— Работата пак ли е в Бостън?

Кимнах. Повечето предложения идваха оттам. След като Бостън се оказа прекалено лесен избор, Джеймс започна да се оглежда към Олбани, Харисбърг и Балтимор, но вариантите там не бяха толкова привлекателни. Благодарение на делото на Лий той бе впечатлил кантората на Шон, която имаше нужда от добър адвокат, бе привлякъл вниманието на Лайл Кагън, на когото му трябваше правен консултант, беше забелязан дори от Щатската адвокатска колегия. Дойде и предложение за преподавателска работа в местния юридически колеж. Удивително беше какво можеха да направят няколко заглавия във вестниците.

— Работодател да купи жилището ви — замислено каза Вики. — Не ми се струва много разумно.

— Всъщност, не. Не искаме да вземаме решение, свързано единствено и само с парите. Вече сме го правили и не ни донесе нищо добро. Този път работата трябва да предлага дела, по които Джеймс ще работи с удоволствие. След като веднъж изпита вълнението, не може да се върне към рутината.

— Какво каза баща ти по въпроса?

Отново започнах да люлея бебето, но този път повече, за да успокоя себе си.

— Каквото обикновено.

— Би трябвало да му хареса идеята да се преместите по-близо до него.

— Така ли мислиш?

— Все още ли е *обсебен* от Ню Йорк?

Въздъгнах.

— Ще се примири. Мама вече работи в тази посока. — Двамата с Джеймс се опитвахме да се дистанцираме от тях, когато се налагаше да вземаме решения за бъдещето си. Това трябваше да си бъде *нашата* мечта. Щяхме да правим каквото *ние* искаме. — Как вървят нещата при Амелия?

Вики не се възпротиви на промяната на темата, може би защото ситуацията при тях беше подобна на тази между мен и баща ми.

— Много интересно. Води Шарлот в „Убежището“, вместо да я оставя в детската градина. Спомняш ли си Катрин? Учи детето да се грижи за котките и на него това очевидно му харесва. На мама също. Искам да кажа, че Ноа все още е любимецът, но Шарлот вече се появи на монитора на радара ѝ. Сякаш най-сетне се примири...

— Че Джуд си е отишъл.

— Да. Наскоро получи още една картичка от него.

— Аз също. От Непал. Тренирал за изкачване на Еверест.

— Проблемът е там — каза Вики, — че за това се изисква разрешение, а то струва двайсет и пет хиляди долара. Помоли мама да му даде парите. Тя беше много разстроена: *Аз не съм богата; „Убежището“ поглъща всичките ми средства; парите не растат по дърветата...* Но в крайна сметка ще отстъпи. Тя е нещо като рог на изобилието за него.

Погледнах приятелката си и си позволих да я смърря меко:

— А ти не би ли направила същото, когато това малко момченце порасне и се увлече по нещо такова? Или за Шарлот, ако ти каже, че обожава фигурното пързаляне и мечтае да влезе в олимпийския отбор? Тренировките ще ти струват цяло състояние, но ако се наложи, ще изтеглиш дори кредит, за да изпълниш желанието ѝ.

— За щастие, няма да ми се наложи — самодоволно се усмихна Вики. — Шарлот ще стане ветеринарен лекар.

Аз се разсмях.

— А медицинският колеж да не би да е по-евтин? И откъде можеш да знаеш каква ще стане? Сега е едва на четири.

— Тя обожава „Убежището“. Освен това досега в Бел Вели никога не сме имали ветеринарен лекар. Един ден ще направи кариера.

— Това твоята мечта ли е, или нейната?

Вики помълча, хвърли ми разкаян поглед и протегна ръце да вземе бебето.

— Засега е само моя. Но когато порасне достатъчно, ще стане и нейна. Може би.

— А ако не стане така? — продължих да настоявам аз. Приятелката ми може да беше експерт по въпросите, касаещи децата, но аз бях специалист по мечти, които не се сбъдват. Историята не биваше да се повтаря.

— Добре де, разбрах. — Оттегляйки се от спора, успя да смени темата с друга, подсказана ѝ от нещо, което очевидно се бе появило зад гърба ми. — Ето я и Лий. Иди да погледнеш мястото, което иска да купи. Иска да чуе мнението ти.

Малко след това двете с Лий вече крачехме по улицата в дълги грейки и тежки обувки. Тротоарите бяха изчистени до плочки, въпреки че струпаният отстрани сняг не беше повече от педя. Небето беше ясно, тъмносиньо, а въздухът — студен и ободрителен по начин, по който не можеш да усетиш дори в най-хладните летни утрини. През зимата всичко се усещаше по-осезателно. Поех си дълбоко дъх с надеждата, че бебето ще го усети, ще вдъхне аромата му.

Ако си приел Лий за приятел, за какъвто я приех аз през последните няколко месеца, трябваше да се примириш и с факта, че не говори много. Забелязала, че вдигам ципа на грейката, тя ме попита

как съм, след което изминахме останалия път в мълчание. Щом заобиколихме парка и завихме към магазина, посочи с ръка мястото. Притиснато между книжарницата и „Грильт“, не беше много широко.

— Какво е имало там преди? — попитах, защото за нищо на света не можех да си спомня. Пространството беше празно и би могло да развали празничния дух, ако между двете съседни постройки не бе останала фасадната стена със стъклена витрина.

— Агенция за недвижими имоти — отвърна Лий, натисна входната врата и веднага, щом се озовахме вътре, започна да излага плановете си: — Бих могла да сложа рафтове с тестени изделия отпред, а отзад да разположа бара за кафе и чай. Покрай стените ще подредя дълги пейки с малки масички и столове. — С нарастващо вълнение се обърна към фасадата. Червенината по страните ѝ ставаше все по-наситена, което, изглежда, се дължеше повече на въодушевлението ѝ, отколкото на студа. Косата ѝ също изглеждаше по-добре. След като вече нямаше нужда да се крие, постепенно се връщаше към русия цвят, който беше носила преди. — Витрината не е голяма, но бих могла да монтирам плот с високи столове за онези клиенти, които искат да се наслаждават на гледката отвън. Представяхме си цялото заведение с маси и седящи места, но не всички клиенти ще идват, за да хапнат тук. Повечето просто ще си купят каквото искат и ще си тръгнат. Вики държи да се заеме с интериора. Спряла се е на тъмносиво, кремаво и тревистозелено. Какво ще кажеш?

През годините, преживени в големия град, се бях наситила до смърт на тъмносивото и кремавото, но тук щяха да стоят по друг начин. А щом зелените петна се добавеха към аромата на разтопен шоколад, току-що изпечени бисквити и прясно кафе, щеше да се получи наистина уютна и спокойна атмосфера.

Затоплена от тази мисъл, разкопчах ципа на грейката.

— Харесва ми всичко — и просторът, и цветовете, и мястото. Парите, които ти отреди съдът, преведени ли са вече? — Това беше препъни камъчето. Амелия бе предложила да ѝ даде заем, докато се уреди финансовият въпрос, но Лий категорично бе отказала. Искаше да го направи със собствени сили.

— Скоро ще дойдат — отвърна тя. — Трябваше да се подпишат цяла камара документи по прехвърлянето на попечителския фонд от

една фирма на друга, но той се оказа неочаквано щедър. — „Той“ беше Реймънд, деверът на Лий. — Сумата е доста голяма, но ще бъде преведена на три транша, а аз ще мога да тегля от нея всяко тримесечие, за да покривам разходите си, което ми се струва консервативно.

— Такава е била волята на Джак.

Лий повдигна свенливо рамене.

— Самият той щеше да получава толкова от попечителския фонд, ако Дуейн и адвокатът му не бяха откраднали парите. Шон каза, че са успели да изнесат голяма част от тях, а връщането им в страната ще отнеме време. — Този път повдигна само едното си рамо. — Това действително е голям капитал. Знам, че го направи единствено от страх да не ги съдя отново. Не искат публичност. Не е полезна за чипса^[1].

Усмихнах се на израза, който не беше изцяло грешка на езика.

— Вероятно се чувства дяволски гузен.

Добронамерена въпреки преживените огорчения, Лий се опита да го защити:

— Не е знаел какво прави Дуейн.

— Не, но е знаел, че попечителският фонд намалява, само че не се е интересувал, защото е разполагал с достатъчно собствени пари и са го занимавали други неща. — И защото, прибавих мислено, но не го изрекох на глас, е задирял много по-младата жена на брат си също както Дуейн. — Но всичко свърши добре за теб. Радвам се. Това беше твоята мечта.

Тя замълча, обзета от меланхолия.

— Какво? — насърчих я предпазливо.

— Това е различна мечта. Джак вече не е до мен. Ще ми бъде тежко непрекъснато да се опитвам да отгатвам какво би казал или какво би направил той. — Погледът ѝ срещна моя, преди да се плъзне някъде встрани. — Чувствам се малко виновна, задето се захващам.

— А не би трябвало. Ако Джак беше жив, щяхте да го направите заедно. Но него го няма. Така стоят нещата. Сега се налага да се справяш сама. И трябва да се чувстваш щастлива от това. В противен случай само си губиш времето.

Лий си пое дълбоко дъх и се огледа наоколо.

— Е, както и да е. Не си видяла най-хубавото на това място. — Поведете ме през една врата към задната част. — Тук е бил обикновен склад, но смятам да го превърна в спретната кухня. Искам да кажа, не ми трябва нещо голямо. Няма да приготвям вечери. Но мога да сложа повече от една фурна на нивото на кръста, за да бъдат по-удобни за ползване. Има достатъчно място за плотове, широка мивка и шкафове за тавите и другите съдове. И килер за продуктите. — Погледна ме въпросително.

— *Харесва ми* — уверих я съвсем искрено.

— Книжарницата има нужда от повече пространство, за да развива бизнеса си, така че, ако осъществя намерението си, ще се наложи да закрият павилиона за кафе. Клиентите ще могат да си купуват закуски и топли напитки оттук и после да отскочат до съседната врата да почетат.

— Или пък първо да почетат, а после да дойдат да похапнат тук. Замислила си го чудесно, Лий. Направо идеално.

— Мислиш ли?

— Абсолютно. — Докоснах корема си. — Бебето също. Непрекъснато се обръща, за да може да огледа всичко.

Лий се усмихна с малко тъга.

— Може би няма да имаш възможност да идваш толкова често насам, след като се роди.

— Шегуваш ли се? Със сина на Вики ще станат най-добрите приятели.

— А ако е момиче дори биха могли да се оженят някой ден.

— Нека първо всичко да мине добре — подхвърлих аз. Раждането ме плашеше до смърт. Опитвах се да не мисля за онова, което ме очакваше.

Тя ми помогна, като дискретно промени темата:

— Амелия се срещна с агент на недвижими имоти в Манчестър. Знае, че никога няма да се върна там, затова е обявила къщата за продан. Сигурна ли си, че не я искате? Можете да я получите на добра цена.

И преди ми бе правила същото предложение. Наистина се надяваше да я купим и с Джеймс дори бяхме обмисляли тази възможност, но не много сериозно. На този етап от живота ни предстоеше да променяме доста неща.

— Къщата е страхотна, Лий. Стои просто великолепно на брега на морето. Но искаме нещо, което можем да си позволим без проблеми. Държим да имаме и съседи с деца.

Внезапно отново стана плаха и нерешителна. Знаех какво ще последва още преди да го бе изрекла:

— Значи Джеймс е добре? — Винаги ми задаваше този въпрос с един и същ измъчен тон.

— В отлична форма е — уверих я аз. — Реброто му заздравя и нищо, освен един белег...

— Два белега — поправи ме тя, за да не позволи да бъде подценена жертвата, която беше направил за нея.

— Съвсем бях забравила за втория, защото избледнява много бързо.

— Беше в салона за закуска, но после си тръгна. Все още ли спи толкова много?

— Прави го, защото работи до късно. — Но не видях колата, когато излязох от пансиона. — Вероятно обикаля наоколо. Не може да си го позволи в Ню Йорк. Дай му хубав път, който е далеч от магистралата, и вече се чувства като в рая.

Дали се дразнех от това? Изобщо. Харесваше ми да съм в Бел Вели с него, но щеше да се отегчи да наблюдава как реда мъниста с Шарлот или държа Бен, чакайки търпеливо да се оригне. Въпреки че сигурно би му било интересно да види мястото, където Лий имаше намерение да устрои пекарната си, не го очаквах да дойде. Слънцето напичаше силно, вятърът беше стихнал и щеше да ми е приятно да се поразходя.

Отбих се до „Ред Фокс“, колкото да взема от килера шапка, ръкавици и топли ботуши, след което нагазих в снега в задния двор и се изнизах през дървената врата с разкривена пощенска кутия. Сега нямаше папрат, а само плитки снежни преспи, през които още никой не беше минавал. Но следите ми не бяха единствените. Докато вървах покрай гранитната стена, забелязах дребни стъпки на катерички и малко по-големи, оставени от зайци. Имаше ситни отпечатащи от крачета на птички и доста по-дълбоки — от копита на елен. Оглеждах се за характерните дири, заматени от опашките на койотите, но такива нямаше. Ослушах се. Зимната гора бе притихнала без звуците на животинките, които я изпълваха с живот през лятото.

На стария дъб все още висяха няколко изсъхнали листа, сякаш вкопчили се в клоните му с последни сили. Скалната арка изглеждаше студена, като изсечена от гранит, а под нея там, където слънчевите лъчи се гонеха върху снега, се образуваше огледало, отразяващо горските сенки.

Без зелените корони на брезите и буковете пейзажът изглеждаше открит и гол, но не по-малко очарователен. Това беше другата страна на живота в гората — с малки синигерчета, подскачащи по клоните на бучиниша в търсене не на насекоми, а на шишарки. А ето го и потокът, чието тихо клокочене ме водеше към острите ръбове на заледените скали.

Останала без дъх, подритнах един камък и приседнах на моята страна на ручея. Пъхнала ръце в джобовете, галех нежно бебето, което ме топлеше в този замръзвал свят повече от всичко друго. Загледах се към отсрещния бряг, но там белотата на снега беше непокътната. Бях виждала койотите през септември и октомври, но през ноември вече се бяха преместили другаде и въпреки че продължавах да се надявам, бях реалистка. В голата застинала гора щяха да ме усетят много по-рано — ако не по скърцането на снега под ботушите, то поне по тежкото дишане под тежестта на бременността.

Тъй като нямаше какво да го заглушава, всеки звук се усилваше многократно, затова подскочих, когато телефонът ми иззвъня. Не бях усетила да вибрира поради дебелиите дрехи и силният звън отекна оглушително в тишината.

— Здравсти — казах, след като видях изписан номера на Джеймс.

— Здравей — разнесе се в слушалката дълбокият му глас с нотка на въодушевление, която долавях все по-често. — Къде си?

— Горے до потока.

— В гората! Господи, Ем. Безопасно ли е?

— Койотите ги няма, мечките спят зимен сън, а рибарите излизат само нощем.

— Имах предвид да се катериш съвсем сама.

— Точно затова си нося телефона. — Е, да, оказа се, че и от него може да има някаква полза. — Ако се окажа в беда, някой ще пристигне тук за броени минути.

— Да кажем след десет. Вече пътувам нататък.

Започнах да се спускам надолу и намалих времето наполовина, но спрях, преди да ме бе видял. Все още доста далече, той беше разсеян, често сменяше посоките и говореше тихо на някого... Не, на *нещо*, тичащо на другия край на каишка. Козината му беше тъмна и гъста, а гърдите и муцуната — бели като снега. Очите, за които вече знаех, че са кафяви, се местеха тревожно от Джеймс към мен и обратно...

Стиснах ръцете си в юмруци в джобовете и останах на мястото си. Щом Джеймс ме забеляза, лицето му засия, въпреки че гласът му остана нисък и спокоен.

— Не е ли невероятно? Не смея да го пусна от каишката, защото може да се уплаши от нещо и да избяга, но виж колко път извървя. Вече ме познава. Запомнил ме е.

— И би трябвало — отбелязах развеселена. — Прекарваш времето си с него, откакто сме пристигнали. — Тъй като понечи да ми възрази, побързах да продължа: — Докато се занимавам със своите си неща, къде другаде би могъл да бъдеш? Тук няма кой знае какви забележителности.

— Той има нужда от приятел. — Какъвто, очевидно, Джеймс беше. Кучето седеше в краката му и го гледаше в очите в очакване на ново нареждане.

— И така — подхванах предпазливо, — това да не би да е изпитателен пробег?

Той не отговори.

Значи не беше изпитателен. Нещата бяха сериозни. О, господи.

— Не изглеждаш изненадана — каза накрая.

Как бих могла да бъда? От седмици очаквах да се случи.

— Както когато те видях да мериш с поглед багажника на джипа, който ходихме да оглеждаме преди няколко дни? И когато надничах над рамото ти и виждах на монитора на компютъра ти информация за състоянието на Аси?

— И смяташ, че моментът не е подходящ. А може да не е така, Ем. Намерих треньор на кучета, преживели стрес, и той ми обеща да поработи с него. Вече разговарях с един съсед, който е съгласен да го разхожда вместо нас. Да, вярно, че скоро ще се местим, но вече знаем, че искаме къща с двор в квартал с много деца, което означава, че

наблизо ще има паркове и хора, които срещу заплащане извеждат кучетата на разходка.

— Как ще го гледаме заедно е бебето?

— *Чудесно*. Това е най-хубавата част. Един от служителите в „Убежището“ обикаляше наоколо с новороденото си дете, а той дори не реагира. — С настойчивостта, с която кучето гледаше него, той гледаше мен. — Можем да го направим, Ем. Знаеш, че можем.

Тръгнах бавно по склона към тях. Аси ме наблюдаваше напрегнато, като едва забележимо се отмести към Джеймс, притискайки хълбока си към крака му. Спрях на няколко крачки от тях и приклегнах.

— Здравсти — казах тихо и протегнах ръка. Отне му около минута, но накрая започна да я души. — Добро куче. — Въпреки че не се чувстваше напълно уверен, все пак ми позволи да го погала по главата. Вдигнах поглед към Джеймс. — Това куче има нужда от име.

— Пал^[2].

— Шегуваш се.

Джеймс не се отказа.

— Кратко е. Лесно се произнася. И има смисъл, защото наистина ще ми бъде приятел. Ще тичаме заедно.

— Не си тичал от месеци.

— Защото нямах време, но скоро ще започна. — Очите му бяха пълни с надежда и сини като небето. — Не виждаш ли? Кучето ще ни накара да намерим време за такива обикновени неща. Имаме нужда от него, то е нашата защита. Идентификационният чип е единствената му връзка с новите технологии. Ако го вземем, няма да ни заплашва опасността да роботизираме живота си отново.

— Но ние очакваме бебе. — Това беше последният ми опит да възразя.

Джеймс дори не примигна.

— За хлапетата е полезно да растат с кучета. Те ги учат на отговорност. — Приклегна до него, докато аз продължавах да галя гъстата козина. Мога да се закълна, че кучето почти се усмихна, като ни виждаше толкова близо до себе си. Както и че, ако внезапно на склона се появише някой непознат, щеше да започне да се държи странно. Но Джеймс беше прав. То бе извървяло труден път. Ние можехме да му осигурим добър дом. Стабилен. Пълен с обич.

— Моля те — тихо прошепна съпругът ми.

Отпуснах се върху петите си, повдигнах глава и се загледах в него. Беше дал толкова много от себе си, толкова далече бе стигнал сам през последните няколко седмици. Не бях сигурна, че можех да му откажа, още повече, че част от мен също го искаше. Искаше? Отчаяно копнееше за това сега, когато вероятността изглеждаше толкова близка и реална. Да си вземем куче в този момент, при това такова със специални нужди, може и да не беше най-разумното нещо, но разумното невинаги беше и най-доброто. Всичко трябваше да идва от сърцето и докато гледах това куче, почувствах, че жалостта ми към него се ражда именно там. Моето котенце не бе успяло да я заглуши, но то сигурно щеше да успее. Имаше нужда от нас. Ние се нуждаехме от него. Ако допуснехме живо, дишащо същество в семейството, от това то само щеше да стане по-близко и по-богато. А това имаше значение. Нали?

Бебето отговори с енергично ритане. Моят знак.

И така мечтата ни стана още по-голяма, защото вече включваше и Пал.

[1] Думата за чипс и чипове на английски е една и съща. — Б.р. ↑

[2] Pal (англ.) — приятел, другар. — Б.пр. ↑

Издание:

Барбара Делински. Бягството

ИК „Хермес“, София, 2012

Редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Здравка Петрова

ISBN: 978-954-26-1066-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.